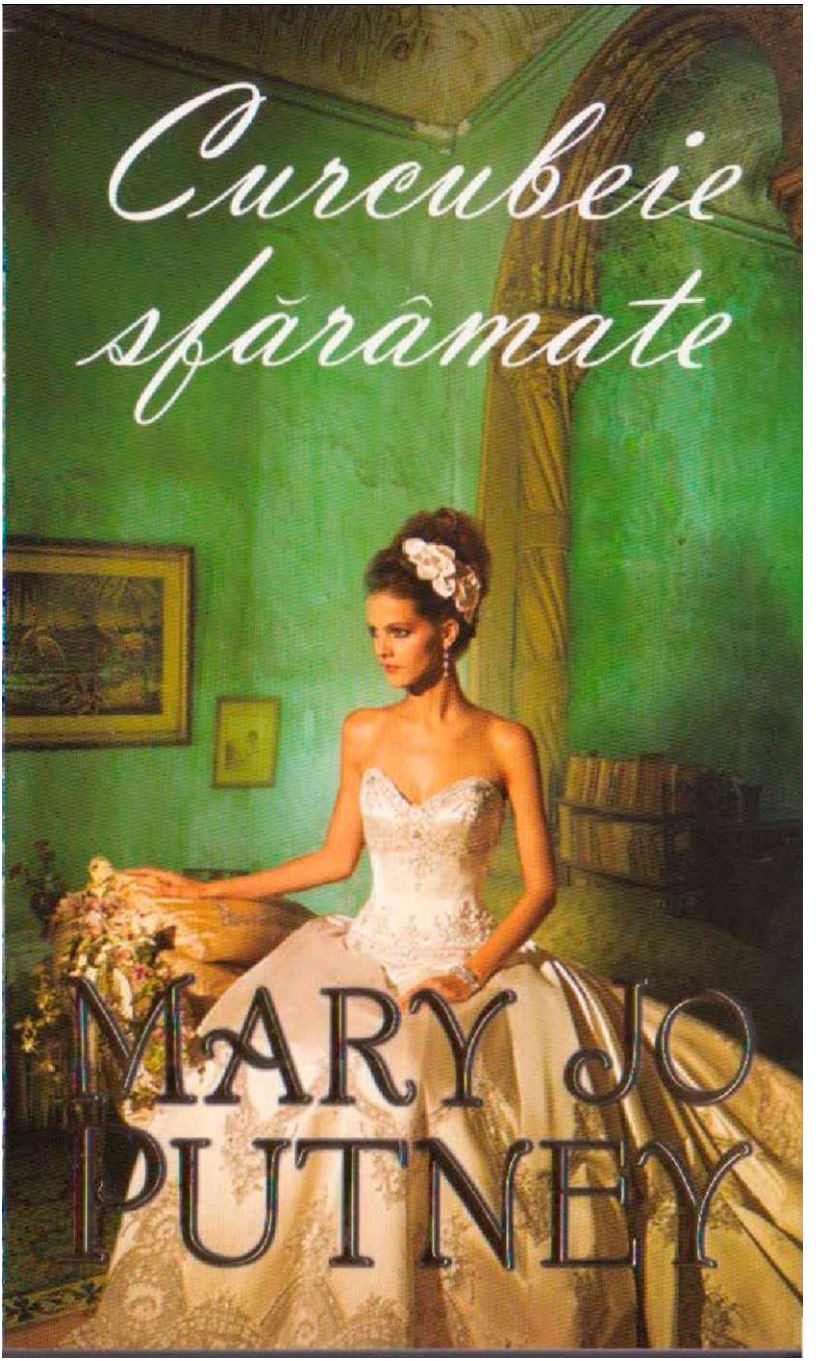

prolog

Londra, iunie 1816

Avea nevoie de un soţ, şi încă repede.

Înăbuşindu-şi râsul isteric, Catherine Melbourne a privit înapoi către clădirea din care tocmai ieşise. Vederea locului în care se afla biroul avocatului a făcut-o să devină îndată serioasă.

Nu era un vis. În ultima jumătate de oră căpătase un bunic de care nu auzise niciodată şi şansa unei moşteniri care i-ar fi schimbat complet viaţa. În loc să fie nevoită să-şi caute o slujbă care de-abia le-ar fi asigurat subzistenţa pentru Amy, ar fi putut avea suficienţi bani ca să ducă o existenţă îndestulată. Mai era vorba şi de o casă veche, de o insulă şi de un domeniu. Fata ei ar fi putut avea parte de viitorul pe care îl merita. Mai era vorba şi de responsabilităţi, dar nu-şi făcea griji cu asta. Toată viaţa,

Catherine dusese pe umerii ei responsabilităţi împovărătoare.

Exista o singură problemă. Trebuia să-şi convingă bunicul proaspăt descoperit că ea şi soţul ei meritau să devină următorii Lord şi Lady de Skoal. Simţea cum o cuprinde din nou isteria, de data asta fără hohote de râs. *Ce putea face*?

A strâns din buze. Îi era perfect clar că o să mintă, în biroul domnului Hardwell recunoscuse că soţul ei, Colin, murise de curând. Dar avocatul îi spusese pe şleau că bunicul ei nu avea s-o recunoască drept moştenitoare dacă era necăsătorită. Torquil Penrose, al douăzeci şi şaptelea senior de Skoal, nu credea că o femeie era vrednică să conducă insula. Trebuia să găsească un bărbat care să joace rolul soţului ei, şi să-l joace destul de bine pentru a-l convinge pe

bătrânul aflat pe moarte să o desemneze pe ea drept moştenitoare. Dar cui îi putea cere acest lucru?

Răspunsul a venit imediat: lordului Michael Kenyon.

Fusese un prieten bun şi avea o calitate esenţială, aceea de a nu-şi fi imaginat vreodată că era îndrăgostit de ea. Atunci când se întâlniseră ultima dată, îi oferise necondiţionat privilegiul de a-l căuta oricând avea nevoie de ajutor.

Ştia cu exactitate unde să-l găsească. Fiul unui duce şi erou de război, era mereu menţionat în ştirile mondene. Lordul M.K. este în oraş pentru sezonul monden ca invitat al contelui şi al contesei de S. Lordul M.K. a fost văzut călărind în parc cu domnişoara F. Lordul M.K. a însoţit-o pe încântătoarea Lady A. la operă. Catherine

citise ştirile cu aviditate.

Dacă Michael ar fi fost de acord să o ajute, ar fi trebuit să petreacă mult timp alături de el, ceea ce ar fi însemnat să-şi stăpânească ferm sentimentele. Dar acest lucru îi reuşise primăvara trecută, la Bruxelles. Putea să o facă încă o dată.

Mult mai rău era faptul că trebuia să-l mintă. Michael simţea că are o datorie uriaşă faţă de ea. Dacă ar fi ştiut că era văduvă şi avea o situaţie financiară precară, ar fi fost posibil, ba chiar probabil, să creadă că cel mai bun ajutor pe care i l-ar fi putut oferi ar fi fost să se însoare cu ea. Acest gând îi dădea un fior ciudat undeva în pântece.

Dar Michael nu ar fi acceptat niciodată genul de mariaj pe care îl avusese cu Colin. Niciun om normal nu ar fi făcut-o. Nici

măcar ea nu-şi putea dezvălui îngrozitorul eşec; numai la gândul ăsta simţea un junghi în stomac. Cel mai simplu, şi cel mai sigur, ar fi fost să-l lase să creadă că soţul ei era încă în viaţă.

Până în Mayfair era un drum lung, aşa că avea timp să-şi urzească minciunile.

După o zi plină de surprize neplăcute, Michael Kenyon a intrat reşedinţa sa, Strathmore, iar valetul i-a înmânat o carte de vizită.

— O doamnă aşteaptă să vă vadă, domnule.

Prima reacţie a lui Michael a fost una de dezgust. Apoi a privit cartea de vizită. Doamna Colin Melbourne.

Doamne, Dumnezeule, Catherine! Numai asta îi mai trebuia. Cu toate astea, gândul că ea era acolo, în casa lui, l-a făcut atât de

nerăbdătorjncât de-abia a avut răgazul să întrebe unde îl aştepta. Îndată ce valetul i-a răspuns, Michael s-a îndreptat către micul salon şi a deschis uşile.

— Catherine?

Ea privea afară pe fereastră, dar s-a întors când a intrat el. Părul negru aranjat într-o coafură simplă şi rochia gri modestă nu făceau decât să-i accentueze frumuseţea.

Când se despărţiseră ultima dată, se rugase în gând să n-o mai revadă niciodată. În ultimul an consumase mult timp şi energie încercând să o uite. Acum însă, când era în faţa lui, nu-i păsa nici cât negru sub unghie cât de mult avea să-l coste asta mai târziu; vederea ei era ca ojură de aer proaspăt când te sufoci.

— Îmi pare rău că vă deranjez, Lord Michael, a rostit ea nesigură.

Lui i-a luat o secundă ca să se controleze, apoi a traversat camera.

— Am ajuns la asemenea formalisme, Catherine? Mă bucur să te văd. Eşti la fel de încântătoare ca întotdeauna. I-a luat mâinile şi timp de o secundă a şovăit, temându-se să nu facă un gest de neiertat. Dar clipa a trecut şi în cele din urmă a sărutat-o uşor pe obraz. Un sărut de prieten, după care s-a retras la o distanţă sigură. Ce face Amy? Dar Colin? a adăugat el după un moment de pauză.

Catherine a zâmbit.

— Amy? Admirabil. De-abia ai mai recunoaşte-o. Aş putea să jur că de primăvara trecută până acum a crescut opt centimetri. Colin – a ezitat un moment – este încă în Franţa.

Tonul ei era neutru, ca întotdeauna când

vorbea despre soţul ei. Michael îi admira demnitatea calmă.

— Nu sunt deloc politicos. Te rog, ia loc. O să sun să ne aducă ceaiul.

Ea şi-a coborât privirea spre mâinile împreunate. Profilul ei avea limpezimea adorabilă a unei sfinte din tablourile renascentiste.

— Înainte, ar fi mai bine să-ţi spun de ce sunt aici. Am nevoie de un ajutor mai degrabă neobişnuit. S-ar... s-ar putea să vrei să mă dai afară când o să auzi despre ce e vorba.

— Niciodată, a spus el foarte calm. Îţi datorez viaţa, Catherine. Poţi să-mi ceri orice.

— Ai mai multă încredere în mine decât merit. S-a uitat în sus privindu-l printre genele negre cu uimitorii ei ochi albaştri-

verzui. Mi-e teamă că... că am nevoie de un soţ. Un soţ temporar.

Cartea întâi

Drumul spre iad

capitolul 1

Salamanca, Spania

Iunie 1812

Chirurgul cu părul alb şi-a şters istovit fruntea în timp ce îl examina pe bărbatul întins pe masa de operaţie rudimentară.

— Căpitane, te-ai nenorocit singur, a rostit medicul cu un accent scoţian pronunţat. Nu ţi-a spus nimeni să nu blochezi niciodată un proiectil de tun cu pieptul?

— Mă tem că nu, a replicat lordul Michael Kenyon cu o şoaptă încordată. La Oxford te instruiesc mai degrabă despre clasici decât în privinţa problemelor practice. Poate că ar fi trebuit să merg la noua academie militară.

— O să fie o adevărată încercare să-ţi scot toate schijele, a declarat chirurgul pe un ton macabru. Bea nişte brandy. Apoi o să

trec la treabă.

Un infirmier a ţinut sticla la buzele lui Michael. Acesta s-a străduit să bea cât de mult putea din lichidul tare. Păcat că nu era destul timp sau brandy ca să se îmbete zdravăn.

Când pacientul a terminat de băut, chirurgul a smuls ce mai rămăsese din tunica şi cămaşa lui.

— Ai fost uimitor de norocos, căpitane. Dacă tunarii francezi ar fi încărcat ca lumea praful de puşcă, n-ar mai fi rămas destule bucăţi din tine nici ca să fii identificat.

S-a auzit un sunet urât de metal frecat pe metal, apoi chirurgul a extras o schijă din umărul lui Michael. Fulgerul de durere iscat atunci a făcut ca întreaga lume să se întunece. Michael şi-a muşcat buza până la sânge. Înainte ca medicul să lovească din

nou, a întrebat, poticnindu-se:

— Bătălia… a fost câştigată?

— Aşa cred. Se spune că francezii fug ca iepurii, cât îi ţin picioarele. Camarazii tăi au învins din nou.

Chirurgul a început să scormonească după alt fragment îngropat în carnea lui.

A fost o uşurare când întunericul l-a cuprins cu totul.

Michael nu-şi revenise complet în fire, plutea într-o mare de suferinţă care îi amorţea simţurile şi îi înceţoşa vederea. Fiecare respiraţie îi provoca o durere ascuţită, de parcă o lamă i-ar fi străpuns pieptul şi plămânii. Zăcea întins pe o saltea de paie în colţul unui hambar care fusese rechiziţionat pe post de spital de campanie. Era întuneric şi porumbeii uguiau supăraţi pe căpriori, tânguindu-se pentru că le

fusese invadat căminul.

Judecând după gemetele amestecate şi respiraţiile grele, probabil că podeaua era plină de răniţi. Căldura arzătoare a amiezii fusese înlocuită de frigul pătrunzător al nopţii. Era învelit cu o pătură aspră peste pieptul bandajat, dar nu avea nevoie de ea, căci ardea din cauza febrei provocate de infecţie şi era chinuit de o sete ucigătoare.

Se gândea la căminul lui din Ţara Galilor şi se întreba dacă va mai vedea vreodată colinele de un verde intens. Probabil că nu; un chirurg îi spusese odată că numai unul din trei oameni supravieţuiau unei răni grave.

În perspectiva morţii, fusese cuprins de un soi de linişte. Nu numai că i-ar fi curmat durerea, dar până la urmă venise în Spania cu credinţa amară că moartea l-ar fi eliberat

din ghearele unei dileme imposibile. Voise să o uite atât pe Caroline, femeia pe care o iubise mai presus de onoare, cât şi promisiunea teribilă pe care o făcuse, fără să se gândească vreodată că i se va cere să o îndeplinească.

O curiozitate vagă îl făcea să se întrebe cine îi va simţi lipsa. Camarazii de arme, bineînţeles, dar ei erau obişnuiţi cu pierderi de genul ăsta. După o zi ar fi devenit „bietul Kenyon”, pur şi simplu încă unul dintre cei căzuţi. Nimănui din familie nu avea să-i pară rău, aveau să fie doar iritaţi că trebuiau să lase deoparte hainele fine pentru a le purta pe cele negre de doliu. Tatăl lui, ducele de Ashburton, avea să exprime câteva platitudini pioase despre voia Domnului, dar în sinea lui avea să fie bucuros să scape de fiul cel mai mic pe

care-l dispreţuia.

Singurii pe care i-ar fi îndurerat moartea lui ar fi fost vechii lui prieteni, Lucien şi Rafe. Şi bineînţeles că mai era şi Nicholas, dar nu suporta să se gândească la acesta.

Gândurile negre i-au fost întrerupte de o voce de femeie, plăcută şi cristalină ca un izvor de munte din Ţara Galilor. Era ciudat să auzi o doamnă din Anglia într-un loc ca ăsta. Probabil că era una din acele curajoase soţii de ofiţer care alesese să „urmeze răpăitul tobelor”, însoţindu-şi soţul în dificila şi periculoasa viaţă de campanie.

— A întrebat blând: – Vrei apă?

Incapabil să vorbească, a aprobat printr-un gest slab. Un braţ ferm i-a ridicat capul ca să poată bea. Femeia răspândea mirosul proaspăt de cimbru şi lavandă al dealurilor spaniole, care se putea simţi chiar şi prin

duhoarea de răni şi moarte. Lumina era prea slabă ca să-i vadă faţa, dar capul i se odihnea pe o rotunjime caldă. Dacă s-ar fi putut mişca şi-ar fi îngropat faţa în trupul ei binecuvântat de femeie. Apoi ar fi putut muri împăcat.

Avea gâtul prea uscat ca să înghită, şi apa i-a curs din gură şi s-a prelins pe bărbie. Ea a spus cu naturaleţe:

— Îmi pare rău, nu trebuia să-ţi dau aşa de multă. Să încercăm din nou.

A înclinat vasul astfel încât printre buzele lui crăpate să cadă numai câteva picături. Astfel a reuşit să înghită suficient cât să-şi aline arsura din gât. Răbdătoare, i-a mai dat, câte puţin odată, până când setea cumplită i-a dispărut.

Capabil să vorbească din nou, a murmurat: – Mulţumesc, doamnă. Vă sunt…

cât se poate de recunoscător.

— Cu toată plăcerea. L-a lăsat înapoi pe paie şi a trecut la salteaua de alături. După o clipă, a rostit cu tristeţe: *Vaya* con *Dios*.

„Dumnezeu să te aibă în pază”. Era o expresie de rămas-bun în spaniolă, mai potrivită pentru morţi decât pentru vii.

Michael a aţipit din nou. Era vag conştient când infirmierii au venit şi au luat cadavrul de pe salteaua de alături. Curând după aceea, a fost adus un alt rănit, care delira şi mormăia fără încetare.

— Mamă, mamă, unde eşti?

După voce era foarte tânăr şi teribil de speriat.

Michael a încercat să pună capăt tânguielii sfâşietoare. Nu a reuşit, dar cuvintele tot mai slabe îi arătau că băiatul nu avea s-o mai ducă mult. Bietul de el.

O altă voce a răsunat de la picioarele lui Michael. Era chirurgul scoţian care spunea:

— Aduceţi-o pe doamna Melbourne.

— Chiar dumneavoastră aţi trimis-o acasă, doctore Kinlock, a spus nesigur pe el un infirmier. Era de-a dreptul epuizată.

— N-o să ne ierte dacă va afla că băiatul a murit aşa, Du-te şi adu-o.

După o vreme, Michael a auzit foşnetul distinctiv al jupelor. A deschis ochii şi a văzut silueta unei femei care îşi croia drum prin încăpere. Lângă ea era doctorul, care ţinea un felinar.

— Numele lui e Jem, a spus chirurgul cu voce scăzută. E de pe undeva din estul Angliei, cred că din Suffolk. Bietul băiat e rănit la burtă şi nu o mai duce mult.

Femeia a clătinat din cap. Deşi vederea lui Michael era încă înceţoşată, credea că

avea părul negru şi faţa ovală a unei spaniole. Însă vocea ei era aceea a doamnei care îi dăduse apă.

— Jem, băiete, tu eşti?

Chemările monotone ale băiatului după mama sa au încetat.

— O, mamă, sunt atât de bucuros că eşti aici! a oftat el plin de uşurare.

— Îmi pare rău că mi-a luat atâta timp, Jemmie.

A îngenuncheat lângă salteaua băiatului, apoi s-a aplecat şi l-a sărutat pe obraz.

— Ştiam că o să vii. Jem s-a întins stângaci după mâna ei. Te rog… rămâi cu mine.

Ea i-a prins mâna.

— Nu te teme, băiete. Nu te las singur.

Chirurgul a agăţat felinarul într-un cui, deasupra saltelei băiatului, apoi s-a retras.

Femeia – doamna Melbourne – s-a aşezat pe paie, rezemată de perete, şi a pus capul lui Jem în poală. Tânărul a suspinat adânc de bucurie când ea i-a mângâiat părul şi a început să fredoneze un cântec de leagăn. Glasul îi era limpede, deşi lacrimile îi străluceau pe obraji în timp ce Jem se stingea uşor.

Michael a închis ochii, descoperind că se simţea mai bine. Căldura şi spiritul generos al doamnei Melbourne îi aminteau de tot ce era bun şi adevărat. Atâta timp cât mai existau pe pământ îngeri ca ea, merita să trăieşti.

S-a cufundat în somn în timp ce vocea ei îl încălzea ca o lumânare care sfida întunericul.

Soarele se ivea la orizont atunci când Jem şi-a dat ultima suflare. Catherine l-a

aşezat din nou pe saltea cu o durere mai presus decât lacrimile. Era atât de tânăr!

Când s-a ridicat, picioarele amorţite aproape că au lăsat-o. S-a sprijinit de peretele zgrunţuros de piatră aşteptând ca muşchii să-şi revină şi i-a aruncat o privire bărbatului din stânga ei. Pătura alunecase de pe el şi lăsase la vedere bandajele pătate care îi înfăşurau pieptul larg.

Era încă răcoare, aşa că s-a aplecat şi i-a tras la loc pătura pe umeri. Apoi i-a pus mâna pe frunte. Spre surpriza ei, febra cedase. Când îi dăduse apă, nu i-ar mai fi acordat nicio şansă, dar era un bărbat înalt ce părea viguros; poate că avea puterea de a supravieţui rănilor. Ea aşa spera.

Istovită, şi-a croit drum spre uşă. În toţi anii petrecuţi pe front învăţase o grămadă de lucruri despre îngrijirea răniţilor şi ceva

chirurgie, dar nu reuşise să devină imună la vederea suferinţei.

Peisajul auster era liniştit după zarva asurzitoare din ajun. Până când a ajuns la cortul ei, se liniştise aproape complet. Soţul ei, Colin, nu se întorsese încă, dar servitorul ei, Bates, dormea afară, păzind femeile din familia căpitanului.

Obosită până în măduva oaselor, s-a aplecat şi a intrat în cort. Capul brun al lui Amy s-a ivit dintre cuverturi. A întrebat-o cu nonşalanţa unui vechi expediţionar:

— E timpul să plecăm în marş, mamă?

— Nu, puiule. Catherine şi-a sărutat fiica pe frunte. După ororile spitalului de campanie, era raiul pe pământ să ţii în braţe corpul tânăr şi sănătos al copilului. Astăzi o să rămânem aici. Întotdeauna sunt multe de făcut după o bătălie.

Amy a privit-o cu seyeritate:

— Trebuie să dormi. Întoarce-te să-ţi deschei rochia.

Catherine a zâmbit în timp ce se supunea. Mustrările ei de conştiinţă că îşi lua fiica în campanie erau contracarate de gândul că viaţa produsese acest copil-minune: rezistent, înţelept şi cu o putere de înţelegere cu mult peste vârsta ei.

Înainte ca Amy să-i desfacă rochia pătată, afară au răsunat tropote de copite, urmate de clinchetul harnaşamentului şi de vocea sacadată a soţului ei. O clipă mai târziu, Colin a intrat valvârtej în cort. Avea o personalitate energică, de ofiţer de cavalerie, şi toată lumea trebuia să ştie când el era prin preajmă.

— Neaţa, doamnelor, le-a salutat el ciufulind nepăsător părul lui Amy. Ai aflat de

atacul de cavalerie de ieri, Catherine? Fără să aştepte să i se răspundă, a luat un copan de pui fript dintr-un coş şi a muşcat din el. A fost cea mai frumoasă manevră la care am luat parte vreodată. Ne-am năpustit bubuind ca tunetul asupra francezilor şi i-am măturat de pe câmpul de luptă. Nu numai că am luat mii de prizonieri şi o grămadă de arme, dar am capturat şi doi vulturi! Nu s-a mai întâmplat niciodată aşa ceva.

Stindardele aurite ale regimentelor franceze, cărora el le spunea vulturi, erau inspirate de acelea ale Romei imperiale, iar capturarea a doua dintre ele era o ispravă nemaipomenită.

— Am auzit, a răspuns Catherine. Oamenii noştri au fost magnifici.

Iar ea îşi petrecuse noaptea suportând

preţul victoriei.

După ce a înfulecat carnea de pe copan, Colin a aruncat osul afară prin deschizătura cortului.

— Ne-am luat după franţuji, dar n-am avut noroc. Unul dintre nenorociţii ăia de generali spanioli nu a respectat ordinele bătrânului Hookey să plaseze trupe la râu, iar apoi nu a avut curajul să-şi recunoască greşeala.

Catherine a ignorat înjurăturile; era imposibil să protejezi de limbajul vulgar un copil care trăia în mijlocul unei armate.

— E de înţeles şi poziţia generalului. Nici mie nu mi-ar plăcea să mărturisesc o astfel de greşeală în faţa lordului Wellington.

— Foarte adevărat. Colin şi-a dezbrăcat tunica prăfuită. Ce mai e de mâncare? Aş

putea să înghit unul din caii francezilor dacă ar fi fript cum trebuie.

Amy i-a aruncat o privire plină de reproş:

— Mama are nevoie de odihnă. A fost la spital aproape toată noaptea.

— Iar tatăl tău a dat o bătălie ieri, a spus Catherine cu blândeţe. Mă duc să pregătesc micul dejun.

A trecut pe lângă soţul ei, să iasă afară. Sub mirosul de cal şi noroi se simţea parfumul de mosc. După ce se încheiase urmărirea francezilor, probabil Colin îşi vizitase actuala amantă, o văduvă focoasă din Salamanca.

Slujnica ei bună la toate era nevasta unui sergent din compania lui Colin şi nu avea să sosească mai devreme de o oră, astfel încât Catherine a îngenuncheat ea

însăşi lângă foc. A pus surcele pe tăciunii aprinşi, gândindu-se epuizată la întorsătura pe care o luase viaţa ei faţă de visurile pe care şi le făcuse. Când se măritase cu Colin, la şaisprezece ani, crezuse în dragostea romantică şi aventura palpitantă. În loc de asta descoperise singurătatea şi băieţii muribunzi precum Jem.

S-a ridicat în picioare şi a agăţat vasul deasupra focului. Nu avea timp să-şi plângă de milă. Dacă în munca ei de infirmieră exista durere, exista şi satisfacţia de a şti că munca ei conta cu adevărat. Deşi nu avea căsnicia la care sperase, ea şi Colin învăţaseră să se tolereze suficient de bine. Cât despre iubire – ei bine, o avea pe Amy. Păcat că nu mai putea avea niciodată alţi copii.

Cu gura încleştată, şi-a spus cât de

norocoasă era.

capitolul 2

Penreith, Ţara Galilor

Martie 1815

Michael Kenyon a bifat şi ultimul punct de pe lista lui. Noile utilaje miniere funcţionau bine, administratorul proaspăt angajat al moşiei se descurca ireproşabil şi celelalte afaceri ale lui mergeau ca unse.

De vreme ce îşi atinsese toate celelalte ţeluri, era timpul să-şi caute o soţie.

S-a ridicat de la birou şi a mers să contemple peisajul învăluit în ceaţă. Din clipa în care le văzuse, se ataşase de acea vale care-ţi tăia răsuflarea şi de conacul din piatră roasă de vreme. Cu toate astea, nu se putea nega faptul că Ţara Galilor era un loc izolat iarna, chiar şi pentru un om care se împăcase în sfârşit cu el însuşi.

Trecuseră mai bine de cinci ani de când nu mai fusese implicat într-o relaţie cu o femeie. Cinci ani lungi şi grei de la obsesia bolnăvicioasă care îi distrusese orice pretenţie la onoare şi demnitate. Nebunia îi fusese de folos în timpul anilor de război, dar îi pervertise sufletul. Se însănătoşise doar după ce fusese periculos de aproape să comită o faptă care ar fi fost realmente de neiertat.

Şi-a alungat acest gând pentru că era dureros să-şi aducă aminte cum îşi trădase cele mai adânci convingeri. Însă oamenii pe care îi nedreptăţise îl iertaseră necondiţionat. Era timpul să nu se mai autoflageleze şi să privească spre viitor.

Lucru care repunea pe tapet problema unei soţii. Nu avea aşteptări nerealiste. Deşi nu era perfecţiunea întruchipată, era

arătos, de familie bună, şi avea o avere mai mult decât onorabilă. Avea şi destule defecte pentru ca orice femeie care se respectă să-şi dorească nespus să-l facă mai bun.

Nu căuta o mare pasiune. Dumnezeule, ăsta era *ultimul* lucru pe care şi l-ar fi dorit. Era incapabil de aşa ceva; ceea ce crezuse a fi o mare pasiune nu fusese decât o obsesie perversă şi jalnică. În loc să caute o poveste de dragoste, avea să caute o femeie plină de căldură şi inteligenţă care să-i fie o bună tovarăşă. Cineva cu experienţa vieţii. Chiar dacă trebuia să fie destul de atractivă din punct de vedere sexual, nu era necesar să fie o mare frumuseţe. De fapt, ştia din experienţă că o înfăţişare splendidă era un dezavantaj. Slavă Domnului că era trecut de prima tinereţe şi de vulnerabilitatea ei

idioată.

Personalitatea şi înfăţişarea erau uşor de evaluat. Mai important era faptul că trebuia să fie onestă şi de o loialitate neabătută. Nu-i fusese uşor să înţeleagă că fără onestitate nu se putea face nimic.

Cum în acest colţ al Ţării Galilor erau puţine fete de măritat, trebuia să se ducă la Londra pentru sezonul monden. Avea să fie agreabil să petreacă vreo câteva luni fără alt ţel decât plăcerea. Cu puţin noroc, avea să găsească o femeie cu care să-şi împartă viaţa. Dacă nu, mai existau şi alte sezoane mondene.

O bătaie în uşă i-a întrerupt reveria. După ce a primit permisiunea să intre, valetul lui i-a prezentat o taşcă pentru corespondenţă, pătată în timpul călătoriei.

— V-a sosit un mesaj de la Londra,

domnule.

Michael a deschis săculeţul şi a găsit o scrisoare sigilată cu pecetea contelui de Strathmore. A rupt ceara cu nerăbdare. Ultima dată când Lucien îi trimisese un astfel de mesaj urgent fusese vorba de o convocare pentru a participa la o misiune incitantă. Poate că Luce venise cu ceva la fel de plăcut pentru a însufleţi ultimele luni de iarnă.

Buna dispoziţie i s-a risipit când a parcurs rândurile succinte ale misivei. A parcurs-o şi a doua oară şi s-a ridicat în picioare.

— Ocupă-te ca trimisul lui Strathmore să fie bine tratat şi spune-i bucătarului că s-ar putea să nu mă întorc la cină. Mă duc la Aberdare.

— Prea bine, domnule. Incapabil să-şi

stăpânească curiozitatea, valetul s-a interesat: Veşti proaste?

Michael a zâmbit fără veselie.

— Cel mai negru coşmar al Europei tocmai a devenit realitate.

În timp ce străbătea călare valea către conacul impunător care era reşedinţa conţilor de Aberdare, Michael era atât de preocupat de noutăţi încât de-abia a băgat de seamă ceaţa muşcătoare. Când a ajuns la destinaţie, a descălecat şi a aruncat frâul unui grăjdar, apoi a intrat în casă sărind câte două trepte deodată. Ca întotdeauna când venea în vizită la Aberdare, îl cuprindea un sentiment de uimire că putea să dea buzna în casa lui Nicholas la fel de nepăsător ca pe vremea când erau şcolari la Eton. Cu trei, patru ani înainte, o asemenea dezinvoltură ar fi fost de neconceput, ca şi

cum soarele ar răsări de la apus.

Pentru că Michael era practic un membru al familiei, valetul l-a poftit direct în salonul de zi. Acolo a găsit-o pe Lady Aberdare şezând lângă un leagăn de lemn minunat sculptat în care se afla bebeluşul ei, Kenrick.

Michael i-a zâmbit contesei.

— Bună ziua, Clare. Să înţeleg că nu poţi să-l scapi din ochi pe vicontele Tregar?

— Bună, Michael. Ochii îi străluceau când i-a întins mâna. E foarte degradant, dar mă simt ca o pisicuţă care îşi păzeşte puii. Prietena mea Marged mă asigură că într-o lună sau două o să devin mai rezonabilă.

— Tu eşti întotdeauna rezonabilă. A sărutat-o pe obraz cu multă afecţiune. Numai prin simpla ei existenţă, Clare era

cel mai bun exemplu de bunătate şi autenticitate feminină. A dat drumul mâinii ei şi a privit spre leagăn, murmurând: E incredibil ce degeţele mici are!

— Da, dar au o strânsoare extraordinar de puternică, a spus ea mândră. Dă-i numai ocazia s-o arate.

Michael s-a aplecat deasupra leagănului şi a atins gingaş mâna bebeluşului. Kenrick a gângurit şi şi-a încleştat cu forţă pumnul micuţ de vârful degetului musafirului. Acesta a simţit o emoţie neaşteptată. Făptura aceea mititică era dovada vie a dragostei ce şi-o purtau Clare şi Nicholas, având zâmbetul teribil de fermecător al tatălui şi ochii de un albastru viu ai mamei. Botezat după bunicul de la tată, Kenrick era o punte între trecut şi viitor.

Ar fi putut exista şi un copil al lui

Michael, care ar fi avut aproape cinci ani acum…

Neputând suporta acest gând, şi-a desprins blând degetul şi s-a îndreptat.

— Nicholas este acasă?

— Nu, dar ar trebui să apară din moment în moment. S-a întâmplat ceva?

— Napoleon a scăpat de pe Elba şi a debarcat în Franţa, a spus Michael impasibil.

Mâna lui Clare s-a îndreptat instinctiv spre leagăn într-un gest de protecţie. Dinspre uşă s-a auzit brusc cum cineva trage adânc aer în piept. Michael s-a întors şi l-a văzut pe contele de Aberdare, cu părul său negru înrourat de la călăritul prin ceaţă.

— Vreo veste despre modul în care l-a primit poporul francez? s-a interesat acesta.

— Se pare că a fost întâmpinat cu ovaţii

furtunoase. Sunt şanse foarte mari ca în următoarele două săptămâni regele Ludovic să fugă pentru a-şi salva viaţa şi Bonaparte să fie la Paris şi să se proclame din nou împărat. Nu că Ludovic ar fi fost prea îndrăgit de supuşii săi. Michael a scos scrisoarea din buzunar. Lucien a trimis-o.

Nicholas a citit epistola şi s-a încruntat.

— Într-un fel, este surprinzător. Pe de altă parte, era inevitabil.

— Exact aşa am simţit şi eu. Ca şi când aş fi aşteptat această veste, dar nu eram conştient de asta.

— Nu cred că puterile aliate o să accepte faptul împlinit şi o să-l lase pe Napoleon să-şi păstreze tronul.

— Şi eu mă îndoiesc. Mai trebuie dată încă o bătălie. Michael s-a gândit la anii lungi de război care erau deja de domeniul

trecutului. De data asta, când o să-l învingă, mă rog lui Dumnezeu să aibă bunul-simţ să-l execute, sau cel puţin să-l exileze undeva al dracului de departe de Europa.

Clare şi-a ridicat ochii din scrisoare, cu o privire calmă.

— Ai de gând să te înrolezi din nou, nu-i aşa?

Dacă exista vreo persoană care să poată intui gândul care de-abia îi încolţise în minte lui Michael, aceea era Clare.

— Probabil. Îmi închipui că Wellington o să fie rechemat de la Congresul de la Viena şi pus în fruntea forţelor aliate. Cum mare parte din trupele lui de elită care au luptat în Spania sunt acum în America, o să aibă nevoie de ofiţeri experimentaţi.

— Ce bine că Kenrick va fi botezat peste două zile! a oftat Clare. Ar fi fost păcat ca

tocmai naşul lui să lipsească. O să fii încă aici, nu-i aşa?

— N-aş lipsi de la botez pentru nimic în lume. Michael i-a zâmbit glumeţ, în dorinţa de a-i alunga îngrijorarea din priviri. Sper doar să nu fiu trăsnit de moarte când o să promit că mă lepăd de Satana şi de toate lucrările lui ca să-i pot îndruma micuţului dezvoltarea spirituală.

Nicholas a chicotit.

— Dacă Dumnezeu ar trata cu seriozitate lucrurile astea, în jurul tuturor cristelniţelor ar fi urme de arsură.

Refuzând să se lase distrasă, Clare i s-a adresat pe un ton aproape furios:

— Te bucuri că mergi din nou la război, nu-i aşa?

Michael s-a gândit la sentimentele amestecate pe care le încercase când citise

scrisoarea lui Lucien. Surpriza şi supărarea pe francezi erau evidente, dar existau şi alte trăiri mai profunde şi mai greu de descris. Dorinţa de a-şi ispăşi păcatele; vitalitatea intensă pe care o simţea atunci când moartea era iminentă; un entuziasm ascuns la gândul că îşi va folosi din nou priceperea de a ucide, domeniu în care excela. Nu erau sentimente pe care ar fi vrut să le discute, nici măcar şi cu Clare şi cu Nicholas.

— Am regretat întotdeauna că am fost trimis acasă din pricina rănilor şi am pierdut ultima lovitură prin care ¡-am împins din Spania în Franţa. Aş avea un sentiment de împlinire dacă aş mai lupta pentru o ultimă oară cu francezii.

— Asta e foarte bine, a comentat Nicholas sec. Dar încearcă să nu te laşi omorât.

— Francezii nu au reuşit până acum, aşa că presupun că nu o vor face nici de astă dată. După o scurtă ezitare, Michael a adăugat: Dacă mi se întâmplă ceva, veniturile minei vă rămân vouă. N-aş vrea să cadă în mâinile unor străini. Sesizând încruntarea lui Clare, s-a grăbit se liniştească: Nu e nevoie să-ţi faci griji. Singura dată când am fost rănit grav a fost atunci când când nu am avut la mine talismanul norocos. N-o să mai fac greşeala asta, crede-mă.

Curioasă, a întrebat:

— Ce fel de talisman?

— E conceput şi realizat de Lucien la Oxford. L-am admirat mult, aşa că mi l-a dat mie. De fapt îl am cu mine chiar acum. Michael a scos din haină un tub argintiu şi i l-a dat lui Clare. Lucien a inventat cuvântul

„caleidoscop” din cuvintele greceşti „a vedea o imagine frumoasă”. Priveşte prin capătul acela şi îndreaptă-l spre lumină.

— Oh, cerule! a exclamat ea cu răsuflarea tăiată. E ca o stea care străluceşte în mii de culori!

— Răsuceşte uşor tubul. Modelele se vor schimba.

Ea s-a conformat şi s-a auzit un zornăit slab. A oftat de plăcere.

— Minunat. Cum funcţionează?

— Cred că nu sunt decât bucăţele de sticlă colorate şi câteva oglinzi. Cu toate astea, efectul e magic. A zâmbit amintindu-şi sentimentul de uimire pe care îl încercase prima dată când se uitase în interior. Întotdeauna mi-am închipuit că înăuntru sunt curcubeie sfărâmate – dacă priveşti piesele disparate aşa cum trebuie, în cele

din urmă vei găsi un model.

— Aşa că pentru tine a devenit simbolul speranţei, a murmurat ea.

— Aşa cred.

Avea dreptate; în zilele în care viaţa lui i se păruse o ruină de nerefăcut, găsise alinare în cercetarea formelor desăvârşite care se modificau permanent. Ieşirea din haos, ordinea. Curmarea durerii, speranţa.

Nicholas a luat tubul de la Clare şi a privit în interior.

— Mmm, minunat. Uitasem de asta. Dacă Lucien nu ar fi avut ghinionul să se nască conte, ar fi devenit un inginer de prima mână.

Au râs cu toţii. Dacă râdeai, îţi venea mai uşor să ignori ceea ce ţi-ar fi putut aduce viitorul.

capitolul 3

Bruxelles, Belgia

Aprilie 1815

Adjutantul i-a făcut semn lui Michael să intre în birou. Înăuntru l-a găsit pe ducele de Wellington scrutând un teanc de hârtii. Ducele şi-a ridicat privirea şi faţa i s-a luminat.

— Mă bucur că te văd, domnule maior Kenyon. Era şi timpul ca neghiobii ăia de la cavalerie să-mi trimită pe cineva competent în locul unor băieţi pe care nu-i recomandă nimic altceva decât influenţa familiei.

— M-am luptat puţin cu ei, domnule, a răspuns Michael, dar în cele din urmă i-am convins că aş putea fi de folos.

Ducele s-a ridicat, s-a îndreptat spre fereastră şi a privit încruntat un pluton de soldaţi olandezi şi belgieni care tocmai trecea.

— Dacă aş fi avut aici trupele mele din Spania, ar fi fost mai uşor. În locul lor, am prea multe trupe britanice fără experienţă, iar singurele trupe de olandezi şi belgieni care au mai văzut bătălii sunt cele care au servit sub stindardul lui Napoleon şi nu sunt sigure de ce parte şi-ar dori să fie victoria. Probabil că o vor lua la goană la primul semn de acţiune. Nu ştiu dacă armata asta îl va înfricoşa pe Bonaparte, dar pe mine mă înfricoşează, a declarat el cu un râset scurt.

Michael şi-a reprimat un zâmbet. Umorul sec dovedea că ducele era imperturbabil în faţa unei situaţii care l-ar fi înspăimântat pe un om mai mărunt.

Au discutat câteva minute despre responsabilităţile pe care Wellington le avea în vedere. Apoi, ducele l-a condus pe Michael afară, în anticamera spaţioasă.

Acolo lucrau câţiva aghiotanţi care în acel moment erau strânşi toţi în grup, în capătul opus al încăperii.

— Ţi-ai găsit o gazdă, Kenyon? întrebă Wellington.

— Nu, domnule, am venit direct aici.

— Bruxelles-ul e arhiplin de militari şi figuri mondene.

Ducele a scrutat rapid încăperea. O strălucire de muselină albă s-a ivit printre ofiţeri, atrăgându-i atenţia.

— Să fie doamna Melbourne cea care îmi tulbură aghiotanţii de la lucru?

Grupul s-a risipit şi din mijloc a ieşit o femeie râzând. Michael a privit-o şi a înţepenit din cap până în picioare. Era minunată – îţi făcea inima să se oprească şi îţi lua minţile de frumoasă ce era. Era uluitor de frumoasă, la fel ca fosta lui iubită,

Caroline, iar vederea ei îi provoca aceeaşi reacţie. Se simţea ca un peşte care tocmai fusese prins în cârlig fără putinţă de scăpare.

Când femeia s-a apropiat şi i-a întins ducelui mâna, Michael şi-a repetat în gând că avea treizeci şi trei de ani şi trecuse bine de vârsta la care putea face o pasiune subită pentru o figură drăguţă. Însă necunoscuta era suficient de frumoasă ca să provoace o răzmeriţă într-o mănăstire. Părul negru strălucitor era pieptănat pe spate cu o eleganţă care îi accentua perfecţiunea clasică a trăsăturilor, iar silueta ei graţioasă emana o senzualitate care ar fi înfiebântat visele oricărui bărbat.

— Îmi pare rău că v-am deranjat ofiţerii, i-a răspuns ea amuzată lui Wellington. Mă oprisem numai să-i las un mesaj colonelului

Gordon. Dar o să plec imediat, înainte ca dumneavoastră să mă închideţi pentru complicitate cu inamicul.

— Nici vorbă, a spus ducele galant. Kenyon, ai cunoscut-o pe doamna Melbourne în Spania? Soţul ei este căpitan în Regimentul 3 de cavalerie.

Michael a răspuns cu o voce uimitor de calmă chiar şi pentru el:

— Mi-e teamă că nu am avut niciodată plăcerea. Cavaleria şi infanteria nu au foarte multe în comun.

— Este foarte adevărat, a chicotit ducele, dar doamna Melbourne mai era cunoscută şi ca sfânta Catherine pentru munca ei de infirmieră. Doamnă Melbourne, maiorul Lord Michael Kenyon.

Femeia s-a întors spre Michael. În ochii ei a apărut o licărire, care apoi a dispărut

când i-a întins mâna şi a zâmbit prietenos. Ochii îi erau la fel de uimitori ca toată înfăţişarea, cu o tentă azurie, aşa cum el nu mai văzuse niciodată.

— Doamnă Melbourne.

În timp ce se înclina să-i ia mâna, cuvintele ducelui i-au răscolit un fragment de memorie. Doamne, Dumnezeule, ar fi putut fi femeia asta elegantă şi frivolă cea pe care o văzuse într-un spital după bătălia de la Salamanca? Era greu de crezut.

— Maiorul Kenyon tocmai a ajuns în Bruxelles şi are nevoie de o gazdă, a intervenit ducele. Mai aveţi loc pentru încă un ofiţer în gospodăria pe care o ţineţi cu doamna Mowbry?

— Desigur, avem loc. Asta dacă suporţi să trăieşti în compania apropiată a trei copii şi a unui număr nedefinit de animale de

casă. Pe lângă soţul meu şi căpitanul Mowbry, mai avem un alt burlac, pe căpitanul Wilding.

De data asta a recunoscut vocea joasă şi blândă care-i cântase băiatului muribund până când acesta îşi dăduse sufletul. Această fiinţă graţioasă era într-adevăr doamna din Salamanca. Incredibil.

— Wilding îţi e prieten, nu-i aşa? a comentat ducele.

În mintea lui Michael a sunat un semnal de alarmă.

Ar fi fost un imbecil dacă accepta să stea sub acelaşi acoperiş cu o femeie care îl stârnea atât de tare. Cu toate astea, s-a trezit spunând:

— Da, şi chiar îmi plac animalele şi copiii.

— Atunci sunteţi bine-venit printre noi, a

spus ea sincer. După felul în care se aglomerează oraşul, mai devreme sau mai târziu tot trebuia să luăm pe cineva, aşa că o putem face şi acum.

Înainte ca Michael să aibă şansa să se răzgândească sau să refuze politicos, Wellington a conchis:

— Atunci s-a aranjat. Te aştept aici mâine-dimineaţă, Kenyon. Doamnă Melbourne, sper să vă revăd săptămâna viitoare la mica petrecere pe care o voi da.

— Cu plăcere, a zâmbit ea. În timp ce ducele se întorcea în biroul lui, doamna Melbourne i s-a adresat lui Michael: Acum mă duc spre casă, domnule maior. Vă conduc acolo? Este pe Rue de la Reine, nu departe de Porte de Namur.

Au ieşit în faţa clădirii. Nu o aştepta nicio trăsură sau vreun servitor.

— Doar nu mergeţi singură?

— Ba da, a răspuns ea cu blândeţe. Îmi place să merg pe jos.

Bănuia că pentru o femeie care petrecuse ani buni aproape de linia frontului, Bruxelles-ul părea foarte sigur, dar nicio doamnă atât de fermecătoare nu ar fi trebuit să circule singură într-un oraş plin de soldaţi.

— Atunci daţi-mi voie să vă conduc.

Servitorul şi ordonanţa lui aşteptau în apropiere călare, cu bagajele, aşa că s-a oprit să le dea instrucţii să-i urmeze. Când au luat-o pe Rue Royale, ea şi-a strecurat mâna sub braţul lui. Gestul ei nu avea nimic seducător. Era mai degrabă gestul relaxat al unei femei măritate care era obişnuită să fie înconjurată de bărbaţi.

Hotărând că era momentul să nu se mai

comporte prosteşte, a remarcat:

— E foarte amabil din partea dumneavoastră că mi-aţi permis să împărţim locuinţa unde sunteţi încartiruiţi. Bănuiesc că este greu să găseşti o gazdă bună.

— Kenneth Wilding o să fie bucuros să-şi regăsească un camarad infanterist.

El a zâmbit larg.

— În mod sigur ştiţi că un ofiţer de infanterie face cu uşurinţă cât doi cavalerişti, doamnă Melbourne.

— Nu e nevoie să fiţi caustic doar pentru că armata călare britanică este renumită că urmăreşte inamicul cu aceeaşi înflăcărare cu care urmăreşte vulpile, a râs ea. Şi vă rog, spuneţi-mi Catherine. La urma urmei, o să locuim împreună ca un frate şi o soră pentru o perioadă nedeterminată de timp.

Frate şi soră. Nu era deloc conştientă de efectul paralizant pe care îl produsese asupra lui. Michael s-a mai liniştit. Mai locuise în comun cu perechi căsătorite şi o putea face şi acum.

— Atunci trebuie să-mi spui şi tu Michael. Eşti de mult în Bruxelles?

— Doar de două săptămâni, sau cam aşa ceva. Oricum, eu şi Anne Mowbry am mai locuit împreună înainte, şi am făcut din gospodărirea unei case aproape o ştiinţă. I-a aruncat o privire plină de umor. Ţinem o pensiune de mâna întâi, dacă pot spune aşa. Există întotdeauna de mâncare pentru un bărbat care lucrează la ore neobişnuite. Se serveşte cina pentru toţi cei aflaţi acasă, iar de obicei rămâne suficientă hrană pentru unul sau doi musafiri neaşteptaţi. În schimb, copiii au nevoie de somn.

— Prea bine. Mai sunt şi alte reguli ale casei pe care ar trebui să le ştiu?

După o clipă de şovăire, a mărturisit stingherită:

— Îţi vom fi recunoscători dacă îţi plăteşti la timp partea de cheltuieli.

Cu alte cuvinte, banii erau număraţi.

— S-a făcut. Spune-mi cât şi când.

Ea a dat aprobator din cap, apoi s-a uitat la uniforma lui verde.

— Te-ai întors de curând din America de Nord?

— Nu, m-am retras din armată anul trecut, după ce

Napoleon a abdicat, şi am dus o viaţă liniştită de civil, însă când am aflat că împăratul a scăpat iarăşi…

— O viaţă de civil, a spus ea gânditoare. Mă întreb cum ar fi să ştii că vei sta pentru

totdeauna în aceeaşi casă.

— N-ai avut parte niciodată de asta?

— Tatăl meu a fost militar, aşa că asta e singura viaţă pe care o cunosc.

Nu era de mirare că învăţase să se simtă confortabil oriunde s-ar fi dus. Soţul ei era un om norocos.

Discuţia s-a închegat uşor, pentru că aveau experienţe comune după anii petrecuţi în Spania. Situaţia părea firească, doar că el era teribil de conştient de apăsarea delicată pe care o exercitau degetele ei înmănuşate pe braţul lui.

A hotărât că trebuia să aducă vorba de prima lor întâlnire, aşa că a spus:

— Într-un fel, ne cunoaştem încă de acum trei ani, Catherine.

Ea s-a încruntat şi o cută încântătoare i-a apărut între sprâncene.

— Îmi pare rău, mă tem că nu-mi amintesc…

— Eram rănit la Salamanca. La spitalul de campanie mi-ai dat apă când eram aproape mort de sete. N-am mai fost atât de recunoscător nimănui în viaţa mea. Catherine s-a întors să-i studieze faţa, căutând parcă prin memorie. Michael urmă: N-ai avut niciun motiv ca să-ţi aminteşti de mine printre atâţia alţii. Dar s-ar putea să-ţi aminteşti de băiatul de pe salteaua de alături. Striga după mama lui şi credea că tu eşti. Ai rămas cu el până a murit.

— Ahh… A răsuflat adânc, iar farmecul ei relaxat a dispărut pentru a face loc blândeţii cu care-l alinase pe Jem. Bietul băiat. Am făcut atât de puţin! *Revoltător* de puţin. Cred că ar fi trebuit să mă deprind cu astfel de scene, dar niciodată nu am putut.

Frumuseţea ei îl lovise drept în inimă. Compasiunea ei l-a lovit a doua oară, mai tare, pentru că anii de război îl făcuseră să preţuiască blândeţea. Înainte să-i răspundă, şi-a umplut plămânii cu aer.

— E mai uşor să fii dur. Şi cu toate că este mai dureros, sunt multe de spus despre unicitatea şi valoarea fiecărei persoane a cărei viaţă se întretaie cu a ta.

Ea i-a aruncat o privire măsurată.

— Înţelegi, nu-i aşa? Majoritatea soldaţilor găsesc că este mai bine să n-o facă, a spus, după care a continuat cu vioiciune: Destinaţia noastră este casa aceea de pe colţ. Chiriile sunt mici în Bruxelles, aşa că am reuşit să găsim un loc cu o grădină frumoasă pentru copii, cu grajduri mari pentru cai şi chiar o trăsură pentru o sumă infimă.

Casa mare şi arătoasă era înconjurată de un zid. Michael i-a deschis poarta lui Catherine, apoi le-a făcut semn servitorilor care veneau agale în urma lor. Tânăra lui ordonanţă, Bradley, se uita la însoţitoarea lui cu ochii cât cepele. Michael nu-l putea învinui prea tare pentru că şi el simţea acelaşi lucru.

Ignorând calmă privirea năucă a băiatului, Catherine a făcut o descriere a gospodăriei, apoi le-a făcut un semn cu mâna celor doi oameni, indicând spre grajdurile din spatele casei. Vulnerabilitatea pe care o arătase mai devreme dispăruse, lăsând din nou locui soţiei ordonate de militar.

În timp ce îl conducea pe Michael înăuntru, pe scări au năvălit trei copii şi doi câini într-o învălmăşeală de picioare, mâini

şi labe. O voce cristalină a strigat:

— Ne-am terminat lecţiile, mamă, putem să ieşim în grădină să ne jucăm?

În timp ce copiii şi un câine lung şi scund se învârteau în jurul lui Catherine, celălalt patruped, un animal cu pete neregulate dintr-o rasă incertă, a început să latre la Michael. Catherine a izbucnit în râs:

— Linişte, vă rog, altfel o să-l facem pe maiorul Kenyon să se îndrepte spre altă gazdă. Clancy, nu mai lătra.

A crescut şi mai mult în ochii lui Michael atunci când nu numai copiii, ci şi câinele s-au liniştit brusc.

Catherine şi-a petrecut braţul în jurul fetei mai înalte, care părea să aibă cam zece ani.

— Ea e fiica mea, Amy. Amy, maiorul Lord Michael Kenyon. O să locuiască aici.

El s-a înclinat cu solemnitate.

— Domnişoară Melbourne.

Fata a făcut o reverenţă graţioasă. Avea uimitorii ochi albaştri-verzui şi părul negru al mamei.

— E o plăcere să vă cunosc, domnule maior Kenyon.

— Iar ei sunt domnişoara Molly Mowbry şi domnişorul James Mowbry, a continuat Catherine.

Ambii copii aveau părul roşu şi expresii vioaie. Mary probabil că avea opt sau nouă ani, iar fratele ei era cu vreo doi ani mai mic. La fel ca Amy, se purtau impecabil.

După ce a făcut o reverenţă, Molly a întrebat:

— Sunteţi lord?

— E numai un titlu de curtoazie, a lămurit-o el. Tatăl meu este duce, dar eu nu

voi fi un lord adevărat, deoarece am un frate mai mare.

— O, a făcut Molly. Căpitanul Wilding ne învaţă să desenăm. Ştiţi ceva ce ne-ar putea fi de folos?

Amy i-a dat un ghiont, şuierându-i:

— Nu se pun astfel de întrebări.

— Am fost nepoliticoasă? a murmurat cealaltă clipind din ochii ei mari şi căprui.

Michael a zâmbit.

— Doar pentru că mă tem că nu am nişte abilităţi interesante.

— Nu? s-a bosumflat ea.

S-a gândit ce ar fi putut să-l intereseze pe un copil. Cu siguranţă nu mineritul şi strategiile de investiţii.

— Păi, pot să prevăd când vine o furtună, dar nu cred că pot învăţa pe altcineva să facă lucrul ăsta.

Faţa ei s-a luminat.

— Ai putea încerca.

— Maiorul trebuie să se instaleze, a spus Catherine. Voi trei mergeţi afară şi luaţi-i pe Clancy şi pe Ludovic cel Leneş cu voi.

Michael a urmărit cu surprindere cum copiii şi câinii se conformau imediat.

— Ludovic cel Leneş?

— Este câinele de vânătoare lung şi apatic, l-a informat o voce de pe scări. În cea mai mare parte a timpului doarme. Este singura lui calitate.

A privit în sus şi a văzut o roşcată mică şi drăguţă coborând treptele.

— Sunt Anne Mowbry, s-a recomandat aceasta zâmbind.

După prezentări, au discutat câteva minute până când Anne a spus candidă:

— Vă rog să mă scuzaţi. Sunt însărcinată

din nou şi sunt în faza în care tot ce-mi doresc este să dorm.

Sinceritatea ei l-a amuzat pe Michael. Era atractivă, prietenoasă şi şarmantă. Şi, ce binecuvântare, nu-i sucea minţile în felul în care o făcea Catherine.

După ce Anne i-a părăsit, Catherine a urcat la etaj.

— Camera ta este aici, sus, Michael. L-a condus într-o încăpere însorită ale cărei ferestre dădeau spre o stradă laterală. Kenneth este vizavi pe hol. Pe pat este deja lenjerie curată, deoarece ştiam că se va ocupa în curând.

S-a întors cu faţa spre el. Mişcarea a adus-o în razele soarelui care se revărsau pe geam. Scăldată în lumină era ca o zeiţă, de o frumuseţe nepământeană. Cu toate astea, genera pace şi fericire în jurul ei,

calitate care îi amintea de Clare.

Patul se afla în spatele ei. L-a fulgerat gândul nebunesc să înainteze, s-o ia în braţe şi să o întindă pe pat. Să-i sărute buzele moi, şi să-i exploreze ascunzişurile delicioase ale trupului. În braţele ei, avea să descopere lucrurile după care tânjea…

Privirile li s-au întâlnit şi a durat o clipă să se înţeleagă. Ştia că el o admiră. Deşi era în mod sigur obişnuită cu aprecierea bărbaţilor, s-a uitat repede în jos şi s-a concentrat să-şi scoată mănuşile.

— Dacă ai nevoie de ceva, e de ajuns să ceri. Lui Anne, mie sau lui Rosemarie, menajera.

El s-a străduit să privească verigheta de aur care îi strălucea pe mâna stângă. Era măritată. De neatins. Soţia unui confrate ofiţer… şi trebuia să o scoată din dormitorul

lui *acum*.

— Sunt sigur că o să mă simt foarte bine. Diseară nu voi fi aici la cină, dar sunt nerăbdător să-i întâlnesc mai târziu şi pe ceilalţi locatari.

— Voi trimite mai târziu servitoarea cu o cheie a casei, i-a spus ea fără să-l privească, după care a dispărut pe hol.

A închis cu grijă uşa în urma ei, apoi a căzut într-un fotoliu şi şi-a frecat tâmplele. După dezastrul cu Caroline, jurase ca niciodată, în nicio împrejurare, să nu mai atingă o femeie măritată. Era un jurământ pe care ţinea să-l respecte cu orice preţ. Şi totuşi era posibil ca diavolul să o fi creat pe Catherine Melbourne pentru a-l ispiti.

Egoismul străveziu al ultimei afirmaţii i-a adus pe buze un zâmbet vag. Dacă revederea lui Catherine îi oferise o

învăţătură, era vorba de un reproş la adresa propriei aroganţe. Fusese atât de sigur că vârsta şi experienţa îl vor apăra de nebunia unei pasiuni. Extazierea în faţa unei figuri drăguţe nu era pentru el.

Era evident că fusese prost să se creadă imunizat. Cu toate astea, chiar dacă nu îşi putea controla sentimentele faţă de Catherine Melbourne, putea să-şi controleze comportamentul. Nu avea să spună nicio vorbă nelalocul ei, nu avea să facă niciun gest care să poată fi interpretat. Avea să se comporte faţă de ea cum se comportase cu Clare.

Nu, nu aşa. Între el şi Catherine nu aveau să existe sărutări sau îmbrăţişări tandre. Se părea că şederea lui acolo nu avea să dureze mai mult de câteva săptămâni, şi în mod cert se putea stăpâni

în tot acest timp. La urma urmei, până a doua zi avea să fie prea ocupat ca să mai aibă timp de vreo pasiune.

Şi totuşi, încă îl mai bântuia un sentiment de nelinişte. S-a ridicat şi s-a dus să privească pe geam. Toţi militarii aveau o înclinaţie spre superstiţie, o credinţă în lumea de dincolo. Poate că adorabila Caherine era într-adevăr o încercare. Crezuse că se împăcase cu trecutul, dar poate că judecata divină hotărâse că trebuia să înfrunte aceeaşi situaţie care îi adusese atâta durere înainte. De data asta însă, trebuia să-şi stăpânească pornirile imorale.

De un singur lucru era ferm convins: nu avea să-şi repete greşeala.

capitolul 4

Catherine mergea încet pe hol, fără să se uite în jur. După atâţia ani printre

militari, ar fi trebuit să se deprindă cu faptul că aproape orice bărbat era chipeş în uniformă. Când Colin purta ţinuta de gală, era un fapt ştiut că tinerele fete impresionabile leşinau de admiraţie.

Chiar şi aşa, maiorul Kenyon avea ceva deosebit de atrăgător. Uniforma verde-închis de puşcaş era mai austeră decât cea a altor regimente; oricum, se potrivea de minune cu ochii lui, care aveau o nuanţă de verde rară şi izbitoare. Uniforma se potrivea la fel de bine cu umerii săi laţi, cu părul castaniu şi cu trupul lui zvelt şi puternic…

Avea însă ceva mai mult decât o înfăţişare plăcută; ca şi Wellington, avea acel soi de prestanţă irezistibilă care îi permitea să domine o încăpere fără să scoată o vorbă. Bănuia că acea calitate izvora dintr-o încredere de nezdruncinat.

Deşi îi făcuse plăcere să discute cu el, avea o intuiţie tulburătoare. Trebuia să aibă grijă ca maiorul Kenyon să nu aibă ocazia să vadă ce se afla sub suprafaţa lustruită pe care muncise atâta s-o perfecţioneze.

Era ciudat că se gândea la el atât de protocolar. De obicei prefera să-şi spună pe nume cu ofiţerii din jurul ei. Instinctul îi spunea probabil că nu trebuia să-l lase să se apropie prea mult. Din fericire, era expertă în a-i ţine pe bărbaţi la o distanţă sigură.

Clătinând din cap, s-a dus în dormitorul ei să se ocupe de un coş plin cu lucruri de cusut. Nimic nu era mai bun decât cârpitul ca să te aducă cu picioarele pe pământ.

Catherine era pe cale să meargă jos să verifice pregătirile pentru cină când a intrat soţul ei.

— Sunt câţiva cai noi în grajd. Colin şi-a

scos chipiul din piele neagră şi l-a aruncat pe pat. Şi încă unii buni. Ne-am pricopsit cu un încă un locatar?

Ea a încuviinţat din cap şi a făcut o împunsătură scurtă şi precisă cu acul.

— Maiorul Lord Michael Kenyon de la Puşcaşi. S-a retras din armată anul trecut, dar evadarea lui Napoleon l-a convins să revină. Este afectat la statul-major, cel puţin în acest moment.

Colin s-a arătat surprins.

— Unul dintre ofiţerii ăia de viţă nobilă care îi plac bătrânului Hookey pentru că dansează la fel de bine pe cât luptă. Şi-a scos vestonul şi cămaşa. Poate fi de folos să-l vunoşti. S-a purtat ca şi când ar fi fost topit după tine?

Ea a privit în jos şi a rupt scurt aţa cu dinţii, dorinţe a-şi ca soţul ei să nu fie atât

de ostentativ în interesul lui personal. Era adevărat că o soţie atrăgătoare reprezenta un atu pentru un ofiţer, dar se simţea prost atunci când el o îndemna să flirteze cu superiorii săi. Prima dată când o pusese să facă acest lucru, se împotrivise. El i-a arătat repede că era de datoria soţiei să promoveze cariera soţului. Implicaţia subînţeleasă era aceea că nu-l satisfăcea în alte privinţe. Din acel moment, s-a conformat dorinţelor lui.

Deşi lordul Michael îi admirase în mod evident înfăţişarea, se simţea stânjenită să-l expună speculaţiilor lui Colin. A spus indiferentă:

— Maiorul Kenyon nu a dat niciun semn că ar fi nebun după farmecele mele bine cunoscute. Nu ştiu nimic despre calităţile lui de dansator, dar a luptat în majoritatea

bătăliilor importante din Spania.

— Sună şi mai bine. Fii şi mai fermecătoare; am întârziat cu promovarea la gradul de maior şi Kenyon trebuie să aibă influenţă pe lângă duce.

— O să fii promovat în curând. O să fie o grămadă de ocazii să te acoperi de glorie în următoarele câteva luni, a oftat ea.

— În mod sigur aşa sper şi eu. Kenyon… a rostit el încruntat pe când se schimba în uniforma de gală. Numele îmi sună cunoscut. A pocnit din degete. Acum îmi amintesc. După bătălia de la Barossa, a pus să fie bătută o medalie comemorativă pentru oamenii din subordinea lui. A spus că făcuseră o treabă atât de grozavă, încât meritau să fie onoraţi. Colin a râs. Îţi imaginezi, să faci aşa ceva pentru o companie de soldaţi beţivi?

Catherine i-a aruncat o privire glacială.

— Cred că are dreptate, curajul excepţional trebuie omagiat. Trupele de puşcaşi sunt unele dintre cele mai bune din armată, şi unul din motive este că ofiţerii sunt încurajaţi să-şi cunoască şi să-şi respecte oamenii.

— Soldaţii obişnuiţi nu sunt ca noi. Valoroasa lui companie probabil că şi-a vândut medaliile pentru băutură. Colin şi-a trecut pieptănul prin părul şaten-deschis. Merg să cinez cu nişte prieteni. Probabil că o să întârzii, aşa că nu mă întorc în seara asta.

Ea s-a întrebat cu detaşare cine era femeia. Doamnele din Bruxelles erau foarte primitoare cu ofiţerii aliaţi care veniseră să le salveze de jugul împăratului.

S-a ridicat şi i-a strâns cămaşa şi

lenjeria boţite pentru a le pune în coşul de rufe.

— Îţi urez o seară plăcută.

— Aşa o să fie, a spus el vesel.

Catherine nu se îndoia de asta.

Michael a cinat cu prietenii din armată care erau la post în zonă. Îi făcea bine să-i revadă, deşi s-a glumit serios pe seama faptului că nu putea sta departe de câmpul de luptă.

În mod previzibil, conversaţia s-a concentrat în jurul situaţiei militare. Oficial era încă pace, dar nimeni nu se îndoia că de îndată ce Bonaparte îşi va fi consolidat poziţia la Paris, avea să pornească împotriva aliaţilor.

S-a întors târziu la noua lui casă şi a intrat în linişte, în holul principal şi pe coridorul de sus ardeau lumânări. Era

evident că Anne şi Catherine îşi gestionau bine gospodăria.

Pe sub uşa aflată vizavi de a lui se vedea o fâşie de lumină, aşa că a hotărât să bată. Vocea familiară de bariton a lui Kenneth Wilding i-a spus să intre.

Michael l-a găsit pe prietenul său ocupat cu un bloc de desen. Kenneth era un caricaturist şi un desenator de primă mână, talent care îl ajutase în munca de ofiţer de recunoaştere în Spania.

Ochii lui Kenneth s-au deschis larg când şi-a ridicat privirea de pe coală.

— Doamne, Dumnezeule, de unde-ai apărut?

Michael a râs înfundat.

— Nu ţi-au spus încântătoarele noastre gazde că locuiesc în camera din faţa ta?

— Nu, m-am întors cu puţin timp în

urmă şi toată lumea se dusese la culcare. Kenneth s-a ridicat şi i-a strâns mâna. La naiba, mă bucur grozav să te văd!

Brunet, cu o constituţie zdravănă şi puţin neşlefuit, Kenneth Wilding părea mai degrabă un muncitor decât ofiţer şi gentleman. Era unul dintre puţinii ofiţeri promovaţi de la gradele inferioare, o onoare rezervată în general unor fapte de curaj vecine cu sinuciderea. Când încă era sergent, îl ferise de necazuri pe tânărul Michael, abia numit la comandă. Prietenia lor se născuse din respectul reciproc.

Michael a studiat faţa prietenului său în timp ce îşi strângeau mâinile şi a fost bucuros să constate că o parte din teribila încordare lăsată de campania din Spania dispăruse.

— Am ceva whisky vizavi. Să-l aduc?

— N-am mai avut parte de trăscăul ăla de când ai plecat din Spania, a spus Kenneth, cu o undă de umor licărindu-i în ochii cenuşii. Mi-a cam lipsit. Whisky-ul face ca brandy-ul să pară o emblemă a civilizaţiei.

Michael s-a dus după sticlă şi a fost cât pe ce să se împiedice de Ludovic cel Leneş, care era tolănit în faţa uşii lui. Când a revenit în camera lui Kenneth, câinele l-a urmat şi s-a ghemuit pe jos, cu botul pe cizma lui Michael. Acesta l-a studiat amuzat.

— Aşa îi întâmpină animalul ăsta pe nou-veniţi, sau pur şi simplu am eu ghinion?

Kenneth a scos două pahare şi a turnat băutură în fiecare din ele.

— Consideră-te fericit. Cu Ludovic de pază, orice potenţial atacator o să moară de

râs.

După ce şi-au împărtăşit noutăţile, Michael s-a interesat:

— Anne şi Catherine sunt personaje reale, sau doar produse ale imaginaţiei mele înfierbântate?

— Nu sunt extraordinare? Am avut norocul să stau cu ele într-un castel la Toulouse. Când am aflat că sunt la Bruxelles, am venit în genunchi să întreb dacă mai e loc şi pentru un puşcaş. Sunt experte în a le asigura bărbaţilor căldura, o hrană bună şi fericirea.

— Cum sunt fericiţii lor soţi? a întrebat Michael, ştiind că nu ar fi trebuit să se arate atât de curios.

Kenneth a luat o gură de whisky.

— Charles Mowbry o să-ţi placă. Tăcut, dar foarte capabil şi cu un simţ al umorului

aparte.

— Dar Melbourne? Kenneth a şovăit până când Michael a comentat: În tăcerea ta simt ceva de rău augur.

— Nu-l cunosc bine pe Melbourne, a răspuns celălalt studiindu-şi paharul. E un cavalerist grosolan până în măduva oaselor. Cunoşti genul – nu e prost, dar nu vede niciun motiv de a-şi folosi judecata. Totuşi este un ofiţer bun, din câte am auzit. Aproape neînfricat.

— La cavalerie, curajul este ceva obişnuit. Judecata e o raritate. E demn de admirabila Catherine?

— Nu sunt eu în măsură să spun. Kenneth s-a aplecat să-l scarpine pe Ludovic după urechile blegi. În mod evident, ea aşa crede. În Spania a primit porecla de sfânta Catherine în aceeaşi măsură pentru virtutea

ei şi pentru munca de infirmieră pe care a depus-o. Jumătate dintre oamenii pe care îi întâlneşte se îndrăgostesc de ea, dar ea nu a avut niciodată ochi pentru altcineva decât pentru bărbatul ei.

Asta l-a adus pe Michael cu picioarele pe pământ; nu era decât unul dintr-o mulţime uriaşă. Şi totuşi, îi părea bine să audă că era tot atât de onestă pe cât era de frumoasă. Odinioară, nu crezuse că astfel de femei există.

Se întreba ce ţinea Kenneth numai pentru el, dar îl iscodise suficient. I-a luat de pe masă blocul de desen.

— Pot să mă uit?

— Dacă vrei.

Michael a zâmbit la vederea caricaturii la care lucra Kenneth.

— Inteligent mod de a-l desena pe

Bonaparte ca pe o brută pofticioasă. Ar trebui s-o trimiţi la o tipografie ca să poată fi reprodusă.

Kenneth a ridicat din umeri la sugestia lui. Respinl'im invariabil complimentele spunând că talentul său nu era decât o abilitate neînsemnată.

Michael a răsfoit paginile. După câteva studii arhitecturale care reprezentau clădirea unei bresle, a găsit un desen cu Amy Melbourne jucându-se alături de copiii familiei Mowbry. Din câteva linii rapide, Kenneth surprinsese mişcările fluide ale unui joc în care copiii se alergau, plus caracterul fiecăruia. Michael nu înceta să fie uimit de faptul că mâinile atât de mari ale prietenului său puteau desena cu atâta subtilitate şi eleganţă.

— E o schiţă reuşită a copiilor. Primul

lucru pe care mi l-a spus Molly a fost că-i înveţi cum să deseneze.

— Ambele fetiţe sunt eleve bune, a zâmbit Kenneth. Pe Jamie nu-l interesează nimic ce n-are patru copite, coamă şi coadă.

După mai multe schiţe ale copiilor şi una cu Anne Mowbry, Michael a întors pagina şi s-a trezit privind-o pe Catherine Melbourne. I s-a strâns inima văzând-o în picioare pe un ţărm stâncos, cu o expresie nepământeană. Briza îi flutura părul negru ca pe un steag şi îi lipea rochia clasică de rotunjimile siluetei ei splendide.

A studiat nesăţios portretul, într-un mod care ar fi fost necuviincios dacă ar fi fost vorba de femeia în carne şi oase. Încercând să pară indiferent, a spus:

— Un portret bun al lui Catherine. Vrea să reprezinte o zeiţă greacă, sau poate

legendara sirenă al cărei cântec îi ademenea pe bărbaţi la pieire?

— Sirena. Totuşi, portretul nu e aşa de bun. Trăsăturile ei sunt atât de regulate, încât sunt greu de desenat. Şi în ochii ei mai e şi un soi de privire bântuită pe care nu am reuşit să o prind.

Michael a privit imaginea cu mai multă atenţie.

— De fapt, ai surprins o parte din ea. Ce ar putea să o bântuie pe o femeie minunată?

— N-am nicio idee. În ciuda purtării ei afabile, Catherine nu-şi dezvăluie prea mult firea.

În mod sigur prietenul său ascundea ceva, pentru simplul motiv că viaţa privată a lui Catherine Melbourne nu-l privea deloc pe Michael. Cu toate astea, când a trecut la pagina următoare, a spus degajat:

— Dacă faci vreodată o schiţă cu ea pe care nu ţi-o doreşti, aş fi bucuros să ţi-o iau.

Kenneth i-a aruncat o privire pătrunzătoare, dar s-a mulţumit să răspundă:

— Ia-o pe asta dacă-ţi place. Cum ţi-am spus, nu sunt mulţumit de ea.

Michael a desprins desenul şi apoi a continuat să răsfoiască blocul. Fusese incredibil de prost să ceară portretul unei femei care nu avea să facă niciodată parte din viaţa lui. Totuşi, la bătrâneţe, dacă trăia atât de mult, avea să dea orice pentru a-şi aminti faţa ei şi felul în care ea îl făcuse să se simtă.

Wellington avea dreptate că situaţia era haotică. De îndată ce Michael s-a prezentat la cartierul general în dimineaţa următoare, i s-au încredinţat o grămadă de sarcini

referitoare la provizii şi echipament. Aşa cum spunea ducele cu amărăciune, poate că maiorul Kenyon nu era un geniu al intendenţei, dar cel puţin ştia de ce anume aveau nevoie oamenii care luptau.

Munca îi cerea concentrare totală şi la sfârşitul zilei, impresia puternică pe care i-o provocase Catherine Melbourne nu mai era decât o amintire înceţoşată. S-a îndreptat spre casa de pe Rue de la Reine pentru cină, gândindu-se că o să-i facă bine să o revadă. Era o femeie minunată şi fermecătoare, dar ăsta nu era un motiv să se poarte ca un adolescent îndrăgostit nebuneşte. O a doua întâlnire avea să-l vindece de obsesia în stadiu germinativ.

Catherine îi amintise că obiceiul casei era să se adune pentru un sherry înainte de cină. După ce s-a schimbat, Michael a

coborât în salon, unde i-a găsit pe Anne Mowbry şi încă un domn.

— Mă bucur că ai putut veni la cină în seara asta, Michael. Anne şi-a întors capul, aranjându-şi buclele castanii rebele. El este soţul meu, căpitanul Charles Mowbry.

Acesta l-a întâmpinat cu o strângere prietenească de mână.

— V-am admirat caii, domnule maior Kenyon. Nu este corect ca astfel de animale de prima mână să nu fie foloire la adevărata valoare de un ofiţer de infanterie.

Michael a zâmbit larg.

— Fără îndoială că aveţi dreptate, dar am un prieten pe jumătate ţigan, iar caii pe care îi creşte sunt minunaţi. Sunt norocos că mi-a vândut doi. De obicei nu renunţă la ei decât dacă partenerul de tranzacţie îi oferă la schimb primul său născut.

Mowbry s-a uitat maliţios la soţia lui.

— Ar merita să-l dăm pe Jamie la schimb pentru murgul ăla, nu-i aşa?

— Nu mă întreba astăzi, a replicat ea exasperată. După necazurile pe care mi le-a făcut Jamie, sunt gata să iau în considerare orice ofertă!

Toată lumea a râs. În curând sporovăiau ca nişte vechi amici. Atunci a apărut în uşă Catherine Melbourne într-o rochie de un verde-marin strălucitor care îi punea în valoare ochii remarcabili.

— Bună seara tuturor, a spus ea liniştită.

Michael a privit-o şi încrederea că era imun la frumuseţea ei s-a făcut ţăndări. În cel mai bun caz ar fi putut spune nu-l mai surprindea sentimentul că fusese săgetat în inimă. A studiat-o în timp ce traversa încăperea către ceilalţi. Atracţia pe care o

exercita era dincolo de frumuseţe şi căldură, deşi şi din astea avea din belşug. Cu ochiul lui de artist, Kenneth observase acea vulnerabilitate îngândurată de sub exteriorul orbitor, iar acum şi Michael o putea vedea. Catherine era fiinţa cea mai periculoasă: femeia care îţi stârneşte în aceeaşi măsură tandreţe şi dorinţă.

— Bună seara. Încă de copil învăţase să-şi ascundă emoţiile, iar acum făcea apel la stăpânirea lui de sine îndelung exersată astfel încât nimeni, şi mai ales ea, să nu-i bănuiască trăirile. Îi mulţumesc stelei mele norocoase că am găsit această casă. Este singura în care mi s-a oferit vreodată, ca supliment, un câine care să doarmă în patul meu.

— Interesant, a rostit ea cu o sclipire maliţioasă în ochi. Dacă aş fi câine, m-aş

gândi de două ori înainte de a te sâcâi. Dar este evident că Ludovic ştia ce face. Te joacă deja pe degete.

În timp ce Michael se întreba dacă părea atât de intimidant pentru cei din jur, cei doi soţi Mowbry au început să istorisească poveşti despre Ludovic cel Leneş. Era în mod clar un câine care nu lăsa pe nimeni indiferent.

Kenneth nu venea la cină, dar câteva minute mai târziu a apărut Colin Melbourne. Bărbatul era foarte chipeş şi sigur pe el, fapt care se trăgea din lipsa oricărei îndoieli de sine. Catherine s-a îndreptat spre soţul ei şi l-a luat de braţ. Cei doi făceau o pereche extraordinară.

— Colin, vreau să-l cunoşti pe cel mai nou locatar.

După prezentări, Melbourne i s-a

adresat cordial:

— Îmi pare bine să vă cunosc, Lord Michael. Atâta vreme cât camera era goală, exista riscul ca o persoană nepotrivită să fie încartiruită aici. Un alt aşa-zis ofiţer promovat din gradele inferioare, de exemplu.

Cei doi Mowbry şi Catherine s-au foit stânjeniţi, dar enervarea lui Michael s-a temperat. Se temuse că ar fi putut să-l displacă pe Melbourne pentru că era soţul lui Catherine. În loc de asta, putea să-l dispreţuiască pentru snobismul lui ostentativ. Nu era de mirare că Kenneth fusese rezervat când vorbise despre el. A ripostat cu voce tăioasă:

— De pildă cineva cum e Kenneth Wilding?

— Nu am avut intenţia să insult pe

nimeni, a replicat Melbourne, devenit brusc prudent. Pentru un om de nivelul lui, Wilding se descurcă bine maimuţărind comportamentul unui gentleman. Cu toate astea, nimic nu poate înlocui o spiţă aleasă. Ca fiu al ducelui de Ashburton, vei fi în mod sigur de acord.

— Nu pot spune că am văzut vreodată o legătură strânsă între descendenţă şi caracter. La urma urmei, Kenneth a avut prostul gust să meargă la Harrow. Te-ai fi aşteptat la ceva mai bun de la unicul fiu al lordului Kimball. Michael a golit ultimele picături de sherry. Totuşi, chiar şi un bătrân absolvent de Eton ca mine trebuie să recunoască faptul că cei de la Harrow dau aparenţa unor gentlemani.

Melbourne a fost şocat. De vreme ce Harrow era o şcoală tot atât de prestigioasă

ca Eton, chiar şi un cavalerist grosolan putea înţelege ironia. Revenindu-şi, a spus cu un regret dezarmant:

— Iertaţi-mă, tocmai m-am făcut de râs ca un prost, nu-i aşa? N-am vorbit niciodată prea mult cu Wilding, şi am făcut greşeala să presupun că nu ar fi mai mult decât un sergent ridicat în grad.

O întorsese bine, deşi farmecul nu-i putuse face uitată grosolănia.

— Probabil că bine cunoscutul său simţ al umorului l-a făcut pe Kenneth să vă lase pradă prejudecăţilor.

— Dacă este de familie bună, pentru ce s-a înrolat ca simplu soldat? nu putea înţelege Melbourne.

Michael cunoştea răspunsul, dar acesta nu-l privea pe celălalt. A spus doar:

— Lui Kenneth îi plac provocările. Era

sergentul meu când am fost proaspăt numit comandant. Am fost norocos să-l am lângă mine. După ce el şi grupa lui au luat de trei ori mai mulţi prizonieri francezi decât numărul lor, l-am propus la avansare pentru fapte de vitejie pe câmpul de luptă. Şi-a pus cu zgomot paharul pe o masă. Am fost uimit că armata a avut bunul-simţ să-l facă ofiţer.

Comentariul lui a provocat o discuţie aprinsă despre imbecilitatea gradelor superioare din armată, care s-a prelungit şi în timpul cinei. A fost o masă plăcută, cu mâncare excelentă şi conversaţie agreabilă. Deşi Colin Melbourne nu era un companion dezagreabil, era evident că nu avusese niciodată vreo idee originală.

Cu toate astea, la final, Michael nu-şi amintea absolut deloc ce mâncase. Tot ce-şi amintea era silueta elegantă a lui Catherine,

râsul ei spumos şi netezimea catifelată a tenului ei.

S-a hotărât ca, ori de câte ori era posibil, să nu mai ia cina acasă.

capitolul 5

Trecuse bine de miezul nopţii când Michael a deschis uşa bucătăriei. A rămas înmărmurit.

— Îmi pare rău, nu mai credeam că o să găsesc pe cineva aici.

Catherine Melbourne şi-a ridicat privirea de la focul pe care punea lemne.

— Nu ai de ce, toţi oamenii normali sunt acum în pat. S-a ridicat şi s-a şters pe mâini. Probabil că ducele îţi dă mult de lucru. Eşti aici de o săptămână şi nu te-am văzut decât o dată.

Ar fi fost înţelept să se retragă, dar ar fi fost în acelaşi timp o mojicie de neiertat.

Michael a intrat în bucătărie.

— În majoritatea serilor trebuie să fiu prezent la petrecerile date de lumea mondenă britanică venită la Bruxelles în căutarea aventurii.

— Aşa bănuiam şi eu. Lui Wellington i-a plăcut întotdeauna ca ofiţerii lui superiori să participe şi la evenimente sociale importante, şi probabil mai cu seamă acum, când nu vrea ca civilii să se alarmeze prea tare de situaţia militară. A zâmbit maliţioasă. Sunt sigură că eşti foarte solicitat să contribui cu farmecul tău aristocratic la toate aceste agape şi baluri.

— Mă tem că aşa e, a rostit el cu o strâmbătură. Dar cum de nu te-am văzut şi pe tine? Lui Wellington îi place şi compania doamnelor atrăgătoare, aşa că îmi închipui că tu, Anne şi soţii voştri sunteţi în fruntea

listei de oaspeţi.

— De obicei suntem invitaţi, dar Colin este adesea... ocupat cu alte lucruri. Catherine a luat o lingură de lemn şi a amestecat într-o oală care fierbea pe plită. De obicei, când merg Anne şi Charles, îi însoţesc, dar ea s-a simţit prea obosita ca să mai iasă, aşa că în ultima vreme nu am mai ieşit nici eu. Cu excepţia petrecerilor date de însuşi ducele, bineînţeles. Toată lumea participă la ele.

Michael a şovăit înainte de a face oferta care i-ar fi venit de la sine şi fără să-şi facă probleme, dacă ar fi fost vorba de orice altă femeie.

— Dacă ai nevoie de un însoţitor, m-aş simţi onorat să-ţi fiu de folos.

Ea şi-a ridicat rapid capul şi i-a cercetat faţa. Aparent satisfăcută de ceea ce văzuse,

a spus:

— Mulţumesc. Sunt evenimente care m-ar tenta, dar nu prea m-aş duce singură.

— Bine. Spune-i ordonanţei mele, Bradley, la ce baluri vrei să mergi şi sunt la dispoziţia ta. Şi-a ascuns cu mâna un căscat. Totuşi, astăzi am mers călare până la Gent şi înapoi. Nu am mai mâncat nimic de la micul dejun, aşa că am decis să dau iama prin bucătărie. Şi tu ai venit pentru o cină târzie?

Ea şi-a aruncat coada lungă peste umăr şi s-a îndreptat de spate. Pe gâtul zvelt îi atârnau cârlionţi de păr negru strălucitor.

— Nu puteam să dorm. Am coborât să-mi încălzesc puţin lapte, dar supa asta mirosea atât de bine încât m-am răzgândit.

Marginea cămăşii de noapte de culoare deschisă i se ivea de sub halatul bleu de

bumbac. Deşi veşmintele o acopereau mai bine decât o rochie obişnuită, efectul era tulburător de intim. Şi mai rău, bucătăria era luminată doar de două lumânări şi de foc, iar penumbra aducea mai degrabă a dormitor…

Michael a privit în altă parte.

— E vreun obicei al casei legat de spargerea cămării pe timpul nopţii?

— Nu chiar; ce găseşti e al tău. De obicei este supă fierbinte pe plită. Asta e o fiertură bunicică de pui şi legume. A arătat spre cămară. Mai sunt şi friptură rece, brânzeturi şi pâine. Serveşte-te până când îţi pun masa.

— Nu e nevoie să stai pe lângă mine.

— De ce nu? S-a dus la un dulap şi a luat nişte farfurii albe şi grele. Mă descurc mai bine în bucătăria asta şi n-am avut o zi aşa

grea ca tine.

— Credeam că să ai grijă de copii este cea mai grea muncă.

— Se presupune că bărbaţii n-ar trebui să ştie acest lucru, a zâmbit ea ridicând din sprâncene.

— O femeie s-a pierdut odată cu firea şi mi-a dezvăluit secretul.

— Îmi închipui că întotdeauna femeile îţi mărturisesc secrete, a murmurat Catherine scrutându-l gânditoare.

Preferând să păstreze conversaţia la un nivel impersonal, el şi-a luat lumânarea şi a intrat în cămară.

— Brânzeturile locale sunt minunate, nu-i aşa? Şi pâinea, la fel.

— Mâncarea e atât de bună, încât nu e greu de înţeles de ce francezii cred că ţara ar trebui să aparţină Franţei. Vrei vin?

Avem o carafă cu un vin foarte bun.

— Sună minunat, deşi te avertizez că după două pahare o să adorm cu capul pe masă.

— Dacă se întâmplă, o să te învelesc cu o pătură, a spus ea calmă. Avem o gospodărie foarte bine rânduită.

Când Michael a ieşit din cămară, masa din lemn de pin era aranjată, cu holurile cu supă aburindă pe ea. Kenneth avea dreptate, Catherine era expertă să-i facă pe bărbaţi fericiţi şi să-i hrănească bine. Ar fi fost un dar nepreţuit chiar dacă nu ar fi fost aşa frumoasă.

Când a început să taie brânza, a auzit un scâncet de câine. S-a uitat sub masă şi l-a descoperit pe Ludovic, care îl privea cu ochi trişti de copoi. A zâmbit şi i-a aruncat o bucăţică de brânză, iar câinele a prins-o cu

dexteritate din aer.

— Deşi îl cheamă Ludovic cel Leneş, este deosebit de priceput să-şi facă apariţia oriunde există oameni sau mâncare, a remarcat el, smulgându-i un hohot de râs gazdei sale.

— E dintr-o veche rasă de vânătoare franceză numită beisset pentru că sunt atât de scunzi. Ca şi soldaţii francezi din Spania, au un talent aparte să caute hrană. El şi pisica din bucătărie concurează tot timpul pentru cele mai bune bucăţele.

Un mieunat politicos l-a anunţat pe Michael că lângă scaunul lui apăruse o pisică tigrată dolofană. În spiritul dreptăţii, i-a dat şi ei o feliuţă de şuncă înainte de a se apuca să mănânce.

În următoarele minute a domnit tăcerea. Deşi era i. injenit de cantitatea apreciabilă

de mâncare ingurgititță, simţea intens prezenţa lui Catherine de partea ceal, altă a mesei. Chiar şi mişcarea gâtului ei când înghiţea mana erotism. Dar în mod paradoxal, prezenţa ei era liniştitoare. Despre amanta lui, Caroline, se putea spune orice, numai că era liniştitoare nu.

— Mai vrei supă? l-a întrebat Catherine observând că holul lui era gol.

— Te rog.

Ea a luat bolul şi s-a dus la şemineu, care era suficient de mare ca să frigi un viţel. Când s-a aplecat peste oala cu supă, sânii ei voluptuoşi s-au mişcat lin sub materialul moale al halatului. Michael a rămas nemişcat, incapabil să-şi mute privirea.

Ludovic s-a ridicat brusc în picioare şi a urmat-o plin de speranţă.

— Pleacă de aici, căţelule, i-a spus cu fermitate în timp ce punea supă cu polonicul în castron.

Ignorând ordinul, Ludovic a scâncit şi s-a ridicat pe labele din spate, lovindu-se cu capul de bol. Acesta s-a clătinat, iar supa a împroşcat podeaua. Ea s-a tras înapoi şi a spus severă:

— Trebuie să faci o recapitulare a lecţiilor de bună purtare, Ludovic.

Câinele a lăsat capul în jos cu o vinovăţie comică.

Michael contempla zâmbitor spectacolul. Se distra mai mult decât la oricare dintre strălucitoarele evenimente mondene din ultima săptămână, dar nu lăsa să se vadă atracţia pe care Catherine o exercita asupra lui.

Catherine a umplut din nou bolul şi s-a

întors spre el. Cu toată atenţia îndreptată asupra chipului ei, a trecut o clipă până să observe flăcările care se întindeau pe partea dreaptă a halatului. Inima i s-a strâns de groază. Iisuse, probabil că tivul atinsese tăciunii aprinşi! A sărit în picioare şi a ocolit în grabă masa.

— Catherine, ţi-a luat foc halatul!

Ea a privit în jos şi a icnit înspăimântată. Bolul s-a zdrobit de podea şi Ludovic a şters-o imediat, iar Catherine se uita paralizată la flăcările galbene-portocalii care cuprindeau materialul subţire cu o viteză tot mai mare.

În cele câteva secunde cât i-a trebuit lui Michael să traverseze în salturi bucătăria, focul îi ajunsese aproape până la cot. I-a desfăcut cordonul cu o smucitură şi i-a smuls halatul de pe umeri, aproape

dărâmând-o în timp ce o sprijinea cu mâna stângă, cu dreapta a aruncat veşmântul în flăcări în cămin, iscând o ploaie de scântei care au urcat pe coş.

Fără să ţină seama de degetele pârlite, a îndepărtat-o de vatră şi a întors-o cu faţa la el.

— Te simţi bine?

Ce întrebare stupidă; era şocată, iar faţa îi era la fel de albă precum cămaşa de noapte. De frică să nu se prăbuşească, a luat-o în braţe. Inima îi bătea atât de tare încât o simţea în coastele lui, şi părea pe punctul de a-şi pierde cunoştinţa.

— Eşti în siguranţă, Catherine, a spus el răspicat. Eşti în siguranţă.

Ea şi-a ascuns faţa în umărul lui şi a început să plângă în hohote. A ţinut-o strâns şi i-a şoptit cuvinte de alinare. Coada ei

neagră şi mătăsoasă îi atingea seducător dosul mâinii. Îi simţea cu vinovăţie fiecare părticică din ea lipită de trupul lui – şi mireasma de apă de trandafiri şi apăsarea sânilor ei delicaţi pe pieptul lui.

Niciodată nu avea să se poată apropia mai mult de ea. Cu toate astea, nu savura momentul pentru că îi era imposibil să simtă plăcerea atingerii când ea era atât de tulburată.

Încet, încet, lacrimile i-au dispărut, dar era încă înfrigurată şi respira repede, gâfâit. A aşezat-o cu blândeţe pe un scaun. Ea şi-a îngropat faţa în palme, lăsând la vedere curbura fragilă a cefei.

Când el şi-a dat haina jos, i-a zărit vag areolele sânilor prin cămaşa de noapte din muselină albă. Această imagine ispititoare l-a făcut să se încordeze.

Doamne, Dumnezeule, ce fel de animal era ca să simtă dorinţă pentru o femeie care tremura de spaimă? Din decenţă şi pentru a o încălzi, i-a învelit umerii cu haina lui groasă de lână. Aceasta era mult prea mare, aşa că i-a petrecut strâns piepţii cu fireturi unul peste altul, deosebit de atent să nu-i atingă sânii cu degetele. Ea îl privea năucă, fără să scoată vreun cuvânt.

A îngenuncheat în faţa ei şi i-a luat mâinile în ale lui. Haina verde-închis îi scotea în evidenţă ochii cu nuanţe albastru-marin.

— Să-l chem pe soţul tău?

— Colin nu e acasă în noaptea asta.

— Vrei să o trezesc pe Anne?

— Nu, chiar mă simt bine. A încercat să zâmbească. Nu e nevoie să deranjezi pe nimeni.

— Mincinoaso. A început să-i frece degetele reci. Rareori am văzut pe cineva care să se simtă atât de rău.

Ea a zâmbit slab printre lacrimi.

— Sunt o ruşine pentru armată, nu-i aşa? A strâns din pumni. De obicei nu mă pierd cu firea, dar… ei bine, părinţii mei au murit într-un incendiu.

El s-a simţit stânjenit, înţelegând motivul tulburării cauzate de accident.

— Îmi pare rău. Cum s-a întâmplat?

— Aveam şaisprezece ani, a spus ea poticnindu-se. Regimentul tatălui meu era încartiruit la Birmingham. Închiriaserăm o casă veche şi frumoasă, acoperită toată vara cu trandafiri. Mă gândeam că ar fi minunat să locuim acolo pentru totdeauna. Apoi a venit iarna şi într-o noapte a luat foc coşul casei. M-am trezit în miros de fum. Am

strigat să-mi trezesc părinţii, dar focul scăpase deja de sub control. Dormitorul meu era la parter şi am reuşit să ies pe fereastră. A închis ochii înfiorată. Părinţii mei erau sus. Am continuat să ţip până când s-a adunat acolo jumătate din sat, dar... Mama şi tata nu s-au mai trezit niciodată.

— E vreun pic de brandy în dulapul din sufragerie? s-a interesat el ridicându-se în picioare.

— Da, dar chiar nu este necesar.

— O să-ţi fie bine cât mă duc după sticlă? a întrebat-o fără să ţină seama de protestele ei.

— În momentul ăsta nu plec nicăieri, crede-mă.

Michael a scos pisica de sub masă şi i-a pus-o în poală.

— Poftim. Nimic nu e mai reconfortant

decât o pisică somnoroasă care toarce.

Apoi a luat un sfeşnic şi a ieşit cu paşi mari şi fără zgomot.

Catherine s-a rezemat de speteaza scaunului mângâind blana catifelată a felinei. Era bine că Michael îi dăduse pisica tigrată, pentru că fragila ei linişte psihică dispăruse odată cu el. Nu-şi dăduse seama cât de protejată o făcuse să se simtă decât atunci când plecase.

Când s-a uitat în jos şi a văzut tivul ars al cămăşii de noapte, panica a început să o cuprindă din nou. Şi-a strâns haina lui Michael în jurul umerilor. Încă păstra căldura trupului lui. Tandreţea gestului cu care o învelise o emoţionă peste măsură. Nu se mai simţise atât de ocrotită din copilărie.

Şi-a amintit cu amărăciune că scăpase nevătămată şi nu avea niciun motiv să fie

isterică. Pe braţul scaunului se găsea un şervet pe care l-a luat şi şi-a suflat nasul. Apoi s-a concentrat asupra pisicii nervoase, ca să o liniştească. Când Michael a revenit, tigrata torcea, iar Catherine îşi recăpătase oarecum calmul.

— Bea tot. Ai nevoie.

A turnat brandy în două pahare, i-a dat unul, apoi s-a aşezat în scaunul din faţa ei. Stătea relaxat, cu o mână pe genunchi, dar o fixa cu o privire vigilentă.

— Mulţumesc. A sorbit din brandy, recunoscătoare pentru căldura pe care i-o trimitea prin oase. Pentru că nu puteam trăi fără foc, a trebuit să-mi suprim teama. Nu ştiam câtă groază zăcea în mine. Dacă nu ai fi fost aici, probabil că aş fi stat nemişcată şi aş fi ars ca un iepure înspăimântat.

— Eşti îndreptăţită să-ţi fie teamă. Chiar

dacă dăm la o parte tragedia părinţilor tăi, mult prea multe femei au murit sau au fost mutilate îngrozitor în accidente exact ca al tău.

— Şi asta nu s-a întâmplat datorită ţie.

S-a lăsat pe spate în scaun, a scărpinat bărbia pisicii cu un deget şi a sorbit din pahar.

Era ciudat cum focul care o înspăimântase era atât de plăcut acum, iar strălucirea lui roşiatică arunca reflexe i astanii în părul lui Michael. Când se întâlniseră prima nară, descoperise că frumuseţea lui austeră o neliniştea. 11 amintea de o sabie bine ascuţită, calitate pe care o lui rezărise şi la alţi bărbaţi care erau războinici înnăscuţi, li descoperise foarte repede umorul, dar fusese nevoie de o catastrofă ca să-i descopere bunătatea.

Nu şi-a dat seama că îşi terminase băutura până când el nu s-a ridicat şi a mai turnat pentru amândoi. Ea s-a uitat nesigură la pahar.

— O să mă faci să mă cherchelesc.

— E posibil, dar cu puţin noroc s-ar putea să dormi adânc.

Catherine s-a gândit la coşmarurile care o bântuiseră după moartea părinţilor ei şi a sorbit adânc. Dorind să vorbească despre ceva mai plăcut, a spus:

— Charles AMowbry a amintit că făceai parte dintr-un grup numit îngerii Căzuţi. E vorba de un club?

Michael a făcut un gest de lehamite.

— Era o etichetă prostească pe care societatea mondenă ne-o lipise j\ouă, celor patru care suntem prieteni încă de la Eton. Îşi avea rădăcinile în faptul că doi dintre noi

aveam nume de arhangheli, iar ceilalţi doi, Lucien şi Nicholas, primiseră poreclele mai degrabă sinistre de Lucifer şi Bătrânul Nick[1].

— De-a lungul anilor am cunoscut o mulţime de tineri ofiţeri; din câte am observat, aş putea să pun pariu că vă plăcea să aveţi reputaţii diabolice.

În privire i s-a ivit un zâmbet.

— De fapt, aşa era, dar acum, ca om în toată firea şi respectabil, nu-mi place să recunosc asta.

— Mai sunteţi prieteni?

— Foarte buni. Soţia lui Nicholas, Clare, spune că ne-am adoptat unul pe altul pentru că familiile noastre erau mai puţin decât satisfăcătoare. Are dreptate, presupun.

Remarca aluzivă a făcut-o pe Catherine

1 Joc de cuvinte: în engleză, Old Nick înseamnă „diavolul" (n.tr.)

să se întrebe cum era familia lui Michael. Dacă se gândea bine, de câte ori venea vorba de familia lui nobilă, era totdeauna

Mary Jo Tutney tăios, aproape grosolan. Dar nu era greu să-l vezi ca pe un înger căzut, chipeş şi periculos.

— Cum sunt prietenii tăi?

— Imaginează-ţi că ai în faţă un zid înalt şi lung care îţi blochează calea cât vezi cu ochii într-o parte şi alta. Dacă Nicholas ar ajunge în faţa lui, ar ridica din umeri şi s-ar hotărî că de fapt nu are nevoie să meargă pe acel drum. Rafe l-ar găsi pe cel care are în pază zidul şi l-ar convinge să-l lase să treacă, iar Lucien ar găsi vreun mod în care să se furişeze pe sub sau pe lângă zid fără a fi văzut.

— Dar tu?

Zâmbetul lui a devenit trist.

— Eu, ca berbecii nebuni primăvara, m-aş izbi cu capul de zid până când l-aş doborî.

— O trăsătură de caracter bună pentru un militar, a râs ea.

— De fapt, asta e a treia oară când trec prin armată. Prima dată mi-am cumpărat un loc la douăzeci şi unu de ani. Situaţia militară era foarte dezamăgitoare, aşa că mi-am vândut locul doi ani mai târziu.

Ea a calculat în gând ţinând cont de ce îi povestise despre experienţa lui în lupte.

— Probabil că ţi-ai cumpărat din nou un post după ce Wellington a mers în Spania.

Michael a aprobat din cap.

— Mă atrăgea faptul că în sfârşit se făcuseră paşi înainte în lupta contra lui Napoleon. Faţa lui a devenit opacă. Au mai fost… şi alte motive.

După expresia lui, unele dureroase.

— Aşadar, ai părăsit armata când împăratul a abdicat, apoi ai revenit. Şi-a înclinat capul într-o parte. Pentru ce luptă bărbaţii?

El i-a aruncat o privire nedumerită.

— După ce ţi-ai petrecut viaţa printre soldaţi, cunoşti în mod sigur răspunsul.

— Nu prea.

— Păi, armata şi marina constituie cariere onorabile pentru gentlemani, mai ales pentru fiii mai mici ca mine, care au nevoie să se pună la adăpost de greutăţile vieţii.

— Da, dar asta nu explică pentru ce atâţia bărbaţi găsesc plăcere în ceva atât de înfiorător. Gândindu-se la spitalele militare în care lucrase, Catherine s-a înfiorat. Jumătate dintre soldaţii pe care-i cunosc

sunt nerăbdători să capete încă o şansă să fie făcuţi bucăţele.

El îşi rotea paharul în timp ce reflecta.

— Nu există oroare mai mare ca războiul. Dar în acelaşi timp, nu te simţi niciodată mai viu ca în război. Este ceva înălţător şi totodată un refugiu din faţa vieţii. Poate deveni un drog.

— Pentru tine aşa a devenit?

— Nu, dar a existat pericolul să devină. Este unul dintre motivele pentru care am plecat din armată. Expresia feţei lui s-a schimbat. Pentru ce îţi ţin discursurile astea? Probabil că te plictisesc îngrozitor.

— Deloc. M-ai învăţat mai multe despre esenţa războiului decât am aflat în toţi anii ăştia de trai printre soldaţi. Răspunsul tău explică de ce sunt întotdeauna atâţia oameni dornici să lupte, chiar dacă există

riscul să moară.

S-a aşternut tăcerea, iar ea şi-a sprijinit capul de spătarul înalt al scaunului şi a studiat nonşalantă trăsăturile lui Michael scăldate în lumina focului. Era cu adevărat extraordinar de atrăgător, tot numai muşchi zvelţi ca de panteră. L-ar fi putut studia ore întregi, întipărindu-şi în minte încreţiturile fine de la colţul ochilor şi/elul în care cămaşa albă îi accentua lăţimea umerilor. În timp ce degetele lui lungi şi bronzate mângâiau urechile lui Ludovic, s-a întrebat ce ar fi simţit dacă i-ar fi mângâiat şi ei…

Uimită, şi-a dat seama că senzaţia de căldură dintre picioarele ei era dorinţă. Uitase cum era.

Din fericire, nu era o fire pasională. Chiar şi la şaisprezece ani, când se crezuse îndrăgostită de Colin, raţiunea o făcuse să-

şi stăpânească cu fermitate comportamentul. După căsătorie, învăţase că pasiunea era o capcană abominabilă, aşa că nu fusese niciodată tentată să le dea satisfacţie bărbaţilor care doriseră să o ademenească pe panta imoralităţii.

Aflase de timpuriu că înfăţişarea ei îi putea face pe bărbaţi să se comporte prosteşte, ceea ce nu era numai stânjenitor, ci şi potenţial periculos. Colin îi provocase de două ori la duel pe nişte admiratori de-ai ei. Din fericire, respectivii îşi ceruseră scuze şi lupta nu avusese loc, dar incidentele o lămuriseră că trebuia să găsească o cale pentru a le impune celorlalţi o atitudine onorabilă.

Până la nouăsprezece ani învăţase vicleşugul. O reputaţie de virtute neclintită, asociată cu un comportament de soră şi

absenţa totală a flirtului. Dându-şi seama că nu-i vor putea fi niciodată iubiţi, bărbaţii o lăsau în pace sau îi deveneau prieteni şi protectori. Trecuseră ani de zile de când un bărbat nu-i mai făcuse cu adevărat probleme, iar Michael era un gentleman prea manierat ca asta să se întâmple.

Dorind să-i audă din nou vocea profundă, l-a întrebat:

— Ai amintit că unul dintre îngerii Căzuţi care îţi sunt prieteni are o soţie. S-au însurat şi ceilalţi?

— Lucien s-a însurat anul trecut, în Ajunul Crăciunului. Michael a zâmbit cu afecţiune. Soţia lui, Kit, este ca o căprioară, cu picioare lungi şi ochi sfioşi. Dar are o minte ascuţită ca o floretă şi curajul unei leoaice. Despre Rafe, nu ştiu dacă se va însura vreodată. Cred că preferă ca viaţa lui

să rămână aşa cum este.

— Dar tu?

— A părut rău imediat că deschisese gura. Faptul că îi pusese o întrebare atât de personală nu putea fi explicat decât de cantitatea de brandy pe care o băuse.

Michael i-a răspuns imperturbabil:

— Aveam de gând să-mi petrec primăvara la Londra şi să-mi arunc un ochi asupra anunţurilor matrimoniale, dar Napoleon mi-a făcut ţăndări planurile.

— A distrus planurile multor oameni.

— O să mai fie şi alte sezoane mondene, a spus el ridicând din umeri.

Imaginea lui Michael căutându-şi o soţie printre cele mai strălucitoare frumuseţi din societate i-a dat o tresărire i liniată de regret. Ea îl întâlnise pe Colin cu puţin timp n. linte de moartea părinţilor ei şi se

măritase cu el la li lună după înmormântare, crezând că puterea şi dragi, tea lui o vor ajuta să-şi înfrunte durerea. Nu i-a luat mult timp să-şi dea seama că sentimentele lui nu eraul'iofunde şi că în cele mai multe privinţe ea era mai „iurernică decât el.

Nu avea niciun drept să se plângă, dar uneori tânjea A aibă pe cine se bizui. Instinctiv, ştia că dacă s-ar fi măli, it cu un bărbat ca Michael ar fi avut un soţ cu care să împartă greutăţile vieţii, un bărbat care ar fi sprijinit-o t And s-ar fi simţit prea obosită să meargă mai departe.

Ştiind că nu trebuia să se gândească la aşa ceva, s-a ridicat şi a pus încet pisica pe scaunul încălzit.

— Aş face bine să mă duc la culcare cât mai reuşesc nil urc scările. A făcut un pas, apoi s-a clătinat ameţită. Michael a sărit

imediat s-o susţină. Ea s-a rezemat de umărul lui până când i s-a limpezit mintea. Scuze, a murmurat. Capul meu nu prea rezistă la brandy.

A condus-o spre scări cu o mână pe umărul ei.

— Eu trebuie să îmi cer scuze pentru că te-am corupt vu o băutură tare.

Atingerea lui i-a trezit amintirea acută a senzaţiei trăite când o ţinuse în braţe. Cum de îşi amintea atât de bine acum, când atunci plânsese neconsolată pe umărul lui?

Străduindu-se să detensioneze situaţia, a pufnit:

— Prostii. Mi se spune sfânta Catherine. Sunt aproape incoruptibilă.

El i-a zâmbit recunoscător, cu ochii verzi luminaţi de veselie. Căldura intimă a expresiei lui aproape că a doborât-o din nou

de pe picioare. Cu o senzaţie de gol în stomac, şi-a dat seama că nu mai fusese niciodată atât de atrasă de un bărbat, nici măcar la şaisprezece ani, când se lăsase fascinată de Colin.

Slavă Domnului că Michael nu are gânduri necurate cu ea. Probabil că îi admira înfăţişarea, dar era unul din acei bărbaţi onorabili pe care nu-i interesau femeile măritate. Bănuia că atunci când se însura avea să fie un bărbat fidel. Viitoarea lui soţie era o femeie norocoasă.

De vreme ce ea şi Michael nu aveau să fie niciodată iubiţi, trebuia să şi-l facă prieten. Pe termen lung era mai bine, pentru că prietenia ţinea mai mult şi durea mai puţin decât dragostea.

Şi totuşi, în timp ce o conducea spre camera ei, ştia că dacă exista vreun bărbat

care să o abată de la calea cea dreaptă, acela era el.

capitolul 6

Seara următoare, Michael s-a hotărât să cineze acasă pentru a vedea cum se simţea Catherine. A ajuns târziu, la ora pentru sherry.

Când a intrat, Anne Mowbry i-a zâmbit şi i-a întins mâna.

— Nu pot să cred! Toţi bravii noştri ofiţeri sunt prezenţi în seara asta. Începusem să cred că exişti numai în imaginaţia mea, Michael.

— M-am gândit că ar fi mai bine să-mi fac apariţia înainte să uitaţi de existenţa mea şi să daţi camera altcuiva.

Ea a râs înfundat, apoi s-a întors încet spre Kenneth Wilding. Michael s-a îndreptat spre Catherine, care împărţea sherry-ul la

fel de calmă ca întotdeauna. Când şi-a primit paharul, a întrebat-o încet:

— Ceva urmări neplăcute după noaptea trecută?

— O durere de cap în urma exceselor, dar niciun coşmar. A aruncat o privire spre cărbunii care ardeau în cămin. Şi mă pot uita la flăcări fără să mă cuprindă panica.

— Asta e bine.

Era gata să plece când ea i-a spus:

— Mai este valabilă oferta să mă însoţeşti? Lady Trowbridge dă o serată muzicală mâine şi mi-ar plăcea să merg. Cât priveşte cvartetul de coarde pe care l-a angajat, m-a asigurat că e de-a dreptul extraordinar.

— O să fie o plăcere pentru mine.

Cina a decurs fără probleme. Michael începuse să se deprindă cu remuşcările

provocate de dorinţa pe care o simţea întotdeauna când se apropia de Catherine. Slavă Domnului că în ochii gazdei sale era doar un prieten. Dacă ar fi existat cel mai mic semn de interes reciproc din partea ei, situaţia ar fi fost imposibilă. Ar fi trebuit să-şi găsească locuinţă în altă parte, chiar dacă asta ar fi însemnat să stea într-o magazie de lemne.

După cină trebuia să treacă pe la două recepţii, dar a plecat de la amândouă cât a putut de repede. Avea nevoie de o noapte zdravănă de somn. Noaptea trecută fusese bântuit de gânduri dureroase şi pline de senzualitate legate de Catherine. De câte ori închidea pleoapele vedea ochii ei candizi, simţea mirosul intim de apă de trandafiri şi de femeie de pe pielea ei catifelată şi apăsarea senzuală a corpului ei

pe pieptul lui.

În cele din urmă căzuse într-un somn agitat, dar numai pentru a visa că făceau dragoste într-o lume în care ea era liberă şi puteau fi împreună fără să se dezonoreze. Se trezise epuizat şi deprimat. De ce naiba nu-l obseda o femeie liberă?

Pentru că niciodată nu alesese calea uşoară. Prietenul lui Lucien îi semnalase de câteva ori acest lucru.

În casa de pe Rue de le Reine era linişte, iar câteva lămpi aruncau o lumină difuză. Era gata să urce la etaj când a auzit o voce de bărbat. Crezând că era vocea lui Kenneth, s-a întors în holul central. Ajuns acolo, a privit în stânga. În clipa aceea s-a oprit brusc, ca şi când ar fi primit o lovitură în stomac.

În semiîntunericul din capăt, Colin

Melbourne îşi îmbrăţişa soţia, o săruta pătimaş iar cu mâna îi ridicase rochia. Catherine era lipită de perete şi nu i se puteau distinge decât părul negru şi faldurile rochiei de culoare deschisă. În timp ce Michael privea ca paralizat, Colin s-a desfăcut la pantaloni şi apoi a pătruns-o. Ea gemea uşor de plăcere.

Michael a simţit brusc că se înăbuşă. Nu exista nicio îndoială că Melbourne merita invidiat pentru relaţia atât de pasională pe care o aveau după atâţia ani de căsătorie, dar faptul că îi vedea împreună îl îngreţoşa. Slavă Domnului că erau atât de absorbiţi unul de altul încât nu-i remarcaseră prezenţa.

Tocmai se retrăgea, când a auzit o voce de femeie chicotind:

— Ah, mon capitaine, mon bel anglais…

A îngheţat, apoi s-a întors. Fruntea lui Colin era sprijinită de perete, lăsând să se vadă chipul partenerei sale. Femeia nu era soţia lui, ci una dintre servitoarele belgiene, o fetişcană brunetă cam de înălţimea lui Catherine. Îşi ţinea capul lăsat pe spate, dezvelindu-şi dinţii mari şi neregulaţi.

Senzaţia de greaţă a lui Michael s-a transformat într-una de furie curată. Cum putea nemernicul să-şi înşele şi să-şi umilească soţia în felul ăsta, şi sub acelaşi acoperiş cu ea? Merita să fie biciuit crunt.

A avut nevoie de toată stăpânirea de sine ca să se îndepărteze. Cu sângele pulsându-i în tâmple, urca scările câte două deodată. Avusese de gând să meargă în camera lui, dar pe sub uşa lui Kenneth se vedea lumină. A bătut şi apoi a intrat fără să aştepte încuviinţarea.

Prietenul lui şi-a ridicat ochii de pe epistola pe care o scria.

— Ce s-a întâmplat? Arăţi de parcă ai vrea să omori pe cineva.

— Chiar am chef să o fac. Michael şi-a trântit chipiul pe pat, aproape să-i rupă pana. Colin Melbourne este jos, în hol, şi o regulează pe una dintre slujnice. Dumnezeule, omul ăsta n-are pic de decenţă?

— Nu prea, a răspuns Kenneth calm. Am auzit că încalecă tot ce poartă rochie. De obicei este destul de discret, dar dacă o putoare este dornică, nu spune nu, chiar şi în casa lui.

— Cum poate să facă asta? a mârâit Michael. Cum poate un bărbat care are o soţie precum Catherine să se uite în altă parte?

— Nu m-aş aventura să caut o explicaţie. Dar de ce eşti atât de şocat? Societatea este plină de bărbaţi cu moravuri de cotoi şi de femei care nu sunt deloc mai breze.

Michael se plimba dintr-un capăt în altul al camerei ştiind că dreptatea era de partea lui Kenneth, dar tot era indignat.

— Catherine e la curent?

— Aş fi foarte surprins dacă nu ar fi. Este o femeie inteligentă şi ştie cum merg lucrurile. În cazul de faţă, hiar mai bine decât tine. Dacă ai de gând să-i spui ce-ai v.i. ut, n-o face. N-o să-ţi mulţumească pentru asta.

— Probabil că ai dreptate, a spus Michael şovăitor. Dar l. itherine merită mai mult decât un dobitoc afemeiat şi plin de prejudecăţi.

— Oricare ar fi defectele lui, Melbourne

reuşeşte să-şi mulţumească soţia. Nu e deloc treaba ta dacă are un icgiment de curve, Michael, a zis Kenneth încruntat. I bate că ar trebui să-ţi repet. Nu *e deloc treaba ta*.

Michael a privit pe fereastră în întuneric. Remarcile lui Kenneth erau corecte. Niciun om din afară nu putea înţelege cu adevărat o căsnicie, iar el nu avea niciun drept să se amestece, chiar dacă era mânat de bune Intenţii. Numai Dumnezeu ştia că, în trecut, bunele lui intenţii îl duseseră în infern.

„De data asta însă, lucrurile stau altfel”. Chiar aşa, viu avea periculosul talent de a se dezamăgi singur? Arhanghelul Mihail, pornit să doboare toţi balaurii.

Din spatele lui, Kenneth i-a spus blând:

— E măritată, Michael.

— Crezi că nu sunt conştient de asta în fiecare clipă? A respirat adânc de câteva ori, înainte de a se întoarce către prietenul său. Nu-ţi face griji, nu am să mă ating de ea, şi nici de el, dacă vrei să ştii. Doar de dragul ei, mi-aş fi dorit ca soţul să fi fost cuviincios şi onorabil, precum Charles Mowbry.

— Poate că este genul de femeie cumsecade căreia i se pare irezistibil un bărbat plin de vicii, a replicat celălalt. Nu am văzut niciodată vreun semn că-şi regretă alegerea.

Michael a zâmbit fără veselie.

— Lângă cămin e un vătrai. Vrei să-mi dai cu el în cap ca să-mi transmiţi definitiv mesajul?

— Mă abţin doar în cazul în care nu te duci după Melbourne cu ochii injectaţi.

Kenneth şi-a înmuiat tocul în călimară şi a schiţat absent o nevăstuică pe marginea scrisorii. Că tot veni vorba, în ultimele câteva zile Melbourne a fost uimitor de politicos cu mine.

Michael s-a prăbuşit pe un scaun.

— Din pricina mea. M-a enervat atât de tare, încât i-am spus că eşti de obârşie nobilă. Îmi pare rău.

— Chiar trebuie să faci ceva cu temperamentul ăsta al tău, a pufnit Kenneth.

— Credeam că mă pot stăpâni, dar Colin Melbourne pare capabil să mă scoată din minţi.

— Ah, e amuzant să-l vezi încercând să-şi facă uitată grosolănia în speranţa că-i voi putea fi de folos într-o bună zi. Nu ştie că îşi pierde vremea degeaba.

În dorinţa de a şi-o alunga pe Catherine şi pe soţul ei din minte, Michael a întrebat:

— Tu şi ceilalţi ofiţeri din spionaj aţi aflat ce are de gând Bonaparte?

— Dracu’ ştie. Faptul că nu ni se permite să păşim pe pământ francez ne limitează drastic informaţiile, îmi doresc să declare cineva război şi toate cărţile să se dea pe faţă. Ai auzit vreo bârfă bună de la cartierul general?

— Ducele nu le spune subordonaţilor lui ce gândeşte, dar nu trebuie să fii un geniu ca să vezi că există probleme în toate taberele. Prusacii sunt dificili. Prinţul Blucher este de încredere, dar mulţi din comandamentul lui sunt suspicioşi faţă de britanici, de aceea cartierul lor general este la mai bine de cincizeci de kilometri de Bruxelles. Chestia asta reprezintă un punct

slab în colaborarea dintre armate.

— Unul pe care împăratul îl va exploata rapid dacă se hotărăşte să invadeze Belgia.

— Exact. Părerea mea este că Napoleon va porni foarte curând spre nord. Foarte mulţi veterani francezi s-au strâns să lupte din nou sub stindardul imperial, aşa încât armata lui Bonaparte probabil că va fi mai mare decât a lui Wellington şi mult mai experimentată.

— Dar forţele aliate reunite îi vor depăşi cu mult pe francezi, a precizat Kenneth.

Michael a ridicat sarcastic din sprâncene.

— Crezi că micul caporal le va da aliaţilor vreo şansă să formeze o armată mare şi bine închegată? A fost întotdeauna adeptul atacului, iar în situaţia de faţă îndrăzneala este singura lui nădejde. Cu cât

întârzie mai mult, cu atât mai mult timp are Wellington să-şi transforme armata de strânsură într-o adevărată forţă şi să-şi aducă înapoi veteranii din America.

— În orice bătălie pe picior de egalitate, Wellington l-ar învinge cu uşurinţă pe Bonaparte, a consimţit Kenneth. Dar în situaţia actuală ducele este în poziţia blestemată de a face din rahat bici.

— Asta a fost valabil şi în Spania, şi ducele nu a pierdut nicio bătălie. Cu un zâmbet în colţul gurii, Michael ¡1 continuat: Sunt cam în aceeaşi poziţie cu ducele. Am fost avansat locotenent-colonel şi mi s-a încredinţat un regiment de soldaţi neexperimentaţi cu ordinul de a scoate din ei tot ce pot.

— Acolo îţi poţi folosi mai bine calităţile decât într-un post la comandament. Despre

ce regiment e vorba?

— Un contingent ad-hoc numit 105. Este format dintr-o mână de soldaţi britanici de carieră aruncaţi în mijlocul unui amestec de pifani şi oameni din miliţii instruiţi doar pe jumătate. Ducele speră ca veteranii să dea suficientă forţă pentru ca întregul regiment să devină operativ.

— O să ai de lucru până peste cap.

— Nu trebuie să-i învăţ nişte chestii grele, ca operaţiunile de avangardă sau cercetarea. Tot ce trebuie să facă este să stea pe loc şi să tragă cu puştile, de preferinţă nu unii în alţii.

— În timp ce ghiulelele le smulg capetele camarazilor, gărzile imperiale mărşăluiesc spre ei în bătaia ucigătoare a tobelor, iar cavaleria atacă pe cai uriaşi cu potcoave de oţel. Ce poate fi mai uşor? a

spus Kenneth ironic.

— Exact. Nu e nimic complicat în treaba asta.

Transformarea unor proaspeţi recruţi în soldaţi avea să fie floare la ureche în comparaţie cu stăpânirea de sine de care trebuia să dea dovadă în preajma lui Catherine.

După ce s-a îmbrăcat cu foarte multă atenţie, Catherine a coborât scările ca să meargă la serata muzicală. Michael o aştepta în holul de la intrare. Uniforma verde-închis de puşcaş i se potrivea perfect, şi întreaga lui înfăţişare era desăvârşită. Încercând să nu se holbeze la el, a spus:

— Aştept cu nerăbdare seara asta. Cu excepţia evenimentelor organizate de duce, nu am mai ieşit de săptămâni întregi.

— Plăcerea este de partea mea. I-a oferit

braţul şi un zâmbet din adâncul ochilor. Arăţi foarte bine în seara asta.

Ea l-a prins de braţ şi au ieşit la trăsură. Picioarele lungi ale lui Michael s-au atins în treacăt de ale ei când s-au înghesuit în vehiculul neîncăpător. Prin venele ei a început să pulseze o uşoară febră a atracţiei. De data asta a recunoscut-o imediat. Familiaritatea o făcea mai puţin neliniştitoare decât în noaptea din bucătărie. De fapt, credea că era posibil să savureze senzualitatea deoarece ştia că însoţitorul ei nu avea să-i pună mâna pe coapsă şi nici n-ar fi încercat să o sărute cu forţa. Dorinţa ei nu era complicată, era ceva în genul poftei de căpşune proaspete – era reală, dar nu atât de puternică încât să fie periculoasă.

Casa doamnei Trowbridge nu era mare,

iar primirea se făcea în acelaşi salon în care oaspeţii discutau şi râdeau înaintea programului muzical. Încăperea înaltă strălucea de lumânări, de ofiţeri de şase naţionalităţi diferite în uniforme flamboaiante şi de doamne îmbrăcate la fel de colorat.

— O imagine strălucitoare, a remarcat Michael. Acum Bruxelles-ul e înnebunit după epoleţi.

— Când va reveni pacea, armata va ieşi iarăşi din modă, a spus cu amărăciune Catherine. Nu există nimic mai bun ca pericolul pentru ca toată lumea să se îndrăgostească de soldaţi.

El i-a aruncat o privire tristă de înţelegere.

— Cu toate astea, când Napoleon va fi învins, ofiţerii se vor retrage şi li se va

înjumătăţi solda, iar simplii soldaţi vor fi aruncaţi înapoi în viaţa civilă, având foarte puţine lucruri de arătat din timpul serviciului militar, cu excepţia cicatricelor.

— Până la următorul război. Catherine a cercetat mai îndeaproape salonul plin de lume. Poate că imaginaţia mea e de vină, dar atmosfera mi se pare ciudată în seara asta – o veselie oarecum febrilă.

— În tot Bruxelles-ul monden e aşa, iar febra creşte cu fiecare zi, a spus Michael liniştit. Oamenii valsează pe buza unui vulcan. Ca şi în război, pericolul potenţial face să crească intensitatea cu care se trăieşte.

— Dar pericolul e o iluzie, a replicat Catherine cu voce tăioasă. Dacă Napoleon s-ar apropia de Bruxelles, cei mai mulţi dintre aceşti oameni strălucitori şi-ar lua

zborul înapoi către căminul lor sigur din Anglia. Nu ar sta să înfrunte armele sau să îngrijească răniţii ori să caute trupurile celor dragi pe câmpul de luptă.

— Nu. Puţini oameni au curajul tău şi al celorlalte femei care urmează frontul. Faci parte dintr-un grup de elită, Catherine, a murmurat Michael privind în jos către mâinile ei înmănuşate.

— Sunt mândră de asta, aşa cred. Şi totuşi este o onoare la care nu m-aş supăra să renunţ.

Venise rândul lor să-şi salute gazda. Lady Trowbridge a exclamat:

— Ce bine îmi pare că te văd, Catherine. Admiratorii tăi vor fi în extaz. Cum reuşeşti să arăţi atât de splendid? I-a aruncat lui Michael o privire ştrengărească. Catherine este un diamant dintre cele mai pure pe

care le cunosc, simpatizată de femei şi adorată în aceeaşi măsură de bărbaţi.

— Te rog, Helen, nu mă face să roşesc, a implorat-o Catherine. Nu sunt atât de perfectă.

Lady Trowbridge şi-a dat ochii peste cap.

— Şi la fel de modestă! Dacă nu mi-ai fi plăcut atât de mult, jur că te-aş fi urât. Acum vă las. Ne vedem puţin mai târziu.

Îmbujorată, Catherine l-a luat pe Michael de braţ şi l-a condus prin mulţime.

— Helen cam exagerează.

— Pare să fi spus adevărul, a replicat el, văzând cum câţiva oaspeţi de ambele sexe se îndreptau nerăbdători spre ei. Se pare că nu mai e nevoie de mine până când va fi timpul să mergem acasă. Te deranjează dacă te las?

— Nu, deloc, l-a asigurat ea. Distrează-te.

Cu o înclinare a capului, Michael s-a îndepărtat urmărit de privirea ei melancolică. N-ar fi deranjat-o să-i ţină mai mult companie, dar era înţelept din partea lui să nu se învârtească prea mult prin preajma ei. Acest lucru ar fi dat naştere unor discuţii, chiar dacă era vorba de „sfânta Catherine”. Slăbiciunile ascunse făceau deliciul societăţii.

Câţiva ofiţeri care erau prieteni cu ea au venit şi au atras-o într-o conversaţie animată. În scurt timp se distra de minune. Poate că fusese un gest prostesc din partea ei să nu vină singură, dar când încercase acest lucru, se simţise jalnic.

Câteva minute mai târziu, Lady Trowbridge s-a apropiat cu un bărbat la

braţ.

— Catherine, îl cunoşti pe lordul Haldoran? Tocmai a sosit de la Londra. Lord Haldoran, doamna Melbourne.

Haldoran era un bărbat chipeş de aproape patruzeci de ani, cu un fizic solid, de sportiv. În timp ce Helen se îndepărta, Catherine i-a întins mâna.

— Bine aţi venit la Bruxelles, Lord Haldoran.

— Doamnă Melbourne.

S-a înclinat deasupra mâinii ei cu o eleganţă exersată şi i-a strâns-o cu un subînţeles la fel de exersat.

Ştiind din experienţă că trebuia să-şi clarifice îndată poziţia, şi-a retras mâna şi i-a aruncat cea mai îngheţată privire de care era în stare. Când el s-a îndreptat, a văzut că mesajul ei fusese înţeles. Pentru o clipă,

a crezut că o să-i facă un compliment stângaci. În loc de asta, expresia lui languroasă s-a transformat într-o privire fixă vecină cu grosolănia.

— E atât de evident că rochia mea a fost transformată de câteva ori? a rostit ea dulce.

— Iertaţi-mă, doamnă Melbourne, s-a fâstâcit el. O femeie atât de frumoasă ca dumneavoastră ar putea umbla în pânză de sac şi niciun bărbat n-ar băga de seamă. Eram doar fascinat de ochii dumneavoastră. Sunt atât de neobişnuiţi – nici albaştri, nici verzi şi la fel de translucizi ca pietrele preţioase.

— Mi s-a mai spus lucrul ăsta, dar de vreme ce ochii părinţilor mei erau la fel, mă gândesc că nici ai mei nu au nimic ieşit din comun.

— Nimic din ceea ce vă priveşte nu ar putea fi comun.

— Prostii, a spus ea cu răceală. Sunt doar o nevastă de ofiţer care îşi urmează bărbatul la război, care a învăţat să ţină o pensiune atunci când leafa a întârziat câteva luni şi care şi-a învăţat fiica să recunoască cel mai bun pui într-o piaţă spaniolă.

— Norocos bărbat şi norocoasă fiică, a zâmbit el. Mai aveţi şi alţi copii?

— Numai pe Amy. Dorind să încheie conversaţia personală, l-a întrebat: Sunteţi la Bruxelles în speranţa aventurii, milord?

— Normal. Războiul este sportul suprem, nu sunteţi de acord? Când eram tânăr m-am gândit să-i cer tatălui meu să-mi cumpere un post în Regimentul 10 husari. Uniformele erau foarte elegante şi

vânătoarea, excelentă. Aristocratul s-a oprit să prizeze tutun dintr-o tabacheră lăcuită, după care a continuat: M-am răzgândit totuşi când regimentul a fost mutat de la Brighton la Manchester. Una e să-ţi rişti viaţa pentru propria ţară şi alta să fii exilat în Lancashire.

Remarca neserioasă i se potrivea mănuşă unuia care dorise să intre în Regimentul 10 husari, cel mai la modă şi mai scump dintre regimentele de cavalerie. Totuşi, în ciuda conversaţiei zeflemitoare, Haldoran o studia pe Catherine cu o intensitate tulburătoare.

— Păcat că nu v-aţi alăturat regimentului când a fost trimis în Spania. Sunt sigură că aţi fi descoperit un sport grozav în a urmări nişte fiinţe care ripostau trăgând la rândul lor. Ar fi fost mult mai

distractiv decât la vânătoarea de vulpi.

— Aveţi dreptate, a râs el. Vânătoarea de francezi mi s-ar fi potrivit de minune.

Era adevărat că expediţiile cinegetice fuseseră un hobby popular în Spania. Catherine ştia sigur că odată, în timp ce Wellington se consulta cu un general spaniol, pe lângă ei a trecut o haită de ogari care urmăreau un iepure. Fără să stea pe gânduri, ducele şi-a îndemnat calul la galop şi s-a alăturat vânătorilor. După ce a ucis iepurele, s-a întors şi a reluat discuţia cu spaniolul uluit, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat.

Totuşi, Wellington îşi câştigase dreptul să se destindă în acest mod. Lordul Haldoran părea să fie un tip care nu făcuse nimic folositor în viaţă, iar ce făcuse fusese foarte costisitor.

În partea cealaltă a încăperii, Lady Trowbridge a anunţat concertul care era gata să înceapă în salonul de vizavi.

— Putem sta unul lângă altul, doamnă Melbourne? a vrut Haldoran să ştie.

— Mulţumesc, dar am stabilit deja să stau cu nişte prieteni. A fost o plăcere să vă cunosc.

— Sunt sigur că ne vom reîntâlni, a răspuns el cu o plecăciune.

Probabil, dar în timp ce se pierdea în mulţime, Catherine se gândea că nu avea să sufere dacă acest lucru nu se întâmpla.

capitolul 7

Vremea de primăvară era deosebit de frumoasă, iar peste Bruxelles domnea un aer de vacanţă. Cu toate astea, lui Catherine vremea îi plăcea din motive mai cu şeamă materne: le permitea copiilor să

se joace afară, într-o după-amiază târzie, stătea sub castanul din spatele grădinii, cârpind şi supraveghindu-i cu un ochi pe fiica ei şi pe micii Mowbry, când Michael Kenyon a intrat călare pe aleea din faţă. Se întorsese acasă devreme.

Catherine l-a urmărit cum descalecă şi îşi duce calul în grajd. Se mişca superb, fără niciun gest de prisos. A simţit una dintre acele ciudate tresăriri care apăreau de câte ori îl vedea.

În ultimele săptămâni o însoţise de foarte multe ori. La baluri, îi solicita întotdeauna un dans popular vioi – niciodată un vals –, apoi nu-i mai ieşea în ea l'Altă la ora plecării. Totuşi, atunci când un ofiţer bei i înghesuise într-un colţ încercând să-şi declare iubire; Michael apăruse şi-l îndepărtase pe tânăr cu fermitate unui frate

mai mare. Păcat că sentimentele ei nu era tocmai cele ale unei surori.

Michael a ieşit din grajd şi a ezitat, apoi s-a îndrepta pre grădină şi a venit la ea ţinându-şi chipiul în mână Soarele arunca reflexe castanii strălucitoare în păru lui rebel.

— Bună ziua, Catherine.

— Bună. A vârât mâna în coş şi a scos un jupon rupi ni lui Amy. Pari obosit.

— Să comanzi un regiment nou de recruţi e mai rău decât să sapi şanţuri. Arătând spre micuţii care se jucau vioi de-a v-aţi ascunselea, a explicat: I-am auzit pe copii şi m-am gândit că ar fi plăcut să-i privesc un timp pe alţii iilâitându-se de colo, colo. În depărtare, Amy a apărut pe furiş din spatele unui rododendron şi s-a strecurat în spatele altuia. Se pricepe, a spus Michael

aprobator. N-ar fi prea greu să facem din fiica ta un soldat de avangardă de primă clasă.

— Nu-i spune asta! E un băieţoi groaznic, ar trebui s-o vezi cu o minge de crichet în mână. Şi a vrut să-i spună lui Wellington că în gherilele spaniole luptau şi femei, aşa că de ce n-ar putea face şi englezoaicele acelaşi lucru? Abia am reuşit s-o opresc. Catherine, apucându-se să coasă un volănaş rupt, a decis să schimbe subiectul. Cum se descurcă oamenii tăi?

— Am mari îndoieli că ştiu pe la ce capăt al puştii ies gloanţele.

— În mod sigur lucrurile nu stau atât de rău, a râs ea.

— Am exagerat, dar numai puţin. Încerc să-i conving că cel mai periculos lucru pe care îl pot face soldaţii într-o luptă este să

rupă rândurile şi să fugă, aşa încât este mai bine să-şi păstreze poziţia. Dacă învaţă asta s-ar putea să se aleagă ceva de ei. Mulţumesc lui Dumnezeu pentru sergenţii mei. Dacă nu erau ei, aş fi renunţat până acum.

— Văd că încă porţi uniforma puşcaşilor în locul celei roşii de infanterist.

— Motivul oficial este că nu am avut timp să trec pe la un croitor, dar e numai o scuză. Adevărul este că nu vreau să renunţ la cea verde de puşcaş.

— E bine că ducelui nu-i pasă nici cât negru sub unghie ce poartă oamenii lui. Jur că nu am văzut doi ofiţeri îmbrăcaţi la fel. Amintirile au făcut-o să zâmbească. Ţi-aduci aminte cât de jerpeliţi arătau toţi după câteva luni în Spania? Puteai bănui că cineva este nou-venit după uniforma lui în

stare ceva mai bună.

Din tufişuri a ţâşnit brusc Jamie Mowbry, care a îndreptat o creangă spre Michael.

— Bang, bang!

Catherine, care îl privea, i-a văzut reacţia instinctivă care în luptă s-ar fi transformat într-o acţiune cu efect letal. Aceasta a dispărut la fel de repede cum apăruse şi Michael s-a prăbuşit spectaculos pe iarbă.

— Sunt terminat, băieţi. Aveţi foarte mare grijă de calul meu, Thor.

A dat de câteva ori din picioare şi a rămas nemişcat.

Jamie s-a năpustit asupra lui, cu Clancy lângă el şi cu creanga îndreptată triumfător în sus.

— Te-am doborât, te-am doborât, franţuz împuţit!

De îndată ce băiatul i-a ajuns la îndemână, Michael l-a prins şi a început să-l gâdile.

— Cine a doborât pe cine? Să nu ai niciodată încredere că un duşman este atât de mort pe cât pare, Jamie.

Îmbujorat şi ţipând de plăcere, băiatul s-a rostogolit în iarbă lângă victima lui. Catherine privea amuzată, surprinsă de cât de uşor intrase Michael în lumea puştiului.

Lupta a luat sfârşit când Amy a apărut în goană.

— Bună ziua, domnule colonel. Te-am găsit, Jamie. E rândul tău. Apoi s-a îndepărtat în grabă cu Jamie şi Clancy pe lângă ea.

Michael stătea întins pe iarbă.

— Doamne, e atât de bine să zaci la soare şi să nu ai nimic de făcut în

următoarele ceasuri! A închis ochii şi şi-a descheiat tunica.

— Vremea a fost minunată, nu-i aşa? Dar mă tot gândesc că e mai curând calmul de dinaintea furtunii, a remarcat ea.

— Iar norii negri tocmai se adună la orizont.

Cuvintele lui Michael i-au redus pe amândoi la tăcere. După câte ştiau, Napoleon mărşăluia deja spre nord pentru a-şi recuceri imperiul.

Ludovic cel Leneş, care moţăise pe lângă Catherine, s-a ridicat pe picioarele lui îndesate şi s-a dus să se tolănească lângă Michael.

— Sunt geloasă, a spus ea în glumă. Ludovic nu doreşte să-mi fie prieten decât atunci când nu eşti prin preajmă.

— Prostii, a spus Michael fără să

deschidă ochii. Animalul ăsta pervers încearcă să-mi distrugă reputaţia. De vreme ce se spune că animalul seamănă cu stăpânul, se va presupune că sunt la fel de leneş şi de inutil ca el. Spune-i să plece de lângă mine.

Şi-a subminat singur ordinul scărpinând patrupedul între urechi. Ludovic a mârâit de plăcere şi s-a rostogolit pe spate cu labele lui late în sus.

— Dacă ăsta e modul în care îţi comanzi soldaţii, atunci Regimentul 105 are probleme, a râs ea.

De undeva din fundul grădinii, Molly a ţipat ascuţit, iar Jamie a strigat:

— Te-am prins!

Michael a deschis ochii.

— Jamie arată cam palid. A fost bolnav?

— Suferă de astm, a răspuns Catherine.

Anne spune că are crize înfiorătoare. A avut una gravă ieri. Se pare că primăvara este cea mai proastă perioadă pentru el.

— Şi eu am avut crize de astm în copilărie, dar în timp am reuşit să le înving aproape complet. Fără îndoială că aşa se va întâmpla şi cu Jamie.

Ea i-a cercetat fizicul solid.

— O să-i spun şi lui Anne asta. O să se simtă mai bine când o să afle că un băiat astmatic a crescut şi s-a transformat într-un tip zdravăn ca tine. Din ce cauză se produc crizele?

— Nu se ştie precis, dar cred că de obicei e o combinaţie de umezeală, mâncare sau plante care nu sunt suportate de organism. Michael şi-a dus mâna la ochi ca să se apere de soare şi să-şi ascundă expresia feţei. Cred că este şi o componentă

emoţională.

— Adică atunci când devii prea agitat? Jamie este foarte nervos.

— Asta sau faptul că ţi-e frică sau suferi. Sentimentele dureroase pot declanşa uneori un atac în câteva clipe.

— Înţeleg. Ar fi dorit să ştie mai multe, dar tonul lui o descurajase să continue cu întrebările.

— Cum se mai simte Anne în ultimul timp?

— Mult mai bine. În momentul ăsta dormitează, dar spune că se apropie perioada de sarcină în care va trece de la epuizare la o energie fără limite. Într-o săptămână va fi nerăbdătoare să danseze din nou. Catherine a înnodat şi a tăiat aţa. Dacă Anne o însoţea nu mai avea nevoie de Michael pentru acest lucru. Avea să-i

lipsească timpul petrecut cu el. Avea să-i lipsească mult. Atunci nu va mai trebui să mă însoţeşti peste tot, l-a informat.

— A fost o plăcere, nu o povară. Dacă Charles nu e disponibil, vă pot însoţi pe amândouă. O să fiu invidiat de toţi bărbaţii din Bruxelles.

Şi-a acoperit un căscat şi a tăcut. În ciuda gălăgiei copiilor şi a căruţelor care se hurducau pe stradă către Porte de Namur, a aţipit, iar respiraţia i-a devenit uşoară şi regulată. Situaţia era de o intimitate fermecătoare.

Catherine a continuat să coasă. Se pricepea foarte bine să-şi ascundă senimentele, şi nici chiar cel mai suspicios observator n-ar fi bănuit bucuria tăcută din sufletul ei. Prezenţa lui Michael umplea un gol care o chinuise ani întregi.

Poate că ar fi trebuit să se simtă vinovată pentru sentimentele ei nepotrivite, dar nu se simţea. Nimeni nu avea să fie rănit, iar în curând drumurile lor urmau să se despartă, probabil pentru totdeauna. Atunci însă avea să-i rămână în suflet amintirea câtorva ore preţioase.

A terminat cu juponul lui Amy, l-a împăturit, l-a pus în coş şi apoi a început să-i cârpească ciorapii lui Colin. După ce a încheiat lucrul la o pereche, şi-a permis \ studieze mâna dreaptă a lui Michael, care stătea relaxat în iarbă la mai puţin de un metru de ea. Degetele lui erau lungi şi puternice. O cicatrice veche şi subţire i s-a i reuia din palmă până pe încheietura mâinii bronzate.

Simţea o nevoie copleşitoare să-l atingă în modul cel mai delicat cu putinţă. Să-i

perceapă vitalitatea pulsând în trupul puternic. Cum ar fi fost să stea întinsă lângă el, să-i simtă trupul cald lipit de al ei?

Cu faţa înfierbântată, a luat un alt ciorap. Spera ca atunci când îl întâlnea pe Sfântul Petru să fie judecată după faptele şi nu după gândurile ei.

După ce a terminat cu reparaţiile, a pus foarfeca şi aţa în coş şi s-a sprijinit de trunchiul castanului, urmărindu-l pe Michael printre genele ochilor pe jumătate închişi.

Pacea era tulburată doar de ţipetele ascuţite ale copiilor şi de lătratul neliniştit al lui Clancy. Catherine ţii-a îndreptat grăbită spatele, dându-şi seama că zgomotele erau nefireşti. În acelaşi timp şi Michael a deschis brusc ochii.

— Mamă, vino repede! a strigat Amy.

Michael a sărit şi a prins-o de mână ca să o ajute. Când şi ea a fost în picioare, au pornit în fugă spre celălalt capăt al grădinii. Copiii erau lângă fântâna de piatră în care apa ţâşnea dintr-un delfin, aflat în plin salt, într-un mic bazin. Lui Catherine i s-a strâns inima când a văzut că amândouă fetiţele erau murdare de sânge. I.ichidul roşu-închis curgea dintr-o tăietură adâncă din scalpul lui Molly. Amy îşi scosese eşarfa şi încerca plină de curaj să oprească şuvoiul.

Jamie stătea cam la un metru depărtare, cu faţa pământie, şi o privea pe sora lui care plângea în hohote. Clancy sărea agitat prin preajmă, încurcându-i şi sporind confuzia cu lătratul lui scurt şi ascuţit.

Catherine s-a aplecat lângă Molly şi a preluat sarcina de a încerca să oprească sângerarea.

— Amy, ce s-a întâmplat?

— Jamie a îmbrâncit-o pe Molly, iar ea s-a lovit de fântână.

— Nu am vrut! a spus Jamie sacadat. Respiraţia lui rapidă şi gâfâită s-a transformat într-un şuierat straniu. Michael care liniştise câinele nervos, şi-a ridicat brusc privirea la auzul sunetului.

— Amy, du-te şi adu-o pe Anne, a rostit Catherine pe un ton ferm.

După ce Amy a plecat în fugă să facă ce i se spusese, Molly a întrebat cu o curiozitate macabră:

— O să mor?

— Bineînţeles că nu, i-a răspuns rapid Catherine. Rănile la cap sângerează îngrozitor, dar asta nu este adâncă. O să te faci bine în câteva zile. Cicatricea îţi va fi ascunsă de păr.

— Nu am vrut! a strigat Jamie în culmea tulburării. Brusc, a luat-o la goană, agitându-şi frenetic picioarele şi mâinile.

Instinctul îi spunea lui Catherine să-l urmeze, dar nu putea din pricina lui Molly care încă sângera în braţele ei. L-a privit îndurerată pe Michael. Spre uşurarea ei, acesta pornise deja după copilul care plângea, dar era întârziat de faptul că trebuia să se debaraseze de Clancy şi să ocolească fântâna.

Jamie s-a împiedicat şi s-a prăbuşit pe iarbă. Grădina înconjurată de ziduri a răsunat de zgomotul respiraţiei lui grele şi şuierate.

Smulsă din ghearele propriei dureri, Molly a încercat să se ridice.

— Jamie are o criză!

Catherine a strâns-o în braţe ca să o

liniştească.

— Nu-ţi face griji, colonelul Kenyon o să aibă grijă de fratele tău.

S-a rugat să aibă dreptate, pentru că ea, una, nu ar fi ştiut ce să facă.

Înainte ca Michael să ajungă la Jamie, copilul şi-a recăpătat răsuflarea suficient cât să se ridice în picioare cu mişcări dezordonate. A rupt-o din nou la fugă, cu ochii măriţi de groază, şi s-a repezit printr-un tufiş pe unde un adult nu ar fi avut loc să-l urmeze. A ieşit pe partea opusă şi s-a prăbuşit, luptând cu disperare să respire. Deşi se afla cam la cincizeci de metri distanţă, Catherine îi vedea faţa, care se învineţise oribil.

Jamie încerca stângaci să se ridice în picioare când Michael, care ocolise tufişul, l-a prins în braţe.

— Totul e bine, Jamie, a spus blând. Molly nu este rănită grav. Deşi expresia lui Michael era sumbră, vocea îi era calmă. A fost un accident. Ştim că nu ai vrut să-i faci niciun rău surorii tale. Ajutându-l să se aşeze, şi-a scos batista şi a înmuiat-o în fântână. Apoi a tamponat faţa contorsionată a copilului cu apă rece, continuând să-i vorbească tot timpul pe un ton liniştitor. Poţi să respiri, Jamie, ai uitat un minut cum se face asta. Uită-te în ochii mei şi aminteşte-ţi cum să respiri. Inspiră i-n-c-e-l. Relaxează-te. Apoi expiră i-n-c-e-l. Spune pe litere odată cu mine. I-n-s-p-i-r-a… Haide, poţi s-o faci.

Catherine privea hipnotizată cum buzele lui Jamie schiţau, neauzit, literele împreună cu Michael. Treptat respiraţia lui a devenit regulată, iar culoarea i-a revenit în obraji.

Până când Anne a sosit în fugă din casă împreună cu Amy, Catherine improvizase un bandaj pe capul lui Molly, iar Jamie aproape că îşi revenise la normal. Faţa lui Anne era atât de lividă, încât îi apăruseră o mulţime de pistrui.

— Doamne, Dumnezeule, în ce buclucuri vă puteţi băga!

S-a lăsat în genunchi între copiii ei şi i-a tras mai aproape. Jamie s-a lipit de ea şi a cuprins-o cu braţele. Molly s-a cuibărit şi ea cât de aproape a putut.

În liniştea brusc aşternută s-a auzit distinct un zgomot de potcoave. După o clipă, vocea lui Charles Mowbry a răsunat din faţa grajdului:

— Necazuri?

— Nu mare lucru, a răspuns Anne, cu o mină uşurată. Molly şi-a spart capul şi Jamie

a avut o criză, însă acum totul e bine.

Când Catherine s-a ridicat în picioare, i-a văzut venind spre ei pe Charles şi pe Colin, cu uniformele purpurii strălucind pe fundalul verde al ierbii. Şi-a amintit că avuseseră o paradă cu regimentul.

Charles a sosit primul şi şi-a stăpânit expresia feţei, cu excepţia privirii severe. Când a ajuns la ei, s-a aplecat şi l-a luat în braţe pe Jamie, îmbrăţişându-l strâns.

— E-n ordine, bătrâne?

— Nu puteam să respir, dar colonelul Kenyon mi-a amintit cum să fac, i-a mărturisit fiul lui. După aia, totul a mers uşor.

— A fost amabil din partea lui, a spus Charles răguşit. Data viitoare o să-ţi aminteşti cum să o faci singur?

Jamie a încuviinţat energic din cap.

Anne şi Molly s-au ridicat în picioare. Charles i-a netezit părul fiicei sale, atent să nu-i strice bandajul îmbibat cu sânge.

— Ştiu că nu-ţi place rochia asta, dar n-ar fi fost mai uşor să o rupi ca să scapi de ea, în loc să o umpli de sânge?

— Of, tată, eşti *atât* de prostuţ! a murmurat ea zâmbind printre lacrimi.

Catherine şi-a ascuns surâsul şi s-a întrebat ce ar fi crezut subordonaţii lui Charles dacă ar fi auzit asta.

— Este timpul să mergeţi înăuntru şi să vă spălaţi. Anne le-a aruncat o privire de adâncă recunoştinţă lui Catherine şi lui Michael. Vă mulţumesc pentru tot.

În timp ce familia Mowbry se îndrepta spre casă, Catherine a luat-o pe după umeri pe fiica ei.

— Amy a fost grozavă, Colin. I-a îngrijit

rana lui Molly, apoi s-a dus după Anne.

— Semeni cu mine şi cu mama ta, a spus el aprobator. Un bun soldat *şi* o bună infirmieră. A privit spre Catherine. Pot să o iau pe Amy la o îngheţată, ca recompensă pentru curajul ei?

Era prea aproape de cină, dar fetiţa îşi câştigase acest drept; pe deasupra, îşi văzuse foarte rar tatăl în ultima vreme.

— Bine, dar schimbă-ţi rochia mai întâi, Amy. Dă-i-o unei slujnice să o pună într-o găleată cu apă rece ca să iasă sângele.

Amy a încuviinţat din cap şi a plecat ţopăind cu tatăl ei.

Rămasă singură cu Michael, Catherine s-a prăbuşit pe marginea fântânii şi şi-a îngropat faţa în mâini pentru o clipă.

— Scuză-mă dacă fac o criză de isterie.

— Sunt alături de tine. S-a aşezat obosit

alături de ca întotdeauna e cel mai rău după ce criza se sfârşeşte, nu-i aşa?

— Tremur ca piftia de fiecare dată. A încercat să râdă. Viaţa de familie îţi cere nervi de oţel.

— Şi totuşi soţul tău a avut dreptate. Amy s-a purtat minunat.

— Nu e uluitoare? Obişnuiam să mă întreb dacă am făcut rău că am luat-o în Spania, dar i-a priit acolo. Catherine a zâmbit uşor. În privinţa asta este ca tatăl ei. l – u sunt mai laşă, o femeie de casă.

— Poate că asta crezi tu, a spus el, cu o afecţiune caldă în voce, dar dacă voi avea nevoie vreodată să fiu îngrijit, sper că vei fi disponibilă.

Catherine s-a uitat în altă parte înainte ca ochii ei să dezvăluie prea multe.

— Iar tu eşti bun de avut prin preajmă

când se întâmplă nenorociri casnice, de care n-am dus lipsă în ultima vreme. Foc, sânge, astm. Anne avea dreptate, crizele de astm sunt îngrozitoare.

— E şi mai rău când le simţi pe pielea ta, ca nişte benzi de oţel care îţi strâng plămânii. Cu cât încerci să respiri mai adânc, cu atât mai puţin aer tragi în piept. Cel mai rău lucru este spaima ce-ţi distruge orice urmă de raţiune. Îmi aduc aminte că făceam exact ca Jamie – fugeam până mă prăbuşeam, apoi mă ridicam şi fugeam din nou de îndată ce mă puteam ţine pe picioare. A făcut o grimasă. Cum suportă Anne şi Charles lucrul ăsta? Trebuie să fie îngrozitor să-ţi vezi copilul chinuindu-se să respire.

— Suportă pentru că nu au încotro, aşa cum au făcut şi părinţii tăi.

— Ai mei erau dintr-un alt aluat, a rostit el sec. De fapt, majoritatea crizelor mele erau declanşate de tata. Când am avut una în prezenţa mamei, m-a lăsat în grija celei mai apropiate slujnice. Priveliştea era prea tulburătoare pentru constituţia ei delicată. Trăsăturile feţei i s-au asprit. Dacă nu aş fi fost trimis la Eton, probabil că nu aş fi apucat vârsta de zece ani.

— Acum înţeleg de ce nu ai vorbit niciodată de familia ta.

— Nu sunt prea multe de spus. Michael şi-a trecut degetul prin apă, apoi a aruncat câţiva stropi spre Ludovic, care moţăia din nou la picioarele lui. Dacă tatăl meu ar fi avut de ales între a fi Dumnezeu sau ducele de Ashburton, ar fi întrebat care e deosebirea. Mama a murit când aveam treisprezece ani. Ea şi tata se dispreţuiau

reciproc. E uimitor că au făcut trei copii, dar presupun că s-au simţit obligaţi să continue până când au avut un moştenitor şi încă unul de rezervă. Sora mea, Claudia, este cu cinci ani mai mare ca mine. De-abia ne cunoaştem, şi preferăm ca lucrurile să rămână aşa. Fratele meu, Stephen, este marchiz de Benfield, moştenitorul nobilului titlu de Ashburton şi al extraordinarei averi Kenyon. Ne cunoaştem puţin, ceea ce e mai degrabă prea mult pentru ce ne dorim amândoi.

Cuvintele lui impasibile i-au provocat tinerei femei un fior pe şira spinării. Şi-a amintit ce îi spusese despre modul în care el şi prietenii lui, îngerii Căzuţi, deveniseră o familie pentru că toţi avuseseră nevoie de una. Animată de o pasiune surprinzătoare, şi-a dorit să fi avut dreptul să-l ia în braţe şi

să-l recompenseze pentru tot ce îi fusese refuzat. În loc să facă asta, a spus:

— Întotdeauna am regretat că nu am un frate sau o soră. Poate că am avut noroc.

— Dacă îţi doreşti, poţi să-i împrumuţi pe Claudia şi pe Benfield. Îţi garantez că în cel mult două zile o să-i mulţumeşti stelei tale norocoase că nu ai fraţi.

— Cum ai supravieţuit? a vrut ea să ştie.

— Din pură încăpăţânare.

Catherine şi-a pus o clipă mâna peste a lui, încercând să-i transmită simpatia ei tăcută şi admiraţia pentru forţa care-i permisese să îndure totul. În loc să fie ranchiunos, învăţase lecţia compasiunii.

El şi-a pus cealaltă mână peste a ei, acoperindu-i degetele. Nu se priveau unul pe celălalt.

Era foarte conştientă de faptul că

piciorul lui lung se afla la doar câţiva centimetri de al ei. Ar fi fost atât de (iresc să se aplece şi să-şi lipească buzele de obrazul lui. 1: 1 s-ar fi întors şi gura lui ar fi întâlnit-o pe a ei…

Şi-a dat seama cu groază cât de tare se apropiase de foc. Şi-a retras mâna şi a făcut-o pumn, pentru a se feri să-l mângâie. Cu o voce care i se părea chiar şi ei distantă, l-a întrebat:

— Când ai scăpat de astm?

— Nu ştiu dacă cineva chiar scapă vreodată cu totul – ca adult am suferit câteva crize uşoare –, dar după vârsta de treisprezece ani am avut foarte puţine. Faţa i s-a înăsprit. Cea mai rea a avut loc la Eton. Atunci am ştiut – *am ştiut* absolut sigur – că o să mor.

— Ce a declanşat-o?

— O scrisoare de la tatăl meu. Michael şi-a frecat tâmplele, ca şi când şi-ar fi putut şterge amintirile. Mă informa că mama murise subit. Avea un ton foarte străveziu de… uşurare. A închis ochii şi a respirat adânc şi încet de câteva ori, reluând apoi: Criza a început imediat şi m-am prăbuşit, gâfâind ca un cal de povară epuizat. E groaznic să mori pe deplin conştient, dar neajutorat şi incapabil să te mişti. Din fericire, camera prietenului meu Nicholas era exact lângă a mea şi m-a auzit. A venit şi a vorbit cu mine în timpul crizei, cum am făcut şi eu cu Jamie. Şmecheria este să determini victima să-şi înfrângă panica şi să o faci să se concentreze asupra respiraţiei.

— Prietenul tău trebuia să fie cam de vârsta ta, a remarcat ea surprinsă. Ştia ce să facă pentru că şi el avea astm?

Michael a schiţat un zâmbet.

— Nicholas a avut întotdeauna ceva aproape magic în el. Este pe jumătate ţigan şi a fost iniţiat în tehnicile lor tradiţionale de vindecare. Ne-a învăţat pe toţi cum să dresăm cai şi să prindem peşte cu mâna în pârâu.

— Se pare că îţi este bun prieten, a comentat ea bucuroasă să-l vadă iarăşi destins.

Fusese probabil o greşeală să-i spună aceste cuvinte, pentru că mâinile lui Michael s-au încleştat una de alta, lăsând la iveală venele încordate de la încheieturi.

— Îmi este. Mai bun decât i-am fost eu. A clătinat din cap. Doamne, de ce îţi spun toate astea?

„Pentru că însemn ceva deosebit pentru tine”, i-a transmis ea în gând. A rostit

altceva cu voce tare:

— Pentru că ştii că îmi pasă şi pentru că sunt demnă de încrederea ta.

— Poate că ăsta este motivul. Îi vorbea calm „fără să o privească. Sunt bucuros că te-am întâlnit, Catherine. În viitor, când o să mă gândesc la Bruxelles, s-ar putea să uit balurile, bârfele şi veselia frenetică, dar de tine îmi voi aminti întotdeauna.

Aerul dintre ei părea să devină mai dens şi atât de palpabil, încât se temea că el ar fi putut să-i simtă bătăile inimii. A reuşit să îngaime:

— Şi prietenia ta înseamnă foarte mult pentru mine.

— Probabil că prietenia şi onoarea sunt cele mai importante lucruri în viaţă. S-a aplecat şi a cules o margaretă din iarbă. Prietenia, ca să nu fim singuri. Onoarea,

pentru că ce altceva îi rămâne omului la sfârşitul zilei în afară de onoarea lui?

— Dar iubirea? a şoptit ea.

— Iubirea romantică? Michael a ridicat din umeri. Nu am experienţa necesară ca să vorbesc.

— Nu te-ai îndrăgostit niciodată? l-a întrebat sceptică.

— Păi, când aveam nouă ani, şi-a amintit el vesel, sora prietenului meu Lucien m-a cerut în căsătorie şi am acceptat cu entuziasm. Elinor a fost un înger, era ca argintul-viu.

Văzând căldura din ochii lui, Catherine i-a spus:

— Nu-ţi desconsidera sentimentele doar pentru că erai mic. Copiii pot iubi cu o inocenţă pură pe care n-o poţi găsi la niciun om matur.

— Poate. A răsucit margareta între degetul mare şi arătător. Şi pentru că Elinor a murit doi ani mai târziu, dragostea dintre noi n-a fost pusă niciodată la încercare.

Şi nici nu avusese şansa de a se stinge în mod natural. I n bănuia că undeva în sufletul lui Michael mai dăinuia Imă visul de a găsi un înger plin de viaţă.

Dacă ai iubit o dată aşa, o poţi face din nou.

Mâna i s-a strâns spasmodic pe margaretă şi a strivit-o. S-a lăsat o linişte lungă înainte ca el să fi spus cu o voce de-abia auzită:

— Am iubit cândva sau am fost obsedat de o femeie meritată. Aventura a distrus atât prietenia, cât şi onoarea. Am jurat să nu mai fac niciodată aşa ceva. Prietenia cute mai sigură.

Faptul că dăduse greş în privinţa respectării propriului cod al onoarei trebuie să fi fost devastator pentru un om ca Michael. O astfel de experienţă catastrofală explica şi de ce nu încălcase niciodată regulile sociale faţă de ea. Acum Catherine ştia că asta nu avea să se întâmple niciodată.

— Onoarea nu este apanajul exclusiv al bărbaţilor, a declarat ea. Şi o femeie poate avea onoare. Jurămintele trebuie păstrate, responsabilităţile trebuie îndeplinite. S-a ridicat în picioare şi şi-a coborât privirea spre ochii lui verzi şi adânci. Este un noroc că prietenia şi onoarea pot merge mână în mână.

S-au privit o clipă lungă, de parcă s-ar fi spus în acelaşi timp totul şi nimic. Apoi ea s-a întors şi a pornit spre casă cu paşi atât de

siguri, încât nimeni n-ar fi bănuit că ochii îi erau înceţoşaţi de lacrimi.

Michael a rămas mult timp în grădină, privind în gol şi respirând încet şi cu luare-aminte. Uneori efortul de a se concentra asupra respiraţiei era convenabil, pentru că ţinea durerea la distanţă, cel puţin pentru o perioadă scurtă de timp.

Era uşor să devii obsedat de Catherine. Nu numai că era frumoasă, dar era de-a dreptul admirabilă. Mama lui, sora lui şi Caroline, toate la un loc, nu ar fi putut avea nici măcar o părticică din căldura şi integritatea ei. Era perfectă în toate privinţele, numai că era de neatins. Măritată şi dincolo de orice speranţă.

Şi totuşi între ei exista ceva real. Nu era dragoste, un soi de acceptare a faptului că în alte împrejurări ltl crurile ar fi putut sta

cu totul altfel.

Se întreba dacă ar fi putut alege să o ia pe alt dru atunci când fusese mai tânăr, unul care să îl conduc spre Catherine în teribila zi când rămăsese orfană. As menea lui Colin, s-ar fi oferit rapid să o protejeze. Spre deosebire de acesta, nu ar fi neglijat-o pe soţia lui pentru alte femei.

Asemenea speculaţii nu-şi aveau rostul. Nu văzuse niciodată o altă cale în afară de cea pe care o apucase una care îl condusese la o iubire perversă care îi murdărise sufletul. S-a ridicat în picioare simţindu-se atât de secătuit, de parcă tocmai ar fi dat o bătălie. Cu toată suferinţa, era mândru că el şi Catherine creaseră ceva pur şi onorabil dintr-o relaţie care ar fi putut fi sordidă şi imorală.

Bineînţeles, soţul ei era militar în prag

de război... I

A alungat acest gând, îngrozit că îi trecuse prin cap. Era oribil să spere că un coleg ofiţer şi-ar fi găsit moartea. Era de asemenea ridicol să încerce să privească dincolo de următoarele câteva săptămâni. Când începeau luptele, avea aceleaşi şanse să moară ca şi Melbourne. În viaţă, dragoste sau război nu existau certitudini.

Indiferent dacă restul vieţii lui se măsura în zile sau în decenii, nu avea să înceteze niciodată să o dorească1 pe Catherine.

capitolul 8

În seara următoare, Catherine se îmbrăca pentru cină când soţul ei a intrat în dormitor. În loc să sune după slujnică, l-a rugat:

— Poţi să-mi închizi rochia la spate?

— Sigur. Degetele lui erau îndemânatice şi lipsite de pasiune. A fost izbită de ciudăţenia evidentă a faptului că erau căsătoriţi, locuiau sub acelaşi acoperiş, dar între ei nu fusese vorba niciodată de vreun sentiment. Relaţia lor era construită pe un act, pe curtoazie, convenienţă şi obişnuinţă. Nu se certaseră aproape niciodată, pentru i a fiecare dintre ei ştia cu exactitate cât de mult – şi cât de puţin – să aştepte de la celălalt.

După ce i-a închis rochia, Colin s-a apucat să se schimbe la rândul lui. Părea stânjenit într-un mod pe care ea îl cunoştea.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu tocmai, a răspuns el ridicând din umeri. Dar… ei bine, am pierdut o sută de lire la whist noaptea trecută.

— Of, Colin! S-a prăbuşit într-un scaun.

Nu aveau niciodată destui bani, şi o sută de lire era o sumă enormă.

— Nu mă privi aşa. De fapt m-am descurcat destul de bine. Pierdusem trei sute înainte de a recâştiga cea mai mare parte.

Catherine a înghiţit în sec, nevrând să-şi imagineze ce ar fi făcut dacă ar fi pierdut atât de mult.

— Presupun că ar trebui să fiu recunoscătoare, însă chiar şi o sută de lire datorie ne va crea probleme.

— Reuşeşti tu să te descurci. Întotdeauna reuşeşti, a spus nepăsător. A meritat să pierd. Am jucat cu câţiva ofiţeri din Regimentul de Gardă – oameni din familii cu influenţă.

— Influenţa poate fi folositoare pe viitor, dar trebuie să ne plătim partea pentru

pensiune *acum*.

— Cere-i mai mult prietenului tău Lord Michael – toată lumea ştie că cei din familia Kenyon sunt bogaţi ca nişte nababi. Colin şi-a scos jaboul şi l-a aruncat pe pat. După felul în care te însoţeşte peste tot, e evident că are o slăbiciune pentru tine. A încercat deja să te vâre în patul lui?

— Prostii, a pufnit ea. Insinuezi că nu m-am purtat cum se cuvine?

— Bineînţeles că nu, a răspuns el cu o veselie amară. Cine ar putea să ştie lucrul ăsta mai bine ca mine?

În cameră s-a instalat subit o tensiune intensă, provocată de toate disputele care îi separau. Dându-şi seama că reacţionase exagerat la remarca frivolă a lui Colin, Catherine şi-a domolit tonul.

— Michael este un tip plăcut, dar m-a

însoţit din curtoazie, nu pentru că încearcă să se culce cu mine.

Cuvintele ei, chiar dacă nu exprimau tot adevărul, nici nu erau departe de el.

— Vezi dacă poţi să-i câştigi simpatia în perioada, de timp în care vom mai sta aici, a îndemnat-o Colin. Îmi tot frământ mintea în legătură cu viitorul.

— Ce vrei să spui?

— După ce Bonaparte va fi înfrânt, guvernul n-o să mai păstreze decât o parte din armata actuală. Sunt multe şanse să fiu demobilizat cu jumătate din soldă. Este timpul să încep să-mi caut altă ocupaţie, de preferat un post frumos în slujba guvernului, care să fie bine plătit şi să-mi lase destul timp pentru vânătoare. Ca să obţii o astfel de poziţie îţi trebuie influenţă. Din fericire, în primăvara asta Bruxelles-ul e

plin de aristocraţi. Când te întâlneşti cu ei, fii deosebit de fermecătoare cu oricine ne-ar putea fi de folos când va veni timpul.

— Foarte bine. Ideea n-o încânta, dar cum viitorul lor depindea de găsirea unui post decent pentru Colin, trebuia să-şi joace rolul. Ai de gând să cinezi aici?

— Nu, mă întâlnesc cu prietenii.

— Încearcă să nu mai pierzi bani, a oftat ea. Pot să trag de ei la maximum, dar nu pot face minuni.

— În seara asta nu se joacă.

Ceea ce însemna că urma să fie cu una dintre femeile lui. I-a urat noapte bună şi a coborât la parter. Era devreme, şi în salon nu se afla decât Kenneth. Privea pe fereastră, cu umerii lui laţi, ca de fierar.

— Bună seara, Kenneth. Ai fost la fel de ocupat ca Michael. Încep să cred că

infanteria munceşte mai mult decât cavaleria.

— Bineînţeles, oricine ştie asta.

— Eşti la fel de rău ca tata. Doar ştii că şi el a fost la infanterie.

Kenneth a părut oripilat.

— Ce spui acolo? Cum de s-a măritat o domnişoară drăguţă ca tine cu un cavalerist?

— Din motivul obişnuit. Catherine a turnat sherry în două pahare şi i s-a alăturat la fereastră. Soarele era uns în spatele copacilor, dar făcea norii să strălui iscă în nuanţe de roşu şi transforma turlele bisericilor lin Bruxelles în siluete spectaculoase. Un cer minunat. În astfel de ocazii, mi-aş dori să pictez.

— Şi eu, i-a mărturisit el sorbind din pahar.

— Şi nu pictezi? Bănuiam că o faci, de vreme ce desenezi atât de bine.

— Desenul e doar o înclinaţie. Pictura este cu totul altceva, şi nu ştiu nimic despre ea.

— A privit profilul serios. Ceva din tonul lui sugera că regreta acest lucru, dar viaţa de campanie îi oferise puţine posibilităţi de a învăţa, mai ales în anii de dinainte de a deveni ofiţer.

Afară, culorile păleau şi la orizont se adunau nori indigo. Cât de repede se lăsase întunericul!

— N-o să mai dureze mult, nu-i aşa? l-a întrebat încet.

El ştia cu exactitate, ce voia să spună.

— Mă tem că nu. Împăratul a închis graniţele de nord ale Franţei. Nu mai trece nicio diligenţă, niciun vas de pescuit sau

documente – doar informaţii false. Bineînţeles că agenţii lui Napoleon se răspândesc într-o voioşie. Spun că autorităţile nu se aşteaptă să înceapă ampania înainte de iulie, dar eu cred că războiul poate izbucni în orice moment.

— Şi eu am sentimentul că trăim cu toţii într-un balon de sticlă care e gata să se spargă, a spus ea cu ardoare. Totul e palpitant. Aceste ultime două luni par o perioadă deosebită, care nu se va mai repeta niciodată.

— Toate perioadele sunt deosebite şi niciuna nu se mai repetă, a spus el calm.

Şi totuşi era ceva omenesc să încerci să ţii noaptea în loc. Pe neaşteptate, l-a întrebat:

— Poţi să-mi faci o favoare?

— Bineînţeles. Ce anume?

— Poţi să-i desenezi pe toţi cei din casa asta? Pe Anne şi Charles, pe Colin, pe copii. Câinii. Pe tine. Pe Michael. „Mai cu seamă pe Michael”, s-a gândit. Văzând privirea mirată a lui Kenneth, a adăugat repede: Bineînţeles că ţi-aş plăti.

— Zău, Catherine, te credeam mai deşteaptă.

Ea s-a uitat în paharul cu sherry.

— Îmi pare rău. Presupun că a sunat ca o jignire, de I parcă ai fi fost un negustor.

Ridurile din jurul ochilor lui s-au încreţit.

— De fapt, a fost un compliment. Ar fi prima mea o I mandă în calitate de profesionist, numai că nu o pot accepta.

— Bineînţeles că nu. Îmi pare rău, n-ar fi trebuit să te întreb.

— Nu am spus că n-o să fac schiţele. De fapt, am deja I o parte care ar merge, dar

trebuie să le accepţi ca pe un dar. Când a încercat să-i mulţumească, a oprit-o: 1 Nu este nevoie de mulţumiri. Tu şi Anne aveţi darul de a lua tot felul de obiecte disparate şi de a crea un cămin din ele. A trecut mult timp de când nu am mai avut I un cămin, a mărturisit el privind afară la cerul aproape negru. Foarte mult timp.

Melancolia lui a făcut-o să-şi pună mâna peste a lui, un gest atât de simplu faţă de el pe cât de complicat! fusese cu Michael.

— Când o să faci desenele, să nu uiţi de autoportret. 1

— Dacă o să încerc să fac unul, s-ar putea ca hârtia să] se distrugă imediat.

— Eşti *atât* de prostuţ, cum ar spune Molly. Au râs 1 amândoi. Ea şi-a retras mâna şi a continuat: Mergi 1 la balul ducesei de Richmond de săptămâna

viitoare? I se presupune că va fi cea mai grandioasă petrecere 1 a primăverii.

— Nu, slavă Domnului, nu sunt destul de important 1 ca să merit o invitaţie. Totuşi, voi veni la balul ducelui I pe douăzeci şi unu. Comemorează bătălia de la Vitoria 1 şi se aşteaptă ca toţi ofiţerii săi să fie prezenţi.

Ea a zâmbit maliţioasă.

— Aştept să mă inviţi la un dans.

— Refuz categoric. Îţi ofer bucuros desenele sau viaţa 1 mea, însă dansul este cu totul altceva.

Au râs din nou. Când s-a întors de la fereastră, 1 Catherine l-a văzut pe Michael în uşă. Peste o clipă, 1 acesta a intrat în încăpere cu o expresie impenetrabilă.] Ea tânjea să se ducă la el şi să-i ia mâinile într-ale ei.

În loc să facă asta, şi-a pus masca de

sfânta Catherine şi a dus să toarne un alt sherry.

Era mai uşor să fii sfântă decât femeie.

În seara aceea, Kenneth şi-a trecut în revistă desenele şi a ales unele pe care să i le arate lui Catherine. Era surprins cât de multe făcuse. Nu mai avea nevoie decât de unul sau două. A pus deoparte câteva şi pentru Anne. I Jnul, cu familia Mowbry reunită în grădină, era chiar destul de bun.

Şi-a luat visător creionul şi a început să-i deseneze pe Tristan şi Isolda. Tristan, puternicul războinic, şi Isolda, prinţesa vindecătoare care fusese măritată cu unchiul acestuia. Bineînţeles că totul se sfârşise tragic; din legendă nu ar mai fi dăinuit mare lucru dacă perechea s-ar fi stabilit la un conac, ea ar fi avut nouă copii, iar el s-ar fi transformat într-un moşier cu

faţa roşie şi buhăită, pasionat de vânătoare.

Nu şi-a dat seama ce făcea până când nu a terminat desenul. Atunci a văzut că vijeliosul războinic avea faţa lui Michael, iar prinţesa brună din braţele lui avea farmecul obsedant al lui Catherine Melbourne.

A scos un fluierat uşor. Deci aşa stăteau lucrurile. Nu era prima oară când desenele lui îi dezvăluiau un lucru pe care nu l-ar fi recunoscut în mod raţional. Era un blestem, oare Michael nu suferise destul? Pentru a nu mai vorbi de Catherine, care plătea la nesfârşit pentru căsătoria nechibzuită de la şaisprezece ani.

Deşi plătise scump şi învăţase pe pielea lui că fericirea era trecătoare, ar fi dat-o dracului de moralitate şi s-ar fi bucurat cât ar fi putut dacă ar fi fost îndrăgostit. I-ar fi plăcut să creadă că Michael şi Catherine

exact asta făceau, dar erau amândoi mult prea nobili. Probabil că îşi ascundeau sentimentele unul de altul, poate chiar şi de ei înşişi.

A aruncat desenul în cămin şi i-a dat foc de la flacăra lumânării. În timp ce urmărea hârtia transformându-se în scrum, spera ca ei să-şi primească răsplata în ceruri, pentru că pe pământ acest lucru nu părea să fie posibil.

Cu o zi înainte de balul ducesei de Richmond, Michael şi Kenneth participau la o cină de bun venit pentru câţiva ofiţeri din Regimentul 95, care tocmai sosiseră din America. În mod inevitabil, discuţia s-a îndreptat către zilele petrecute în Spania. A fost o seară plăcută, dar Michael i-a spus lui Kenneth, în timp ce călăreau spre casă:

— Nimic nu-i mai bun decât depărtarea

ca să ţi se pară că mâncarea proastă, vinul prost şi cazarea proastă erau nişte chestii romantice.

— Adevărata aventură este aceea că eram tineri şi am supravieţuit, a râs înfundat Kenneth. Doamne, îţi aduci aminte când am ţinut banchetul aniversar al puşcaşilor pe malul râului Bidassoa?

— Cu picioarele în tranşee şi cu iarba pe post de masă şi scaun, astea nu sunt nişte lucruri care se uită.

Au luat-o la pas pe Rue de la Reine. Când a descălecat să deschidă poarta, Michael a spus încet:

— O să vină o furtună mare peste câteva zile.

— În sens literal sau metaforic? s-a interesat Kenneth privindu-l atent.

— Poate că în amândouă. Michael şi-a

frecat fără să vrea umărul stâng, care îl durea înaintea schimbărilor majore ale vremii. O să fie o furtună foarte mare. Asta ar putea fi tot, dar îţi aminteşti cât de des se dezlănţuiau în Spania furtuni înaintea bătăliilor?

Kenneth a aprobat din cap.

— Vremea lui Wellington. Era ciudat. Poate că ar trebui să-i spui ducelui.

— M-ar arunca afară din birou, a râs Michael. E un om care lucrează cu fapte, nu cu fantezii.

— Fără îndoială că are dreptate, dar o să-i spun ordonanţei mele să se asigure că lucrurile mele sunt pregătite în caz că va trebui să plecăm în grabă.

— Şi eu am aceeaşi intenţie.

Şi-au dus caii la grajd. Înăuntru ardea un felinar la lumina căruia îl zăriră pe Colin

Melbourne, care zăcea lat pe o grămadă de fân, sforăind din greu. Calul lui, cu tot harnaşamentul pe el, stătea alături şi părea plictisit.

i i nneth a îngenuncheat să-l examineze pe bărbatul care dormea profund.

— Beat mort, a constatat.

— Poftim?

— În fine, nu chiar mort. Pe tine nu te-am văzut niciodată în halul ăsta.

— Nu, şi nici n-o să mă vezi vreodată.

— Totuşi, trebuie să-i recunoaştem omului ce-i al lui. A fost în stare să rămână în şa până a ajuns acasă. Este meritul cavaleriei.

După ce şi-a pregătit bidiviul pentru noapte, Michael a făcut acelaşi lucru şi pentru calul lui Melbourne. Nu avea niciun sens ca animalul să sufere pentru că

stăpânul lui exagerase cu distracţia. Când a terminat, Kenneth l-a ridicat pe tovarăşul lor beat în picioare.

— Am ajuns deja acasă? a îngăimat acesta ameţit.

— Aproape. Tot ce trebuie să faci este să intri în casă.

— Nenorocita de infanterie în misiune de salvare. Aveţi şi voi un rost, băieţi.

Colin a făcut un pas şi era aproape să se prăbuşească pe jos. Kenneth de-abia l-a prins la timp.

— Ajută-mă, Michael. O să fie nevoie de amândoi să-l ducem înăuntru.

— Am putea să-l lăsăm aici, a sugerat Michael. Noaptea e blândă şi în starea în care e, n-o să se supere.

— Catherine s-ar putea îngrijora dacă îl aşteaptă în noaptea asta acasă.

Fără îndoială că avea dreptate, aşa că Michael a trecut braţul drept al lui Melbourne peste umerii săi. Pe sub duhoarea de porto se simţea un miros greu de parfum. Ticălosul fusese la o femeie.

A încercat să nu se gândească la faptul că tâmpitul acela beat era soţul lui Catherine. Că avea dreptul să o mângâie, să o posede cu trupul lui depravat…

Scrâşnind din dinţi, a preluat o parte din greutatea serioasă a lui Colin şi l-a cărat pe poarta grajdului. Revigorat uşor de aerul proaspăt, beţivul a întors capul şi i-a făcut cu ochiul lui Michael.

— Aa, colonelul de viţă nobilă! îţi rămân profund îndatorat.

— Nu e nevoie, i-a retezat-o Michael. Aş face la fel pentru oricine.

— Nu, l-a corectat Colin. O faci pentru

Catherine, pentru că eşti îndrăgostit de ea. Michael a înţepenit, iar chefliul a continuat: Toată lumea e îndrăgostită de ea. Onorabilul sergent Kenneth, credinciosul Charles Mowbry, blestematul de duce în persoană, toţi sunt înnebuniţi după ea. Toată lumea o iubeşte pentru că este perfectă. A râgâit. Ştii cât de greu e să trăieşti cu o femeie perfectă?

— Ajunge, Melbourne! a intervenit Kenneth, însă Colin nu voia să se dea bătut.

— Pun pariu că Înălţimea Voastră nobilă nu şi-ar dori nimic mai bun decât s-o tăvălească pe nevastă-mea în fân şi să-mi pună coarne.

Michael s-a oprit din drum cu pumnii strânşi de furie.

— Pentru Dumnezeu, omule, taci! O insulţi grav dacă insinuezi aşa ceva.

— Oh, ştiu că ea nu s-ar lăsa, l-a asigurat Colin. Nu degeaba i se spune sfânta Catherine. Ştii pentru ce a fost sanctificată adevărata sfântă Catherine? Pentru că ticăloasa nemernică…

Înainte de sfârşi propoziţia, Kenneth s-a întors şi i-a tras lui Colin o lovitură scurtă şi precisă în bărbie, în timp ce trupul inert al bărbatului atârna între ei, şi-a informat prietenul:

— M-am gândit că este mai bine să fac asta înainte să-l ucizi.

Kenneth înţelegea al dracului de multe lucruri. Posomorât, Michael îl cără pe Melbourne înăuntru şi pe scări către dormitorul lui. Când au ajuns acolo; Kenneth a ciocănit la uşă.

A trecut un minut până când Catherine a deschis, Părul negru îi atârna desfăcut pe

umeri şi purta un halat pus în grabă, care lăsa să se vadă prea mult din cămaşa; de noapte. Avea un aer delicat, somnoros şi extrem de senzual. Michael şi-a plecat privirea cu sângele pulsându-i în tâmple.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu fi îngrijorată, Colin nu este rănit, a asigurat-o Kenneth. E un pic beat şi cred că şi-a învineţit bărbia i And a căzut în grajd, dar nu e nimic serios.

Ea s-a retras, ţinând uşa deschisă.

— Aduceţi-l înăuntru şi puneţi-l pe pat, vă rog.

Când îl cărau pe Colin în cameră, Michael i-a văzut nările fremătând uşor atunci când mirosul de alcool şi parfum a ajuns la ea. În acel moment şi-a dat seama că prietenul său avea dreptate: Catherine ştia de celelalte femei din viaţa soţului ei,

dar oricare ar fi fost defectele lui, i le accepta cu demnitate. Michael o admira, chiar dacă ar fi vrut să-l reducă pe Colin la o bucată de carne sângerândă.

— Au întins pe Melbourne pe pat, iar Kenneth i-a tras cizmele din picioare.

— Te descurci cu restul, Catherine?

— O, da. Asta nu e prima oară. A oftat, apoi a spus cu o veselie forţată: Din fericire nu se întâmplă prea des. Vă mulţumesc că l-aţi adus sus.

Cuvintele ei le erau adresate amândurora, dar nu se uita la Michael. Din ziua aceea, din grădină, evitaseră să se mai privească în ochi.

Bărbaţii i-au spus noapte bună, apoi au ieşit din cameră şi au plecat în linişte către cealaltă aripă. Michael a recunoscut în sinea lui că furia nu-i fusese provocată doar

de comentariile vulgare ale lui Melbourne, nepotrivite pentru un gentleman. Lucrul cu adevărat supărător era că tot ce spusese ticălosul era adevărat.

capitolul 9

În dimineaţa următoare, Michael îşi termina micul dejun frugal, când Colin a intrat în sufragerie. Cum erau singuri acolo, i-a fost imposibil să-l ignore.

Melbourne s-a îndreptat direct spre cafetieră.

— Nu-mi amintesc nimic, dar soţia mea mi-a spus că dumneavoastră şi Wilding m-aţi adus acasă noaptea trecută. Vă mulţumesc.

— Meritul pentru faptul că aţi fost adus acasă îi aparţine în cea mai mare măsură calului dumneavoastră, i-a răspuns Michael, bucurându-se de amnezia lui.

— Caesar este cel mai inteligent cal pe care l-am avut vreodată. Cu o mână nesigură, Colin şi-a turnat o ceaşcă de cafea aburindă. Mă doare capul de parcă aş fi fost lovit de o ghiulea, şi o merit. La vârsta mea ar fi trebuit să fiu suficient de deştept să nu beau bere, brandy şi vin în aceeaşi seară.

Pe faţa lui se citea un amestec de amuzament şi tristeţe care l-a făcut pe Michael să zâmbească. Îl surprindea dezagreabil constatarea că, dacă Colin nu ar fi fost însurat cu Catherine, l-ar fi plăcut destul de mult. Sau cel puţin ar fi fost îngăduitor cu greşelile lui. Încercând să-l trateze pe Colin ca şi când Catherine n-ar fi existat, i-a spus pe un ton afabil:

— Pare o combinaţie nenorocită. Aveţi noroc că vă puteţi mişca în dimineaţa asta.

— N-am încotro. Colin şi-a pus zahăr şi

lapte în cafea şi a sorbit cu nesaţ. Trebuie să ajung la regiment, apoi să revin aici la timp ca să-mi duc soţia la balul Richmond.

Până la urmă, era imposibil să faci abstracţie de Catherine.

— O să fie bucuroasă că puteţi merge, a comentat Michael pe un ton neutru.

— Îmi displac sindrofiile, dar asta e prea importantă ca să lipsesc.

— Atunci, ne vedem acolo.

Michael şi-a terminat cafeaua şi a părăsit iritat sufrageria. Îşi dorea să-l dispreţuiască pe Melbourne şi totuşi, de dragul lui Catherine, trebuia să spere că soţul ei era bun, decent şi de nădejde. De ce trebuia să fie viaţa un amestec atât de blestemat de nuanţe de gri? Negrul şi albul erau mai comode.

Ajuns afară, şi-a ridicat privirea spre

cerul senin al dimineţii şi şi-a frecat umărul stâng. Furtuna se apropia.

— Căpitanul şi doamna Melbourne, a anunţat lacheul. Căpitanul şi doamna Mowbry.

Catherine a clipit de câteva ori când au intrat în sala ilr bal. Priveliştea era ameţitoare, lumina candelabrelor de cristal se reflecta din draperiile viu colorate şi >lin tapetul ornat cu trandafiri, apoi se răspândea pe terestrele deschise afară, pe Rue de la Blanchisserie. Din „patele ei, Anne a murmurat:

— Atmosfera aproape că pulsează de încordare.

— În momentul ăsta, toată lumea din Bruxelles a auzit tiu cei trei curieri care au sosit în galop în după-amiaza uita la cartierul general al ducelui. E clar că se

întâmplă ceva. Întrebarea este ce, şi unde?

Cea mai plauzibilă bănuială era aceea că Napoleon Invada Belgia. Chiar în clipa asta, era posibil ca armata lui să mărşăluiască spre Bruxelles. Destul de curând aveau să afle cu toţii adevărul. Catherine şi-a privit soţul. Era tensionat şi întins ca o coardă de harpă şi aproape că fremăta de nerăbdare în aşteptarea izbucnirii conflictului. Pentru el, bătăliile constituiau o sursă de vigoare. Poate că urmărirea şi cucerirea femeilor era maniera lui de a se bucura de nişte senzaţii aproape la lei de tari în viaţa de zi cu zi.

După ce a aranjat pentru mai târziu nişte dansuri cu Colin şi cu Charles, a început să se bucure de bal. Numai Dumnezeu ştia dacă avea să se mai ivească o astfel de ocazie. Erau prezenţi toţi diplomaţii, ofiţerii şi aristocraţii importanţi

din Bruxelles, aşa că nu ducea lipsă de parteneri. L-a descoperit până şi pe chirurgul lui Wellington, doctorul Hume, ascuns într-un colţ. Pentru că erau prieteni vechi din Spania, l-a convins să vină la dans.

— Fac asta pentru dumneata, doamnă Melbourne, şi numai pentru că eşti o infirmieră atât de bună, a rostit acesta cu o expresie de martir pe chip.

— Eşti un mincinos, l-a tachinat ea. Te distrezi la fel de bine ca toată lumea.

Medicul a încuviinţat râzând exact înainte ca figurile dansului să-i despartă. Când s-au apropiat din nou, i-a spus:

— Prietenul tău, doctorul Kinlock, a sosit astăzi la Bruxelles.

Ian v aici? Ce minunat! Dar credeam că a părăsit itrni de după doi ani în Spania.

În ochil lui Hume a apărut o licărire.

— S ¡i dus la Spitalul Bart’s din Londra, dar perspectivi unei colecţii de răni interesante i se pare irezistibilă, împreună cu ei au mai venit alţi câţiva chirurgi.

— Ar fi trebuit să ghicesc. Voi, chirurgii, sunteţi ca nişte vulturi hoitari.

— Într-adevăr, dar unii folositori. Faţa lui Hume a devenit serioasă. Destul de curând vom avea nevoie de orice om care ştie să ţină un cuţit în mână.

Războiul revenea în discuţie într-o seară în care atmosfera era impregnată până la saturaţie de catastrofa iminentă. Pe măsura trecerii timpului, Catherine a observat cum ofiţerii din regimentele mai îndepărtate părăseau în linişte sala. Dar bărbatul pe care voia cel mai mult să-l vadă nu venise. Chiar şi atunci când dansa, scruta cu discreţie încăperea în căutarea lui Michael.

El avusese intenţia să vină la bal, dar dacă plecase deja pentru a li se alătura oamenilor lui? Era posibil să nu-l mai revadă niciodată.

Lordul Haldoran, gentlemanul sportiv care hotărâse să renunţe la armată ca să nu fie nevoit să meargă la Manchester, a invitat-o la dans. Nu-i lăsase o impresie bună, şi asta nu numai din pricina privirii de prădător pe care i-o surprinsese uneori. Totuşi, nu-i făcuse avansuri necuviincioase şi anecdotele lui erau amuzante, aşa că i-a zâmbit politicoasă. Răcorindu-şi faţa cu evantaiul, i-a spus:

— E teribil de cald aici. Vă supăraţi dacă sărim peste dansul ăsta?

— Bucuros, a răspuns Haldoran. Servitorii stropesc cu apă florile ca să nu se ofilească. Este aproape necuviincios din partea ducesei să nu facă acelaşi lucru cu

invitaţii ei.

Catherine a râs reţinut în timp ce se aşeza în apropierea unei ferestre deschise.

— Wellington o să apară şi el curând.

— Când francezii s-ar putea să fie deja în Belgia? Haldoran a luat cu un gest rapid două pahare cu şampanie de pe o tavă purtată de un lacheu în trecere şi i-a ofetit unul lui Catherine înainte de a se aşeza lângă ea. În mod sigur ducele este pe teren, cu trupele lui.

— Nu e chiar aşa. Venind aici, el demonstrează încredere şi risipeşte o parte din panica populaţiei civile. Şi cum toţi comandanţii importanţi sunt la bal, o să-i fie uşor să discute cu ei în linişte.

— Bună observaţie. Haldoran s-a încruntat. Se ştie că împăratul atacă foarte rapid. Dacă înaintează spre Bruxelles,

dumneavoastră şi doamna Mowbry aveţi de gând să vă retrageţi spre Anvers?

— Locul meu este aici. Şi apoi, întrebarea este discutabilă. Ducele nu-i va permite niciodată lui Napoleon să ajungă în oraş.

— S-ar putea să nu aibă încotro, a rostit Haldoran cu o faţă serioasă. Sunteţi o femeie curajoasă, doamnă Melbourne, dar vă veţi expune fiica pericolelor pe care le prezintă o armată de ocupaţie?

— Francezii sunt oameni civilizaţi, a spus ea cu răceală. Nu se luptă cu copiii.

— Fără îndoială că aveţi dreptate, dar nu mi-ar plăcea ca dumneavoastră, doamnei Mowbry sau familiilor voastre să li se întâmple ceva rău.

— Cu atât mai puţin mie, Lord Haldoran.

Catherine studia draperiile în auriu,

purpuriu şi negru care cădeau în falduri uriaşe asemeni corturilor, dorindu-şi ca Haldoran să nu mai vorbească despre temerile ei ascunse. Deşi nu credea că îşi punea fiica în primejdie, era îngrijorată ca orice mamă.

Orchestra a tăcut şi Charles Mowbry s-a apropiat ca să o ia pentru următorul dans. Ea s-a ridicat.

— Vă mulţumesc că aţi fost îngăduitor cu oboseala mea, Lord Haldoran. Pe data viitoare?

— Pe data viitoare, a zâmbit el luându-i paharul gol.

Charles nu numai că era unul dintre cei mai dragi prieteni ai lui Catherine, dar era şi un excelent dansator. Cotilionul lor a fost o plăcere. Tocmai se terminase când atmosfera a fost străpunsă de sunetul

ascuţit al cimpoaielor.

— Doamne, Dumnezeule, vin dracii ăia în fuste! a exclamat Charles.

— La sunetul ăsta mi se ridică întotdeauna pulsul şi îmi vine să le dau onorul, a râs ea încântată.

S-au întors să-i vadă pe soldaţii din două regimente de scoţieni care defilau prin sala de bal, legănându-şi kilturile şi mişcându-şi bonetele cu pene în ritmul cântecelor intonate la cimpoaie.

Dovedind un adevărat geniu organizatoric, ducesa de Richmond îi adusese anume ca să danseze. Invitaţii s-au retras pe marginile încăperii, iar scoţienii au început să se rotească şi să bată din picioare în dansurile lor tradiţionale, printre care şi un dans cu săbii.

Contrastul dintre eleganţă şi măreţia

primitivă a impresionate la culme pe Catherine, însă, cu toată magia stranie a momentului, privirea ei neobosită nu a încetat nicio clipă să-l caute pe Michael.

Pregătirea regimentului pentru marş l-a ţinut pe Michael ocupat cât a fost ziua de lungă. Era târziu când a ajuns la balul Richmond. Încăperea fremăta de agitaţie. Wellington, o oază de calm, stătea pe o canapea şi discuta amabil cu una dintre doamne.

Michael l-a oprit pe un prieten, ofiţer în Regimentul de Gardă, care era pe punctul de a părăsi petrecerea.

— Ce se întâmplă?

— Ducele spune că trupele vor porni în zori, a venit răspunsul succint. Plec acum spre regimentul meu. Îţi urez noroc.

Timpul rămas era tot mai puţin. Poate că

fusese prea îngăduitor cu el însuşi hotărând să vină la bal, dar Michael dorise să o mai vadă o dată pe Catherine. S-a oprit lângă o coloană cu flori sculptate şi a scrutat mulţimea.

Nu era greu de descoperit. Pentru că nu avea prea mulţi bani pentru haine şi bijuterii, se îmbrăca relativ simplu, dar îşi menţinea o înfăţişare elegantă prin modificarea puţinelor rochii din garderobă. Rezultatul era că niciunul dintre cei care o priveau pe Catherine Melbourne nu remarca frumuseţea toaletelor, în somptuozitatea podoabelor ei. Ceea ce vedeau şi le rămânea în memorie era frumuseţea ei, care îţi tăia răsuflarea.

În seara asta purta o rochie din satin alb ca zăpada şi nişte perle splendide care îi puneau şijmai bine în valoare părul negru

lucios şi tenul perfect. În încăperea plină de uniforme colorate, părea un înger coborât vremelnic din ceruri.

Colin stătea lângă ea, cu o mână posesivă pe umărul ei. După expresia lui îngâmfată era conştient de modul în care îl invidiau ceilalţi bărbaţi pentru că femeia cea mai frumoasă dintr-o sală plină cu femei frumoase îi aparţinea lui.

Cu faţa împietrită, Michael a început să-şi croiască drum prin încăperea aglomerată. După ce i-a prezentat gazdei omagiile, s-a îndreptat spre Catherine. Colin plecase de lângă ea, dar era împreună cu familia Mowbry.

Când l-a văzut, privirea ei s-a luminat.

— Mă bucur că ai venit, Michael. Credeam că ai fost deja convocat la regiment.

— Încă nu, dar nu mi-aş fi permis să pierd o astfel de ocazie minunată pentru nimic în lume. Când a început muzica, s-a înclinat: îmi acorzi acest dans, Anne, iar pe următorul, tu, Catherine?

Ambele femei au fost de acord, iar Anne i-a întins mâna. În timp ce o conducea spre mijlocul sălii, în privirea ei se putea citi încordarea, dar anii petrecuţi ca soţie de militar o învăţaseră să se stăpânească.

— Arăţi foarte bine în rochia asta, Anne, a complimentat-o el pe când îşi ocupau locurile pentru un dans popular. Nu te simţi obosită?

Ea a zâmbit şi şi-a scuturat buclele castanii.

— O să clocotesc de energie încă şase sau opt săptămâni, până o să mă fac cât casa.

Au continuat să converseze lejer ori de câte ori figurile dansului îi apropiau. Totuşi, de îndată ce a adus-o înapoi la Charles, ea a uitat de toate cu excepţia soţului ei. S-au dus să danseze privindu-se tot timpul în ochi. Michael s-a rugat în gând ca Charles să supravieţuiască lungii campanii care urma; o iubire intensă ca a lor merita să dureze.

S-a întors spre Catherine şi s-a înclinat ceremonios.

— Doamnă, cred că acesta e dansul meu?

— Aşa este, domnule, a zâmbit ea făcând o reverenţa elegantă.

Nu şi-a dat seama că-i ceruse un vals până când nu au răsunat primele acorduri. La seratele precedente evitase deliberat intimitatea valsului, dar în seara asta i se

părea potrivit, pentru că după toate probabilităţile era ultimul lor dans.

Ea s-a lăsat luată în braţe ca şi când ar mai fi valsat împreună de o mie de ori până atunci. S-au lăsat învăluiţi de muzică, ea cu ochii pe jumătate închişi. Se lăsa (condusă, diafană asemeni îngerului din imaginaţia lui, deşi el nu putea uita nicio clipă că era femeie, o creatură pământeană şi nu una din ceruri.

În timp ce se roteau tăcuţi prin sala de bal, cârlionţii ei întunecaţi i se lipeau de tâmplele umezite. Sângele îi pulsa rapid prin gâtul zvelt, din pricina efortului. Michael ar fi dorit să-şi lipească buzele de ale ei. Urechile delicate care se arătau de sub coafura montantă erau seducătoare, iar rotunjimea perfectă a sânilor avea să-i bântuie visele pentru tot restul zilelor.

Şi-ar fi dorit, mai mult decât orice pe lume, să o cuprindă în braţe şi să o ducă pe tărâmul minunat de dincolo de curcubeu, unde ar fi putut fi singuri şi unde nu ar mai fi existat probleme chinuitoare precum războiul şi onoarea. În loc să fie aşa, avea la dispoziţie numai câteva clipe care se scurgeau ca firele de nisip dintr-o clepsidră.

Muzica a încetat mult prea devreme. Când a lăsat-o din braţe, genele ei lungi s-au ridicat spre el. Dezolarea! i se citea pe chip.

— E timpul să pleci? l-a întrebat cu voce joasă.

— Mă tem că da. S-a uitat în altă parte, temându-se să nu-şi trădeze pasiunea. Wellington i-a captat privirea din partea cealaltă a încăperii şi a clătinat uşor din cap. Ducele doreşte să-mi vorbească. Până

când vei ajunge acasă, probabil că o să fiu plecat.

— Te rog, fii cu băgare de seamă, a şoptit ea.

— Nu-ţi face griji, sunt extrem de precaut.

— Cine ştie? S-ar putea ca totul să fie o alarmă falsă şi până săptămâna viitoare toată lumea să fie înapoi la pensiune.

— Poate. Michael a ezitat înainte de a adăuga: Dacă mi se termină norocul, vreau să-ţi cer un serviciu. În sertarul de sus al şifonierului din camera mea am lăsat nişte scrisori pentru câţiva dintre cei mai apropiaţi prieteni. Dacă nu voi supravieţui campaniei, te rog să le expediezi pentru mine.

Ea şi-a muşcat buzele. În ochii ei albaştri străluceau lacrimi, făcându-i parcă şi mai

mari.

— Dacă… dacă se întâmplă ceea ce este cel mai rău, vrei să le scriu alor tăi?

— O să afle tot ce este nevoie să ştie din lista victimelor. I-a luat mâna şi i-a sărutat vârful degetelor înmănuşate. Rămas bun, Catherine. Dumnezeu să vă binecuvânteze şi să vă apere pe tine şi familia ta.

— Vaya con Dios.

Degetele i s-au strâns spasmodic, apoi a dat drumul mâinii lui cu o lentoare infinită.

Dezlipindu-şi privirea de a ei, s-a întors şi a traversat sala de bal. Se simţea confortabil să ştie că ţinea la el. Plăcerea nu îi era ştirbită de faptul că ţinea şi la Charles, la Kenneth şi la ceilalţi bărbaţi. Faptul că îi păsa era calitatea care o făcea atât de deosebită.

Wellington părăsise canapeaua pentru a

vorbi cu fiecare dintre ofiţerii săi în parte. Lui Michael i-a spus direct:

— Napoleon m-a păcălit, pe toţi sfinţii! Francezii au cucerit Charleroi.

— La naiba! a exclamat el, trezit brusc din visare. Charleroi nu este la mai mult de cincizeci de kilometri de aici.

— Se putea şi mai rău, a remarcat ducele cu un zâmbet rece. Drumul de la Charleroi la Bruxelles era practic lipsit de apărare. Dacă nu am fi avut parte de un noroc chior şi de o desfăşurare de forţe de primă mână a prinţului Bernhardt şi a trupelor lui la Quatre-Bras, mareşalul Ney s-ar fi îndreptat direct spre oraş. În timp ce Michael înjura în surdină, Wellington s-a interesat: Spune-mi, Kenyon, răcanii ăia ai tăi or să reziste?

Cu două săptămâni înainte, Michael n-ar

fi ştiut să răspundă.

— S-ar putea să nu fie cei mai rapizi trăgători sau cei mai buni la executarea manevrelor, dar dacă-i aşezi1 în rând sau în careu cu nişte veterani pe lângă ei, vor rezista.

— Mă rog lui Dumnezeu să ai dreptate. O să avem nevoie de orice soldat disponibil.

Ducele a mai dat câteva ordine, apoi şi-a întors privirea pătrunzătoare asupra mulţimii pentru a chema alt ofiţer.

Înainte de a pleca, Michael a căutat-o pe Catherine pentru ultima oară. Nu era greu s-o descopere, acum că rândurile musafirilor se subţiau rapid. Se afla în capătul îndepărtat al încăperii împreună cu soţul ei, care vorbea cu însufleţire. Familia Mowbry li s-a alăturat şi cu toţii s-au întors să plece.

Respirând cu greu, Michael a ieşit afară în noaptea caldă. Catherine nu-i era menită lui, şi-a reamintit mohorât. Nu avea să fie a lui niciodată.

Michael a privit peste spinarea calului.

— Bradley, mi-ai pus mantaua gri? Era în holul din spate.

— Nu, domnule, mă duc s-o aduc, a murmurat ordonanţa roşind.

Michael şi-a stăpânit cu greu o înjurătură. Deşi băiatul nu era atât de ordonat cum ar fi trebuit să fie, se străduia.

— Mişcă-te repede. Trebuie să plecăm.

Când Bradley a ieşit din grajd, a intrat Colin Melbourne. Michael l-a întrebat:

— Plecaţi acum spre regimentul dumneavoastră, împreună cu Charles?

Melbourne a clătinat aprobator din cap, cu o privire strălucitoare.

— Aţi auzit că Bonaparte e la Charleroi? Pe toţi dracii, n să fie ceva distracţie de data asta!

— Nu mă îndoiesc.

Michael era gata să-şi scoată calul afară când a văzut 11 Melbourne înşeua un cal oarecare şi nu pe Caesar, urmăsarul folosit în mod obişnuit.

— Nu aveţi de gând să-l călăriţi pe Caesar ca să fie odihnit?

— Nu, pe Caesar îl las aici. O să-l folosesc pe Uno şi o vi ţin pe Duo de rezervă. Melbourne a arătat spre un murg la fel de insignifiant ca acela pe care îl înşeua.

— Nu călăriţi cel mai bun cal în bătălie? s-a mirat

Michael.

— Nu vreau să-l pun în pericol. Pe lângă

faptul că sunt, îl naibii de îndrăgostit de el, dacă ar fi ucis, suma pe i.are mi-ar plăti-o în compensaţie statul nu i-ar acoperi nici pe departe valoarea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, omule, e o nebunie vi-ţi rişti viaţa ca să economiseşti câteva lire! a exclamat Michael. În bătălie, rezistenţa unui cal poate însemna diferenţa între a supravieţui sau a fi străpuns cu lancea va un iepure.

— Poate că dumneavoastră vi se par numai câteva lire, a spus amar celălalt. Nu toţi avem posibilităţile dumneavoastră financiare.

Michael şi-a înghiţit o înjurătură. Melbourne se puri a ca un idiot şi merita orice i s-ar fi întâmplat. Şi totuşi, de dragul lui Catherine, trebuia să-l ajute.

— Dacă banii sunt problema, luaţi-l pe

Thor, i-a propus el mângâind gâtul zvelt al murgului. Are o rezistenţă uimitoare şi l-am antrenat pentru cavalerie, aşa că va fi în stare să facă tot ce este nevoie.

— Nici nu poate fi vorba să vă iau calul, a bâiguit Melbourne. O să aveţi nevoie de el. L-a privit pofticios pe Thor. Dacă ar fi omorât, nu aş fi niciodată în stare să-l înlocuiesc.

— Un cal nu e atât de important la infanterie precum este la cavalerie. Celălalt pe care-l am o să-şi facă treaba corespunzător. Sper ca Thor să treacă bine peste toate, dar dacă nu va fi aşa, mă mulţumesc cu oricât veţi primi în compensaţie. Michael i-a dat şaua jos. Dacă totul va I merge bine, mi-l veţi da înapoi la Paris. Dacă eu n-o să i supravieţuiesc, este al dumneavoastră.

— Faceţi să-mi fie imposibil să refuz. Melbourne a zâm-l I bit copilăreşte. Sunteţi un bărbat pe cinste, Kenyon.

În timp ce îşi muta harnaşamentul pe celălalt cal, Bryn, Michael s-a întrebat dacă Melbourne ar mai I fi fost la fel de voios dacă ar fi ştiut ce simţea pentru 11 Catherine. Probabil că nu i-ar fi păsat, pentru că fideliltatea soţiei lui nu putea fi pusă la îndoială.

Şi-a adunat servitorii şi a pornit călare în noapte. De dragul onoarei, făcuse tot posibilul pentru a-l ajuta1 pe soţul lui Catherine să supravieţuiască. Toate celelalte erau în mâinile Domnului.

capitolul 10

Catherine i-a împachetat soţului său lucrurile în timpi ce Colin îşi pregătea caii. La final, ea, soţul ei şi familia Mowbry s-au

întâlnit în curtea din faţa grajdului. Două torţe luminau cei zece cai înşeuaţi, pe servitori – câte doi pentru fiecare ofiţer – şi pe Everett, grăjdarul, care venise şi el să dea o mână de ajutor.

Charles tocmai îşi sărutase de rămas-bun copiii adormiţi, iar expresia lui părea încordată. Anne s-a cuibărit la pieptul lui. Se ţineau strâns în braţe, fără ca vreunul din ei să spună ceva. Catherine îşi invidia prietenii pentru faptul că erau atât de apropiaţi, chiar dacă era tristă V pentru suferinţa lor. Merita să suferi pentru o astfel de I iubire. Întorcându-se spre soţul ei, l-a întrebat: – Eşti sigur că nu vrei s-o vezi pe Amy?

— Nu e nevoie s-o deranjez. Colin avea acea expresiei deschisă şi nepăsătoare care însemna că se gândea deja la acţiunile care

îi stăteau în faţă. N-o să treacă mult f timp până când ne vom revedea toţi trei.

A închis ochii ca să-şi reţină lacrimile care ameninţau! s-o năpădească, ştiind că soţul ei detesta plânsetele. To-l tuşi era imposibil să trăieşti, doisprezece ani alături de un om şi să nu-ţi pese de el. Într-o lume ideală, probabili că Michael ar fi fost cel pe care l-ar fi cunoscut şi cu care s-ar fi măritat, lăsându-i lui Colin libertatea să vâneze vulpi, femei şi francezi, fără a avea responsabilitatea unei familii. Dar nu era aşa. În lumea reală se căsătorise cu Colin şi, în ciuda faptului că nu se potriviseră deloc, fiecare din ei îşi onorase îndatoririle în felul lui.

— Ai grijă, Colin, i-a şoptit.

— Nu fi atât de îngrijorată, a îndemnat-o el cu un zâmbet voios. Ştii că, la fel ca

Wellington, mă bucur de imunitate miraculoasă în faţa gloanţelor. A mângâiat-o sub bărbie ca şi când ar fi avut vârsta lui Amy, apoi a sărit pe cal. Ne vedem la Paris cât de curând dacă totul merge bine.

După aceea, el, Charles şi suita lor au ieşit cu zgomot în strada pavată. Catherine s-a uitat după soţul ei recunoscând cu tristeţe că, dacă el ar fi iubit-o măcar un pic, şi ea l-ar fi iubit, în ciuda amantelor pe care le avea. Până la urmă, el o plăcea destul de mult. Se bucura de căminul lui confortabil şi găsea o mare satisfacţie în faptul că era invidiat de ceilalţi bărbaţi pentru soţia lui. Catherine ar fi putut să parieze însă fără să rişte nimic că îi păsa mai mult de calul lui.

Calul lui. A clipit de nedumerire, dându-şi seama abia acum ce văzuse. Întorcându-se spre grăjdar, l-a întrebat:

— Căpitanul Melbourne călărea calul colonelului Kenyon?

— Da, a răspuns Everett. Căpitanul nu a vrut să-l pună în pericol pe Caesar, aşa încât colonelul i-a spus că poate să-l ia pe Thor.

O, Doamne, cât de caracteristic pentru Colin să presupună că norocul avea să fie de partea lui în luptă chiar şi călare pe un cal mediocru! Şi la fel de caracteristic pentru Michael să aibă grijă de ceilalţi.

Stupefiată, s-a întors spre Anne şi au intrat în casă, ducându-se direct la dulapul cu băuturi din sufragerie. Anne a turnat pentru fiecare o porţie de brandy. După ce a dat pe gât jumătate de pahar, a întrebat vehementă:

— De ce dracului nu se găseşte un om de bun-simţ care să-l asasineze pe Napoleon? Un singur glonţ ar fi salvat lumea de atâta

suferinţă.

— Bărbaţii au tendinţa să creadă că astfel de lucruri nu sunt onorabile, a spus Catherine cu un zâmbet fără veselie.

— Nebuni. Anne şi-a plecat capul şi şi-a frecat tâmplele. Cu toată experienţa, nu e uşor să-ţi iei rămas-bun.

— Eu nu am reuşit să-mi iau rămas-bun deloc de la Kenneth. Catherine a oftat. Ţi-am spus că acum două zile l-am rugat să deseneze câteva schiţe cu toţi cei care stăteau aici? Trebuia să-l rog mai demult. El a fost de acord, dar n-a mai avut răgazul necesar.

Anne şi-a ridicat fruntea.

— Eşti sigură? Pe masa de colo sunt câteva mape cu desene. Le-am observat mai devreme, dar am fost prea absorbită de alte treburi ca să arunc o privire.

S-au dus să se uite. Prima mapă conţinea un bilet de la Kenneth pentru Catherine. Se scuza pentru faptul că nu avusese ocazia să-i dea personal desenele şi o informa că a doua mapă era pentru Anne.

Catherine s-a apucat s-o răsfoiască pe a ei. Desenele erau minunate, mai ales cele ale copiilor. O schiţă cu Amy care se legăna veselă agăţată de o creangă, în spatele grădinii, ilustra perfect spiritul ei îndrăzneţ. Un Colin care râdea era împins cu botul de calul lui, Caesar. Părea încrezător în el, galant şi foarte atrăgător.

Desenul care îl prezenta pe Michael i-a îndurerat sufletul. În câteva linii, Kenneth îi surprinsese calităţile, putere şi umor, onoare şi inteligenţă, care o răscoliseră atât de adânc.

Deşi Kenneth făcuse şi autoportretul pe

care ea i-l ceruse, era cel mai slab desen din mapă. Trăsăurile semănau, dar efectul general era rece şi mai degrabă intimidant, şi nu dezvăluiau nimic din imaginaţia şi spiritul lui satiric. Probabil că e dificil să te vezi pe tine însuţi cu luciditate.

— Uită-te la ăsta, a spus Anne cu o voce tremurătoare.

Desenul pe care îl ţinea în mână reprezenta familia ei în grădină. Jamie îl călărea cu voioşie pe Charles, iire juca rolul unui cal de cavalerie. Molly stătea lângă mama ei, afişându-şi superioritatea zdrobitoare de la nivelul celor câţiva ani în plus pe care îi avea faţă de fratele în, în timp ce îi dădea pe furiş o prăjitură lui Clancy. Catherine a izbucnit în râs.

— Binecuvântat fie Kenneth. Imaginează-ţi că şi-a adus» minte să pună

toate astea deoparte pentru noi când în Jur se întâmplau atâtea alte lucruri.

Anne privea un desen reprezentându-l pe Charles în uniformă, ţinându-şi chipiul cu pene sub braţ. Avea expresia serioasă a unui om care trecuse prin experienţele i Izboiului, dar fără să fie asprit de lucrul ăsta.

— Peste o sută de ani, viitorii Mowbry vor privi şi vor tifla ce fel de om a fost străstrăbunicul lor.

— Vor fi mândri că sunt urmaşii lui.

Anne şi-a trecut dosul palmei peste ochi.

— N-o să plâng din nou, a spus cu înverşunare. *Nu*.

A urmat o tăcere lungă, tulburată doar de ritmul

M-ver şi îndepărtat al tobelor. Auzindu-l, Catherine i-a făcut o propunere:

— Niciuna din noi nu va pune geană pe geană. Hai vi mergem în centrul oraşului şi să urmărim trecerea trupelor.

Anne a fost de acord şi s-au dus să-şi schimbe rochiile de bal cu haine mai simple. Când Catherine se pregătea să plece, Amy şi-a scos capul de după uşa camerei ei.

— Tata a plecat?

— Da. N-a vrut să te deranjeze.

— Nu m-aş fi supărat, a spus Amy încruntându-se. Tu şi mătuşa Anne ieşiţi în oraş să vedeţi ce se petrece? Când Caherine a înclinat aprobator din cap, Amy a stăruit: Te rog, pot să vin cu voi? Este îngrozitor să fii singură şi să nu poţi dormi.

Catherine înţelegea acest lucru.

— Foarte bine. Îmbracă-te cu ceva călduros şi vino cu noi.

Până la solstiţiul de vară mai era doar o

săptămână, iar cerul se lumina deja la răsărit când cele trei au luat-o pe Rue de Namur. Peste bubuitul tobelor se auzeau trompetele care sunau strident adunarea. Trupele aliate fuseseră încartiruite prin tot Bruxelles-ul, iar străzile fierbeau de agitaţie în timp ce bărbaţii răspundeau chemărilor, încheindu-şi nasturii tunicilor şi târându-şi raniţele printre cai.

Un regiment britanic de infanterie a trecut pe lângil ele în marş spre Porte de Namur, în răpăitul aspru al toi belor. Ritmul bubuitor, dramatic şi alarmant în acelaşi J timp, îţi pătrundea până în măduva oaselor. Catherine îi cerceta pe soldaţii în marş, întrebându-se dacă acest” regiment ar putea fi al lui Michael. Era prea întuneric ca să vadă însemnele de pe uniforme şi nu-i vedea silueta dreaptă printre ofiţerii care

călăreau pe lângă soldaţi. Nu conta; chiar dacă ar fi fost regimentul lui, îşi luaseră deja rămas-bun. S-o facă din nou, de faţă cu Anne şi Amy, ar fi fost teribil de chinuitor.

În Place Royale era un adevărat haos. Soldaţi de şase naţionalităţi îşi căutau companiile, având uneori femei în lacrimi pe lângă ei. Câţiva combatanţi veterani dormeau cu capetele pe raniţe, surzi la tărăboiul iscat de caii, tunurile şi căruţele care zdrăngăneau pe pavaj.

Amy şi-a strecurat mâna în cea a mamei sale.

— Bonaparte n-are nicio şansă, nu-i aşa?

— Nu împotriva lui Wellington. Ducele n-a pierdut o bătălie în viaţa lui, i-a spus Catherine, încercând să pară, încrezătoare.
1

Şi-au croit drum din Place Royale către

parcul din apropiere. Era aproape patru dimineaţa şi soarele de vară se ivea la orizont. Când razele lui oblice au întâlnit! turlele Catedralei St. Michel, Catherine a zâmbit sarcas» tic… Amintirea lui Michael era peste tot.

În parc, aprigul şi brutalul general galez Pieton îşi inspecta divizia.

— Brigada de puşcaşi este a lui Pieton, nu-i aşa? Poate îl găsim pe Kenneth, a sugerat Anne.

Au scrutat masa fremătândă de puşcaşi în tunici verzi, în căutarea ofiţerilor. Ochii ageri ai lui Amy l-au] descoperit.

— Priviţi! a spus entuziasmată. Căpitanul Wilding este acolo.

Era călare şi dădea ordine scurte ofiţerilor săi mai tineri, dar s-a întors atunci când Catherine l-a strigat pe nume. A mers

la el şi s-a întins să-l ia de mână.

— Sunt atât de bucuroasă că te-am găsit, Kenneth! Nu era drept să nu-ţi urăm noroc la plecare.

El a afişat un zâmbet de zile mari care i-a îmblânzit trăsăturile feţei.

— Eşti foarte amabilă, Catherine.

— Acum faci parte din familie. Dacă o să fii rănit, asii: iiră-te că o să te aducă acasă, ca să putem avea grijă de tine aşa cum trebuie. Observându-i crisparea, a adăugat: Mulţumesc pentru desene. Sunt minunate.

— Eu o să-l păstrez pe al meu pentru totdeauna, l-a informat Anne cu pasiune.

— O să mă odihnesc mai bine ştiind că am ajuns într-un anume fel la nemurire, a spus el cu un zâmbet slab. Dar ceea ce face un desen interesant este subiectul lui, aşa că voi şi familiile voastre sunteţi cei care

meritaţi laudele.

— Să te întorci curând, a adăugat şi Amy. Eu şi Molly încă nu am prins şmecheria de reprezentare a perspectivei. Mai avem nevoie de lecţii.

— O să fac tot ce pot, dar acum trebuie să plec. Aveţi grijă de voi.

Şi-a atins fruntea în semn de salut şi s-a întors către compania lui.

Catherine şi ceilalţi s-au retras într-o parte şi au privit cum din ceea ce păruse un haos total s-a instaurat ordinea. În curând soldaţii lui Pieton au pornit, iar prin parc a răsunat ecoul zgomotului apăsat al cizmelor.

Divizia includea şi regimentele de scoţieni care îi distraseră pe oaspeţii ducesei de Richmond. Soldaţii mergeau aşa de lin, încât penele de la beretele lor de-abia se mişcau. Cimpoaiele, care păruseră

exotice în sala de bal, se potriveau mult mai bine cântecului mândru al scoţienilor în kilt care porneau la război.

Mergând pe urmele diviziei, cele trei femei s-au reîntors pe Rue de la Reine, croindu-şi drum printre grămezi de echipament şi şiruri de animale încărcate din greu cu bagaje. Pe măsură ce Bruxelles-ul se golea de trupe, locuitorii lui se întorceau la culcare. Până când au ajuns acasă, oboseala îi alungase lui Catherine tensiunea nervoasă. Poate că acum, se gândea istovită, vor fi cu toţii în stare să se odihnească.

Somnul a ocolit-o însă. S-a trezit pe la nouă dimineaţa cu ochii umflaţi. În Spania, de obicei fusese suficient de aproape de linia frontului ca să-şi facă o idee despre ce se întâmpla. Aici nu aveau veşti, şi din

această cauză ziua a fost una dintre cele mai lungi din viaţa ei.

Simţind tensiunea, copiii erau arţăgoşi. Servitorii se adunau în grupuri şi vorbeau în şoaptă, iar una dintre slujnicele belgiene şi-a cerut salariul ca să se poată întoarce la familia ei, într-un sat din nordul capitalei.

În timp ce Catherine şi Anne luau un prânz târziu, bubuitul îndepărtat al tunurilor se revărsa sinistru peste oraş şi împrejurimi. Bătălia începuse. S-au privit una pe alta, fără a îndrăzni să vorbească, înainte de a se reîntoarce tăcute la castroanele cu supă.

Când nu au mai putut suporta lipsa de activitate, s-au dus pe zidurile oraşului, luând cu ele toţi trei copiii şi pe tânăra şi drăguţa dădacă scoţiană a lui Anne. Pe ziduri se mai adunaseră alte câteva sute de

oameni care priveau spre sud. Circulau zvonuri, dar ştirile concrete lipseau.

La zece seara, un ciocănit scurt în uşă le-a făcut să se repeadă în hol. Anne a deschis violent uşa, iar pe treptele din faţă stătea ordonanţa soţului ei, Will Ferris, plin de praf. A devenit lividă.

— O, Doamne! Charles a…

— Nu, doamnă! a răspuns el repede. Din contră. Stăpânul m-a trimis să vă spun că el şi căpitanul Melbourne sunt bine. În timp ce Catherine îl conducea spre bucătărie, tânărul a continuat: A fost o luptă urâta împotriva mareşalului Ney la Quatre-Bras, dar cavaleria n-a ajuns decât spre sfârşit, aşa că de-abia am fost atinşi. Spuneau că ducele a fost cât pe-aci să fie capturat de un grup de lăncieri francezi. A trebuit să sară peste un şanţ plin cu scoţieni din

Regimentul Gordon ca să se salveze.

În râs a clătinat din cap. Regimentele de scoţieni aul, im făcute fărâme, bieţii de ei.

Catherine a pus pe masă mezeluri şi bere, gândiniluse cu tristeţe la tinerii şi veselii scoţieni care dansani-i; 1 cu o seară înainte. Câţi mai trăiau oare?

— Care a fost rezultatul bătăliei?

Ferris a ridicat din umeri cu scepticism.

— Nu ştiu dacă vreuna din tabere a câştigat, dar cel puţin nu am fost învinşi. Se spune că însuşi Napoleon l-n dus după armata prusacă. Blücher avea mai mulţi oameni, astfel încât dacă el şi flăcăii lui s-au descurcat l ine, s-ar putea ca francezii să bată acum în retragere.

— Sper să ai dreptate, a spus înflăcărată Anne. Cv ştii de brigada de puşcaşi? Şi de regimentul colonelului Kenyon?

— Puşcaşii au fost în mijlocul luptei, dar căpitanul Wilding nu a păţit nimic. Ferris a făcut o pauză să ia îi înghiţitură de bere. Şi nici Regimentul 105 – au fost ţinuţi în rezervă şi nu au intrat deloc în luptă.

Probabil că asta se întâmplase din cauza lipsei de experienţă a regimentului. Catherine spera că 105 avea’s! fie ţinut mai degrabă în rezervă decât să fie trimis în prima linie. Poate că pentru Michael şi oamenii lui asta iivea să fie o dezamăgire, dar pentru ea nu.

După ce a mâncat, ordonanţa s-a dus s-o vadă pe I lspeth McLeod, tânăra dădacă scoţiană a lui Anne, i – ei doi erau iubiţi. A petrecut o jumătate de oră cu drăguţa lui, apoi a încălecat din nou pentru lungul drum înapoi către trupe.

Starea de spirit a lui Catherine era

sumbră când s-a dus la culcare. Ar fi fost minunat să creadă că francezii fuseseră zdrobiţi, dar în adâncul sufletului ştia că ce era mai rău de-abia urma.

Dovada bătăliei din ziua precedentă a sosit în dimineaţa următoare, când Molly, care se uita pe o fereastră de la etaj, a strigat agitată:

— Mamă, sunt soldaţi răniţi pe stradă!

Strigătul ei a stârnit agitaţie în toată casa. De la fereastra de sus, care servea drept punct de observaţie, puteau vedea pe Rue de Namur. Răniţii, care merseseră toată noaptea, începeau să pătrundă în oraş pe Porte de Namur.

— Mă duc să-mi aduc trusa medicală, a anunţat Catherine cu buzele livide.

— O să vrea apă. Anne şi-a coborât privirile spre copii, care erau lipiţi de fusta

ei. Molly, ai fost foarte isteaţă că i-ai zărit pe soldaţi. Jamie, pot să împrumut căruciorul tău ca să duc găleţile cu apă?

El a încuviinţat grav din cap.

— Vin şi eu, doamnă, a spus Elspeth. Am şase fraţi, aşa că ştiu câte ceva despre oblojit răni.

Şi ceilalţi servitori s-au oferit să facă ce puteau.

Anne le-a poruncit copiilor ei să rămână în casă cu bucătăreasa. Mai mare şi mai hotărâtă, Amy nu s-a mai ostenit să întrebe dacă putea fi de ajutor; a însoţit-o pur şi simplu pe Anne cu micul cărucior cu apă. Catherine s-a gândit s-o trimită acasă, dar s-a hotărât să nu o facă. Fiica ei era obişnuită cu situaţiile de acel gen.

Când grupul lor a ajuns pe Rue de Namur, strada se transformase într-un spital

improvizat. Pe lângă răniţii care mergeau pe picioarele lor, pe poartă se hurducau căruţe pline cu alte victime. Locuitorii Bruxelles-ului şi străinii se scurgeau din casele lor pentru a lucra cot la cot să le aline suferinţele. Unii îi ajutau pe răniţi să se aşeze, în timp ce alţii le aduceau pături, paie şi umbrele care să-i ferească de soarele fierbinte. Catherine a văzut o călugăriţă şi o fată care părea să fie prostituată ajutând un băiat belgian care se ţinea de gardul unei case ca să nu cadă. Farmaciile distribuiau medicamente gratis.

Experienţa din războiul din Spania îi era de mare folos la curăţatul şi pansatul rănilor mai puţin grave. După tensiunea cumplită din ziua precedentă, era o mare uşurare să aibă ceva de făcut. Pentru că pe Amy te puteai bizui să distribuie apă, Anne a luat

un carnet şi a notat ultimele mesaje şi amintiri ale muribunzilor care doreau să le trimită veşti familiilor lor.

Catherine scotea bucăţele de stofă şi fireturi aurii dintr-un braţ zdrobit şi însângerat când a auzit o voce cunoscută cu accent scoţian:

— Ştiam eu că o să te găsesc în plină activitate, fetiţo.

Şi-a ridicat privirea şi a văzut părul albit prematur îi cămaşa pătată de sânge a prietenului ei, chirurgul în Kinlock.

— Şi eu ştiam că o să vii tocmai de la Londra pentru îi avea norocul să vezi mai multă vărsare de sânge, i-a» pus ea cu voce tremurătoare. Mulţumesc cerului că eşti «Ici, Ian. Sergentul ăsta are nevoie de mai mult decât pot face eu.

Kinlock a îngenuncheat lângă ea şi a

examinat rana.

— Eşti norocos, sergent. Ai două gloanţe în braţ, dar tui ai niciun os rupt, aşa că nu e nevoie de amputare, t. itherine, ţine-l în timp ce eu o să-i scot gloanţele, i-a i cruţ el pe când îşi scotea instrumentele din geantă.

Catherine a prins braţul rănit. Sergentul a icnit de Iurere şi faţa i s-a acoperit de sudoare, dar de-abia a mişcat în timpul lungilor minute care au fost necesare pentru a găsi şi a extrage gloanţele.

Când operaţia a luat sfârşit, Catherine i-a şters faţa cu apă rece în timp ce Ian îi pansa rana.

— Vă mulţumesc foarte mult, a spus sergentul cu un puternic accent irlandez. S-a ridicat în şezut cu ajutorului braţului teafăr. Dacă mă ajutaţi să mă ridic în picioare, domnule, o să plec.

— Aşa să faci, sergent, a spus Ian în timp ce îi îndeplinea cererea. Te duci la spitalul din cortul de lângă poartă?

Irlandezul a clătinat din cap.

— Am o gazdă unde o să fiu îngrijit. Nu înţeleg o vorbă din ce îmi spune, dar mă tratează ca pe un prinţ.

Înainte ca sergentul să fi făcut zece paşi, un preot în vârstă a venit să-l sprijine.

Băgând de seamă că se întunecase, Catherine a privit în sus şi a văzut norii grei care acopereau cerul. Vântul se înteţise, iar la orizont licăreau fulgere.

— Doamne, vine o vijelie. Asta ne mai trebuia.

— Şi se apropie repede. Ce bine că au fost ridicate deja corturile-spital. Ian şi-a împachetat instrumentele. Asta o să le ofere bieţilor băieţi un sălaş, oricât de

rudimentar.

112 lăary Jo „Putney

Catherine s-a uitat în jur şi a descoperit că strada era aproape goală. Răniţii din primul val fuseseră îngrijiţi sau mutaţi la adăpost. Anne plecase cu o jumătate de oră mai devreme, lividă de oboseală.

Fulgerele despicau cerul mult mai aproape, aruncând o strălucire intensă asupra străzilor. În timp ce 1 Catherine se uita indiferentă la picăturile grele de ploaie J care cădeau pe rochia ei pătată, chirurgul a întrebat-o:

— De când lucrezi aici?

— Nu ştiu. Şi-a şters apa din sprâncene. De ore întregi. 1

— Du-te acasă, i-a ordonat. Poţi veni la cortul-spital după ce te odihneşti puţin.

— O să lucrezi acolo?

— Da, să trăiţi. A zâmbit cu umor. Bănuiesc că o să şi dorm acolo.

— Vino să stai cu mine şi cu Anne. Catherine i-a arătat casa. Avem mult spaţiu şi o să te odihneşti mai bine decât în cort.

— O să accept bucuros.

Fulgerele brăzdau cerul, urmate imediat de un şir de tunete asurzitoare. Când ploaia s-a transformat în po1 top, Catherine şi-a luat trusa medicală şi s-a dus să o ia pe Amy.

Fiicei ei îi plăceau furtunile şi acum se uita captivată spre cer.

— Vremea lui Wellington, mamă, a spus ea, ridicând vocea ca să acopere tunetul. Ce bătălie o să fie!

— Foarte probabil, a murmurat Catherine luând-o de 1 mână. Dar acum hai să mergem în casă înainte de al ne îneca!

Catherine a dus-o pe Amy în camera copiilor, apoi 1 şi-a schimbat hainele cu unele uscate şi a coborât la I ceaiul fierbinte şi la sandvişurile pe care le comandase] Anne. Tocmai terminaseră când s-a auzit o bătaie la uşa 1 de la intrare. După un minut, servitoarea îl conducea în 1 salon pe lordul Haldoran. De pe mantaua lui curgeau 1 şiroaie de apă, iar detaşarea lui elegantă se transformase 1 în seriozitate.

Curcuăeie sfărâmate 113

— Doamnă Melbourne, doamnă Mowbry, a spus el făcând o reverenţă rapidă. Aţi auzit ultimele veşti?

— Nu sunt sigură, a răspuns Anne. Vă rog să ni le comunicaţi.

— Ieri, prusacii au fost bătuţi rău la Ligny. Au fost obligaţi să se retragă aproape treizeci de kilometri, aşa că Wellington se

retrage şi el pentru a-şi menţine căile de comunicare. Înţeleg că-şi stabileşte cartierul general într-un sat numit Waterloo.

— Dumnezeule, a murmurat Anne, albă la faţă. Sunt numai cincisprezece sau douăzeci de kilometri de aici.

— Napoleon este la porţile Bruxelles-ului, a spus Haldoran fără menajamente. Nimeni nu ştie dacă Wellington va fi în stare să-l oprească cu trupele lui de strânsură. Toţi străinii care pot părăsi oraşul pleacă sau au plecat.

— Mi-aş paria banii pe duce, dar asta nu este o veste bună, a recunoscut Catherine punându-şi jos ceaşca de ceai.

— Nu am venit numai ca să vă înspăimânt, a ţinut Haldoran s-o liniştească. Săptămâna trecută am luat măsura de precauţie să închiriez o barcă pentru a mă

putea deplasa la Anvers dacă luptele mergeau prost. E loc şi pentru voi, copiii voştri şi câte un servitor. Dacă doriţi să veniţi, trebuie să plecăm imediat.

Catherine i-a aruncat o privire uimită. Era o ofertă deosebit de generoasă. Poate că îl judecase greşit.

— Eu… eu nu-mi pot abandona soţul. Anne şi-a apăsat cu mâna, fără să-şi dea seama, pântecul umflat. Ce se întâmplă dacă Charles e rănit şi e adus acasă?

— Dacă lucrurile merg bine, vă puteţi întoarce în câteva zile. Privirea lui Haldoran se plimba de la Anne la Catherine. Dar dacă nu, soţii dumneavoastră şi-ar dori să riscaţi viaţa copiilor?

Catherine şi-a muşcat buzele. Ea era de acord să-şi asume riscul, dar ar fi îndrăznit să-şi expună şi fiica?

— Există o soluţie. Când ceilalţi doi şi-au îndreptat privirile spre ea, a continuat: Eu am mai multă experienţă ca infirmieră şi Anne are mai mulţi copii, aşa *114 lăary Jo Tutney* că eu o să rămân aici şi o să ţin casa deschisă, iar Anne merge cu cei trei copii la Anvers. Prietena ei a răsuflat uşurată.

— Dacă vrei aşa, ar fi perfect. Deşi detest să plec, am fi nebune să dăm cu piciorul şansei de a pune copiii la adăpost când francezii sunt atât de aproape. Lord Haldoran, va dura o jumătate de oră până când vom fi toţi gata. E acceptabil?

Catherine a remarcat o străfulgerare de iritare în ochii lui Haldoran şi şi-a dat seama că oferta lui fusese mai puţin generoasă decât păruse. Pe ea o voia de fapt, probabil în speranţa de a-i oferi consolare soţiei de ofiţer îndurerate. Nu conta; ajutorul lui era

bine-venit, iar el era prea gentleman ca să şi-l retragă.

Ascunzându-şi rapid iritarea, Haldoran a spus: – O jumătate de oră e în regulă, deşi mi-aş fi dorit să veniţi şi dumneavoastră, doamnă Melbourne. S-ar putea să fie periculos la Bruxelles. S-a ridicat în picioare. Să notaţi adresa bancherilor mei din Anvers. Mă puteţi găsi prin intermediul lor dacă este necesar.

— Mulţumesc. Este foarte amabil din partea dumneavoastră să faceţi atâtea eforturi pentru nişte oameni pe care îi cunoaşteţi doar de câteva săptămâni, a rostit ea cu o tentă de răceală.

— Ar fi o crimă să nu folosim spaţiul din barcă. Mi s-a părut drept să-mi exercit protecţia asupra dumneavoastră, de vreme ce aveţi doi soţi care îşi riscă vieţile pentru

patrie.

Următoarea jumătate de oră s-a scurs într-o agitaţie nebună. Când i s-a spus că urma să plece la Anvers, Amy s-a rugat:

— Te rog, mamă, lasă-mă să rămân. Ai spus de multe ori că sunt de mare ajutor.

— Eşti, iubirea mea, însă mi-aş face nenumărate grijii pentru ce ţi s-ar putea întâmpla. Catherine i-a zâmbit trist. Nu mă pot abţine, sunt mamă. Când o să ai şi tu I copiii tăi, o să înţelegi.

Amy a capitulat, cu condiţia expresă că avea să se în – toarcă de îndată ce nu mai era niciun pericol.

Curcubeie sfărâmate 115

Şi tânăra şi drăguţa dădacă Elspeth McLeod a cerut să rămână. Ştiind că fata voia să fie aproape de Will Ferris, Anne a acceptat şi a luat-o pe slujnica lui Catherine

să o ajute cu copiii.

La exact o jumătate de oră după ce primiseră oferta lui Haldoran, călătorii s-au adunat în holul de la intrare. Catherine a strâns-o cu putere în braţe pe Amy, apoi s-a întors să-şi ia rămas-bun de la Anne. Prietena ei i-a spus cu voce gâtuită:

— Dacă vicisitudinile războiului ne vor despărţi, ştii adresa mamei lui Charles la Londra. Iar dacă... dacă ţie şi lui Colin vi se întâmplă ceva, o să o cresc pe Amy ca şi când ar fi a mea.

— Ştiu. Lui Catherine i s-a pus un nod în gât. Iar dacă va fi nevoie, o să-l îngrijesc pe Charles aşa cum ai fi făcut-o tu.

— E timpul să plecăm cu toţii, a murmurat Anne.

Catherine a privit pe fereastră cum grupul s-a grăbit prin ploaie către trăsuri. A

văzut cu bucurie că Haldoran avea câţiva servitori voinici, cu înfăţişare de oameni periculoşi, care vegheau asupra lor.

A privit până când trăsurile nu s-au mai văzut. Apoi s-a întors de la fereastră cu lacrimile curgându-i pe obraji. Nu mai fusese despărţită de Amy până acum.

— Blestemat să fie Napoleon, a murmurat. Dumnezeu să-l trimită în iad.

capitolul 11

Una dintre primele lecţii de militar însuşite de Michael a fost aceea că un ofiţer trebuie să se arate întotdeauna stăpân pe sine sub focul inamicului. Acest lucru era adevărat mai cu seamă după ore întregi de canonadă franceză care ucisese sau rănise deja un sfert din regimentul lui şi mai mult de jumătate dintre ofiţeri. Vacarmul bubuiturilor şi norii de fum negru erau de

ajuns să-i sperie chiar şi pe soldaţii experimentaţi.

Regimentul era dispus în formă de careu defensiv. Rândurile de soldaţi formau cele patru laturi, în timp ce ofiţerii, proviziile şi răniţii erau adăpostiţi în centrul formaţiei. Oamenii cu răni mai puţin grave erau recuperaţi de pe câmpul de luptă, în timp ce morţii erau aruncaţi fără milă în exteriorul pătratului pentru a le face loc celor vii. Michael mergea de jur-împrejur prin interiorul formaţiei, vorbea cu oamenii, le alina cum putea suferinţele celor răniţi şi făcea uneori glume seci., încercând să nu inhaleze prea adânc fumul acru şi înţepător, s-a dus în centrul pătratului, unde se aflau I cele două stindarde ale regimentului. Conform tradiţiei, erau purtate de cei mai tineri ofiţeri din regiment şi păzite de cei

mai experimentaţi sergenţi. Cel mai tânăr stegar, Thomas Hussey, avea numai şaisprezece ani, aşa că Michael îl supraveghea îndeaproape.

Când s-a apropiat, o ghiulea a căzut sfârâind în apropierea stindardelor. Din fericire, nimeni nu fusese lovit. Ghiuleaua s-a rostogolit încet pe pământul moale. Tom Hussey i-a dat drapelul cu însemnele Marii Britanii unuia dintre sergenţi.

— Dacă francezii ne-au pus la dispoziţie cele necesare, a spus el vesel, facem un meci de fotbal?

A alergat spre ghiulea cu intenţia evidentă de a-i da cu piciorul. Michael a urlat scurt:

— N-o atinge! O ghiulea poate părea inofensivă, dar îţi poate zbura piciorul. Am mai văzut din astea.

Stegarul s-a oprit brusc.

— Mulţumesc, domnule.

Livid la faţă, s-a întors la steagul lui. Michael a făcut un semn uşor de aprobare. Deşi era crud, băiatul avea, curajul exuberant care l-ar fi putut face un bun ofiţer, dacă supravieţuia.

Michael a ridicat ocheanul să evalueze situaţia, însă aproape tot ce putea vedea erau câmpuri cu secară înaltă până la umăr. Mai devreme avusese loc un atac al infanteriei franceze în stânga. Secara şi fumul ca o negură ascundeau orice se afla la o distanţă mai mare de o sută de metri, aşa că Michael urmărise atacul ghidându-se după zgomotul puştilor, al strigătelor şi al fanfarei în marş. Francezii fuseseră respinşi, dar mai mult de atât nu ştia.

O altă ghiulea a lovit câţiva oameni din

spatele păli îi ului. Căpitanul Graham, cel mai mare ofiţer în grad» lupă Michael, şi încă valid, s-a dus să constate pier-n de. Cu o faţă serioasă, Tom Hussey a spus:

— Pot să vă întreb ceva, colonele Kenyon? I – Dă-i drumul.

— Ce rost are să stăm aici şi să ne lăsăm făcuţi bucăţi? u e nicio luptă în partea asta a frontului. Cu siguranne-am putea retrage la o distanţă sigură până când va nevoie de noi.

— *Este* nevoie de noi – să facem exact ceea ce facem, i-a tvplicat Michael sobru. Dacă nu am fi aici, oamenii lui ipoleon ar pătrunde prin dreapta şi bătălia ar fi pierută. Cavaleria poate alerga înainte şi înapoi pe câmul de luptă, dar infanteria este cea care ocupă poziţiile, ovind pământul moale cu piciorul, a declarat: Atâta unip cât

ultimul membru al Regimentului 105 trăieşte, lista e pământ britanic. Moartea camarazilor noştri este imgică, dar nu este fără rost.

Stegarul a aprobat încet din cap.

— Înţeleg, domnule.

Deşi explicaţia lui era adevărată, această zi lungă şi sângeroasă îi reamintea cu intensitate lui Michael motivul pentru care prefera mişcarea rapidă şi fluidă în luptă a brigăzii de puşcaşi. Te simţeai mai bine \ fii o ţintă în mişcare decât una imobilă. S-a întrebat ce făceau Kenneth şi Regimentul 95. Probabil că îşi petrecuseră ziua hărţuindu-se cu francezii între fronturi. Îi invidia. A început din nou să se plimbe în jurul pătratului. Vorbea cu un locotenent când şi-a dat seama că îşi putea auzi propria voce. Bubuitul neîncetat aI artileriei te

împiedica aproape complet să vorbeşti şi «a gândeşti. Acum, tunurile nu mai bombardau această porţiune a frontului. Ştiind ce însemna asta, a strigat din toate puterile:

— Pregătiţi-vă de atac! Au oprit artileria ca să nu-şi lovească oamenii.

Soldaţii impasibili au intrat brusc în alertă. Sergenţii le dădeau ordine scurte oamenilor lor, îndemnându-i să strângă rândurile şi să verifice încărcătura puştilor.

Atmosfera vibra de tensiune, pentru că asta putea îtv semna botezul regimentului în lupta corp la corp.

În primul moment, ochii încordaţi ai soldaţilor a văzut numai nişte umbre fantomatice care înainta prin vălătucii de fum. Apoi a apărut un rând de caval rişti, iar siluetele înceţoşate au început treptat să prindi conturul unor cuirasieri francezi.

Căştile strălucitoai de oţel şi platoşele lor îi făceau să semene în mod str; nu cu cavalerii medievali. Bărbaţi voinici pe cai mari ei erau cavaleria grea, menită să zdrobească orice rezi:tenţă, şi se îndreptau direct spre 105 şi spre cele două pătrate vecine.

În timp ce cuirasierii urcau implacabil panta, potcoaJ vele masive ale cailor culcau la pământ tulpinile cerealelor. Văzând că soldaţii din primul rând al careului erau şovăitori, Michael s-a deplasat rapid în centru.

— Rămâneţi pe poziţii! le-a strigat. Caii nu se vor năpusti direct asupra formaţiei, şi avem mai multe puşti decât ei. Nu trageţi până nu vă ordon. Apoi ţintiţi caii!

Călăreţii se apropiaseră la mai puţin de patruzeci de paşi când Michael şi-a lansat ordinul:

— Pregătiţi. Ochiţi. *Foc*!

Rândul din faţă şi-a descărcat puştile cu un bubuit asurzitor. A urmat un nechezat al cailor loviţi şi un răpăit metalic ciudat, ca de grindină, când gloanţele au ricoşat din platoşele de oţel. Vreo şase cai şi călăreţii lor au căzut, forţându-i pe cei din spatele lor să-i ocolească prin lateral.

În timp ce primul rând reîncărca, Michael a dat ordin de tragere pentru rândul doi. Salva neregulată a mai pus câţiva atacatori la pământ. În ciuda eforturilor călăreţilor, caii s-au despărţit, luând-o pe lângă careu şi intrând sub focul puştilor de pe flancuri.

Cavalerişţii se agitau haotic în jurul formaţiunii pătrate, trăgând cu pistoalele şi primind în replică alte salve. În cele din urmă, înţelegând inutilitatea manevrei,

comandantul lor a ordonat retragerea.

Caii galopau în josul pantei când un călăreţ căzut a strigat disperat după ajutor. Unul dintre camarazi s-a întors după el. Când i-a prins mâna prietenului ca să-l tragă pe cal, doi soldaţi britanici au ridicat puştile şi tiu ochit.

— Nu! le-a ordonat hotărât Michael. Nu omorâţi un bărbat curajos pentru că îşi ajută prietenul!

După un moment de nedumerire, oamenii au încuviinţat din cap şi au lăsat în jos armele. Curajul merită respectat chiar şi la inamic.

În timpul acalmiei care a urmat, Michael a cercetat terenul cu ocheanul. Nu vedea mare lucru dincolo de careurile învecinate, dar se părea că o mare porţiune a frontului trupelor aliate era atacată de cavaleria

franceză.

Un strigăt a avertizat că se întorceau cuirasierii. Michael a spus cu o ironie cinică:

— Bucuraţi-vă de şarjele de cavalerie, domnilor. Sunt mult mai puţin periculoase decât bombardamentele.

Râsetele au făcut înconjurul formaţiunii. De data asta focul a fost mai ferm. În jurul careului a început să se înalţe o barieră de cai morţi sau răniţi, făcând mai dificilă apropierea călăreţilor.

Michael se deplasa spre flancul stâng, care era sub cel mai intens foc, când un glonţ l-a lovit în braţ. Impactul l-a răsucit şi l-a aruncat la pământ.

Căpitanul Graham s-a grăbit să vină la el.

— Sunteţi rănit, domnule?

Ameţit, Michael s-a ridicat în şezut. Un val de durere l-a făcut aproape să leşine. Când a observat feţele alarmate din jurul lui, s-a străduit să se ridice în picioare.

— Nu e nimic grav, a spus impasibil. Aduceţi pe cineva să mă bandajeze.

Chirurgul regimentului fusese ucis, iar ajutoarele lui, grav rănite, aşa că un caporal care fusese bărbier preluase acest rol. După ce i-a bandajat strâns rana şi i-a făcut o eşarfă să-i susţină braţul, caporalul i-a oferit o butelcă.

— Luaţi un gât din asta, domnule, dar încet.

Ţinând cont de avertisment, Michael a luat o înghiţitură. Era gin curat. I-au dat lacrimile, dar tăria i-a distras atenţia de la durerea din braţ.

— Mulţumesc, Symms. Este frumos din

partea ta că-ţi împărţi medicamentul.

Symms a făcut o grimasă în timp ce închidea butelca.

— Trebuie să vă ţinem în formă, domnule, pentru că ducem lipsă de ofiţeri.

Cavaleria s-a retras cât timp Michael a fost îngrijit. Deşi Regimentul 105 se ţinuse tare, pierderile îi subţiaseră rândurile. Michael a dat ordin să se reintre în formaţie şi cu toţii s-au pregătit pentru următorul atac.

Catherine s-a dus devreme la muncă în spitalul improvizat. La mijlocul după-amiezii a luat o scurtă pauză şi i-a dus un pahar cu apă lui Ian Kinlock la masa de operaţie, pe care un paravan de pânză o despărţea de saltelele pe care zăceau răniţii. Şi el luase o pauză, aşa că i-a dat apa spunându-i:

— Poate că trupele nu s-au angajat încă

în luptă, Ian. Astăzi nu se aude zgomot de trageri.

El a luat o înghiţitură lungă, apoi a clătinat din cap:

— Vântul bate din altă direcţie. Orice se poate întâmpla, şi probabil că se întâmplă.

Au tăcut amândoi. Clopotul unei biserici a răsunat în apropiere. Catherine a spus liniştită:

— Uitasem că astăzi e duminică. O zi proastă pentru o bătălie.

— Toate zilele sunt proaste. Şi-a şters faţa de transpiraţie, apoi le-a ordonat infirmierilor: Aduceţi-l pe următorul.

Catherine s-a întors la treabă, oferind apă şi schimbând pansamente. Cu toate că era zâmbitoare şi avea o vorbă bună pentru fiecare, o parte din sufletul ei era alături de oamenii care luptau – şi poate mureau – la

doar câţiva kilometri distanţă.

Atacurile cavaleriei se prăvăleau asupra lor neîncetat, ca valurile care se sparg pe stânci. Michael le pierduse şirul. Zece? Douăsprezece? Dar regimentul căpătase încredere. În timp ce a treia şarjă urca din greu dealul, auzise o voce tărăgănată cu accent din nord spunând:

— Uite-i că vin din nou, proştii dracului.

Atacul din clipa asta era cel mai rău. Cuirasierii le Aduseră târcoale timp de aproape o oră, trăgând cu pistoalele, învârtindu-şi săbiile şi făcând tot ce puteau n spargă pătratele aliaţilor. Nu reuşiseră. Nu numai că îl se răspunsese cu o forţă de foc mai mare, dar caii lor i ontinuaseră să se tragă înapoi, evitând baionetele şi puştile britanicilor.

Regimentul 105 era de neclintit, ca şi

când prinsese rădăcini în pământ. Wellington ţinuse cont de ceea ce îi spusese Michael în seara balului şi îi poziţionase între veterani. La stânga era Regimentul 73 de infanterie brit, mic, iar la dreapta erau cei din Hanovra, din Legiunea (ivrmană a Regelui, care luptaseră cu onoare în Spania. Oamenii lui Michael erau ferm hotărâţi să se dovedeasi.1 la fel de buni ca vecinii lor, şi reuşeau.

Din spatele lui Michael s-a auzit un strigăt răguşit. Simţind dezastrul, s-a întors iute şi a văzut un cal pe moarte care se năpustise într-o margine a careului. Animalul, care necheza înfiorător, a căzut, doborând un şir de soldaţi britanici şi făcând astfel o spărtură în front.

Profitând de ocazie, alţi cuirasieri şi-au mânat caii» pre spărtură. Michael a înjurat

furios, pentru că acest în cident neobişnuit era practic singura modalitate în, are cavaleria putea rupe formaţia. Deja frontul se dezmembra în timp ce soldaţii panicaţi se retrăgeau din calea şarjei patrupedelor masive.

S-a năpustit înainte pentru a-şi îmbărbăta oamenii. I când un tânăr înspăimântat cu o faţă înnegrită de praf du puşcă a încercat să-l ocolească în goană, Michael l-a lovit cu latul sabiei.

— Rezistă şi luptă ca un bărbat, ce mama dracului! I uga este cea mai scurtă cale spre moarte!

Spaima din privirea băiatului s-a mai atenuat şi acesta s-a întors, ridicându-şi arma cu mâini tremurătoare. Ceilalţi ofiţeri încă în viaţă şi câţiva sergenţi s-au deplasat acolo pentru a împiedica prăbuşirea

careului. A început o luptă violentă în care britanicii încercau să-i forţeze pe cavalerişti francezi să se retragă.

Pentru Michael timpul s-a dilatat, transformând lupta corp la corp într-un dans nepământesc. Derularea ei cu încetinitorul îl făcea să vadă şi să exploateze orice greşeală a adversarului. Era teribil de frustrant că nu-şi putea folosi braţul stâng, dar asta nu-l stânjenea prea I mult. Un cuirasier l-a atacat sălbatic cu o lovitură de să-l bie. Michael a parat cu uşurinţă lovitura în lateral, apoi I sabia lui şi-a continuat mişcarea lină, în ascensiune, iar I lama ei s-a îngropat exact în gâtul francezului.

Fără să se oprească, şi-a retras arma şi s-a ferit de un cal care era gata să dea peste el. S-a aplecat pe sub sabia călăreţului şi a

tăiat tendonul piciorului drept din faţă I al calului, făcându-l să se împleticească. Călăreţul a fost I aruncat la pământ şi a fost străpuns cu baioneta de un soldat irlandez îndesat.

Urlând, un cuirasier s-a îndreptat direct spre stindardele companiei, hotărât să captureze unul din ele. Drapelele de doi metri erau inima şi spiritul regimentului, iar pierderea lor în bătălie ar fi fost o sursă de ruşine ireparabilă.

Sesizând pericolul, Tom Hussey şi cei doi sergenţi care vegheau asupra stindardului s-au grăbit să pună drapelul Marii Britanii la adăpost. Apărătorii steagului albastru al regimentului au fost mai puţin norocoşi. Unul dintre sergenţi era deja la pământ. Celălalt a ridicat lancea care era semnul distinctiv al funcţiei sale. A

fost doborât de cuirasier cu un foc de pistol înainte de i a-şi putea folosi arma, lăsându-l pe stegar şi stindardul său fără apărare.

Stegarul, Gray, a încercat să ocrotească drapelul, dar J francezul l-a doborât şi a apucat băţul steagului cu o mână. Cu un strigăt răguşit de triumf, a dat pinteni cajlului ca să iasă din pătrat.

Când a văzut scena, lui Michael a început să-i fi ari bă sângele de furie. Şi-a aruncat sabia şi s-a năpustiţi asupra calului în mişcare. Braţul stâng nu-i era de nici 1 un folos, dar a reuşit să înşface steagul cu mâna dreapi ta. Smucitura bruscă aproape că i-a smuls braţul din încheietură. S-a agăţat strâns, împiedicându-l pe cui-l rasier să se mişte repede.

Văzându-l pe Michael complet lipsit de apărare, I francezul şi-a tras sabia şi i-a

sfâşiat pielea de pe coaste. I v pregătea să-i aplice o lovitură mortală când sergentul de la drapel s-a ridicat greoi în picioare, şi-a îndreptat liincea spre fanta pentru braţ din platoşa francezului şi I, i străpuns. Michael continua să se ţină ameţit de steag i \nd corpul călăreţului a căzut pe lângă el.

Cu pieptul tresăltând, a scrutat careului şi a văzut că npărarea dezlănţuită a Regimentului 105 închisese spărmra. Doi cuirasieri rămăseseră prinşi în interior. Niciunul nu a supravieţuit pentru a se întoarce le ai lui.

Sergentul rănit şi stegarul plin de vânătăi i-au luat îl rapelul albastru şi l-au lăsat pe Michael să-i fie bandajate coastele. Deşi în focul acţiunii nu simţise durerea, aceasta explodase la intensitate maximă atunci când pericolul trecuse.

Rănile lui erau destul de grave pentru ca nimeni să nu-l poată acuza dacă s-ar fi retras de pe câmpul de luptă, dar el nu se îndura să plece. Niciun alt ofiţer nu avea nici măcar o parte din experienţa lui. Graham, următorul la comandă, era curajos, dar venise dintr-un regiment de miliţie local şi nu mai văzuse vreo luptă până în ziua aceea. Dacă Michael nu rămânea, numai bumnezeu ştie ce s-ar fi putut întâmpla la următoarea situaţie de criză.

Deşi ginul nu înlocuia sângele, câteva guri zdravene l-au atenuat durerea.

Dintr-odată, o voce cu accent cockney a strigat:

— Păzea! iată-l şi pe bătrânul Hookey!

S-au auzit urale. Michael a înapoiat bidonul cu gin, s-a întors şi i-a văzut pe Wellington şi pe aghiotantul lui gonind spre

careu, urmăriţi de o duzină de lăncieri francezi. Pătratul s-a deschis ca să-i primească pe duce şi pe însoţitorul său, apoi s-a închis la loc. Un potop de gloanţe i-a alungat pe lăncieri.

Wellington era renumit pentru faptul că era prezent mereu acolo unde lupta era mai aprigă. Fără să-i pese că fusese cât pe ce să fie prins, şi-a strunit calul.

— A fost un spectacol pe cinste aici, Kenyon.

— Regimentul se mândreşte cu asta, domnule, a rostit Michael străduindu-se să rămână drept în picioare. Cum merge bătălia?

Ducele a clătinat din cap.

— Luăm bătaie. Bliicher a jurat că o să apară, dar ploaia a transformat drumurile în mocirlă, aşa că numai Dumnezeu ştie când o

să-l vedem. Dacă prusacii nu ajung curând aici… Vocea i s-a stins. Trebuie să plec, Rezistă pe poziţie, Kenyon.

În timp ce Wellington se pregătea să se îndepărteze, un soldat a strigat:

— Când o să-i atacăm pe mâncătorii de broaşte, domnule?

Ducele a schiţat un zâmbet.

— Nu vă faceţi griji, flăcăi, o să aveţi ocazia.

Apoi a ieşit din careu în galop îndreptându-se către Château de Hougoumont, care era asediat şi unde Regimentul de Gardă se luptase toată ziua cu francezii într-o aprigă încleştare.

De-abia se lăsase seara, aşa credea Michael, dar timpul îşi pierduse orice însemnătate. Era greu de crezut că în urmă cu două zile valsa într-o sală plină de lumini

şi eleganţă.

În aşteptarea următorului atac, a încercat să-şi aducă aminte cum era să o ţină în braţe pe Catherine. Singurul lucru care îi venea în minte era căldura din ochii ei şi bucuria dulce-amară de a o strânge la piept.

Bubuitul ameninţător al tobelor franceze era semnul declanşării unui atac de infanterie. Muşcându-şi buze-lle, Michael şi-a poziţionat neîndemânatic ocheanul cu mâna sănătoasă. Prin fumul dens, a văzut o uriaşă coloană franceză avansând spre liniile aliate. Din fericire urmau să atace în partea dreaptă a Regimentului 105, aşa că oamenii lui obosiţi aveau timp să se refacă.

Căpitanul Graham a apărut şchiopătând, cu un bandaj pe coapsă.

— Pot să împrumut ocheanul

dumneavoastră, vă rog, domnule?

Michael i l-a dat. Căpitanul a mormăit o înjurătură când a recunoscut penele roşii şi căciulile înalte din blană de urs.

— Deci corsicanul îşi trimite în sfârşit Garda Imperială, j

Exact. Nu au dat greş niciodată când au atacat, şi tllipă ce au stat toată ziua în rezervă, sunt proaspeţi ca ţi când ar defila prin parc.

Era ultima mare încercare. Cu Garda Imperială, apoleon avea să-şi recâştige sau să-şi piardă imperiul.

La ora cinei, Catherine a tras de ea să meargă aşa Deşi activitatea era de departe preferabilă aşteptării, buia să-şi menajeze forţele. Se desfăşura încă o bătălf, aşa că în dimineaţa următoare avea să sosească un OU val de răniţi. S-a rugat fierbinte pentru

viaţa prienilor ei.

A luat-o şi pe Elspeth, care dădea ajutor la spital. Fata tr dovedea o scoţiancă de nădejde, dar era palidă la faţă, l.trochii îi erau umbriţi de cearcăne.

Au parcurs împreună distanţa scurtă până în Rue de lui Reine. Majoritatea servitorilor belgieni se întorsesei.1 la familiile lor şi mai rămăseseră doar bucătăreasa şi valetul lui Catherine. Era bine că Everett se afla acolo, altfel caii ar fi putut fi furaţi.

După ce s-au spălat, cele două femei au cinat împreună în bucătărie. Lui Catherine i-a fost imposibil să ia mai mult decât câteva înghiţituri de supă. Obosită, şi-a pus cu generozitate brandy în ceai şi l-a luat în camera de zi.

Mapa cu desene era încă acolo. Le-a

răsfoit din nou, întrebându-se dacă bărbaţii prezenţi în ele erau vii şi nevătămaţi. Se umplea Colin de glorie în ceea ce trebuie să fi fost bătălia vieţii lui? Avea Charles să trăiască pentru a-şi vedea copilul nenăscut? Kenneth avea să mai poată desena alte familii pline de voioşie?

A ajuns la ultimul desen şi a închis repede mapa, simţind un nod în gât. Ar fi fost păcat ca lacrimile ei să strice portretul lui Michael.

Garda Imperială s-a retras, epuizată de rezistenţa aprigă a trupelor aliate. Michael era prea buimac ca să aprecieze însemnătatea acestui fapt. Cele mai bune trupe franceze cedaseră şi se transformaseră dintr-o armată într-o gloată.

Dar încă nu se sfârşise. Cât avea să mai dureze bă» tălia? Cât de mult mai putea

dura? Regimentul 105 suferise pierderi de peste patruzeci la sută din oameni, dintre care jumătate muriseră pe loc. Altor regimente le mersese şi mai rău.

În acel moment, Graham a strigat triumfător:

— Domnule, priviţi!

Postul de comandă al lui Wellington, atunci când nu călărea de-a lungul frontului, era lângă un ulm de pe creasta dealului, la o răscruce de drumuri. Locul de-abia se zărea prin fum. Ducele era acolo, iar silueta lui zveltă se profila pe cerul serii. Înălţându-se în şa, şi-a fluturat de trei ori în faţă tricornul. Era semnalul de înaintare generală. De la regimentele cele mai apropiate de duce au pornit ovaţii tunătoare care s-au rostogolit peste liniile aliate crescând progresiv în intensitate.

Michael a fost cuprins de o exaltare nestăpânită care i-a alungat slăbiciunea. În adâncul lui, simţea că bătălia era câştigată. După anii lungi de armată, după orele cumplite petrecute sub tirul distrugător al artileriei franceze, totul se reducea la această clipă. Ridicându-şi sabia în aer, a strigat:

— După mine, 105!

— Am înţeles, să trăiţi, domnule colonel! în iad, dacă acolo ne conduceţi, a bubuit o voce din spate.

Regimentul s-a grupat pe companii şi s-a precipitat pe panta acoperită de secara culcată şi îmbibată cu sânge, cu puştile şi baionetele pregătite. Pe toată lungimea crestei, acţiunea lor a fost urmată de celelalte trupe aliate aflate sub comanda ofiţerilor care supravieţuiseră. S-au năpustit

la vale, lăsând în urma lor rânduri purpurii de morţi şi răniţi.

Au început ciocniri violente de-a lungul celor trei kilometri şi jumătate ai câmpului de luptă. Deşi cea mai mare parte a armatei franceze era în plină retragere, mai rămăseseră grupuri de soldaţi care încă mai rezistau cu vitejie.

Regimentul 105 s-a despărţit în detaşamente mai mici şi unii au luat-o înainte după inamicul aflat pe fugă, iar alţii s-au angajat în lupte corp la corp cu francezii rămaşi

t loc. Totul era un haos. Ameţit din cauza pierderii îi sânge, a durerii şi a oboselii, Michael se afla într-un le h întunecos şi cumplit, unde nu exista trecut, viitor mii frică. Existau doar instincte, voinţă şi nebunia 1,1/boiului, iar orice clipă putea fi

cea din urmă.

Realitatea era o îmbinare de imagini febrile şi dispărute. Un talmeş-balmeş de francezi din Garda Imperia-] A căzuţi, cu trupurile răsucite ca rădăcinile copacilor. I În cal pierdut care păştea liniştit. Un husar în agonie, cu abdomenul deschis, care se ruga să fie omorât. Michael a spus o rugăciune în franceză, apoi i-a tăiat y. Uul bietului nenorocit.

A crezut că şi-a găsit moartea când un cuirasier l-a» tacat, rotindu-şi sabia. Michael şi-a adunat forţele, dar ştia că în starea lui actuală nu avea nicio şansă împotriva unui călăreţ.

Atunci francezul i-a văzut eşarfa care îi ţinea braţul. A ridicat mânerul sabiei la frunte în semn de salut şi s-a îndepărtat în căutarea altor adversari. Michael a atins

muchia tare a caleidoscopului de argint pe care îl ţinea ascuns sub haină. Talismanul norocos nu-l trădase.

Urcau celălalt versant al văii; atunci când a trecut printr-o spărtură dintr-un gard viu neîngrijit, l-a deşii iperit pe Tom Hussey care era atacat de doi francezi. C: and unul i-a străpuns stegarului umărul cu baioneta, Michael s-a aruncat înainte cu un strigăt ameninţător. I a tăiat pieptul unuia din duşmani, apoi s-a întors mârâind către celălalt. Înspăimântaţi, ambii atacatori au fugit.

Tom şi-a şters fruntea cu mâneca murdară.

— Cum învaţă cineva să lupte ca dumneavoastră, domnule?

— Cu antrenament şi cu mânie. Gâfâind, Michael începu să se relaxeze. A arătat spre

sângele care şiroia printre degetele stegarului. Chestia aia ar trebui îngrijită.

— O să fie timp pentru asta mai târziu.

Ochii lui Tom străluceau de euforia luptei şi a supravieţuirii.

Aveau împreună numai două mâini sănătoase, dar prin colaborare au reuşit să bandajeze rana tânărului.

Apoi şi-au reluat înaintarea. Michael a încercat să nu-l scape din ochi pe băiat, dar nişte prusaci din Hanovnt care veneau ca o furtună i-au despărţit.

În luptă, moartea poate veni într-o clipă sau chinuitor de încet. Pentru Michael sfârşitul a sosit repede. A auzit pe cineva mârâind o înjurătură în franceză, s-a întors şi i-a văzut pe bărbaţii pe care îi gonise de lângă Toni Hussey. Amândoi îşi îndreptaseră puştile spre el, de la mai puţin de

cincisprezece metri. Au tras. Două gloanţe l-au străpuns aproape în acelaşi timp, unul în coapsă, celălalt în abdomen. Când s-a prăbuşit pe solul noroios, ştia că nu avea să se mai ridice niciodată.

Zăcea acolo, aproape inconştient, când a simţit prin pământ vibraţiile produse de copitele unor cai în galop. Şi-a ridicat capul şi a văzut vreo şase lăncieri francezi venind spre el într-o goană nebună. Deşi ştia că efortul era inutil, a încercat să se târască spre un gard viu zdrenţuit care ar fi putut să-i ofere o oarecare protecţie. Nu a ajuns la timp. Lăncierii au trecut peste el, iar copitele cailor l-au rostogolit pe jos. Un călăreţ a încetinit suficient de mult ca să-şi înfigă lancea în spatele lui Michael.

Durerea era atotcuprinzătoare, atât de intensă, încât a întunecat soarele roşu care

apunea şi agitaţia bătăliei.

Cu fiecare respiraţie tremurătoare, spera ca moartea onorabilă să-l mântuie de viaţa trăită în dezonoare.

A simţit că pluteşte şi se desprinde de trupul lui sfârtecat. Catherine era acolo, iar prezenţa ei era mai vie decât nenorocirea din jur. A zâmbit şi i-a luat durerea cu mâinile ei blânde.

Cu ultimele fărâme de luciditate, şi-a dat seama că murise frumos şi că avusese privilegiul să cunoască o femeie demnă de a fi iubită. Apoi s-a cufundat în beznă, cu sufletul împăcat.

capitolul 12

Pe măsură ce seara se scurgea, Catherine simţea cu o certitudine chinuitoare că se întâmpla ceva îngrozitor. Stătea în salon împreună cu Elspeth, cu

câinii la picioare.

Nu era nimic deosebit în faptul că Ludovic dormea, dar t liiar şi vioiciunea lui Clancy era temperată.

A fost aproape o uşurare când s-a auzit bătaia ciocănelului în uşă, ca un ecou straniu al bătăii din urmă cu două zile. Cele două femei s-au repezit în prag, unde I au găsit din nou pe Will Ferris. Era tras la faţă şi înnegrit de praf de puşcă, dar în afara unui bandaj din jurulntebraţului drept, nu avea nimic. Elspeth i-a căzut în braţe cu un strigăt.

Catherine îi invidia, dorindu-şi ca şi viaţa ei să fie la fel de simplă. Le-a lăsat câteva clipe înainte de a întreba:

— Ce veşti ne aduci, Will?

I Ţinând-o încă pe Elspeth în braţe, tânărul a răspuns sacadat:

— Bătălia a fost câştigată. Cea mai nenorocită din câte «ni văzut. Soţul dumneavoastră nu este rănit, dar căpitanul Mowbry da. Am venit să-i spun soţiei lui.

— E plecată cu copiii la Anvers. Ce răni are?

— Un glonţ i-a zdrobit braţul stâng. A fost doborât de pe cal şi probabil că ar fi murit dacă nu ar fi fost loţul dumneavoastră, doamnă. Căpitanul Melbourne n-a întors, l-a ridicat pe calul lui şi l-a adus înapoi la ui noştri.

Slavă Domnului pentru curajul formidabil al lui Colin.

— Trebuie să-l aduc acasă pe Charles. Te simţi în stare să mă duci la el acum sau ai nevoie mai întâi să te odihneşti?

Ferris a părut speriat.

— Sunt în stare, dar nu vă pot duce la

Waterloo, doamnă. Toate casele din sat sunt pline de muribunzi. Nu este un loc pentru o femeie.

— I-am promis lui Anne că o să am grijă de Charles cum ar fi avut ea, şi, pe toţi sfinţii, aşa o să fac, a rostit ea calmă.

Când Ferris a încercat din nou să protesteze, Elspeth a intervenit cu blândeţea-i caracteristică:

— Nu-ţi face griji, Will, doamna Melbourne se descurcă în *orice situaţie*.

Depăşit numeric, Ferris a capitulat. Everett a fost ciul mat din camera sa de deasupra grajdului să pregătească şareta care era folosită la aprovizionarea casei. Servitorii i-a acoperit fundul plat cu paie, iar Elspeth a adus pâtui în timp ce Catherine şi-a împachetat trusa medicală, it clusiv laudanumul. În loc să meargă cu

Everett în şareti şi-a pus pantalonii pe care îi purtase uneori în Spania l-a încălecat pe Caesar, armăsarul lui Colin.

Pe când se îndreptau spre Porte de Namur, l-a înrrl bat pe Ferris dacă ştia ce se întâmplase cu alţi prieteni Acesta nu avea veşti despre ofiţerii de infanterie, cum erau Michael şi Kenneth; totuşi era bine informat llti privinţa regimentelor de cavalerie. Lista victimelor ei» lungă şi crudă. Oameni pe care Catherine îi ştia de ani de zile erau morţi sau grav răniţi. Deşi aliaţii ieşiserl victorioşi, plătiseră un preţ teribil.

Aveau de străbătut o pădure deasă. În timpuri normale ar fi fost o plimbare agreabilă, dar pe măsură ce se apropiau de satul Waterloo drumul era înţesat de căruţe, cai morţi şi echipament împrăştiat. Din fericire şareta lor se putea strecura prin

locurile prin care un vehicul mai mare nu ar fi reuşit.

Trecuse de miezul nopţii când au ajuns la destinaţie. L-au lăsat pe Everett cu şareta şi caii, iar Catherine l-a urmat pe Ferris către casa transformată în spital unde fusese dus Charles. Lângă uşa de la intrare era un morman inform. A recunoscut îngrozită o grămadă de membre amputate.

Înăuntru erau gemete şi suferinţa stoică pe care le cunoştea prea bine. Un strigăt sugrumat a răzbătut din salonul din stânga. A aruncat o privire şi a văzut că masa pentru dineuri era folosită ca masă de operaţie. Doctorul Hume, încruntat, era aplecat deasupra ei.

Ferris a condus-o prin casa aglomerată la mica încăpere lăturalnică unde zăcea Charles. Era conştient, deşi suferea în mod

vizibil. Când a zărit-o, a întrebat-o cu voce răguşită:

— Ce faci aici, Catherine?

— Îi ţin locul lui Anne. Când rezultatul luptei părea îndoielnic, lordul Haldoran s-a oferit s-o ia la Anvers pe ea şi pe copii, până cândva trece pericolul. În schimb, vu i-am promis că o să am grijă de tine. Adică să te sărut,» Ieşi nu este tocmai sărutul pe care ţi l-ar fi dat Anne. S-a aplecat şi i-a atins fruntea cu buzele. Am venit să te luăm acasă.

— Îmi place chestia asta, a murmurat el schiţând un zâmbet. Cred că mi-a venit rândul la operaţie. După ce îmi taie braţul, putem pleca.

A închis ochii cu efort. Catherine i-a studiat faţa crispată, apoi a clătinat cu satisfacţie din cap. Braţul trebuia cu

siguranţă amputat, dar dacă nu făcea nicio infecţie, avea să treacă peste asta. I-a spus încet lui Ferris:

— Dacă tot o să zăbovim aici un pic, de ce nu te întinzi să te odihneşti atât cât se poate?

Acesta s-a frecat pe faţă, întinzând urmele de praf de puşcă.

— O idee bună. Am observat un colţişor gol în camera de alături. O să aţipesc acolo până când sunteţi gata de plecare.

Câteva minute mai târziu, o voce copilărească a murmurat:

— Doamnă, puteţi… puteţi să-mi aduceţi nişte apă, vă rog?

Cel care vorbise era un stegar de pe salteaua de alături. Avea capul şi un umăr bandajate. Era înfiorător de tânăr.

— Sigur.

S-a dus să caute un urcior cu apă şi un pahar, pe care le-a găsit în bucătărie. Stegarul a acceptat apa cu recunoştinţă. Îi dădea apă unui om din cealaltă parte a încăperii, când vocea lui Colin a răsunat nedumerită:

— Catherine?

Şi-a ridicat privirea şi l-a văzut pe soţul ei în cadrul uşii. Era murdar şi epuizat, dar întreg.

— Sunt atât de bucuroasă că te văd! S-a ridicat şi s-a dus la el. Am venit să-l aduc pe Charles la Bruxelles.

— Bine. M-am oprit în trecere, ca să văd ce face. Colin a prins-o în braţe şi a strâns-o, cu un gest care exprima la fel de bine oboseala şi afecţiunea. Doamne, ce luptă a fost! Nu există om care să fi supravieţuit şi să nu fie mândru că a participat la ea, dar

soarta ei a fost pe µm» chie de cuţit. Al dracului de pe muchie de cuţit.

Pentru o clipă şi-a odihnit bărbia pe părul ei, apoi i-e dat drumul.

— Ai avut dreptate în privinţa imunităţii tale magice în faţa gloanţelor, a spus ea. Ferris mi-a spus că i-ai salva viaţa lui Charles.

— Meritul e al lui Michael Kenyon, care a insistat iau calul lui. În după-amiaza asta am dat cel mai mă atac de cavalerie pe care l-am văzut vreodată. A fost magnific. Ochii i s-au luminat când şi-a adus aminte. I-am pus pe goană pe francezi, dar am pătruns prea adânc în baza lor şi apoi a trebuit să ne retragem cu cavaleria lor pe urmele noastre. Terenul era noroios din cauza ploii, Dacă aş fi călărit pe Uno sau pe Duo, m-ar fi ajuns. Trecându-şi mâna prin părul încâlcit,

Colin a continuat: Exact asta a păţit Ponsonby, comandantul Brigăzii Reunite. Tot ca mine, n-a vrut să-şi pună în pericol cel mai bun cal, şi călărea unul de mâna a doua. Din cauza terenului greu, animalul şi-a pierdut suflul în timpul retragerii. Ponsonby a fost doborât şi omorât de lăncieri. Calul lui Kenyon are o rezistenţă incredibilă, şi numai ăsta a fost motivul pentru care nu am avut aceeaşi soartă. Ne-a salvat şi pe mine şi pe Charles.

— Atunci sunt foarte fericită că Michael a insistat să faceţi schimb. După un moment de ezitare, Catherine a pus întrebarea care o măcina: Ştii cum s-a descurcat în luptă?

— Habar n-am. Colin s-a încruntat. Ai venit aici pe Caesar? Dacă este aşa, îl iau eu, şi tu poţi călări înapoi la Bruxelles pe Thor. Pentru că prusacii au lipsit la cea mai

mare parte a luptei, continuarea urmăririi a căzut în sarcina lor, dar îmi închipui că mâine o să pornim şi noi după francezi. O să-mi trebuiască un cal odihnit.

Catherine i-a spus unde îl putea găsi pe Caesar.

— Bătălia s-a terminat?

Colin a ridicat din umeri.

— Dacă Napoleon reuşeşte să se regrupeze, este posibil să urmeze o altă bătălie.

— Doamne sfinte, sper să nu fie aşa, a spus ea arunând o privire la răniţii care îi înconjurau.

Poate că nu se va ajunge la asta. Nu cred că ne vom, îl revedea decât la Paris. Ai grijă. Colin a sărutat-o absent pe obraz şi apoi a plecat. Câteva minute mai târziu, infirmierii au venit să-l tică pe Charles la

doctorul Hume. Catherine l-a înţit. Chirurgul epuizat nu s-a arătat deloc surprins la ilerea ei. După o examinare atentă, a spus:

— Ai noroc, căpitane. O să-ţi las cotul. Vrei o bucată e lemn s-o muşti?

Charles a închis ochii şi pielea i s-a întins pe pometi.

— Nu e nevoie.

Catherine a înaintat şi i-a prins mâna dreaptă. Degete lui s-au încleştat de ale ei şi fruntea i s-a umplut de mioare în timp ce Hume îi tăia cu fierăstrăul braţul ră It, dar n-a scos niciun sunet. Hume era rapid, calitate iniţială pentru un bun chirurg, iar operaţia a fost gata n câteva minute.

Un infirmier luase membrul amputat când Charles îi spus răguşit:

— Stai! Nu-l arunca! Are un inel pe care

soţia mi l-a iar în ziua nunţii. Îl vreau înapoi, te rog.

Infirmierul, consternat, a tras inelul de pe degetul mort. Fără să ştie dacă trebuia să râdă sau să plângă, i atherine a luat inelul şi l-a pus pe degetul mâinii drepţia lui Charles. Acesta a şoptit:

— Mulţumesc.

— Domnule doctor, vreau să-l iau la Bruxelles. Este în icgulă? s-a interesat ea.

— O să-i fie mai bine acolo decât aici. Dă-i nişte lauilanum pentru ca zdruncinatul şaretei să nu-i provoace ilureri prea mari. Ştii cum să-i schimbi pansamentul.

— Da, şi-l mai am şi pe Ian Kinlock care stă la noi, atunci când are timp să se odihnească.

Hume a râs şi faţa i s-a luminat.

— Te cred. Mowbry e un om norocos, va

avea parte de cea mai bună îngrijire.

Chirurgul s-a întors la masa lui de operaţie, iar Catherine le-a dat instrucţii infirmierilor să-l ducă pe Charles la loc pe salteaua lui. I-a dat laudanum, a) hi s-a relaxat aşteptând ca medicamentul să-şi facă efectul Câteva minute mai târziu, a auzit din nou vocea sui prinsă a unui bărbat exclamând:

— Catherine?

Când şi-a ridicat privirea, i-a trebuit o clipă pentru a< recunoaşte pe bărbatul din uşă din pricina bandajulu care îi acoperea cea mai mare parte a obrazului şi curba spre părul închis la culoare. Dar statura lui mă ti hăloasă era inconfundabilă.

— Kenneth!

S-a ridicat şi i-a luat mâinile. Uniforma lui de puijK caş era aproape de

nerecunoscut şi un epolet îi fusesM smuls, dar era teafăr.

— Slavă Domnului că ai supravieţuit. S-a uitat la barv daj. O tăietură de sabie?

El a dat aprobator din cap.

— O să fiu şi mai urât când o să se vindece, dar nu e nimic grav. Eşti aici pentru soţul tău?

— Nu, Colin e bine. Charles Mowbry a fost rănit şi o să-l duc înapoi la Bruxelles. Şi-a pierdut antebraţul stâng, dar în rest este sănătos. Simţind cum inima îl bătea tot mai repede, a întrebat: Ştii… ştii ceva despre Michael Kenyon?

Kenneth arăta posomorât.

— Sunt aici în căutarea lui. Nu e cu regimentul lui şi nici în celelalte spitale de campanie. Era vestea de care se temuse Catherine. Şi-a apăsat încheieturile

degetelor pe gură. Poate că era rău să-i pese mai mult de Michael decât de ceilalţi prieteni, dar nu se putea abţine. Văzându-i expresia, Kenneth a încercat s-o liniştească: Michael poate fi încă în viaţă, pe câmpul de luptă, aşa că mai există speranţe.

— Mai sunt mulţi răniţi acolo?

— După zece ore de luptă, toţi soldaţii lui Wellington s-au prăbuşit şi dorm buştean, a oftat Kenneth. Şi eu aş face acelaşi lucru dacă nu aş vrea să-l găsesc pe Michael. A adăugat, mai mult pentru el: îi datorez acest lucru.

Stegarul care ceruse apă mai devreme i-a întrerupt timid.

— Vă cer iertare, doamnă, dar vorbiţi de colonelul Ienyon din Regimentul 105?

Catherine a îngenuncheat lângă salteaua băiatului.

— Da. Sunt prietenă cu dumnealui. Ştii ce s-a întâmplat cu el?

— Nu ştiu dacă este viu sau mort, dar am văzut când n căzut. Aş putea să-l găsesc. Stegarul s-a străduit să se i idice în picioare. Încercam să ajung la el când un glonţ mi-a scrijelit ţeasta. Apropo, sunt Tom Hussey din Regimentul 105, doamnă.

— Spune-mi unde e şi mă duc să-l caut, a intervenit Kenneth.

Tom şi-a clătinat capul.

— Cred că pot găsi locul, domnule, dar mi-ar fi greu., 1 – 1 descriu. Trebuie să merg cu dumneavoastră.

— Reuşeşti?

— Pentru domnul colonel, desigur. Cu o expresie hotărâtă pe faţă, stegarul s-a clătinat pe picioare.

— Am cu mine doi oameni şi o şaretă, a

anunţat Catherine. Mă duc să-i aduc pe ei, o targă şi trusa mea medicală.

Kenneth părea uluit.

— Nu poţi merge pe câmpul de luptă, Catherine.

— Încearcă să mă opreşti, i-a retezat-o, cu vocea tremurând de emoţie. Dacă Michael este în viaţă, are nevoie de îngrijiri medicale.

— Cum rămâne cu Mowbry? a întrebat el arătând spre silueta adormită a lui Charles.

— Se odihneşte liniştit datorită laudanumului. N-o să-l doară dacă mai aşteaptă puţin. S-ar putea chiar să-i facă mai bine.

— Atunci, să mergem. Kenneth a surâs obosit. Nu am putere să mă lupt în aceeaşi zi şi cu Napoleon şi cu tine.

Ferris s-a ridicat şi el să-i însoţească. Everett conducea şareta, pe când ceilalţi mergeau călare. Colin schimbase caii şi şeile, astfel încât Catherine a luat calul lui Michael. Thor era obosit şi un glonţ îl zgâriase într-o parte, dar o ducea fără împotrivire. Ea mângâia gâtul murgului şi îl binecuvânta pentru că salvase două vieţi.

Regimentul 105 fusese amplasat lângă un drum, aşa că s-au putut mişca repede. Călătoria de coşmar o făcea pe Catherine să fie recunoscătoare că era întuneric. Peste tot zăceau cadavre şi echipament distrus. Când auzea gemete, se străduia să le ignore. Nu-i puteau ajuta pe toţi. Se întreba câţi răniţi aveau să moară peste noapte, dar înţelegea de ce supravieţuitorii epuizaţi nici măcar nu încercaseră să-i ajute. Dimineaţa, sarcina aceasta avea să pară mai puţin

copleşitoare.

Au urmat drumul până când au ajuns cât mai aproape de locul în care Tom Hussey îl văzuse ultima dată pe colonel. Decât să rişte ca şareta să rămână împotmolit) pe terenul noroios, l-au lăsat pe Everett pe drum, iar ei au tăiat-o peste câmp. Au încetinit, deoarece peste tot erau împrăştiate săbii rupte şi baionete care ar fi putut schilodi caii.

Tom a descălecat, luându-şi calul de dârlogi. Ceilalţi au făcut la fel, iar Kenneth şi Ferris duceau felinarele în timp ce stegarul studia peisajul. Au mers în zigzag de câteva ori, înainte ca acesta să spună ezitant:

— Cred că era lângă gardul ăla viu.

După ce au mers de-a lungul gardului cam o sută de metri, în lumina felinarelor

au apărut doi ţărani care erau aplecaţi peste corpul unui soldat căzut. Mormăind o înjurătură, Kenneth şi-a scos pistolul şi a tras în aer. Indivizii s-au pierdut în noapte.

— Hoţi, a spus cu dezgust în timp ce îşi reîncărca i pistolul.

Catherine nu era surprinsă. În Spania, câteodată, morţii şi răniţii fuseseră jefuiţi chiar şi în timpul desfăşurării unei bătălii. A iuţit pasul şi s-a îndreptat spre bărbatul căzut. Înălţimea şi constituţia zveltă şi musculoasă se potriveau, tunica închisă la culoare…

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, s-a lăsat jos, pe pământul noroios, lângă bărbat. Kenneth era chiar în spatele ei. Felinarul lui a luminat trăsăturile puternice ale feţei lui Michael Kenyon. Era palid ca o mască mortuară, iar uniforma era îmbibată cu

sânge uscat.

— A atins temătoare gâtul, în căutarea pulsului. Nu l-a v.it, iar el era rece, atât de rece. Privirea i s-a înceţoşat li i imp ce era învăluită de durere.

Kenneth a întrebat-o fără menajamente:

— Trăieşte?

Vocea lui a trezit-o pe Catherine, care era pe jumătate ¡ţinată. I-a răspuns cu buzele uscate:

— Nu ştiu. A luat braţul lui Michael. Se mişca uşor, lui găsesc pulsul, dar nu este înţepenit. Şi-a apăsat tâmlele cu mâinile. Ce să facă? Trebuia să se gândească la ichael ca la un pacient, nu ca la omul la care ţinea, i ceva foarte bine lustruit, un ceas de exemplu?

— Luaţi asta, doamnă, i-a şoptit Tom Hussey îndesântu-i în palmă un medalion de

argint.

Catherine l-a ţinut la gura lui Michael, iar pe suprafaţa metalică a apărut o peliculă fină de umezeală. Năucă de uşurare, s-a lăsat pe călcâie.

— Respiră, dar foarte slab.

— Trebuie să-l luăm de aici, a spus Kenneth.

— Lasă-mă întâi să-l examinez.

Când Catherine i-a înapoiat medalionul, stegarul a informat-o:

— Eşarfa este pentru o rană de glonţ care i-a străpuns braţul, dar n-a atins nimic vital. Are şi o tăietură de sabie pe coaste.

În spate avea o rană adâncă, probabil de la o lance. \ingerase, dar bandajul mai vechi îi oferise o oarecare protecţie. Mai avea şi o rană urâtă la coapsă, iar glonţul rămăsese în carne. I-a pansat-o şi l-a întors cu faţa

În sus.

Inima i s-a strâns când i-a văzut gaura zdrenţuită de deasupra mijlocului. Rănile abdominale erau întotdeauna fatale. A dat deoparte stofa impregnată cu sânge uscat ca să vadă cât de gravă era. Spre surprinderea ei, vârfurile degetelor au atins metalul rece. A pipăit forma, apoi a scos un tub argintiu aplatizat cu un glonţ de plumb îngropat în el.

— Lucrul ăsta, orice o fi el, a împiedicat pătrunderea glonţului.

— Este un caleidoscop, a lămurit-o Kenneth. Face diverse modele din cioburi de sticlă colorată. Îi spunea talismanul lui norocos.

niciuna dintre răni nu era în

— Într-adevăr norocos, a murmurat ea lăsând obiectul să cadă în trusa ei medicală. Examinarea a confirmat că mod obligatoriu mortală.

Ceea ce o îngrijora cel mai mult era faptul că nu sângera, lucru ce arăta că pierduse deja o cantitate mare de sânge. Avea un vas cu apă în geantă, aşa că i-a picurat puţină printre buzele uscate. Nu putea înghiţi. S-a oprit, temânau-se să nu se înece, şi s-a ridicat obosiţă în picioare. Am făcut tot ce s-a putut aici. Trebuie să-l ducem la un doctor.

Kenneth şi Ferris l-au pus pe Michael cu grijă pe targă, iar Catherine l-a acoperit cu o pătură. Apoi au luat-o peste câmp spre şareta care îi aştepta. Cerul se lumina spre răsărit. Noaptea nesfârşită aproape trecuse.

Michael trăia. Dar avea să mai trăiască

şi peste o oră?

capitolul 13

Catherine şi cei doi pacienţi ai ei, însoţiţi de Everetr şi Ferris, au ajuns la Bruxelles spre prânz. Kenneth şi stegarul Hussey se întorseseră la regimentele lor. Le promisese să le trimită veşti despre Michael, dar după expresiile lor posomorâte ştia că se aşteptau la tot ce era mai rău.

Se deplasaseră încet pentru ca şareta fără arcuri să-i zdruncine cât mai puţin. Catherine călărise în urma lor, supraveghindu-şi pacienţii cu ochi de şoim. Chiar şi cu laudanum, călătoria a fost grea pentru Charles, deşi suportase durerea cu stoicism. Michael era atât de liniştit, încât se temea că transportau un cadavru.

Îndată ce au ajuns acasă, a descălecat şi a verificat dacă Michael mai trăia. Pielea lui

era vineţie şi murdară de noroi, iar pulsul şi respiraţia erau aproape inexistente, dar încă mai avea un firicel de viaţă.

Elspeth, cam şifonată dar odihnită, a apărut din casă. Şi l-a îmbrăţişat pe Will Ferris.

— Cum se simte căpitanul Mowbry?

— Se simte bine, a răspuns Catherine. După ce băieţii îl vor instala în camera lui, vrei să-i administrezi o doză de laudanum şi să stai cu el?

— O să stau eu lângă domnul căpitan, s-a oferit Ferris.

— Doar după ce te odihneşti, i-a replicat Catherine severă. Ieri ai luptat într-o bătălie şi încă nu te-ai odihnit deloc.

El a început să protesteze, dar Elspeth i-a aruncat o privire aspră.

— La culcare cu tine, Will, sau o să te

trimit chiar eu acolo cu o tigaie în capul tău de englezoi încăpăţânat.

Ferris a cedat cu un zâmbet obosit. În timp ce el şi Everett îl aşezau pe Charles pe targă, Catherine i-a spus lui Elspeth:

— Colonelul Kenyon e într-o stare gravă. Ian Kinlock este aici?

— Da, este. Doarme. A venit la scurt timp după ce-aţi plecat.

— Trezeşte-l şi roagă-l să vină în camera colonelului cât de repede poate.

Elspeth a încuviinţat din cap şi a pornit pe scări. După ce Everett şi Ferris l-au adus pe Michael înăuntru, Catherine le-a spus celor doi bărbaţi să plece şi a început să-i taie lui Michael tunica şi cămaşa distruse. El nu avusese timp să se schimbe în seara balului, aşa că purta încă uniforma de gală. Atunci arătase splendid. Atât de plin de

viaţă.

Când trăgea de sub el bucăţi din îmbrăcăminte, el a scos un geamăt slab, şuierat. L-a atins pe obraz.

— Michael, mă auzi? El a mişcat o dată din pleoape, dar nu s-a trezit. Încercând să pară încrezătoare, a murmurat: O să te faci bine, Michael. Cel mai bun doctor pe care îl cunosc va fi aici în câteva minute.

Şi-a îndreptat atenţia către corpul lui vătămat. De la brâu în sus era gol, cu excepţia bandajului pătat din jurul coastelor. Torsul lui era o masă de vânătăi şi julituri. Cicatrice de mult închise erau acoperite de răni noi, iar acolo unde caleidoscopul izbit de glonţul de muschetă îi lovise muşchii abdomenului era o vână taie uriaşă.

Văzuse multe corpuri de bărbaţi în

cursul activităţii ei de infirmieră, dar nu simţise niciodată o asemenea tandreţe. Şi-a plimbat degetele pe clavicula lui Michael, gândindu-se că era oribil că un corp aşa de frumos şi de sănătos fusese supus atâtor lovituri. L-a blestemat încă o dată pe Napoleon Bonaparte şi ambiţia lui nestăvilită.

Apoi s-a detaşat de emoţii şi a început munca laborioasă de curăţare a rănilor. Scotea bucăţele de pânză arsă din gaura din braţ când şi-a făcut apariţia chirurgul. Ian arăta ca un cerşetor boţit şi neras, dar ochii lui albaştri erau vioi.

— O urgenţă?

Ea a încuviinţat din cap.

— Colonelul Kenyon este un prieten deosebit. A fost încartiruit aici. L-am găsit noaptea trecută pe câmpul de luptă.

Ian s-a apropiat de pat să-l studieze pe pacient.

— De ce nu i-au fost bandajate rănile la Waterloo?

— Noi l-am adus aici, deşi doctorul Hume a spus că…

că nu avea rost. Alţii aveau mai multă nevoie de el. Cuvintele răsunau în sufletul ei asemeni clopotelor de înmormântare. Am hotărât să-l aduc aici în speranţa că-l vei trata tu.

— Înţeleg de ce Hume s-a hotărât să nu-şi irosească timpul – amicul e mai mult mort decât viu. Totuşi, dacă ţi-e prieten… Ian a început să-l examineze. Hmm, l-am mai tratat undeva în Spania, îi recunosc rănile. Fragmente de proiectil, foarte urât. Sunt surprins că nu şi-a dat duhul. Adu-mi instrumentele. Le-am lăsat în bucătărie să

se usuce după ce le-am spălat aseară.

Alţi chirurgi făceau glume pe seama lui Kinlock pentru că insista asupra curăţeniei atunci când era posibil. El zâmbea întotdeauna, replicând că mama lui, scoţiană, era înnebunită după spălat şi nu era nimic rău în asta. Poate pentru că şi ea era gospodină, curăţarea instrumentelor avea o logică perfectă pentru Catherine. Bănuia că era unul din motivele pentru care pacienţii lui Ian evoluau aşa de bine.

Până când i-a adus ea instrumentele din bucătărie, Ian terminase examinarea şi îi scosese restul hainelor lui Michael. A început să cureţe şi să panseze rănile cu acea combinaţie de eficacitate şi îndemânare care erau esenţiale pentru un chirurg bun. Catherine îi dădea lucrurile de care avea nevoie şi le lua pe cele care nu

mai erau necesare. Durata operaţiunilor a făcut-o să fie recunoscătoare pentru faptul că Michael era inconştient.

Chiar şi aşa, atunci când Ian îi căuta glonţul îngropat în coapsă, Michael a scos un geamăt şi a făcut o încercare slabă să-şi retragă piciorul. Catherine l-a apucat de genunchi să-l imobilizeze. Era conştientă şi stânjenită de goliciunea lui, aşa că a privit în altă parte. Indiferent cât de mult încercase, nu putea să se gândească la el ca la un pacient obişnuit.

— Reacţia lui e un semn bun?

— Poate, a răspuns chirurgul rezervat.

S-a auzit un scrâşnet surd când forcepsul s-a strâns pe glonţul de plumb. Medicul a extras meticulos proiectilul şi i-a dat drumul în tăviţa pe care i-o ţinea Catherine, apoi a luat un alt tip de forceps

şi a început să extragă fragmente din rana adâncă.

— Prietenul tău a avut noroc încă o dată. Glonţul a trecut pe lângă vasele de sânge importante şi doar a atins femurul, fără să producă stricăciuni mari. Un centimetru într-o parte sau în alta, şi ar fi murit pe câmp.

Cu un asemenea noroc, lui Michael nu-i era sortit să moară, chiar dacă tot umorul şi inteligenţa vie dispăruseră de pe faţa lui, lăsând doar o mască austeră. O dureau ochii de cât se chinuia să-şi stăpânească lacrimile.

Ian a terminat şi a acoperit cu pături trupul rece al lui Michael. Temându-se să afle adevărul, Catherine a şoptit:

— Ce şanse are?

— Al dracului de slabe, i-a răspuns Ian

pe şleau. Rănile nu sunt mortale, chiar dacă se pare că jumătate din armata franceză l-a folosit drept ţintă, dar a pierdut extrem de mult sânge. Nu am mai văzut niciodată un om atât de slăbit, a recunoscut el clătinând din cap cu regret.

Catherine şi-a apăsat pumnul pe gură. Nu aven să plângă. Nici vorbă. Ian îi spusese doar ceea ce ştiu deja. Nu rănile aveau să-l ucidă pe Michael şi nici infecţia, căci nu urma să trăiască suficient de mult pentru asta. Cauza avea să fie pierderea de sânge. Se uita fix la corpul lui nemişcat şi parcurgea disperată în minte toal te teoriile medicale de care auzise vreodată.

Kinlock îşi curăţa instrumentele când ideea i-a venit brusc.

— Ian, nu mi-ai spus tu odată că se poate transfera sânge de la o persoană la alta?

— Da, şi de la animale la oameni, dar numai experimental. Este o chestie riscantă, asta în cel mai bun caz.

— Ai spus că uneori procedeul a fost de ajutor.

— A *părut* să fie de ajutor, a corectat-o el. Poate că pacienţii care au scăpat cu viaţă oricum ar fi trăit.

— Iar cei care au murit ar fi putut să moară oricum. Şi-a trecut degetele prin păr cu febrilitate. L-ar putea ajuta transfuzia de sânge pe Michael?

— Doamne, Dumnezeule, a exclamat Ian îngrozit. Vrei să-l omori pe amărât?

— Ce şanse are dacă nu facem nimic?

Medicul a oftat şi l-a privit pe bărbatul în agonie.

— Aproape niciuna.

— Mai mult sânge ar putea face

diferenţa dintre viaţă şi moarte?

— E posibil, a admis el reticent.

— Atunci, hai s-o facem. Ştii de fapt cum se procedează, nu-i aşa?

— Am văzut cum se procedează, ceea ce nu e chiar acelaşi lucru. Ian s-a încruntat. Pacientul a murit în cazul la care am asistat.

— Dar uneori pacienţii supravieţuiesc. Te rog, Ian, a murmurat ea, dă-i o şansă lui Michael.

— Jurământul lui Hipocrate spune că în primul rând doctorii nu trebuie să facă rău, a protestat el. Şi apoi, de unde să luăm un donator? Cei mai mulţi oameni ar înfrunta mai degrabă cavaleria lui Napoleon decât bisturiul unui chirurg.

— Eu voi fi donatorul.

— Nu-ţi dau voie să faci asta, Catherine!

Iritată de oboseală şi îngrijorare, ea a

izbucnit:

— M-am săturat de bărbaţi care îmi tot spun „O.

I Catherine, nu poţi face asta”. Sunt o muiere sănătoasă ţi zdravănă şi cu siguranţă îmi pot permite să pierd un pic de sânge.

— E prima dată de când te cunosc când îţi ieşi din pepeni, a zâmbit cu amărăciune chirurgul. De obicei nu mă gândesc la tine ca la o muiere zdravănă, dar presupun că nu există niciun motiv pentru care să nu dai sânge. Pentru donator nu e un pericol prea mare.

— Deci o să faci transfuzia?

— E un bărbat puternic, altfel n-ar fi supravieţuit atât. Ian i-a prins încheietura lui Michael şi i-a căutat pulsul.

După o pauză lungă, a rostit ferm: Ce-

am avut şi ce-am pierdut. Foarte bine, o să încercăm. O transfuzie îi poate da energia suplimentară de care are nevoie.

Ea se simţea aproape năucă de uşurare.

— Ce-ţi trebuie?

— Două pene de scris curate, una puţin mai groasă decât cealaltă, şi un ajutor. Tu nu vei putea să mă ajuţi deloc.

Catherine s-a dus s-o cheme pe Elspeth, lăsându-l pe Charles cu bucătăreasa. Slavă Domnului că fata rămăsese acolo; servitoarea ei ar fi făcut o criză de isterie dacă i s-ar fi cerut aşa ceva.

Pregătirile nu i-au luat mult timp lui Kinlock. A curăţat penele de gâscă şi a trecut o sârmă prin ele pentru a se asigura că nu erau înfundate. Apoi a vârât capetele unul în altul şi a etanşat îmbinarea cu un plasture.

— Catherine, întinde-te lângă pacient, cu faţa spre el. O să fac inciziile pe partea interioară a cotului.

Catherine i-a scos lui Michael braţul gol de sub pătură şi şi-a suflecat mâneca dreaptă. Apoi s-a întins deasupra cuverturilor, simţind un fior din pricina sentimentului de intimitate pe care i-l dădea faptul că se găsea în acelaşi pat cu Michael, chiar dacă împrejurările erau atât de bizare. Ian a întins prosoape pentru a absorbi sângele curs, apoi le-a aranjat poziţia braţelor până când a fost satisfăcut.

Ea a încercat să se destindă, dar era dificil în condiţiile în care era profund conştientă de apropierea de Michael. Viaţa lui părea o scânteie plăpândă care s-ar fi putut stinge la cea mai uşoară răsuflare. Şi

totuşi, în ciu-l da tuturor aşteptărilor, încă trăia. Speranţa ei era legată! de acest lucru. J I

— Procedeul este chiar simplu, a spus Ian, ca şi câni! ar fi făcut conversaţie, în timp ce ridica lanţeta. O să deschid o venă din braţul lui şi o arteră din al tău şi o să vă strâng braţele cu garouri pentru a controla fluxul sangvin. Apoi o să introduc un capăt al dispozitivului în vena colonelului, o să-l fixez şi o să fac la fel cu artera ta. I După asta trebuie numai să slăbesc bandajele de.com I presiune şi ligaturile ca să poată circula sângele.

Catherine a râs nesigură.

— Faci ca totul să pară uşor.

— Într-un anume fel, chiar este. Lucrul cel mai greu o t să fie să-i găsesc şi să-i deschid o venă când de aproape I că nu mai

funcţionează. Acum, închide ochii. Nu vrei să vezi asta.

S-a supus, mulţumindu-se să urmărească desfăşurarea operaţiei după zgomote. Bombănitul lui Ian i-a confirmat că nu-i era prea uşor să găsească vena lui Michael şi să-i introducă pana. Şi-a dat seama că reuşise când a spus:

— Ţine bine pana, domnişoară McLeod. Apoi şi-a pus mâna pe braţul ei. Eşti gata, Catherine? Nu e prea târziu să te răzgândeşti.

Dacă Michael ar fi murit în condiţiile în care ea ar fi putut face ceva ca să-l salveze, nu şi-ar fi iertat niciodată I acest lucru.

— Taie, Ian.

Lama ascuţită i-a pătruns în braţ. Bineînţeles că o duj rea. Şi încă tare. Când Ian i-a legat artera în două locuri cu aţă

cerată, şi-a muşcat buzele ca să nu scâncească. 1 A renunţat când a simţit în gură un gust metalic şi şi-a 1 dat seama, puţin înfuriată, că nu se făcea să risipească «sângele care i-ar fi putut fi de folos lui Michael.

Lanţeta a tăiat din nou, mai adânc. Ian a înjurat, iar Elspeth a dat drumul unui geamăt profund. Catherine 1

Îi deschis ochii şi a văzut sângele ţâşnind din braţul ei şi pe Elspeth care se clătina, cu faţa pământie.

— Ce dracu', fato, nu ţi-am dat voie să leşini! Eşti scoţiană, poţi s-o faci. Medicul a oprit repede sângele care ţâşnea. Închide ochii şi respiră adânc.

Elspeth s-a conformat şi s-a chinuit să tragă aer în piept. Faţa i s-a mai colorat puţin.

— Îmi pare rău, domnule.

Momentul de criză trecuse, iar chirurgul i-a spus blând:

— Te descurci bine. Am văzut bărbaţi puternici prăbuşindu-se ca nişte copaci tăiaţi cu securea după o singură Incizie. Nu te mai uita. Tot ce ai de făcut este să ţii pana îi ia în braţul lui Kenyon.

— Aşa o să fac, domnule, a promis Elspeth.

Simţindu-se ea însăşi slăbită, Catherine a închis ochii, nedorind să vadă cum vârful îngust al penei îi era introdus în arteră. Era bine că stătea întinsă. După ce a fixat pana, Ian a slăbit ligaturile şi bandajele de compresiune. A scos un mormăit de satisfacţie. Mâinile lui stăteau pe braţul ei, susţinând dispozitivul rudimentar.

A întredeschis ochii şi a văzut că pana

transparentă ne înroşise. Sângele ei era pompat în Michael. Acum, i And era prea târziu, şi-a pus la îndoială îndrăzneala de a fi solicitat o metodă care ar fi putut să-l ucidă. Nu avea niciun drept, dar ce altceva putea face? Din experienţa de infirmieră îşi dădea seama când moartea dădea târcoale, şi asta se văzuse pe faţa lui Michael.

Când curiozitatea i-a învins greaţa, Elspeth a vrut să ştie:

— Cum puteţi şti cât sânge a fost transferat, doctore Kinlock?

— Nu pot, după cum nu pot nici să ştiu cât sânge îşi poate permite să dea donatorul, a mormăitei. Catherine, cum te simţi?

— Bine, a şoptit ea trecându-şi limba peste buzele uscate.

— Să-mi spui când începi să ameţeşti

sau să nu te simţi bine.

Răceala îi cuprindea încet corpul. Simţea cu intetv sitate cum îi bătea inima, cum pompa cu forţă sângele ei în venele lui, şi odată cu el şi dragostea ei. „Trăieşte, Michael, trăieşte!”

— Catherine?

Vocea lui Ian părea foarte îndepărtată.

— Mă simt bine, continuă. În mod sigur nu-i dădu, şi nici pe departe atâta sânge cât pierduse Michael.

Amorţeala îi cuprindea braţul şi de acolo se răspă dea în corp. A deschis din nou ochii şi l-a văzut pe la încruntându-se. Pusese mâna pe garou ca şi când s-ar pregătit să oprească transfuzia.

Şi-a adunat şi ultima fărâmă de voinţă ca să-şi facă vocea să sune puternică.

— Nu te opri prea devreme, Ian. Nu are

niciun rosti să facem toate astea dacă nu o să primească destul sânge pentru ca starea să i se amelioreze.

Chirurgul nu a făcut niciun comentariu.

Gândurile ei au început să rătăcească. I-a venit în memorie prima ocazie în care îl văzuse pe Michael. Era atrăgător, cu siguranţă, dar mulţi bărbaţi erau aşa. Când devenise atât de deosebit, când îi devenise viaţa lui la fel de dragă ca propria ei viaţă? Nu-şi mai putea aminti!

— Catherine, cum te simţi?

A încercat să răspundă, dar n-a reuşit. Nu-şi mai simţea, buzele reci.

Înjurând din nou, Ian a strangulat vasele de sânge şi a pus capăt transfuziei. În timp ce îi sutura braţul, mormăia ceva despre încăpăţânarea unor femei înzestrate cu mai puţină minte decât îi dăduse Dumnezeu

unui purice. Ea ar fi zâmbit dacă efortul nu ar fi fost prea mare.

— Domnişoară McLeod, adu un ceainic plin cu ceai, i-a ordonat chirurgul. Unul mare, şi cu mult zahăr.

Sunetul slab al unor paşi, apoi închiderea unei uşi. Catherine a simţit o mişcare lângă ea şi şi-a dat seama că era Michael. Şi-a umezit buzele, apoi a murmurat:

— Se simte mai bine?

Ian şi-a pus mâna peste ale ei. O simţea foarte caldă pe carnea ei rece.

— Pulsul şi respiraţia sunt mai puternice, şi a prins şi puţină culoare la faţă.

— O să… o să supravieţuiască?

— Nu ştiu, dar şansele i-au crescut. Ian i-a strâns mâna, upoi i-a dat drumul. Dacă o

să trăiască, asta ţi se va datora ţie. Sper că e demn de riscul pe care ţi l-ai asumat.

— E demn. Catherine a zâmbit slab. Ţi-o spun cu mâna pe inimă, Ian. Cred că te bucuri că ai avut o scuză ca să încerci o metodă nouă.

— Trebuie să recunosc că a fost interesant, a răspuns el amuzat. Sunt curios să văd rezultatele.

Catherine a lăsat ochii să i se închidă. Făcuse tot posibilul. Rezultatul era în mâinile Domnului.

Când s-a trezit, era întuneric. Dezorientată, şi-a ridicat mâna şi a simţit o înţepătură ascuţită pe partea interioară a cotului. Întâmplările din acea după-amiază s-au bulucit din nou în mintea ei. Transfuzia o adusese aproape în stadiul de a-şi pierde cunoştinţa. Ian îi turnase pe gât câteva ceşti

cu ceai fierbinte şi dulce, apoi o dusese în pat. După ce dăduse instrucţii să nu fie deranjată până a doua zi, o lăsase pe Elspeth să aibă grijă de toate şi se întorsese la spitalul improvizat.

Catherine s-a ridicat precaută şi şi-a lăsat picioarele să atârne pe podea. Dacă proceda cu grijă, avea să poată merge. Şi-a pus un halat ca să se încălzească, apoi, şontâc-şontâc, a ieşit pe culoar.

Camera lui Charles şi a lui Anne era vizavi de a ei, aşa că a intrat. La lumina unui sfeşnic, Ferris dormea pe o saltea lângă pat. Charles respira bine şi avea o culoare normală la faţă. Vederea ciotului care fusese braţul lui stâng o îndurera, dar pierderea nu era una care să-i distrugă viaţa. Avea să se descurce. De dimineaţă trebuie să o întrebe pe Elspeth dacă îi

fusese trimisă o scrisoare lui Anne, care probabil că îşi ieşise din minţi din pricina grijii.

Apoi a pornit spre celălalt capăt al casei, sprijinindu-se cu o mână de perete ca să-şi păstreze echilibrul. Şi lampa din camera lui Michael era aprinsă, deşi nu era nimeni cu el. Poate că Elspeth simţise că nu era nimic de făcut pentru cineva atât de bolnav, sau poate că pur şi simplu era prea obosită. Zile întregi se spetise muncind.

Michael era agitat. Respira neregulat; poate chiar prea neregulat. A traversat nesigură încăperea şi i. i pus mâna pe frunte. Era înfierbântată şi bărbatul tran» spira. Îşi imagina că febra era inevitabilă, dar părea îngrijorătoare.

A deschis ochii, dar nu era conştient. În speranţa că-l va trezi, Catherine a spus:

— Michael? Colonele Kenyon?

El a început să se mişte spasmodic, încercând să se ridice.

— Vin acum… Rezistaţi. Rezistaţi…

Mişcările l-au adus alarmant de aproape de marginea patului. Temându-se că ar fi putut să cadă şi să i se deschidă rănile, l-a prins de umeri şi l-a împins la loc în aşternuturi.

— Nu, Michael, trebuie să te odihneşti, i-a spus cu blândeţe. Acum eşti în siguranţă. O să te faci bine şi o să fii ca nou.

Deşi era prea slăbit ca să scape, a continuat să se lupte în neştire. Enervată de propria slăbiciune, s-a urcat în pat şi l-a luat în braţe, legănându-i capul la pieptul ei. Îmbrăţişarea l-a liniştit puţin, dar nu de ajuns, îi amintea de Amy când era mică şi avea febră. Acest gând i-a dat o idee. A

început să fredoneze un cântec de leagăn.

— „Dormi, copilul meu, şi pacea să te cuprindă, toată noaptea…”

— A mângâiat pe cap cât timp i-a cântat toate cântecele de leagăn pe care le ştia. Respiraţia lui s-a mai calmat, dar când ea s-a oprit, a început din nou să se agite. I-a cântat cântece vechi pe care le învăţase de copilă. *Greensleeves şi Târgul din Scarborough*, *Copacii care cresc atât de înalţi* şi, cu sfială, *Soarbe-mă din ochi*, pentru că era un cântec de dragoste. Toate aveau o linie melodică liniştită.

— A cântat şi câteva balade minunate învăţate de la soldaţii irlandezi în Spania. Una era răscolitoarea

I’îi ladă Menestrelul. A început-o fără să se gândească: Menestrelul s-a dus la război. / ÎI vei găsi în primele i înduri/ Strângând în

mâini sabia tatălui, / Şi cu harfa I (Armată în spate...

S-a oprit cu un nod în gât, incapabilă să suporte m. iginea războiului, apoi a început să fredoneze *Conteul din Londonderry*. A cântat până şi-a pierdut vocea, şi obosise atât de reîncât de-abia mai putea deschide gura. Treptat, ichael s-a potolit şi a căzut în ceva ce părea a fi somn utural.

Ştia că trebuia să plece, dar îi venea greu să se preoupe de convenienţe când viaţa lui Michael încă era în umpănă. Pe deasupra, se îndoia că ar fi putut merge fină în camera ei.

Oftând, s-a aşezat mai bine între perne. Bărbia lui Herasă îi gâdila în mod plăcut sânii prin muselina subţire a cămăşii de noapte. Avea părul umed, dar nu mai It unspira, iar temperatura lui părea aproape

normală. Cu voia lui Dumnezeu, criza trecuse.

Avea să se însănătoşească şi să plece în curând. I n avea să rămână cu satisfacţia de a şti că el trăia unde Vn pe lume, sănătos şi fericit, dar nu aveau să mai stea niciodată atât de aproape.

Pentru că el nu putea să o audă, a îndrăznit să şoptească:

— Te iubesc, Michael. Întotdeauna te voi iubi. Apoi l-a sărutat pe frunte, aşa cum făcuse cu Charles. Nimeni nu putea condamna un asemenea sărut. S-a cufundat în somn cu sufletul împovărat.

capitolul 14

Michael, care purtase chipul lui Catherine în adâni ut minţii cât timp zăcuse fără cunoştinţă, nu a fost surprins s-o vadă când s-a trezit. Primul lui gând confuz îi fost

acela că avea în faţa ochilor un înger care purta chipul lui Catherine, pentru a-l face să se simtă bine-venit în rai.

Deşi raiul nu era cea mai probabilă destinav» pentru el. S-a încruntat, încercând să se dumireasi fi, Simţea că se scufundă într-o mare de durere, prin uiW mare a tras concluzia că se afla în iad. Sau cel puţin în purgatoriu.

A auzit vocea blândă a lui Catherine:

— Michael?

Părea atât de reală, încât a întins involuntar mân* către ea. Marea abstractă de durere a devenit şocant de concretă, arzându-i fiecare centimetru al corpului şi întunecându-i vălul care îi înceţoşa mintea. A icnit înfiorător.

Ea i-a pus o mână răcoroasă pe frunte şi s-a aplecat să-l cerceteze. Avea cearcăne

sub ochi, iar părul îi era legat la spate neglijent. Cu toate astea, era cea mai frumoasll femeie pe care o văzuse vreodată, iar dacă ajunsese pe lumea cealaltă, avea să-şi amintească cu siguranţă de ea aşa cum arătase în seara balului de la familia Richmond, în mod uimitor, probabil trăia, dar nu pentru mult timp, ţinând cont de rănile avute.

A încercat să vorbească, însă nu a reuşit să scoată decât un horcăit.

— Catherine.

— În fine, te-ai trezit! I-a zâmbit radioasă. Poţi înghiţi puţină supă de vacă? Trebuie să mănânci.

Michael a înclinat uşor din cap. Părea o pierdere de timp să hrăneşti un muribund, dar poate că lichidul avea să-l ajute să vorbească mai uşor.

Ea s-a aşezat pe marginea patului, i-a ridicat puţin umerii şi l-a sprijinit în timp îi aducea la buze lingura cu supă. Chiar şi această mişcare slabă îi producea, o nouă explozie de durere. Într-o lume a suferinţei, prezenţa ei era singura lui alinare. Blândeţe, aromă de trandafiri şi un vis tulburător care îi amintea de muzică.

După ce a înghiţit atât cât a putut, l-a aşezat la loc pe perne, apoi şi-a mutat scaunul într-un loc unde el o putea vedea cu uşurinţă. Deşi fiecare mişcare îl durea, merita s-o aibă atât de aproape.

A întrebat-o cu o voce mai puternică:

— Bătălia?

— Am învins. Asta a fost cu trei zile în urmă. Acum, trupele aliate urmăresc prin Franţa ce a mai rămas din armata lui Napoleon. Dacă îi împiedică pe francezi să

se regrupeze, războiul se poate termina.

— Trei zile?

— Întocmai. Kenneth e bine – el şi stegarul Hussey din regimentul tău te-au găsit pe câmpul de luptă după bătălie. După o clipă de şovăire, Catherine a urmat: Kenneth l-a trimis pe servitorul tău cu bagajele aici, dar n-am aflat nimic de ordonanţa ta, Bradley. A fost omorât?

El a înclinat sumbru din cap. Bradley fusese un irlandez tânăr şi vesel. Cel puţin avusese parte, din fericire, de o moarte rapidă.

— Soţul tău şi Charles Mowbry?

— Colin a scăpat fără o zgârietură. Mi-a spus să-ţi mulţumesc pentru calul tău, Thor, care i-a salvat pe el şi pe Charles Mowbry. Charles e aici. A trebuit să i se amputeze antebraţul stâng, dar se simte bine. Mult

mai bine ca tine, a precizat ea cu un zâmbet mucalit.

Se bucura să audă că soţul ei supravieţuise. Moartea lui Colin Melbourne l-ar fi făcut să se simtă vinovat, într-un mod complet iraţional, pentru că îşi dorise ca celălalt bărbat să nu fi existat.

— E surprinzător… încă respir.

Şi-a îndreptat slăbit mâna către locul în care glonţul îl lovise în abdomen. Îi era imposibil să deosebească durerea aceea dintre alte miriade care îl chinuiau.

— Ai avut un noroc nebun. Catherine a căutat în noptieră şi i-a scos caleidoscopul turtit. Ai trei răni grave şi şase mai uşoare, dar ăsta te-a salvat de glonţul care ţi-ar fi putut fi cu siguranţă fatal.

El a privit proiectilul de plumb şi tubul argintiu distrus.

— Curcubeie sfărâmate în adevăratul înţeles al cuvântului.

— Curcubeie sfărâmate? a repetat ea nedumerită.

— Asta conţinea caleidoscopul: fragmente de visuri şi de curcubeie. Ceva minunat. Un dar de la un prieten. A schiţat un zâmbet. Talismanul meu norocos.

— Evident. A încercat să ajungă la obiectul metalic, dar nu a putut ridica mâna. Durerile au revenit, ca nişte cuţite înroşite în foc. Nu… îndeajuns de norocos.

— Nu eşti pe moarte, Michael, l-a asigurat ea. Cât ai fost de împuşcat, tăiat, zdrobit şi călcat în picioare de cai, ai pierdut cât de mult sânge poate pierde un om fără să moară. Din acest motiv, în perioada următoare – poate luni de zile – o să fii teribil de slăbit. Dar nu eşti pe moarte.

Părea atât de sigură pe ea, încât l-a convins în bună măsură. Şi după Salamanca se simţise aproape la fel de rău, şi supravieţuise.

Ea şi-a încruntat sprâncenele.

— Vorbesc prea mult. Ai nevoie de odihnă. S-a ridicat în picioare, însă şi-a amintit: încă ceva. Voiai să le fie trimise scrisori prietenilor tăi buni, în caz că mureai. Vrei să le scriu şi să le spun cum îţi merge? Dacă văd numele tău pe lista răniţilor, o să-şi facă griji.

— Chiar te rog. Şi… îţi mulţumesc. A încercat să-şi ţină ochii deschişi, dar scurta conversaţie îl istovise.

— O să le scriu în după-amiaza asta şi o să dau scrisorile unui curier militar ca să ajungă repede la Londra. Strângându-i mâna, a murmurat: O să te faci bine,

Michael.

Intenţiona să repete adesea această asigurare, pentru că văzuse cât de mult era afectată însănătoşirea unui om de starea lui de spirit. Deşi pierduse numai o parte din cantitatea de sânge pierdută de Michael, încă se simţea slăbită ca un pisoi nou-născut.

A luat cele trei scrisori din dulapul lui Michael ca să poată copia adresele. S-a mirat un pic când le-a văzut. Ducele de Candover, contele de Strathmore şi contele de Aberdare. Erau într-adevăr din înalta societate. Bănuia că era vorba de ceilalţi îngeri *căzuţi* pe care îi cunoscuse încă din timpul şcolii. Cum îi numise? Rafe, Lucien, Nicholas. Îi invidia pentru că îi fuseseră prieteni atâţia ani.

Catherine nu era acolo când Michael s-a

trezit din nou. În locul ei, o brunetă drăguţă îi punea timid mâna

11” umăr. Într-o clipă a recunoscut-o pe Elspeth McLeod, hl, idaca familiei Mowbry. A murmurat: I – Bună.

— Bună dimineaţa, domnule colonel. Am nişte fiertură pentru dumneavoastră. Doctorul Kinlock spune că trebuie să vă hrănim de câte ori avem ocazia.

[– Fiertură, a mormăit el cu tot atâta dezgust cât se iuţea pune într-o şoaptă. Dar s-a supus, docil. Nici dacă >. – ar fi dat n-ar fi putut mânca mâncare adevărată.

După ce a terminat, Elspeth l-a întins din nou şi i-a Iranjat cuverturile.

I – Nu-mi pare rău să spun că nu mă aşteptam să supravieţuiţi. Când doamna Catherine v-a adus acasă, păreaţi huinai bun de îngropat.

El s-a încruntat, fără să înţeleagă.

— Catherine m-a adus acasă? Ea mi-a spus că am fost lăsit de Kenneth Wilding.

— Da, dar era şi dânsa acolo. Se dusese la Waterloo lăl ia pe căpitanul Mowbry şi a sfârşit prin a merge pe i ¡impui de luptă cu domnul căpitan Wilding. Cutremurându-se, fata a suspinat: Mai bine că a fost dânsa decât eu.

Michael îi cunoştea curajul lui Catherine, dar chiar fi aşa, era uimit.

— Îi datorez chiar mai mult decât am crezut.

— Asta aşa e, a aprobat Elspeth. Vă pierduseră̆ţi aproape tot sângele şi urma să muriţi, aşa că a discutat cu doctorul Kinlock să o lase să vă dea din sângele ei. I îi i-am ajutat. A fost cel mai ciudat lucru pe care l-am vănit până acum. Cu toate astea, a mers.

Doctorul Kinlock a spus că aţi fi murit dacă nu vă făcea transfuzia.

— Cum a putut să-mi dea din sângele ei? s-a mirat el.

— Prin două pene de gâscă, din braţul ei în al dumneavoastră. Elspeth s-a ridicat în picioare. Doctorul a spus să nu vă obosim, aşa că plec. Este multă treabă de făcut cu doi bolnavi în casă.

După ce uşa s-a închis în urma ei, Michael şi-a ridicat mâna câţiva centimetri şi a privit vasele de sânge care nulsau vag pe sub pielea încheieturii interioare a cotului. Practic, sângele lui Catherine circula prin venele lui.

Era o intimitate atât de profundă, încât mintea lui nu o putea conştientiza. Era într-adevăr sfânta Catherine, nu numai bravă, ci şi modestă, şi cea mai generoasă femeie pe

care o cunoscuse vreodată.

Ar fi făcut acelaşi lucru pentru orice prieten, poate chiar şi pentru un străin. Totuşi, vestea că ea îi dăduse sângele vieţii l-a mişcat profund. Atâta timp cât trăia, ol parte din ea avea să fie în el. A închis ochii simţind că HI dădeau lacrimile. Ce blestem să fii atât de slab!

Contele de Strathmore citea încruntat scrisoarea pe care tocmai o primise, când a intrat un lacheu.

— Lordul Aberdare este aici, domnule. L-am poftit în 1 salonul de oaspeţi.

Lucien s-a ridicat pentru a-şi întâmpina prietenul. Dacă cineva simţea plutind în aer problemele şi venea tocmai din Ţara Galilor, acela nu putea fi decât intuitivul ţigan, Nicholas. După ce şi-au strâns mâinile, Lucien a spus:

— Tocmai am primit din Bruxelles o scrisoare cu veşti despre Michael. Ştii că a fost grav rănit.

— Ştiu, eu şi Clare am văzut lista răniţilor, a spus scurt Nicholas. Dar îmi fac griji pentru Michael de săptămâni întregi. Pentru că stăteam ca pe jar, Clare mi-a spus să vin la Londra, pentru că veştile ajung mai repede aici. 1

Lucien i-a dat scrisoarea.

— E scrisă de o oarecare doamnă Melbourne. Michael a fost încartiruit la domiciliul ei în primăvara asta, iar acum îl îngrijeşte. Se pare că şansele lui de însănătoşire sunt mari.

Nicholas a parcurs cu atenţie epistola.

— A amintit de Catherine Melbourne în câteva din scrisorile lui. Soţul ei e căpitan de cavalerie. A scos un fluierat slab pe

măsură ce citea. Caleidoscopul ăla pe care i l-ai dat cu ani în urmă a oprit un glonţ să-i pătrundă în burtă?

— Aşa se pare. Misterioase sunt căile…

— Slavă Domnului că îl avea cu el. Nicholas s-a încruntat. E evident că, chiar şi în cazul în care lucrurile nu iau o întorsătură proastă pentru Michael, o să aibă 1 convalescenţă lungă. Luce, tu îi cunoşti pe toţi. Unde pot găsi un iaht confortabil?

Lucien şi-a ridicat sprâncenele.

— Vrei să spui că…

— Exact. Nicholas a împăturit scrisoarea. Clare mi-a iliit deja instrucţiile de drum. Trebuie să merg în Beldia să-l aduc pe Michael acasă.

capitolul 15

Capul brunet al lui Amy s-a ivit de după

uşa lui

Michael.

— A venit ziarul de azi, domnule colonel. Vreţi să vi-l citesc?

— Mi-ar plăcea tare mult.

A zâmbit când Amy a intrat şi s-a aşezat rotindu-şi şi cu eleganţă rochia. Casa era mult mai plină de viaţă de i And Anne şi copiii se întorseseră de la Anvers. Charles îşi recăpătase în mare parte puterile şi majoritatea servitorilor belgieni se întorseseră.

Viaţa revenise la normal pentru toţi, cu excepţia lui Michael. Deşi durerile se mai domoliseră, era încă exasperant de slăbit. Doctorul Kinlock îi spusese pe şleau i a starea lui era firească după o pierdere de sânge atât de importantă, dar informaţia nu-l făcuse mai răbdător. Detesta în mod

deosebit să fie văzut de Catherine într-o stare atât de jalnică. Faptul că era o infirmieră cu experienţă şi nu iubita lui nu-i alina cu nimic mândria masculină rănită.

Starea lui prezenta şi un avantaj: era prea slăbit ca să poată simţi dorinţă fizică. O dorea cu sufletul şi nu cu trupul. Nu-şi dăduse seama ce afecţiune profundă nutrea pentru Catherine până acum, când pasiunea nu-i mai umbrea sentimentele mai profunde.

Amy i-a citit principalele articole, traducându-i din franceză în engleză. Bineînţeles că Michael ştia franceză, dar engleza îl solicita mai puţin. Pe deasupra, îi plăcea tovărăşia ei. Dacă avea să aibă vreodată o fiică, spera să semene cu Amy.

— Uite un articol frumos, a exclamat ea dând pagina, Despre medicul militar francez, baronul Larrey, cel car* a inventat

ambulanţa de teren. După Waterloo a fu capturat de prusaci. Mareşalul Blücher avea de gând să execute, dar un doctor german care îi ascultase prelegerile s-a dus la Blücher să-l roage să-i cruţe viaţa. Şi-a rid cât privirea, cu ochi radioşi. Şi ghici ce s-a întâmplat?

— Blücher s-a răzgândit, aşa sper, nu?

— Nu numai asta. S-a dovedit că fiul lui Blücher fusese rănit şi capturat într-o ambuscadă de-a franceziloi, iar Larrey fusese cel care îi salvase viaţa! Nu e minunat. Şi-a coborât din nou privirea pe ziar. Acum mareşalul Blücher îl trimite înapoi în Franţa pe Larrey însoţit de o escortă prusacă.

— E un articol foarte frumos, a confirmat Michael. Omenirea are nevoie de toţi vindecătorii care există.

În timp ce Amy împăturea ziarul, a intrat mama ei.

— E timpul să mergi sus pentru lecţii, draga mea.

După o grimasă studiată, fata a făcut o reverenţă elegantă.

— Mi-a făcut plăcere să vă revăd, domnule colonel. Pe mâine?

— Pe mâine, *mademoiselle* Melbourne. Îţi mulţumesc că mi-ai dăruit prezenţa ta.

Şi-a arătat pentru o clipă gropiţele din obraji când a şters-o, redevenind băieţoasă.

Catherine a spus cu o severitate jucată:

— Vă rog frumos să-mi spuneţi, ce face Ludovic cel Leneş în patul dumneavoastră?

— Doarme, bineînţeles. Michael şi-a lăsat mâna pe spinarea câinelui. Mai face vreodată şi altceva?

— Mănâncă. Şi uneori zgreapţănă. Nu e

o paletă prea variată. Catherine a răvăşit urechile catifelate ale căţelului. Te superi dacă mă instalez aici cu lucrul de mână? Asta e cea mai liniştită încăpere din casă.

— Eşti întotdeauna bine-venită, dacă îmi suporţi firea irascibilă.

— De fapt, eşti surprinzător de agreabil pentru un bărbat care probabil că este înnebunit de lipsa de activitate.

i l – atherine a luat un scaun şi şi-a scos broderiile illn sacul de lucru. Acum când nu mai era atât de oculieta, îşi petrecea ore întregi stând cu el, cosând sau; fiind scrisori. Pentru Michael era o alinare s-o aibă

O preajmă.

— Chiar nu am puterea să fac o criză adevărată, a spus

1 pe un ton mucalit. Nu în momentul în

care marea va realizare de săptămâna trecută a fost să reuşesc să rriculez propoziţii complete.

— Ian Kinlock spune că progresezi excelent. Şi-a ridit ochii şi l-a privit serioasă. Atâta timp cât nu recidivezi iv ercând să faci prea multe lucruri şi prea devreme.

— Nu pot să zac aici veşnic, ca o valiză veche. Tu eşti iurte răbdătoare, dar în mod sigur vrei să mergi la uris, la soţul tău. Viaţa o să fie mult mai veselă acolo.

Ea şi-a coborât privirea şi a înfipt acul cu o mişcare krecisă.

— Azi am primit o scrisoare de la Colin. Îmi spune i îl, de vreme ce îţi datorează viaţa, trebuie să stau în Bruxelles până când te însănătoşeşti. – Există nişte limite ale generozităţii pe care pot să o Accept, a

rostit el crispat.

— Nu e vorba de generozitate, l-a corectat ea alei—. indu-şi o jurubiţă nouă de mătase. După o primăvară nhositoare şi splendidă la Bruxelles, nu mă grăbesc să >Iau iama în locurile de pierzanie ale Parisului. În afară de asta, cum Charles părăseşte armata şi îi ia pe ai lui înapoi la Londra, Dumnezeu ştie când o să-i mai văd.

Nu s-a mai putut stăpâni şi a oftat uşor. În mod pervers, era în acelaşi timp bucuros să nu mai fie o povară fi trist că nu era mai important pentru ea.

Pe hol s-au auzit paşi apropiindu-se. După o bătaie grăbită în uşă, Anne şi-a făcut apariţia.

— Michael, te simţi suficient de bine pentru o vizită? Tocmai a sosit un prieten de-al tău din Anglia. S-a dat la

O parte şi l-a poftit înăuntru pe Nicholas, apoi a ieşit.

— Dumnezeule mare, a exclamat Michael fără să-i vină să creadă. Visez.

— N-ai tu norocul ăsta. Ţi-am dat de urmă. Nicolas

1 a prins mâna cu o forţă pe care nu o puteai bănui sub aerul lui relaxat. Clare îţi transmite dragostea ei. Ar fi fost şi ea aici dacă n-ar fi trebuit să se ocupe de copil.

Michael a încercat să se gândească la un răspuns inteligent, dar nu a reuşit. După ce a înghiţit greu, a spus:

— Catherine, ţi-l prezint pe contele de Aberdare, Nicholas.

Contele s-a întors şi i-a zâmbit cordial.

— Îmi pare rău, nu v-am văzut. Sunt bucuros să o cunosc pe celebra sfântă Catherine.

Afecţiunea evidentă dintre Michael şi prietenul lui o făcuse să se simtă uitată, exclusă şi deloc ca o sfântă. Detestându-şi reacţia, s-a ridicat şi i-a zâmbit la rândul ei.

— Plăcerea este de partea mea. Cum aţi ajuns la Bruxelles aşa de repede?

— Un iaht bun şi un căpitan priceput. Contele i-a aruncat din nou o privire lui Michael. Ambele prin amabilitatea lui Rafe, care îţi transmite cele mai calde salutări şi o muştruluială severă că ai fost suficient de nebun să te laşi împuşcat.

Peste faţa trasă a lui Michael a trecut un zâmbet.

— După cum îl ştiu eu pe Rafe, probabil că muştruluiala a fost prima.

— Da, dar am prea mult tact ca să recunosc asta. Aberdare a căutat sub haină şi a scos un tub argintiu strălucitor. Lucien

ţi l-a trimis în locul celui distrus.

— E la fel de norocos?

— Garantat.

Aberdare i-a întins caleidoscopul, iar Michael l-a dus la ochi şi l-a răsucit încet.

— Asta e puţin mai mare decât celălalt şi chiar mai frumos. Catherine, nu l-ai văzut niciodată pe primul înainte de a fi distrus, nu-i aşa? Uită-te aici.

Ea a luat tubul şi l-a îndreptat spre fereastră. În interior era un model în stea, viu colorat. A scos un oftat de încântare.

— Încântător! Figura se schimba când răsucea tubul şi bucăţile de sticlă colorată se rearanjau. Arătau într-adevăr că nişte fragmente de curcubeu. Lăsând jos caleidoscopul, l-a întrebat pe oaspete: Sunteţi în drum spre Paris?

Aberdare a clătinat din cap.

— Nu, am venit să-l duc pe Michael înapoi în Ţara Galilor. Asta dacă vrea să meargă şi poate fi transportat.

I Catherine, reprimându-şi imboldul ridicol de a spune că era al ei şi că nu-i dădea voie să plece, a zis:

— Bineînţeles că doctorul va decide acest lucru, dar în mod sigur e un drum lung şi obositor chiar şi pentru un om sănătos.

[– O să-l duc până la mare cu o barcă, a spus contele. Apoi iahtul va ocoli Anglia până în portul Penrith, aflat la numai câţiva kilometri de casă. Nu e o călătorie rapidă, dar drumul pe apă îl va scuti de dureri. Pe deasupra, iun adus şi o infirmieră aleasă pe sprânceană de soţia lui I ucien, care o să aibă grijă de el pe drum.

— Acasă. Michael a închis ochii pentru o

clipă. Mi-ar plăcea. Foarte mult.

— Atunci asta o să facem. Aberdare l-a privit gânditor. I timpul să plec. Te obosim.

Michael a deschis iarăşi ochii, care păreau foarte verzi.

— Nu chiar. Tot timpul zac aşa, inutil.

— E adevărat, dar doamna Melbourne o să-mi ia cu siguranţă capul dacă nu te las să te odihneşti. Aberdare la atins mâna. Pe mai târziu.

Catherine şi Aberdare au ieşit din cameră. De îndată ce uşa s-a închis în urma lor, contele a răsuflat cu zgomot şi şi-a acoperit ochii cu mâna. Catherine l-a întrebat neliniştită:

— Nu vă simţiţi bine, milord?

— Vă rog să-mi spuneţi Nicholas. A coborât mâna lăsând să i se vadă expresia încordată. Aflasem că a fost grav rănit – de

asta am şi venit. Dar sunt încă şocat să-l văd în starea asta. A fost întotdeauna atât de puternic! Probabil că a pierdut cincisprezece kilograme, pare o umbră a celui pe care-l ştiam. Acum mi-e clar cât de aproape am fost să-l pierdem.

— Este foarte norocos că are asemenea prieteni, a spus Catherine în timp ce îl conducea pe scări. Aţi făcut multe eforturi pentru el.

— Michael practic face parte din familie. Locuieşte peste vale. Este naşul fiului meu. Nicholas şi-a trecut degetele încordate prin părul brunet. Suntem prieteni din vremea şcolii. Eu sunt pe jumătate ţigan – nu este cea mai bună origine pentru un loc plin de snobism ca Eton. Michael a fost primul băiat care a vrut să-i fiu prieten. N-am să uit niciodată acest lucru. Aruncându-l o privire

piezişă, a declarat solemn: Vă promit că o să avem foarte mare grijă de el, doamnă Melbourne.

Stânjenită, Catherine s-a întrebat cât de multe înţelesese contele de pe chipul ei.

— Trebuie să-mi spuneţi Catherine. Pe când intrau în salon l-a întrebat: Unde staţi?

— Deocamdată, nicăieri, am venit direct încoace. Nicholas a făcut un gest de indiferenţă. Cum toţi suni plecaţi la Paris, o să fie uşor să găsesc camere la hotel.

— Puteţi sta aici, camera din faţa celei a lui Michael este goală, şi mai e loc pentru trei sau patru servitori.

— Mulţumesc, a spus el cu un zâmbet obosit. Sunteţi foarte amabilă.

Catherine i-a zâmbit la rândul ei, dar o durea sufletul. Deşi ştiuse că avea să-l piardă pe Michael, nu se aşteptase ca acest

lucru să se petreacă atât de repede.

Lui Nicholas i-au trebuit doar două zile pentru încheierea pregătirilor de întoarcere în Ţara Galilor. Michael nu era surprins; cunoscându-l pe Nicholas de douăzeci şi cinci de ani, se obişnuise cu mintea lui eficientă şi tăioasă ca un brici, ascunsă sub un farmec relaxat.

În ziua plecării, Michael reuşise să se ridice în şezut, deşi îl durea tot corpul. În timp ce aşteptau trăsurile, îşi plimba neobosit degetele pe marginea halatului.

— Hărmălaia de afară e provocată de plecarea familiei Mowbry?

Nicholas s-a uitat pe fereastră.

— Acum a plecat căruţa cu bagaje. Trăsura întârzie din pricina prea exuberantului căţel numit Clancy, după care toată lumea aleargă să-l prindă. Anne

Mowbry arată pe bună dreptate obosită. Ah, Charles îşi exercită autoritatea de ofiţer şi gentleman şi îi dă ordin

Oţelului să urce în trăsură. Se pare că în sfârşit reuşesc ”, 1 pornească.

— Nu durează prea mult să desfaci o gospodărie. Oare [l itherine avea să vină să-şi ia rămas-bun? se întreba lichael. I-ar fi fost mai uşor dacă nu ar fi făcut-o, dar lua gândul că s-ar fi putut să nu o mai vadă niciodată, iate că intenţiona să-şi ia adio în public, pe când el

I livra să fie transportat cu targa. Ura şi gândul ăsta. A murmurat: Timp de câteva luni, ăsta a fost un adevărul cămin.

— Presupun că meritul le aparţine lui Anne şi lui le atherine. Îmi plac extraordinar de mult amândouă, inicholas i-a aruncat o privire subtilă prietenului său. Mai ales

Catherine.

Faptul că învăţase să-şi stăpânească sentimentele încă din copilărie avea unele avantaje.

— Amândouă demonstrează cu prisosinţă calităţile pe

Îl me ar trebui să le aibă o femeie. O să-mi lipsească, ele şi i opiii. O să-mi lipsească până şi Ludovic cel Leneş, care

I i se cel mai molâu câine de pe lumea asta. Nicholas a râs.

— Trăsura pe care am închiriat-o să ne ducă la barcă o ÎI ajungă aici în curând. Eşti gata?

— Atât cât pot să fiu. Am sperat ca la momentul potrivit să fiu în stare să ies pe picioarele mele din casă, dar în mod clar nu e posibil.

— Toate la timpul lor. Înainte de a se

întoarce la Londra, doctorul Kinlock ne-a spus că în câteva luni

O să-ţi revii complet, şi o să ai doar câteva cicatrice noi mai colorate.

— A mai spus şi că, în săptămânile următoare, trebuie să stau culcat fără să fac nimic. Degetele lui Michael

1 nueau darabana pe cuvertură. Răbdarea nu a fost niciodată unul din punctele mele forte.

— E adevărat, dar nu-ţi face griji că nu poţi sta nemişcat atâta timp, i-a spus Nicholas afabil. Dacă încerci să te forţezi prea tare, o să te leg de pat.

Michael a zâmbit, ştiind prea bine că prietenul lui nu glumea. Avea să lenevească în convalescenţă, fie că îi plăcea sau nu.

O bătaie uşoară în uşă a anunţat-o pe Catherine.

— Nicholas, au sosit trăsurile voastre.

— Merg să supraveghez încărcarea bagajelor, a anunţat contele plimbându-şi privirea de la unul la altul, după care a ieşit discret ca o felină.

Catherine avea părul pieptănat pe spate, lucru care 11 scotea în evidenţă forma delicată a feţei. Pometii ei ei, ni mai ascuţiţi decât atunci când se cunoscuseră. Slăbism în mare parte din pricina muncii şi a grijii pentru el. 1

Uitându-se în altă parte, a murmurat:

— În general, detest să-mi iau rămas-bun, dar cred co este necesar.

— Sunt de aceeaşi părere. Când plecaţi la Paris?

— Mâine. Casa o să pară pustie diseară, cu toată lumea plecată. Catherine s-a îndreptat spre fereastră şi suitat spre

zidurile oraşului. E ciudat. Noi doi am devw nit buni prieteni, dar asta se datorează în mare parte faptului că am fost în acelaşi loc în acelaşi timp.

Asta credea ea despre simţămintele complicate neclare dintre ei?

— Mi-ar plăcea să cred că am fi devenit prieteni în oprit ce împrejurări.

— Sunt sigură că aşa s-ar fi întâmplat. Inima îi bătea cil putere. Am vrut să spun că drumurile nu ni s-ar fi încrucişat dacă nu ar fi fost războaie. De vreme ce părăseşti armata, este posibil să nu ne mai întâlnim niciodată.

El era dureros de conştient de acest fapt.

— Dacă tu şi Colin veţi dori vreodată să treceţi prin Ţara Galilor, sunteţi bine-veniţi la Bryn Manor. Clare, soţia lui Nicholas, ţi-

ar plăcea mult.

— Nicholas e minunat, a spus ea cu un zâmbet fugitiv. Cum e soţia lui?

— Cu picioarele pe pământ. Înainte de a se mărita! Clare a fost învăţătoare de ţară. Spune că nimic nu te face să devii mai realist decât lucrul cu treizeci de copii.

Vorbea aproape la întâmplare, cu toată atenţia concentrată asupra siluetei suple profilate în cadrul ferestrei. Chiar dacă în momentul de faţă nu era capabil de pasiune, ştia că amintirea rotunjimilor ei provocatoare – ivea să-i bântuie pentru tot restul vieţii nopţile de

Insomnie.

Înainte de a pleca trebuia să-i spună neapărat ceva.

— Un simplu mulţumesc pare nepotrivit când mi-ai nivat viaţa de mai multe ori. Îţi

sunt profund îndatorat, Catherine.

— Şi tu i-ai salvat pe Colin şi Charles.

— Calul dat cu împrumut nu se compară cu ce ai tăcut tu, a ripostat el.

— Toate femeile devin infirmiere atunci când e nevoie, l-a asigurat Catherine stingherită de laudă.

— Poftim? Michael i-a întins mâna. Ea a înaintat nesigură şi i-a prins-o. El i-a ridicat mâneca cu mâna liberă, dezvelindu-i mica cicatrice încă nevindecată din interiorul cotului. Asta nu prea e ceva obişnuit pentru o infirmieră. Am aflat de la Elspeth. Tu de ce nu mi-ai spus?

Tristeţea a făcut să-i coboare colţurile gurii.

— Mi-a fost ruşine pentru imprudenţa mea. Deşi transfuzia, a reuşit, te-ar fi putut omorî cu uşurinţă.

— În loc să fie aşa, mi-a salvat viaţa, a spus el calm. Mi-ai dat cu toată inima din sângele tău. N-o să primesc niciodată un dar mai preţios.

— A fost dat din motive egoiste. Lacrimile strălucitoare făceau ca ochii ei albaştri-verzui să pară enormi. A clipit ca să le alunge. Nu-mi place să-mi moară pacienţii. Îmi strică reputaţia de sfântă.

Mâna lui s-a strâns pe a ei.

— Catherine, dacă ai nevoie vreodată de orice fel de ajutor, vino la mine. Voi face tot ce-mi stă în puteri.

— Îţi mulţumesc, a şoptit ea ferindu-şi privirea. O să ţin minte lucrul ăsta.

Michael i-a ridicat mâna, i-a sărutat vârfurile degetelor şi apoi i-a dat drumul.

— Ai grijă să te ţii de cuvânt.

— La revedere, Michael. Sunt bucuroasă

că drumurile noastre s-au întâlnit.

— A atins obrazul cu o delicateţe diafană, apoi s-a întors şi a părăsit camera. Se legăna cu graţie, o sfântă senzuală.

Ar fi vrut să o cheme înapoi, să o cuprindă în braţe şi să nu-i mai dea drumul niciodată. Voia să o implore să-şi părăsească soţul şi să trăiască alături de el indiferent de consecinţe. Ca să se stăpânească, şi-a încleştai dinţii atât de tare încât îl dureau maxilarele.

Poate că i-ar fi cerut să-şi părăsească soţul dacă nu ar mai fi îndemnat o dată o femeie să facă la fel. Îşi folosise deja rezerva de prostie pentru o viaţă întreagă.

Uşa s-a închis în spatele lui Catherine. În timp ce auzea zgomotul tot mai slab al paşilor ei, a simţit apăsarea care îi strângea plămânii şi care anunţa o criză de astm.

Respiraţia îi era sugrumată de benzi de foc şi primii cârcei provocaţi de frică îşi înfigeau ghearele în muşchii lui.

S-a lăsat pe spate şi s-a străduit să inspire şi să expire foarte lent. Înăuntru şi afară, înăuntru şi afară, până când aerul a circulat din nou uşor. Apăsarea arzătoare şi teama au dispărut.

Privea fix în tavan, secătuit. De ani de zile nu mai fusese atât de aproape de o criză de astm. De când murise Caroline.

A închis ochii. Făcuse ceea ce trebuia. Într-o zi avea să fie mândru de acest lucru, dar acum simţea numai suferinţa.

Catherine era cea mai remarcabilă femeie pe care o cunoscuse în viaţa lui. Şi spera cu tărie să nu o mai revadă niciodată.

Cartea a II-a

Drumul spre paradis

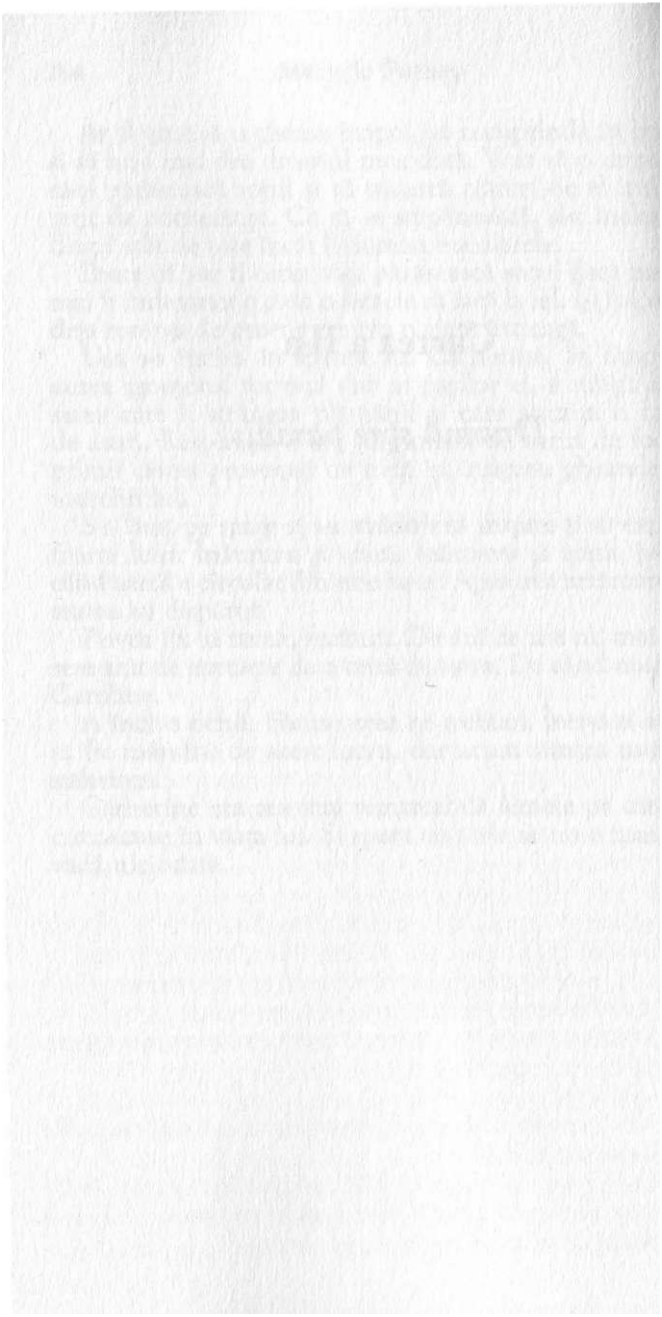

capitolul 16

Primăvara 1816

Uşa casei din Londra a fost deschisă de o servitoare îmbrăcată îngrijit. Catherine a întrebat-o:

— Doamna Mowbry este acasă? Dacă este, spune-i, te rog, că o caută doamna şi domnişoara Melbourne.

Înainte de a-i îndeplini rugămintea, servitoarea s-a uitat curioasă la hainele lor care purtau urmele călătoriei. După un minut, Anne a sosit grăbită în vestibul.

— Catherine, ce bine că te văd! Credeam că eşti încă în Franţa.

Le-a îmbrăţişat pe amândouă.

Catherine a remarcat că Amy era acum aproape la fel de înaltă ca Anne, iar Anne îşi recăpătase silueta după naşterea celui de-al doilea fiu. Multe se pot întâmpla într-un an. Prea multe.

— De-abia am ajuns în Anglia. Şi-a scos boneta prăfuită. O durere de cap extraordinară îi pulsa în tâmple. Charles este acasă? Sau soacra ta?

— Sunt plecaţi amândoi. După ce a privit-o pătrunzător pe Catherine, Anne a continuat: Amy, nu vrei să mergi la Molly şi la Jamie? Cred că sunt amândoi pe cale să ia ceaiul în camera copiilor.

Amy s-a luminat.

— Mi-ar plăcea. Şi vreau să-i văd şi pe Clancy şi Ludovic.

După ce servitoarea a ieşit cu Amy, Anne şi-a poftit prietena în salonaş.

— Nu e politicos din partea mea, dar eşti foarte palidă, i-a spus de îndată ce a închis uşa. Eşti bolnavă, sau numai obosită din cauza călătoriei lungi?

Catherine s-a lăsat să cadă pe canapea.

Acum că îşi găsise un refugiu sigur, nu ştia dacă va mai fi în stare să se mişte de acolo.

— Colin a murit.

— Dumnezeule mare! Anne a făcut ochii mari de ub mire. Ce s-a întâmplat?

Catherine şi-a scos mănuşile şi le-a mototolit.

— A fost ucis.

— Vai, Catherine, ce îngrozitor! După ce a trecut prin atâtea lupte fără nicio zgârietură!

— S-a întâmplat într-o noapte, târziu, pe stradă. Tocmai plecase din casa unui prieten. Catherine şi-a apăsat fruntea cu mâinile, amintindu-şi groaza şi neîncrederea pe care le trăise când comandantul lui Colin îi adusese vestea. A fost împuşcat în spate. A... a murit într-o clipă. Lângă ei au fost lăsate o eşarfă violet şi un bilet pe care

scria „Trăiască împăratul”. Se pare că a fost omorât de un bonapartist, pentru simplul motiv că era ofiţer britanic.

Rămasă fără cuvinte, Anne s-a aşezat şi a luat-o în braţe. Compasiunea prietenei a făcut-o pe Catherine să dea drumul lacrimilor pe care şi le reţinuse încă de când aflase de moartea prematură a lui Colin. Când, în cele din urmă, i-au secat, a şoptit sinceră:

— Aproape că m-a făcut să-mi doresc să fi fost omorât la Waterloo. Asta era moartea la care visase. A fost un blestem să moară de mâna unui laş.

— A murit pentru ţara lui în aceeaşi măsură în care ar fi făcut-o şi în luptă, a spus Anne încet. Cel puţin n-a avut parte de chinuri. Acum nu va mai îmbătrâni niciodată. Lui Colin nu i-ar fi plăcut să

îmbătrânească.

Asta nu reprezenta o consolare, deoarece Colin era departe de a fi bătrân. Gata să izbucnească din nou în lacrimi, Catherine s-a ridicat şi a bâjbâit după o batistă în săculeţul ei de mână.

— Sunt surprinsă că vestea morţii lui nu a ajuns în Anglia, a spus Anne. S-a întâmplat de curând?

Catherine a făcut o grimasă.

— Autorităţile s-au temut că opinia publică s-ar fi ridicat împotriva Franţei dacă vestea morţii lui ar fi fost larg răspândită. După cum ştii, tratatul rezonabil la care s-a ajuns în urma conferinţei de astă-vară a fost obţinut cu greu. Ambasadorul britanic în persoană m-a informat 1 un scandal public legat de uciderea unui erou de război ar fi putut pune în pericol pacea.

— Aşa că moartea lui Colin a fost ţinută sub tăcere.

— Nu mi s-a interzis complet să vorbesc despre asta, ilar au fost câteva solicitări serioase să fiu discretă. În afară de ofiţerii din regimentul lui, aproape nimeni liu e la curent.

— Cred că există o logică în toate astea. Cu siguranţă cu ne mai trebuie un alt război.

S-a lăsat o linişte prelungă şi fiecare şi-a amintit de preţul scump plătit în lupte. Clătinând din cap ca să-şi «lunge gândurile, Anne a întrebat-o:

— Ai de gând să iei o casă la Londra, sau ai prefera un loc mai liniştit precum Bath?

— Niciuna, nici alta, a răspuns Catherine posomorâţi Trebuie să-mi găsesc de lucru. Colin stătea prost cu hanii, ştiam asta, dar

nu mi-am dat seama cât de serii iasă era problema decât după ce a murit. Zestrea mea, venitul pe care îl moştenise de la tatăl lui – toate s-au topit. Pe deasupra, a mai lăsat şi o grămadă de datorii. I) în fericire, majoritatea creditorilor sunt ofiţeri din regimentul lui. Nu cred că vreunul o să încerce să ne trimită pe mine şi pe Amy la închisoarea datornicilor.

— Habar n-aveam, a murmurat Anne mişcată. După o lungă tăcere, şi-a amintit: Ba nu. Aproape uitasem că îi ilatora lui Charles o sută de lire. Ne pierdusem speranţa i, 1 o să-i mai vedem.

— O, nu! Catherine s-a uitat cu groază la prietena ei! şi vouă? Nu trebuia să vin aici în ruptul capului.

— Nu fi caraghioasă. Iresponsabilitatea lui Colin n-are nimic de-a face cu tine şi cu

Amy. Pe deasupra, Colin ţti-a riscat viaţa ca să-l salveze pe Charles. Asta valorează Infinit mai mult decât o sută de lire.

— Colin avea defectele lui, dar lipsa curajului nu se număra printre ele.

— A fost un soldat bun. Dar ce e prostia asta, că îţi cauţi de lucru? Nu ar trebui. După o scurtă ezitare, Anne a adăugat: Ştiu că e prea devreme să spun asta, dar eşti o femeie frumoasă şi fermecătoare. O să te măriţi din nou.

Orice ofiţer liber din regiment s-ar însura cu tine murte ce clipă.

De fapt, câţiva dintre ei se şi oferiseră înainte ca m» H părăsească Franţa. Încercând să-şi stăpânească repuli din voce, Catherine a declarat:

— Nu mă voi recăsători niciodată.

— Nu vreau să-i vorbesc de rău pe morţi,

dar... ei lilnă Colin n-a fost întotdeauna soţul ideal. Nu toţi băihuţi sunt ca el, să ştii.

Catherine a apreciat faptul că prietena ei avusese delicateţea de a nu aminti de aventurile lui Colin, ine problemele erau mai profunde. Cu firea lui nepiis/m n re, Colin fusese de fapt mai îngăduitor decât majoritl tea bărbaţilor. Dar subiectul nu era unul care să ponţi f discutat cu oricine şi oricând.

— Nu mă voi recăsători niciodată, a repetat. IVutril că nu am rude care să mă ajute, înseamnă că trebuie lucrez pentru un salariu. Pot să fiu menajeră sau infirmii eră pentru un invalid. O să fac orice ca să o pot pitstfl pe Amy lângă mine.

— Bănuiesc că ai dreptate, a spus Anne nu pre a cod vinsă. Iar dacă te răzgândeşti, n-o să duci lipsă de klihaţi, nerăbdători să te

răsfeţe pentru tot restul vieţii.

Nedorind să mai dezvolte subiectul, Catherine aruncat o privire în jurul salonaşului.

— Ai spus că putem sta aici dacă venim vreodailt lui Londra, dar casa nu este mare. Ai într-adevăr l<xf Fii sinceră, pot aranja şi altfel.

— Nici să nu te gândeşti să pleci. O să fim un pic un înghesuiţi, dar avem un mic dormitor frumos şi însor M în care puteţi sta tu şi Amy. Mama lui Charles este oi scumpete, de la ea a moştenit firea lui veselă. O să fie irvi cântată să-i ofere găzduire femeii care i-a îngrijit numai l fiu după Waterloo.

— Vouă cum vă merge? Charles şi-a găsit vreun post?

Faţa lui Anne s-a crispat.

— Încă nu. Nu sunt destule slujbe, şi prea mulţi foştii ofiţeri caută aşa ceva. E păcat că nici eu, nici Charles nu] avem rude influente, dar cu timpul va găsi ceva.

— El cum se simte?

— Sigur că îi e greu. S-a deprins cu pierderea braţului, tini e obişnuit să fie ocupat. Faptul că stă în casa asta mică şi nu are prea multe de făcut şi nici perspective biva luminoase... Anne şi-a întors mâna cu palma în mi... Bineînţeles că nu se plânge niciodată.

I – Suntem la mare ananghie, nu? a rostit Catherine cu lin zâmbet trist.

Folosise prima dată expresia asta în Spania, într-o Inapte în care catârii de povară fugiseră, copiii aveau ojar, iar coliba de lut în care stăteau ea şi Anne fusese distrusă de o ploaie torenţială. De atunci,

aceste cuvinte le făceau să râdă şi să nu ia lucrurile prea în serios. I – Situaţia se va îndrepta; întotdeauna se întâmplă Kţn, a surâs Anne ceva mai relaxată. Nu murim de foame, avem un acoperiş deasupra capului şi nu o

O mai trebuiască să văd în viaţa mea vreun afurisit de

1 atât de povară!

Cuvintele ei le-au stârnit un potop de râsete, lupă care au depănat amintiri neplăcute din Spania. (atherine şi-a mai revenit. În mod cert, situaţia avea \ se îmbunătăţească. Nu avea nevoie decât de o slujbă decentă şi de fiica ei. Cu siguranţă nu cerea prea mult.

Anne s-a sprijinit de spătarul canapelei.

— Lordul Michael Kenyon este în oraş pentru sezonul monden. Am văzut că este

amintit cu discreţie în gazele. Locuieşte cu lordul şi lady Strathmore, şi ia parte la evenimentele din societate.

— Adevărat? înseamnă că şi-a revenit complet. Mă bucur. Caherine s-a concentrat să-şi aranjeze mănuşile. În mod sigur familia lui este influentă. Te-ai gândit să te duci la el? Sunt sigură că l-ar ajuta bucuros pe Charles să-şi găsească un post.

— Mi-a trecut prin cap gândul ăsta, a admis Anne. Dar mi s-a părut că ar fi teribil de obraznic. Este fiul unui duce, în timp ce eu şi Charles suntem progeniturile unui avocat, respectiv vicar.

— Michael nu s-ar sinchisi de asta.

— Dacă lucrurile vor merge din rău în mai rău, o să mă duc la el, dar încă nu cred că stăm atât de prost.

Anne a privit-o cu subînţeles. O să-i dai

de ştire că eşti în oraş? Eraţi prieteni atât de buni!

Pe Catherine a copleşit-o dorinţă de a-l vedea pe Michael. Să o ţină în braţe şi să o liniştească la fel ca în noaptea în care îi luase foc halatul. Să-i vadă căldura din priviri şi să-i audă veselia din voce…

A privit în jos şi a constatat că îşi mototolise mănu şi le din nou.

— Nu, nu îl voi anunţa. Mi-ar fi aproape imposibil să nu mă simt ca o cerşetoare.

— Ar fi fericit să te ajute. La urma urmei, i-ai salvat viaţa, iar el este un om generos.

— Nu! Dându-şi seama cât de tăios fusese tonul ei, Catherine a continuat mai calm: Ca şi tine, aş face apel la el numai în caz de nevoie disperată – n-aş lăsa-o pe Amy să sufere pentru că sunt prea mândră să

implor. Dar nu vreau să mă bizui prea mult pe o prietenie trecătoare din vreme de război.

Mai ales că era vorba despre bărbatul pe care îl iubea. Propunerea lui de a o ajuta s-ar fi extins şi la o cerere în căsătorie pentru ca el să aibă grijă de ea şi de Amy? Era posibil. Erau prieteni, el o găsea atrăgătoare şi avea un puternic simţ al datoriei. Din această combinaţie ar fi putut rezulta foarte bine o ofertă de a se mărita cu el dacă inima lui nu ar fi fost dată altcuiva.

Expresia i-a devenit încordată. Nu stătuse să se gândească de două ori când îi refuzase pe ceilalţi pretendenţi, dar cu Michael poate că ar fi fost tentată să accepte. Şi ar fi fost un dezastru pentru amândoi.

Catherine a descoperit că era mai greu decât crezuse să-şi găsească un loc de muncă. Erau puţine posturi şi mulţi doritori. S-a dus la toate agenţiile de recrutare respectabile din Londra şi a răspuns anunţurilor din ziare. Nu era aleasă pentru anumite slujbe deoarece avea un copil, iar pentru altele nu avea experienţa necesară. Câteva agenţii au refuzat-o clar pentru că era „o doamnă”, iar clienţii s-ar fi simţit prost dacă servitoarea avea o descendenţă mai bună ca a lor. După toate aparenţele, lui îşi dădeau seama că până şi doamnele trebuiau să mănânce.

De mai multe ori a avut întrevederi cu femei care au măsurat-o de sus până jos, apoi au expediat-o fără să-i pună nicio întrebare. Un proprietar de agenţie amabil a spus că puţine femei îşi doreau o

menajeră frumoasă, într-o zi, Catherine se târa spre casă prin Hyde Park şi îşi blestema chipul care îi adusese atâtea probleme. Frumuseţea atât de admirată fusese nenorocirea vieţii ei. Singura ofertă de angajare pe care o primise fusese de la un bărbat ale cărui ocheade pofticioase îi spuseseră clar în ce ar fi constat îndatoririle ei.

A oftat şi s-a hotărât să o ia pe malul lacului. Vederea raţelor a făcut-o să se simtă mai bine. Deşi o deprimau toate acele refuzuri, situaţia ei nu era disperată. Îşi vânduse la Paris perlele lăsate de mama ei. Nu-i fusese uşor, dar banii îi ofereau acum o oarecare siguranţă. Anne, Charles şi mama lui se purtaseră minunat, iar Amy, cu capacitatea de adaptare a copiilor, era extrem de bucuroasă să fie alături de

prietenii ei. Cu timpul, trebuia să apară ceva.

Se apropia ora de promenadă, aşa că s-a uitat cu atenţie la oamenii eleganţi care călăreau sau se plimbau cu trăsura prin parc. Zâmbea în sinea ei pe seama costumului cu adevărat caraghios al unui dandy, când l-a văzut pe lordul Michael Kenyon venind spre ea într-o şaretă. Inima a început să-i bată tare, iar mâinile i s-au strâns spasmodic.

Ziua era frumoasă şi el nu purta pălărie, iar soarele îi arunca reflexe castanii în părul care îi flutura în vânt. Arăta superb, emana atâta vitalitate încât era greu să-ţi închipui cât fusese de slăbit când se despărţiseră în Bruxelles. Îi scrisese din Ţara Galilor şi o asigurase că ajunsese cu bine acolo şi se refăcuse complet, dar o bucura să vadă

acest lucru cu ochii ei.

Nu avea s-o observe în mulţimea care se plimba de colo, colo. Tot ce avea de făcut era să nu-i facă semn cu mâna sau să-l strige. I-ar fi făcut plăcere să stea de vorbă cu el, dar în starea în care era, probabil că n-ar fi fost în stare să-şi ascundă sentimentele.

S-a felicitat că se abţinuse când a observat-o pe tânăr* care stătea lângă el în şaretă. Fata era drăguţă şi foarte atrăgătoare, avea o faţă îngustă şi sub pălăria la mod* i se vedea părul castaniu strălucitor. Chipul ei delii ai vădea afecţiune şi inteligenţă, dar şi caracter.

Michael i-a aruncat o privire şi a spus ceva râzând. A râs şi ea şi i-a pus uşor mâna înmănuşată pe braţ, cu un gest de intimitate liniştită.

Cu un nod în gât, Catherine s-a strecurat într-un grup de dădace şi copii. Referirile la Michael din articolele mondene îi dăduseră de înţeles că îşi căuta soţie, Un ziar chiar sugerase că era aşteptat în curând „un anunţ interesant”. După cum arătau Michael şi însoţitoarea lui, chestiunea era deja aranjată, chiar dacă nu fusese dezvăluită oficial.

În timp ce şareta trecea pe lângă ea, i-a aruncat o ultimă privire avidă. Dacă nu l-ar fi cunoscut, faţa lui serioasă şi echilibrată ar fi intimidat-o. Dar aşa arăta el, era pur şi simplu Michael, omul ale cărui bunătate şi înţelegere îi atinseseră cele mai ascunse unghere ale sufletului.

A luat-o obosită spre ieşirea din parc. Fiind în acest moment văduvă, ar fi trebuit să se arunce fără jenă în braţele lui

Michael. Dacă ar fi fost o femeie obişnuită. Dar nu era.

S-a gândit la caleidoscopul distrus, îngropat printre lucrurile ei în casa lui Anne. La Bruxelles, Michael îi spusese să-l arunce. În loc să facă asta, ea păstrase tubul de argint deformat, preţuindu-l ca pe o amintire a ceea ce fusese între ei, chiar dacă acum nu mai era bun de nimic. Dar nu era mai nefolositor decât fusese: ea ca soţie.

Şi-a iuţit paşii. O altă căsătorie era de neconceput, în acest caz, ar fi trebuit să fie fericită că Michael părea să-şi fi găsit o parteneră demnă de el. Merita acest lucru, îi venea însă foarte greu să se arate atât de generoasă.

Când a ajuns la casa familiei Mowbry, Catherine încă nu se hotărâse dacă să le spună sau nu că îl văzuse pe Michael în

parc. S-a hotărât să păstreze tăcerea. Deşi l harles şi Anne s-ar fi arătat curioşi, n-ar fi fost în stare \ pară destul de indiferentă.

Când a intrat pe uşa din faţă, Anne a strigat-o din

I niilon.

— Catherine, tu eşti? Pe masă este o scrisoare pentru tine.

A deschis-o cu nepăsare, închipuindu-şi că era o altă misivă descurajantă de la o agenţie.

Nu era. Pe scurt şi în termeni oficiali, textul o informa că, în cazul în care Catherine Penrose Melbourne îl contacta pe domnul Edmund Harwell, avocat, avea să nfle ceva care i-ar fi putut fi de folos.

A recitit biletul de trei ori, iar părul de pe ceafă i s-a zbârlit. Era posibil să nu fie nimic. Totuşi nu putea scăpa de sentimentul

că norocul era pe cale să i se schimbe.

capitolul 17

Michael îşi începea a doua ceaşcă de cafea când gazdele lui i s-au alăturat în salonul pentru micul dejun. Nu s-a uitat prea atent la Lucien şi la Kit. Braţul lui Luce era petrecut peste mijlocul soţiei, iar pe feţele lor se putea citi o bucurie lipsită de griji care ilustra clar ce făcuseră înainte de a se ridica din pat.

Cu părul castaniu strălucitor atârnându-i desfăcut pe umeri, Kit l-a bătut prietenește pe braţ în trecere şi s-a dus să pună cafea pentru ea şi soţul ei.

— Bună dimineaţa, Michael. Te-ai distrat la petrecerea lui Margot de aseară?

— Foarte mult. Faptul că au fost numai prieteni şi aproape nicio femeie de măritat la orizont mi-a permis să mă relaxez. A fost

o schimbare plăcută după ce am fost vânat ca o vulpe de fiecare mamă şi fiică ambiţioasă din Londra.

— Eşti un vânat bun pentru orice copoi, a râs Lucien. Dar a fost cel puţin o femeie nemăritată acolo – Maxima Collins, americanca aceea care locuieşte la Rafe şi Margot. Părea că îţi place să discuţi cu ea.

— O fi nemăritată, dar cu siguranţă nu este o candidată la măritiş. Robin Andreville s-a dat pe lângă ea ca un motan în călduri, şi nu a părut să-l bage deloc tu seamă. Michael s-a gândit la tânăra domnişoară în chestiune cu o urmă de regret. Cu inteligenţa şi francheţea ei era cea mai interesantă fată din câte cunoscuse toată primăvara. Chiar dacă domnişoara Collins s-ar fi arătat disponibilă, a urmat el, este prea scundă pentru mine, Ne-ar durea tot timpul

gâturile.

— Aşa e, a confirmat Lucien. Ţi-ar fi mai bine cu cineva de statura lui Kit.

Pentru a ilustra avantajele, i-a ridicat soţiei bărbia şi a sărutat-o uşor.

Michael a zâmbit la gluma asta, dar nu şi-a putut reţine o umbră de tristeţe. Toţi vechii prieteni se însuraseră, chiar şi Rafe, burlacul convins.

Imaginea lui Catherine i-a strălucit în minte pentru o clipă, însă a alungat-o imediat. Numai Dumnezeu ştia că se străduia din răsputeri să o uite. Venise la Londra cu gândul de a-şi căuta o parteneră, lucru pe care îl amânase din pricina evadării lui Napoleon de pe Elba. Dansase cu nenumărate femei, le vizitase pe cele mai promiţătoare, pe câteva le luase la o partidă de călărie sau la o plimbare cu trăsura. Nu

găsise niciuna pe care să şi-o imagineze trăind alături de el toată viaţa.

Crezuse că găsirea unei soţii avea să fie o treabă uşoară dacă dragostea nu era o condiţie obligatorie, dar nu descoperise nici măcar o parteneră decentă. Îi ofereau mult mai multă plăcere conversaţiile cu Kit sau Margot, încântătoarea soţie a lui Rafe.

Tocmai decisese să nu se mai gândească la asta când a intrat un lacheu.

— Lord Michael, un mesager de la reşedinţa Ashburton a adus o scrisoare pentru dumneavoastră.

Michael a pălit când a luat scrisoarea şi a deschis-o. Mesajul era scurt şi la obiect.

— Necazuri? l-a întrebat Lucien.

— E de la fratele meu. Michael s-a ridicat în picioare şi a împins brusc scaunul în spate. Benfield îmi spune că prea nobilul

duce de Ashburton a suferit o criză ilr inimă şi este pe cale să-şi dea obştescul sfârşit. Este necesară prezenţa mea acolo.

Lucien l-a privit serios, i – Nu trebuie neapărat să mergi. – Nu, dar convenienţele impun priveghiul lângă mulhund, a replicat cinic Michael. Cine ştie? Poate că tatăl ucu o să-şi schimbe în ultima clipă atitudinea. Scuze, i fiinţă, împăcare în ceasul al doisprezecelea. S-ar putea fie chiar amuzant.

Nici Lucien şi nici Kit nu s-au lăsat înşelaţi de umoul lui macabru, dar nu au spus nimic. Chiar nu era nimic de spus.

În timp ce se pregătea de plecare, Michael şi-a dat seama ce era cu adevărat deprimant: în adâncul sufletului cu se putea abţine să nu spere ca vorbele lui ironice să fie adevărate.

Edmund Harwell s-a ridicat în picioare în momentul în care angajatul lui a poftit-o pe Catherine în birou. I, ca un bărbat slab şi îngrijit, cu ochi pătrunzători.

— Doamna Melbourne? apoi a clipit tulburat: Ochi de insular.

Catherine i-a aruncat o privire nedumerită.

— Poftim?

— Vă rog să luaţi loc. Prima mea sarcină era să verific că numele dumneavoastră de fată a fost Catherine Penrose şi că sunteţi unicul copil al lui William şi 1 lizabeth Penrose. A zâmbit vag. Oricum, ochii sunt dovada obârşiei dumneavoastră. Nu am văzut această nuanţă de albastru-verzui decât la locuitorii insulei.

— Ce insulă?

— Insula Skoal, din Cornwall.

— Toţi cei de acolo au ochii de această culoare?

— Cam jumătate dintre ei. Localnicii le spun ochi de insular. Harwell a ezitat, ca şi când şi-ar fi adunat gândurile. Ce ştiţi despre locurile natale ale părinţilor?

— Foarte puţin, a zis ea ridicând din umeri. Erau de undeva din vestul ţării. S-au căsătorit împotriva voinţei familiilor şi drept urmare au fost dezmoşteniţi. Nu vorbeau niciodată de trecut, aşa că asta e tot ce ştiu.

Brusc, şi-a amintit cu claritatea sunetului unui clopot >le biserică vocea mamei ei care vorbea despre „insulă”. Cti rioasă, a întrebat: Părinţii mei erau de pe insula Skoiill

— Mama dumneavoastră era fiica unui mic propi etar de pământ, iar tatăl dumneavoastră era fiul ml mic al celui de-al

douăzeci şi şaptelea lord de Skottl Lordul, Torquil Penrose, mi-a cerut să iau legătura a dumneavoastră.

— După atâţia ani, acest bunic se interesează de minn s-a mirat ea.

— Aşa se pare.

— Pentru ce? a întrebat Catherine cu ochii îngustaţi.

Avocatul a luat-o pe departe.

— Cunoaşte-ţi insula Skoal?

Catherine şi-a scrutat amintirile. Deşi auzise de acestl loc, cunoştinţele ei era foarte vagi.

— Este un domeniu feudal ca Sark din insulele a ne l glonormande, nu-i aşa?

— Exact. Deşi formal aparţine Angliei, Skoal are propriile legi, tradiţii şi propria adunare populară. Exist! 1 o puternică influenţă vikingă şi destul de multe elemen-l

te celtice. Seniorul este practic baron englez şi are un loc în Camera Lorzilor, dar pe Skoal este suveranul acestui I mic regat. Bunicul dumneavoastră conduce insula de aproape cincizeci de ani. În momentul de faţă nu se sinv te prea bine şi este îngrijorat pentru viitor.

Începând să înţeleagă pentru ce fusese chemată, Catherine a spus:

— Tatăl meu a fost mezinul. Ce s-a întâmplat cu ceilalţi copii?

— Aici e de fapt problema. Au fost numai cei doi fii. Tatăl dumneavoastră e mort, iar fiul mai mare, Harald, şi-a pierdut viaţa într-un accident când naviga împreună cu fiul lui. Asta înseamnă că dumneavoastră şi fiica dumneavoastră sunteţi singurii descendenţi legitimi ai lordului.

— Vreţi să spuneţi că sunt

moştenitoarea unui domeniu feudal insular?

— Nu neapărat. Bunicul dumneavoastră are dreptul legal să lase Skoal oricui doreşte, sau chiar să-l vândă

În întregime. Totuşi, ar prefera ca insula să rămână în l. imilie. Acesta e motivul pentru care doreşte acum să vă i nnoască pe dumneavoastră şi pe soţul dumneavoastră.

— Pe mine şi pe soţul meu? a repetat ea prosteşte.

— Bunicul dumneavoastră nu crede că o femeie se va ridica la înălţimea îndatoririi de a conduce domeniul. Harwell a tuşit să-şi dreagă vocea. În plus, întrui St posesiunile soţiei aparţin legal soţului ei, căpitanul Melbourne va deveni stăpânul insulei dacă dumneavoastră o moşteniţi.

Harwell nu aflase de moartea lui Colin.

Nici nu era o surpriză; puţini oameni ştiau.

— Dacă aş fi fost nemăritată sau văduvă – bunicul nu m-ar fi acceptat?

— Cred că ar fi insistat să vă căsătoriţi cu un bărbat cu care el ar fi fost de acord, înainte de a vă desemna ca moştenitoare. Din fericire, nu este cazul. Harwell şi-a ţuguiat buzele. Pot să vorbesc deschis?

— Chiar vă rog.

— Lordul este un bărbat... foarte energic, cu păreri ferme în privinţa modului cum ar trebui să stea lucrurile. Cred că regretă faptul că l-a dezmoştenit pe tatăl dumneavoastră. A urmărit de la distanţă cariera lui William. Ştia de căsătoria şi de naşterea fiicei dumneavoastră. Avocatul şi-a dres vocea. A fost adânc îndurerat când a aflat de moartea părinţilor dumneavoastră.

Catherine, nemulţumită să afle că fusese

sub observaţie toată viaţa, i-a replicat pe un ton glacial:

— Cu alte cuvinte, bunicul meu este un tiran încăpăţânat şi recalcitrant.

Harwell era gata să zâmbească.

— Sunt unii care ar spune şi aşa. Dar îşi ia datoria în serios şi este hotărât să lase insula pe mâini bune. Există şi un văr îndepărtat care şi-ar dori să fie viitorul stăpân. Este un gentleman desăvârşit care are o casă pe insulă, dar bunicul dumneavoastră ar prefera ca moştenitorul să fie un descendent direct al lui.

Tonul lui Harwell sugera că nu era de acord cu vărul, dar Catherine ştia că nu va spune mai multe.

— Nu sunt sigură dacă vreau ca un bunic necunoscut să-mi judece viaţa.

— Ar merita totuşi să vă sacrificaţi puţin

timp pentru a-l cunoaşte. Pe lângă titlu şi domeniu, există şi un venit de aproximativ două mii de lire pe an. Omul legii a tuşit scurt şi uscat. Căpitanul Melbourne este un distins ofiţer, dar o carieră militară este rareori profitabilă, mal e ales pe timp de pace.

Ea şi-a muşcat buzele, ştiind că se impunea să dezvăluie moartea lui Colin. Astfel însă, ar fi pierdut această ocazie picată din cer de a-şi asigura siguranţa financiară. Alternativă, recăsătorirea, era de neînchipuit, chiar dacă i-ar fi adus zece mii de lire pe an. Ca să tergiverseze lucrurile, a întrebat:

— Bunicul meu este acum la Londra?

— O, nu, n-a părăsit insula de ani de zile. Cum am spus, sănătatea lui este tot mai şubredă, asta să mă exprim eufemistic. Este

ţintuit la pat, iar doctorul lui crede că n-o să iasă din vară. Deşi are o voinţă puternică, corpul este foarte plăpând. Din acest motiv doreşte să mergeţi de îndată cu soţul dumneavoastră pe Skoal.

— Şi dacă nu o să-i placă ce vede?

— N-o să vă lase un penny. Avocatul a zâmbit. Dar nu există niciun motiv să presupunem că n-o s-o placă pe nepoata lui. A auzit de sfânta Catherine şi de activitatea ei pe câmpurile de luptă din Spania. Este nerăbdător să vă cunoască.

— Sentimentul nu este reciproc, a bombănit ea acră. Ce fel de om şi-ar dezmoşteni fiul pentru că s-a însurat cu o femeie atât de bună ca mama mea?

— Un om încăpăţânat, a spus Harwell calm. Şi singuratic. Vă înţeleg îndoielile, dar vă rog să vă gândiţi bine. Lordul vă este

rudă de sânge. Dacă vă îndepărtaţi de el, nu vă dezmoşteniţi numai pe dumneavoastră, ci şi pe fiica dumneavoastră şi orice alt copil pe care l-aţi mai putea avea. Mai mult decât atât, rupeţi orice legătură cu o proprietate unică în felul ei.

Simţind un ton de regret în glasul avocatului, l-a întrebat:

— Cunoaşte-ţi bine insula?

Tatăl meu s-a născut acolo. El a fost reprezentantul i mlului la Londra, înaintea mea. De-a lungul anilor, uni vizitat de multe ori insula. Este un loc sălbatic şi Minunat. Chiar magic, s-ar putea spune, a explicat avomul cu un zâmbet stingher.

Catherine a auzit din nou vocea mamei, de astă dată punând: „Probabil că pe insulă au răsărit narcisele”, lupă o lungă tăcere, tatăl ei răspunsese: „În curând vor viri şi

aici”. Fusese prea mică pentru a înţelege tristeim din această conversaţie banală. Dintr-odată, şi-a doii să vadă insula pe care crescuseră părinţii ei. Iar dacă tra posibil, îşi dorea să obţină şi moştenirea care le-ar fi» ferit independenţă financiară ei şi lui Amy.

S-a ridicat în picioare.

— Mi-aţi dat mult de gândit. O să vă comunic mâine hotărârea mea.

I – Excelent. Avocatul s-a ridicat şi el. Aduceţi-l şi pe loţul dumneavoastră, de vreme ce este implicat atât de Miâns în luarea deciziei.

A ieşit orbeşte afară, la soare. Moştenirea asta i-ar fi lezolvat toate problemele, însă un lucru era clar ca lumina zilei. Avea nevoie de un soţ, şi încă repede.

capitolul 18

Trecuseră ani de zile de când Michael nu mai călcase pe la conacul Ashburton, dar nimic nu se schimbase. I ta tot uriaş, măreţ şi apăsător. Riggs, valetul, mai încărunţise puţin, dar faţa lui era la fel de dispreţuitoare.

Michael i-a dat pălăria.

— Presupun că priveghiul are loc în apartamentul ducelui?

— Da, Lord Michael.

S-a întors şi a pornit spre scara impunătoare. În timp ce urca treptele lustruite din marmură, şi-a amintit cum se dădea pe balustradele masive. Avusese probleme ori de câte ori fusese prins, dar asta nu-l oprise niciodată.

Deşi conacul îşi păstrase aspectul intact, a simţit o schimbare discretă în atmosferă. Era încărcată de foiala servitorilor care

aşteptau decesul. În faţa camerei ducelui stătea un lacheu cu peruca pudrată şi pan Ioni până la genunchi. Recunoscându-l, i-a deschis ui cu o plecăciune.

Michael a tras adânc aer în piept, apoi a intrat, trasând salonul de zi către dormitorul tatălui său. A în cât să-şi amintească dacă mai pusese vreodată picio acolo; nu credea aşa ceva. El şi tatăl lui nu fuseseră ciodată apropiaţi.

În dormitor era o atmosferă apăsătoare din prici întunericului şi a mirosului greu de medicamente decrepitudine. A avut un şoc să vadă trupul atrofiat tatălui său zăcând în pat, care părea şi mai mic din uza draperiilor de catifea şi a pilonilor masivi din le sculptat. Căpcăunul copilăriei lui era pe moarte, aces a fost gândul care l-a străbătut brusc. Ca soldat, resp la forţa şi

inevitabilitatea morţii, şi s-a trezit simţind oarecare compasiune. Al patrulea duce de Ashburto găsise în sfârşit un adversar pe care nu-l putea domina.

O duzină de oameni stingheri erau adunaţi acol fratele lui cu soţia, sora lui cu soţul, valetul şi secretaru ducelui, câţiva doctori. Sora lui, contesă de Herringto s-a încruntat către Michael:

— Sunt surprinsă să te văd pe tine aici.

— Claudia, dacă prezenţa mea nu este bine-venită, poate rezolva.

Fratele lor s-a încruntat la auzul acestei dispute.

— Nu e locul potrivit pentru ceartă. Eu l-am invitat p Michael pentru că tata vrea să-l vadă.

Deşi toţi cei din familia Kenyon erau înalţi, cu păr castaniu-închis şi trăsături

regulate, marchizul de Ben field avea privirea rece şi autoritatea de neclintit al unui om care fusese crescut să fie duce. În copilărie fuseseră perioade în care cei doi fraţi se înţeleseseră destu de bine. Diferenţa de vârstă dintre ei era de numai de ani şi Michael îi spunea în copilărie Stephen.

Trecuseră decenii întregi de când nu mai folosise decât apelativul Benfield.

— E Michael?

Şoapta răguşită i-a făcut pe toţi să se întoarcă spre pat.

— Da, domnule. Am venit.

Michael s-a apropiat şi a privit în jos către tatăl său. I) acele era umbra celui de altă dată – băţos şi voluntar –, ilar în ochii lui încă mocnea furia.

— Toată lumea afară. Să rămână numai Michael şi Benfield.

Claudia a început să protesteze.

— Tată, dar…

— Afară!

S-a produs o mică rumoare în timp ce oamenii părăseau încăperea. Deşi faţa Claudiei era împietrită de furie, nu a îndrăznit să se opună.

Michael s-a uitat la Benfield, dar fratele lui a clătinat uşor din cap, la fel de nelămurit ca el.

Ducele a spus cu o voce slabă şi răguşită:

— Vreţi să ştiţi pentru ce v-am chemat aici.

Era o afirmaţie, nu o întrebare. Michael şi-a încrucişat braţele; fusese un prost să creadă că era o şansă de apropiere în ultimul ceas. Nu putea exista reconciliere acolo unde nu fusese nici măcar o dată

armonie. Întrebându-se ce avea de gând să le spună tatăl lui în ultima clipă, a replicat:

— Nu este ceva neobişnuit ca un tată să dorească să-şi vadă toţi copiii într-un astfel de moment.

— Tu nu eşti fiul meu, a bolborosit ducele cu trăsăturile contorsionate.

Corpul lui Michael s-a încordat până la ultima fibră.

— Cum doriţi, domnule, a spus el cu răceală. Nu mă surprinde că mă dezmoşteniţi, deşi al naibii să fiu dacă ştiu ce crimă grozavă am comis. N-o să înţeleg niciodată.

Ochii albaştri decoloraţi de vârstă au scăpărat.

— *Nu eşti fiul meu*! Pot să fiu mai clar decât atât? Curva de maică-ta a recunoscut de bunăvoie.

Michael a simţit cum i se contractă plămânii până când de-abia mai putea să respire. În timp ce lupta să se stăpânească, s-a uitat la duce şi la Benfield, văzând aceleaşi trăsături şi acelaşi ten care îl întâmpinau în oglindă în fiecare dimineaţă.

Mary Jo Tutney

— Cu tot respectul cuvenit, semăn foarte mult cu un Kenyon. Poate că v-a minţit ca să vă înfurie.

Numai Dumnezeu ştia că ducele şi ducesa se luptaseră între ei ca nişte vipere.

Faţa ducelui s-a congestionat de o furie care-l chinuise zeci de ani.

— A spus adevărul. Ai fost făcut cu fratele meu mal mic, Roderick. I-am prins chiar eu. Lui Benfield i s-a tăiat respiraţia, iar pe faţa lui se citea aceeaşi uimire ca pe faţa lui Michael. Nu-i plăcea că aveam

aventuri, aşa că s-a hotărât să-mi plătească la rândul ei, a continuat ducele. Mi-a spus că a avut întotdeauna o slăbiciune pentru Roderick – era mai arătos şi mai bun în pat. Că trebuia să-i fiu recunoscător, pentru că dacă i se întâmpla ceva lui Benfield şi rămâneai tu să moşteneşti titlul, ducele ar fi fost tot un Kenyon. Recunoscător! Nenorocita! Trădătoarea, nenorocita dracului! Ştia că nu aveam altă posibilitate decât să te accept, şi s-a delectat cu chestia asta.

Un acces de tuse l-a întrerupt. Benfield i-a dat repede un pahar cu apă, dar bătrânul l-a împins cu mâna.

— Roderick mi-a purtat întotdeauna pică pentru că eram fratele mai mare. Georgiana nu numai că i-a dat şansa să-mi pună coarne, dar şi posibilitatea ca fiul lui să

devină moştenitor. Amândoi au fost malefici.

Michael se simţea amorţit din cap până în picioare, iar plămânii lui de-abia erau capabili să se umfle. Era ciudat când se gândea că fusese adus pe lume ca să servească drept marionetă pentru doi oameni care se dispreţuiau reciproc. Nu era de mirare că ura îi umpluse copilăria.

— De ce te-ai hotărât să-mi spui tocmai acum?

T

— Un om are dreptul să ştie cine este tatăl lui. Gura ducelui s-a strâmbat. Şi de vreme ce Benfield o să fie capul familiei, trebuie să ştie adevărul. Poate că acum o să se apuce de treabă şi o să facă un fiu. Pe deasupra, el e moale şi s-ar putea să te trateze ca pe un membru al familiei dacă nu e prea deştept.

Curcubeie sfărâmate

— Nu trebuie să-ţi faci griji, i-a spus Michael, incapabil i va şi ascundă amărăciunea. Nu s-a purtat prea frăţeşte i nit i în trecut.

— Eşti exact ca Roderick, a mârâit ducele, cu o furie wrche pe faţă. Aceiaşi blestemaţi de ochi verzi. Deştept.

I jiuternic, arogant, mai bun la orice decât propriul meu lllii. Ignorând o exclamaţie înăbuşită a lui Benfield, i încheiat: Trebuia să te exilez în Indii, ca pe Roderick.

I Michael a vrut să izbucnească, să-l rănească pe omul

Îl are îl făcuse să sufere toată viaţa, dar ce rost mai avea? Plicele era pe moarte, iar ura pe care o nutrise fusese Ijiedeapsa lui.

i – Presupun că ar trebui să vă

mulţumesc pentru că lin sfârşit aţi fost sincer cu mine. Bună ziua, domnule. IV; – doresc să muriţi împăcat.

Degetele osoase ale ducelui s-au încleştat de cuvertură.

— Dispreţuiesc şi simplul fapt că exişti, totuşi… nu mă pot abţine să nu te respect. Ai servit cu onoare în armai a şi ai făcut avere din puţinul care ţi-a revenit ca fiu mai mic. Mi-aş fi dorit un moştenitor ca tine. I-a aruncat lui Benfield o privire dispreţuitoare, apoi şi-a întors ochii către Michael. Mi-am dorit să mai am un fiu. În locul lui, te-am avut *pe tine*.

— Aş fi fost fiul tău dacă ţi-ai fi dorit asta, a replicat Michael ferm. Simţind că era momentul despărţirii, s-a întors şi a pornit spre uşă.

Palid la faţă, Benfield i-a ieşit în cale şi l-

a apucat de braţ.

— Michael, stai!

— Pentru ce? Ducele a spus tot ce era de spus. Michael şi-a smucit braţul. Nu-ţi face griji, n-o să mă mai vezi vreodată. Îţi doresc să te bucuri din plin de moştenire.

Benfield a început să vorbească, apoi s-a oprit, redus la tăcere de privirea glacială a celuilalt.

Michael a deschis violent uşa care dădea în salonul de zi al ducelui. Claudia şi ceilalţi l-au privit, încercând să ghicească ce se întâmplase. Fără să se uite în stânga sau în dreapta, a străbătut încăperea şi apoi holul. A coborât scările lustruite cu o mână pe balustradă, deoarece era mai puţin sigur pe picioare decât i-ar fi plăcut să creadă. A trecut pe lângă lacheu, apoi a ieşit atatfl în aerul răcoros şi binecuvântat. Era o alinare

penin™ plămânii lui sufocaţi de arşiţă.

Aşadar era un bastard. Asta explica totul: ura evidenţ tă a ducelui, modul superior în care mama lui îl m. tivt gâia şi îl răsfăţa când avea ea chef. Claudia şi Benficij simţiseră care era atitudinea ducelui şi deveniseră li rândul lor dispreţuitori. Ceea ce ar fi trebuit să fie ol familie, devenise un infern.

Nu-l cunoscuse niciodată pe Roderick, care murişr în Indiile de Vest când el era mic. Îşi amintea vag cum bătrâna dădacă a familiei Kenyon îi spunea că semâmi leit cu bietul lui unchi. Avea mai multă dreptate decât I credea ea.

În loc să se întoarcă în casa lui Lucien, a luat-o dina-l dins în direcţia opusă. Acum că primul şoc trecuse, era I ciudat că vestea legată de naşterea lui îi dădea un sen* I

timent de eliberare. *Nu fusese vina lui*. Nu făcuse nimic care să justifice criticile nemiloase şi bătăile sălbatice cu I biciul ale tatălui său – nu, ale ducelui. Când îl trimisese-l că la Eton şi nu la Harrow, şcoala tradiţională a familiei Kenyon, nu fusese din pricina greşelilor lui.

Toate încercările lui de a fi cel mai bun, de a se dovedi merituos, fuseseră sortite eşecului, pentru că nimic nu-l putea determina pe duce să-l accepte. Cu toate astea I lupta nu fusese inutilă, pentru că îi modelase caracterul, îl făcuse ceea ce era. Simţindu-se un străin, îşi dezvoltase empatia pentru alţi străini, ceea ce era neobişnuit pentru fiul unui duce. Acest lucru îl făcuse să devină I prieten cu Nicholas, cu Kenneth şi cu ceilalţi, îmbogăţindu-i substanţial viaţa.

Deşi noutatea era zguduitoare, nu avea un impact real. Era acelaşi dintotdeauna, cu defectele şi calităţile lui. Dacă le-ar fi spus adevărul prietenilor apropiaţi, nu le-ar fi păsat. Ei îi oferiseră adăpost, fizic şi mental, când era în creştere, şi nu aveau să-l abandoneze acum. Devenise un om bogat prin intermediul mineritului şi al investiţiilor, pentru a dovedi că nu avea nevoie de ajutorul ducelui. Graţie acestor eforturi, acum nu mai I conta că nu avea să moştenească nimic.

S-a gândit la trecut, reinterpretându-l în lumina noutăţilor aflate. Nu-şi pierduse familia, pentru că nu Hvusese niciodată una cu adevărat. În mod ciudat, deşi operise că nu-l mai ura pe duce. Un om mai bun l-ar fi tratat mai blând pe bastardul soţiei, dar ducele nu avusese niciodată prea multă

bunătate în el. Faptul că putuse fi atât de dispreţuitor la adresa lui Benfield chiar de faţă cu el era caracteristic pentru firea sa crudă. Metehnele lui dominatoare erau mândria şi convenienţele, ţii probabil că nu-i fusese uşor să se confrunte permanent cu dovada umilinţei lui.

După ce Michael şi-a regăsit liniştea, s-a întors la – ifrathmore House. Era mai bine să cunoşti adevărul decât să persişti în ignoranţă. Cu toate acestea, se simţea la fel de epuizat ca în timpul lungii convalescenţe de după Waterloo. Îi mulţumea lui Dumnezeu pentru Nicholas şi Clare, care-l luaseră la ei acasă şi îl îngrijiseră ca pe un frate. Cu astfel de prieteni, nu avea nevoie de familie.

Liniştea lui a durat până când lacheul i-a înmânat o carte de vizită.

— Vă aşteaptă o doamnă, milord.

Inima i-a bătut mai tare când a auzit paşii familiari. Şi-a aşternut pe faţă expresia serenă a sfintei Catherine, apoi s-a întors încet de la fereastră.

Michael îi păruse mai tânăr, mai lipsit de griji, atunci când îl văzuse în parc. Acum, când era mai aproape, a văzut că ridurile de la colţurile ochilor i se adânciseră şi părea tensionat. Dar vocea lui era la fel de plină de căldură.

— Catherine?

Doamne, Dumnezeule, avea să poată duce la bun sfârşit toată înşelătoria asta?

— Îmi pare rău că vă deranjez, Lord Michael, a murmurat ea cu un nod în gât.

— Cum am ajuns la asemenea formalisme, Catherine? A traversat încăperea şi a sărutat-o uşor, prietenește.

Mă bucur mult că te văd. Eşti la fel de încântătoare ca întotdeauna. Lăsându-i mâinile, a întrebat-o: Ce fac Amy? Şi Colin?

— Amy este minunată. De-abia ai mai recunoaşte-o Aş putea să jur că a crescut opt centimetri de primăvar trecută. Colin – a şovăit, căutând să spună ceva măca parţial adevărat – este încă în Franţa.

— Nu sunt deloc politicos, a replicat el fără să bănui că nimic. Ia loc, te rog. O să sun să ne aducă ceaiul.

— Înainte, ar fi mai bine să-ţi spun de ce am veni s-a încumetat ea înainte de a-şi pierde tot curajul Am nevoie de un ajutor mai degrabă neobişnuit. S-ar” s-ar putea să vrei să mă dai afară când vei auzi despre ce este vorba.

Dintr-odată serios, Michael a scrutat-o cu atenţie.

— Niciodată, a spus el calm. Îţi datorez viaţa, Catberine. Poţi să-mi ceri orice.

— Ai mai multă încredere în mine decât merit. Îi venea să renunţe, dar în ultima clipă şi-a amintit de ce urzise întregul plan. Mi-e teamă că… am nevoie de un soţ. Un soţ temporar.

capitolul 19

Michael o privea fix, întrebându-se dacă a auzit bine. Semnificaţia evident vulgară nu putea fi adevărată. Poate căzuse de pe cal şi aterizase în cap şi toată ziua aceasta era numai visul unei minţi chinuite de febră.

— Poftim?

— Îmi pare rău, gândurile mele sunt vraişte. Catherine s-a aşezat şi a inspirat adânc. Tocmai am venit de la cabinetul unui avocat, unde am aflat că sunt singura nepoată a lordului de Skoal. Bunicul doreşte

să ne cunoască pe mine şi pe soţul meu şi să vadă dacă meritǎm să moştenim insula. Din cele spuse de domnul Harwell rezultă că lordul este foarte bolnav, aşa că trebuie să urgentăm lucrurile. Mi-ar lua săptămâni ca să-l anunţ pe Colin să se întoarcă din Franţa. Până atunci, bunicul s-ar putea să moară şi ocazia să fie pierdută.

Poţi ajunge pe Skoal de la Londra în două sau trei filv, cel mult.

Catherine a zâmbit dezolată.

— Nu este suficient să merg singură. Domnul Harwell «pus că lordul trebuie să fie în aceeaşi măsură de acord 11 u soţul meu. Altfel, insula va fi lăsată altcuiva. Ochii în alunecat în altă direcţie. De vreme ce Colin nu poaijunge aici la timp, ai putea... ai putea să vii cu mine i-utru câteva zile şi să pretinzi că eşti soţul meu?

În felul ei, cererea era la fel de şocantă ca anunţul acelui.

— Glumeşti.

— Mi-e teamă că nu. Şi-a muşcat buza. Ştiu că este o uigăminte scandaloasă, dar nu găsesc altă soluţie mai nună.

Exista cu siguranţă un Dumnezeu, şi avea un simţ al umorului foarte ciudat. Michael a spus prudent:

— Cu alte cuvinte, ţi-ai dori să iau parte la o şaradă pentru a-l înşela pe bunicul tău.

— Sună îngrozitor, nu-i aşa? Urăsc ideea de înşelătoi le. Totuşi, ca să fiu dreaptă, moştenirea ar fi bine-venită. De fapt, teribil de bine-venită. Şi ca să fiu şi mai dreaptă, bunicul meu s-ar putea să te placă mai mult decât pe Colin. Înţeleg că lordul caută braţe de nădejde în seama cărora să lase insula.

Iar Colin Melbourne nu era cel mai sigur

om pe care să te bizui. Amintindu-şi de jena financiară în care erau la Bruxelles, Michael a înţeles de ce această moştenire era de o importanţă vitală pentru ea.

— Iar înşelătoria asta nu va face niciun rău, a eonii nuat Catherine. O femeie poate conduce un domeniu la fel de bine ca un bărbat, iar eu o să învăţ tot ce este necesar.

Poate se temea că Melbourne va refuza să trăiască într-un loc atât de izolat, şi-a zis Michael. Sau poate că nu-i mai suporta infidelităţile şi voia să-şi făurească o viaţă proprie. Oricare ar fi fost motivele, nu intenţiona s-o descoasă. Existau însă alte întrebări care necesitau un răspuns.

— Numai gândul că spui o minciună te-a pus în dill cultate. Eşti o actriţă destul de bună ca să mă prezinţi drept soţul tău?

Ea a închis ochii timp de zece secunde.

Apoi i-a de „chis şi i-a spus degajată:

— Sunt o excelentă actriţă, Colin. Pot face orice este nevoie să fac.

Era din nou sfânta Catherine, iar vocea ei fusese atât de convingătoare când i se adresase cu numele soţului, încât l-au trecut fiorii. Toate femeile erau mincinoase înnăscute? Era un lucru bun că nu semăna deloc cu Caroline, altfel ar fi fost periculos.

Poate că ea era în stare să ducă până la capăt şarada, dar el era? Aveau de petrecut mult timp împreună, în public trebuiau să mimeze intimitatea fizică şi vor bală a unui cuplu cu vechime. În particular, trebuiau să păstreze distanţa. Ţinând cont de sentimentele lui, combinaţia avea să fie un adevărat iad.

Bineînţeles că ea nu-i cunoştea trăirile. Avea şi nevinovăţia unei femei de mult

măritate şi monogame. Uitase ce animale de nestăpânit puteau fi bărbaţii, dacă ştiuse cu adevărat vreodată. Cu toate astea, nu putea refuza. Nu numai din cauză că îi oferise ajutorul lui necondiţionat, dar şi pentru că nu putea rezista tentaţiei de a fi cu ea. Era la fel de prost ca întotdeauna.

— Foarte bine. Te-ai făcut cu un soţ temporar.

— Îţi mulţumesc din suflet! a exclamat ea cu un suspin de uşurare. Nu exista nimeni altcineva la care să apelez.

Pentru că ceilalţi prieteni de sex masculin erau mai raţionali, şi-a spus el întristat.

— Dacă timpul este esenţial, plecăm mâine spre Skoal?

— Dacă poţi să te eliberezi aşa de repede, ar fi ideal. Dar nu ai alte obligaţii?

s-a interesat ea ridicând din sprâncene.

— Nimic care să nu poată fi anulat.

— Fii binecuvântat, Michael. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine. Catherine s-a ridicat în picioare. Mă întorc la cabinetul domnului Harwell ca să-i spun că mergem 11 Skoal. Fără îndoială că are instrucţii pentru mine. A mai spus că o să-mi avanseze o sumă de bani pentru i la ltuielile de călătorie dacă mă decid să merg.

— Nu e nevoie. O să mă ocup eu de tot. i – Mi-e imposibil să accept.

I – De ce nu? La urma urmei, sunt soţul tău, i-a spus în glumă. Pe deasupra, dacă bunicul tău este un tip despotic, te vei simţi prost dacă accepţi banii lui. I Crescând în casa ducelui de Ashburton, Michael devenise expert în strategiile legate de bani şi putere.

— Nu m-am gândit la asta. Cu siguranţă că e mai bine li am obligaţii faţă de tine decât faţă de un bunic necunoscut, dar o să-ţi restitui banii cât de curând posibil.

— Foarte bine. Michael a deschis uşa salonului şi a poftit-o să treacă. Te duc la avocat.

— Nu e nevoie.

El şi-a încruntat sprâncenele în maniera folosită ca Vi intimideze pe tinerii stegari.

— Pretind ca soţia mea să-mi respecte dorinţele.

Ea a râs, părând cu câţiva ani mai tânără decât atunci când venise.

— O să mă străduiesc să fiu mai ascultătoare, dragul meu.

— Nu te strădui prea tare. Îmi placi aşa cum eşti.

S-au privit ochi în ochi o clipă lungă.

Michael se întreba dacă ea îşi dădea seama cât de periculoasă era mascarada asta. Jurase să se comporte onorabil, dar era şi el om, făcut din carne.

Catherine avea încredere în el. Trebuia să-şi amintească lucrul ăsta.

Catherine s-a urcat în şareta lui Michael, simţindu-se deopotrivă uşurată şi vinovată. Faptul că-l minţea era demn de dispreţ, mai ales că o ajuta atât de mult. Şi totuşi, nu vedea altă soluţie în viaţa ei. Nici măcar lui Anne nu putea să-i explice de ce nu concepea să se recăsătorească. Nici nu-şi putea asuma riscul ca el să se simtă obligat să-i rezolve problemele oferindu-i numele lui. El merita mai mult; o merita pe fata minunată din parc, cu părul ei strălucitor şi cu surâsul cald şi apropiat.

Merita o femeie cinstită, nu o

impostoare neruşinaţi precum Catherine Melbourne.

Ascunzându-şi vinovăţia, i-a povestit ce aflase despre părinţii ei şi despre Skoal, în timp ce Michael se strecura cu şareta prin circulaţia aglomerată de după-amiază.

— Bunicul tău pare un tiran, a constatat el la final, E bine că nu mergi singură acolo.

Ea era de acord. Poate că îi venea greu să petreacă atât de mult timp cu Michael, dar avea să se simtă mal în siguranţă în compania lui.

— Pentru că avocatul şi bunicul ştiu atât de multe lucruri despre tine şi familia ta, ai face bine să-mi povesteşti câte ceva despre Colin ca să nu fac greşeli.

Catherine s-a gândit o clipă ce ar fi trebuit să ştie Michael.

— Tatăl lui Colin a fost un loialist

american care a rămas cu armata britanică după revoluţie. Şi mama lui era americancă, prin urmare nu avea rude apropiate în Anglia. A crescut pe lângă armată, aşa că nu a existat niciun loc anume care i-ar fi putut fi cămin. S-a dus la şcoală la Rugby înainte de a se înrola în regiment. Când l-am cunoscut eu, părinţii lui erau morţi. A simţit cum o cuprinde un val de tristeţe în timp ce povestea amănuntele esenţiale din viaţa lui Colin. Stăpânindu-şi lacrimile, a continuat: Din fericire, chiar dacă nu semănaţi prea bine, aveţi în mare cam acelaşi aspect, sunteţi înalţi, cu păr castaniu şi ţinută de militar.

— E uşor de ţinut minte; pe deasupra, întrucât ofiţerii britanici nu poartă de obicei uniformă când nu sunt în misiune, nu va trebui să-mi găsesc peste noapte o ţinută

înzorzonată de cavalerist. Michael a condus cu dibăcie şareta printre două căruţe oprite. O iei şi pe Amy pe insulă? Presupun că bunicul tău vrea să cunoască şi următoarea generaţie.

Catherine a clătinat hotărâtă din cap.

— N-o s-o iau, pentru că împrejurările sunt destul de nesigure. Poate că lordul e un adevărat monstru. Pe lângă asta, n-ar fi deloc corect să-i cer să participe la o înşelătorie.

— Aici cam ai dreptate. Înşelătoriile sunt pentru eu lui şi, a comentat el sec. Ai pe cineva care să se ocupe tir ea? Dacă nu ai, sunt sigur că familia Strathmore o să lic bucuroasă să o găzduiască.

L – Nu este nevoie. Acum stăm la familia Mowbry. Anne şi Charles locuiesc cu mama lui, care este văduvă, Bucă-ţi aduci aminte.

Catherine a chicotit: Amy e încântută să-i revadă pe Clancy şi pe Ludovic cel Leneş.

— Şi mie mi-e dor de căţel, a mărturisit el cu un zâmbet. Ce face Charles?

I Ea a tăcut o clipă, întrebându-se dacă se cuvenea să ceară şi mai mult ajutor. În cele din urmă, de dragul prietenilor, a decis să îndrăznească. – Charles şi-a revenit bine de pe urma rănilor, dar nu reuşeşte să-şi găsească de lucru.

— Mulţi foşti soldaţi trec prin greutăţi asemănătoare. I lupă o clipă de reflecţie, Michael a spus: Ducele de Cindover, adică prietenul meu Rafe, are o mulţime de proprietăţi şi de afaceri. Chiar seara trecută mi-a spus < \ domnul care i-a fost un soi de administrator general timp de treizeci de ani se apropie de pensie. Rafe m-a întrebat dacă ştiu pe cineva care ar putea lucra cu

bătrânul Wilson şi care să-i preia în cele din urmă funcţia. Pe lângă inteligenţă, cinste şi eficienţă, pentru acest post e nevoie de cineva care ştie să comande oameni, de aceea Rafe s-a gândit că un fost ofiţer ar fi o alegere bună. I >ed că el şi Charles s-ar înţelege foarte bine.

— Pare perfect. Eşti atât de bun, Michael!

— Rafe o să fie bucuros să găsească pe cineva cu însuşirile lui Charles, a asigurat-o el, stânjenit de mulţumirile entuziaste. O să-i spun să-l cheme la Candover House în zilele următoare.

Au ajuns la destinaţie. Michael a scos o monedă şi i-a aruncat-o unui băiat să ţină calul, apoi s-a dat jos şi a ajutat-o pe Catherine să coboare din trăsură. Ea i-a zâmbit neliniştită.

— Primul act al mascaradei este gata să înceapă. Licărirea maliţioasă din ochii lui verzi a făcut-o să-şi intre în rol, parteneri împotriva întregii lumi.

— O să vorbesc cât de puţin este posibil, a promis el, Aşa n-o să am probleme.

Întâlnirea a mers ca pe roate. Domnul Harwell a foit încântat de decizia lui Catherine şi în mod evident a fost plăcut impresionat când i-a văzut „soţul”. Când au ajuns din nou la şaretă, în siguranţă, Catherine a scoi un oftat de uşurare.

— A fost de bun augur, nu crezi?

— Până aici e bine. Acum te duc acasă?

Şi-a dat seama stânjenită că nu-l putea lăsa să se revadă cu familia Mowbry. Dacă cineva amintea de moartea lui Colin, minciuna ei ar fi fost distrusă şi Michael s-ar fi putut supăra pe bună dreptate. În cele

din urmă avea să afle că era văduvă, dar din cauza modului în care autorităţile treceau decesul sub tăcere, spera să-şi poată ascunde trădarea de moment. Dumnezeule mare, dar mergea ca pe sârmă!

— Păi, până aproape de casă. Ar fi mai bine să mă laşi la o stradă sau două distanţă.

— Nu vrei ca Anne şi Charles să ne vadă împreună? A privito pieziş. Dacă te îngrijorează aparenţele, o să-ţi fie greu să duci la capăt această şaradă.

— Orice femeie care a străbătut Spania în lung şi-a lat cu armata nu-şi face prea multe griji din pricina convenienţelor, a spus glumeaţă. Dar cu cât sunt mai puţini oameni care ştiu de escapada asta, cu atât este mai bine.

— Asta înseamnă că niciunul din noi nu

va avea servitori. A clătinat din cap. Partea asta e uşoară, dar ai idee câte potenţiale complicaţii îţi creezi pentru viitor?

— M-am gândit la asta. Tot ce pot face este să mă ocup de probleme pe măsură ce apar. Mai e o chestie pe care am învăţat-o în Spania – nu-ţi face griji pentru criza de mâine când nu ai rezolvat-o pe cea de astăzi. I-a adresat un zâmbet ezitant. Şi cu ajutorul tău, criza de astăzi au fost depăşită.

— Curajoasă femeie. I-a zâmbit şi el cald. E o treabă nebunească, dar trebuie să spun că aştept cu nerăbdare căsătoria noastră.

Şi ea aştepta; al dracului de mult.

De îndată ce Michael a intrat în Strathmore House, lacheul i-a spus că gazda dorea să-l vadă. Întrebându-se ce altceva s-ar mai fi putut întâmpla în ziua asta nebună,

Michael s-a dus în biroul prietenului lui.

Lucien s-a ridicat în picioare şi i-a spus pe un ton foarte serios:

— Scrisoarea asta a sosit cu puţin timp în urmă.

Hârtia avea un chenar negru. Michael, care înţelesese motivul pentru care prietenul lui dorise să i-o înmâneze personal, a rupt sigiliul şi a parcurs epistola.

— E de la Benfield, a spus impasibil. Ducele de Ashburton a murit. Probabil că şi-a dat duhul foarte curând după plecarea mea.

— Îmi pare rău, a murmurat Lucien. Indiferent cât de dificilă a fost relaţia, pierderea unui părinte trebuie să fie o lovitură.

— E cu siguranţă sfârşitul unei epoci,

dar nu face risipă de compasiune cu mine.

Michael privea fix rândurile scrise neglijent. Benfield era un tip responsabil; avea să fie un duce bun. Mai bun decât bătrânul acru căruia îi urma. Ceruse chiar politicos şi o întrevedere, spunând că aveau probleme de discutat.

Incapabil să-şi închipuie ce ar fi putut să-şi spună unul altuia, a pus un colţ al scrisorii pe flacăra lumânării de pe birou. Hârtia s-a înnegrit, apoi a luat foc.

„Aş fi fost fiul tău dacă ţi-ai fi dorit asta”. Simţea o apăsare pe piept în timp ce era cuprins de regrete dureroase. Dacă bătrânul duce şi-ar fi dorit iubire şi credinţă filială, le-ar fi putut avea atât de uşor! Michael tânjise cu disperare după iubire; poate din pricina asta iubise mai târziu cu atâta nesăbuinţă.

Înainte ca flăcările să-i ardă vârfurile degetelor, a aruncat resturile fumegânde în şemineu.

— Mâine plec din oraş pentru vreo două săptămâni.

— Presupun că înmormântarea va fi la Ashburton.

— Fără îndoială, dar nu acolo mă duc. S-a ivit o altă problemă.

— Nu iei parte la înmormântarea tatălui tău? Lucien nu-şi putea stăpâni surpriza din voce, dar el îşi iubise mult tatăl.

— Prezenţa mea nu ar fi bine-venită.

Nefiind în stare să-i explice nici măcar lui Luce, Michael a privit hârtia care se transforma în scrum. Cu puţin noroc, asta fusese ultima legătură dintre el şi familia Kenyon.

Şi-a ridicat fruntea. Lucien avea o

expresie neliniştită pe care Michael i-o mai văzuse, chiar dacă nu în ultimii doi ani. Voia să-l asigure că nu avea de ce să-şi facă griji, dar era prea secătuit ca să găsească vorbele potrivite.

— Nu mă aştept la nimic urgent, dar dacă ai nevoie să dai de mine, o să fiu pe insula Skoal sub numele de Colin Melbourne.

Prietenul lui a ridicat din sprâncene.

— Ce pui la cale? în mod normal, impostura este specialitatea mea.

— Mă lupt un pic cu balaurii.

Michael s-a oprit, amintindu-şi brusc de dădaca lui din copilărie. Fanny era o fată bună de la ţară şi cel mai apropiat surogat de mamă pe care-l avusese. În poveştile pe care i le spunea la culcare, făcuse o combinaţie între Sfântul Gheorghe şi

Arhanghelul Mihail din care ieşise un personaj aventuros şi eroic numit Sfântul Mihail. Michael visa să spintece balauri., să salveze domniţe şi să întreprindă alte fapte măreţe. În felul acesta ar fi câştigat în mod sigur aprecierea tatălui său şi mâna celei mai frumoase prinţese din lume.

Însă tatăl lui nu era tatăl lui, iar minunata prinţesă era măritată cu altul. Păcat că Fanny nu fusese destul de educată ca să-i povestească despre Don Quijote, care era adevăratul model din viaţa lui Michael. Cu o faţă impenetrabilă, a început să-i descrie o companie de vase cu abur în care se gândea să investească. Lucien a acceptat cu tact schimbarea de subiect şi nu s-a mai adus deloc vorba de ultimul şi neregretatul duce de Ashburton.

Numai când s-a dus în seara aceea la

culcare, Michael şi-a dat seama cât de norocos era. Faptul că o ajuta

V Catherine era antidotul perfect pentru perioada neat lă care ar fi urmat.

„Mi-am mai dorit un fiu. În locul lui, te-am avut pe tine”.

capitolul 20

— Afară e o caleaşcă, a dat Amy de ştire. S-a uitat în paté. Eşti absolut sigură că nu pot veni cu tine?

— Absolut. Vreau să mă asigur că acest nou bunic merită să o cunoască pe fiica mea, i-a spus Catherine îmbrăţişând-o. Dar dacă se poartă frumos, gândeşte-te, într-o bună zi s-ar putea să devii Lady de Skoal.

— Pare destul de grozav, a fost Amy de acord. Dacă

O să-ţi placă bătrânul gentleman, trimite după mine şi o 1,1 vin imediat.

— O să vedem. Promit că n-o să fiu plecată prea mult tlmp. Catherine a ieşit însoţită de toată familia şi de cei lloi câini.

— Mi-aş fi dorit să nu călătoreşti singură, i-a spus Anne în timp ce vizitiul încărca bagajul.

— Cu un vizitiu şi însoţitorul lui nu sunt singură. Pe deasupra, suntem în Anglia, nu în Spania. N-o să \lţesc nimic.

Vinovăţia începea s-o copleşească; tocmai îşi minţise

1 i-a mai bună prietenă. A fost o uşurare când au pornit la drum.

O jumătate de oră mai târziu, caleaşca a oprit la un han aglomerat de pe drum pentru a-l lua pe Michael. După ce i-a fost încărcat bagajul, acesta a sărit în vehicul şi a spus:

— Dacă nu te deranjează să călătorim

toată ziua, o să ajungem la Skoal mâine-seară.

— Aşa sper. Bunicul ăsta al meu m-a făcut foarte curioasă.

Caleaşca era încăpătoare şi foarte confortabilă, ilar Michael era totuşi prea aproape pentru liniştea lui Catherine. Uitase de aura de forţă stăpânită pe care o emana.

Au vorbit puţin, absorbit fiecare de gândurile lui Deşi călătoreau fără servitori, autoritatea înnăscută a I Michael inspira respect din prima clipă şi îi ajuta să o ţină cei mai buni cai disponibili atunci când se oprea

Michael cunoştea bine drumul; Catherine a des perit motivul când au ajuns într-un sat numit Gre Ashburton, în Wiltshire. Era zi de târg, şi caleaşca s-a rât

încet prin piaţa centrală. Ea a întrebat somnoroas

— Satul are vreo legătură cu familia ta?

— Ashburton Abbey, reşedinţa familiei, se află ca la trei kilometri şi jumătate pe drumul pe lângă ea tocmai am trecut, a informat-o el privind distrat fereastră.

— O, Doamne! Dintr-odată, Catherine s-a dezmetici Aici e căminul tău?

— Aici m-am născut şi am crescut. Căminul meu es în Ţara Galilor.

— Ai cumpărat dulciuri din prăvălia aia? s-a interesat ea fascinată.

— A doamnei Thompsen? Da.

Era atât de laconic, de parcă ar fi mărturisit o crinii

Pentru că nu voia să vorbească despre trecut, ea a privi cu atenţie satul şi a încercat să şi-l imagineze pe tânăru Michaei

alergând pe străzi. Părea o comunitate plăcuta şi prosperă. Apoi s-a încruntat.

— Pe multe uşi sunt panglici negre.

— Ducele de Ashburton a murit ieri.

— A fixat cu privirea, sigură că nu auzise bine.

— Tatăl tău a murit ieri şi nu ai spus nimic?

— Nu era nimic de spus.

Se uita în continuare pe fereastră, cu faţa ca de piatră.

Catherine şi-a amintit când discutaseră la Bruxelles despre familia lui. Mâna lui era strânsă în pumn pe bancheta dintre ei. Cu timiditate, şi-a pus palma peste ea. 1

— Îţi sunt chiar mai recunoscătoare pentru că într-un moment ca ăsta ai avut generozitatea să mă ajuţi.

Fără a o privi, şi-a tras mâna de sub a ei

şi i-a strâns-o convulsiv.

— Dimpotrivă, eu ar trebui să-ţi fiu recunoscător.

Deşi niciunul dintre ei n-a mai vorbit, mâinile lor au îl \mas încleştate multă vreme.

Au călătorit până la căderea nopţii, când au făcut popas la un han. Au găsit două camere libere, lucru pentru i are Catherine a fost recunoscătoare. După ce s-au mai înviorat, au cinat într-un separeu. Amândoi s-au mai relaxat stimulaţi de mâncarea bună, conversaţia plăcută şi o sticlă de Bordeaux fin.

Când a fost strâns şi ultimul tacâm, Michael a scos din buzunar o carte.

— M-am oprit la Hatchard’s şi am găsit un ghid al părţii de vest a Angliei în care este menţionată şi insula Skoal. Ne uităm să

vedem ce ne aşteaptă?

— Te rog. Nu ştiu aproape nimic despre ea.

Michael a dat paginile până a ajuns la capitolul cu pricina.

— Insula are cam trei kilometri jumătate pe cinci şi este împărţită în Marele Skoal şi Micul Skoal. Sunt două insule aproape separate, legate doar printr-o limbă naturală de stânci ca un drum, numită Gâtul. Autorul insistă ca vizitatorii să nu încerce să traverseze Gâtul noaptea, de teama „stâncilor înspăimântător de ascuţite care răsar din mare la mai mult de şaizeci de metri dedesubt”.

Ea a luat o înghiţitură de vin, delectându-se cu tonul grav al vocii lui.

— O să ţin minte.

— Are aproximativ cinci sute de locuitori

şi mai mulţi pescăruşi decât îşi poate închipui autorul, a continuat el. Ocupaţiile de bază sunt pescuiul şi agricultura. A fost locuită din „timpuri imemoriale” şi este „remarcabilă pentru amestecul de obiceiuri celtice, anglo-saxone, vikinge şi normande”. Este de asemenea una dintre puţinele enclave feudale rămase în Europa de Vest.

Catherine şi-a rezemat bărbia în palmă şi a admirat umbrele spectaculoase pe care le arunca flacăra lumânării pe chipul lui Michael.

— Ce înseamnă de fapt lucrul ăsta?

— Sper că îţi place plăcinta cu carne de porumbel. 1 Lordul este singurul căruia îi este permis să aibă o voii eră pentru porumbei.

— La asta se rezumă privilegiul feudal?

a râs ea. Sunt dezamăgită.

El a consultat cartea.

— Păi, lordul este vasalul regelui Angliei, lucru rar în această epocă modernă şi plicticoasă. Şi-a aruncat ochii şi pe următoarele pagini. Fără îndoială că sunt aici mai I multe lucruri, dar autorul insistă cu entuziasm pe tema stâncilor spectaculoase şi a grotelor marine. O să te las să citeşti singură detaliile.

— Mulţumesc.

Vârfurile degetelor lui le-au atins pe ale ei când i-a V dat ghidul. A simţit furnicături pe tot corpul. Intimita1 tea acestei mese era exact lucrul de care se temuse când se hotărâse să-i ceară ajutorul. Prea multă apropiere. I Prea multă dorinţă.

Şi-a terminat vinul dintr-o înghiţitură şi s-a ridicat în picioare.

— Mă retrag. A fost o zi lungă.

— Cea de mâine va fi şi mai lungă, a înştiinţat-o el golindu-şi la rândul lui paharul.

În timp ce urcau scările, el a ţinut-o uşor de braţ, ca un soţ. Dacă ar fi fost căsătoriţi cu adevărat, ar fi fost obişnuită cu politeţea lui calmă şi cu virilitatea lui I profundă. Nu ar fi cuprins-o o ameţeală mai potrivită pentru o fată de şaisprezece ani decât pentru o văduvă I se douăzeci şi opt.

Au ajuns la camera ei şi Michael a descuiat uşa. Când s-a dat la o parte pentru ca ea să poată intra, l-a privit în ochi şi a ştiut că nu ar fi trebuit să bea al doilea pahar cu vin. Nu era cherchelită; doar destinsă. Ar fi fost simplu şi prietenesc să-şi ridice faţa pentru un sărut de noapte bună. Şi, Doamne, ce bine ar fi fost ca el să o

cuprindă cu braţele!

A recunoscut nefericită că dorinţa i se răspândea în 1 trup ca un sirop cald, dulce şi moleşitor. Dorinţa, duşmanul înşelător. A înghiţit greu.

Curcubeie sfărâmate 201

1 Apropo, am uitat să-ţi spun că Elspeth McLeod şi Wlll Ferris s-au căsătorit. Trăiesc în Lincolnshire şi aşii i aptă primul copil.

Mă bucur foarte mult. Păreau că se potrivesc de minune. Elspeth era aproape la fel de curajoasă ca tine, a pus el cu un zâmbet.

[Simpatia care se putea simţi în admiraţia lui i-a disltms aproape toată raţiunea care-i mai era rămăsese. EA murmurat grăbită:

— Noapte bună, Michael.

I El i-a atins buzele cu un deget în semn

de avertizare. 1 – Nu-mi folosi numele adevărat, i-a spus încet. Ştiu că o să-ţi fie greu, dar trebuie să consideri că sunt Colin.

I – Ar fi mai uşor să folosesc un nume de alint. În felul I lata şi-ar fi exprimat, fără să rişte nimic, şi aspiraţiile «crete. Somn uşor, dragul meu.

El i-a pus în mână cheia camerei. De data asta, atinht rea lui n-a mai furnicat-o. A ars-o.

A închis uşa după ea şi a încuiat-o, apoi s-a prăluişit pe pat. Şi-a plimbat limba pe buze acolo unde degetul lui o atinsese uşor ca un fulg. Deşi îşi putea ascunde dragostea, era mult mai greu să-şi suprime reacţiile senzuale.

Şi-a încleştat pumnii şi s-a gândit la motivele pentru care trebuia să reziste dorinţei.

Pentru că Michael o considera o femeie măritată onorabilă.

Din pricina fetei încântătoare din parc, care îl făcuse să râdă.

Şi mai presus de toate, pentru că ea însăşi nu putea îndura consecinţele inevitabile ale pasiunii.

Ce motive temeinice! Cum de nu-i puteau răcori sângele înfierbântat, care a făcut-o să se zvârcolească toată noaptea?

Micul port Penward era poarta spre Skoal. S-au dus direct pe chei, în golful unde stăteau legate la mal vreo şase bărci de pescuit. După două zile în care fusese hurducată în goana vehiculului, Catherine a fost mulţumită să coboare din caleaşcă.

S-au apropiat de singurul om din preajmă, un bărim voinic care stătea pe un zid de piatră, pufăind dintr-o pl, de lut şi

contemplând marea. Michael i s-a adresat:

— Scuzaţi-mă, domnule. Am vrea să mergem pe Sk Cunoaşte-ţi pe cineva care ne-ar putea duce acolo?

Bărbatul s-a întors, s-a uitat o clipă la Michael, du care şi-a oprit privirea asupra lui Catherine.

— Trebuie să fiţi nepoata lordului.

— Cum aţi ştiut? s-a mirat ea.

— Ochii de insular, a răspuns el. Azi-dimineaţă a sosi vestea de la Londra că o să ajungeţi aici curând. Lonlu m-a trimis să vă aştept. Aţi ajuns repede. S-a ridicat în p cioare. Sunt George Fitzwilliam. Vă voi duce pe insulă.

Catherine şi Michael au schimbat o privire. Avocatul nu pierduse vremea şi-l anunţase pe lord. De acum încolo aveau să fie sub supraveghere permanentă.

Bagajul a fost mutat pe barca lui Fitzwilliam şi caleaşca a plecat. Au pornit pe marea agitată. La scun timp după ce uscatul a dispărut, căpitanul a arătat spre sud-vest, anunţând laconic:

— Skoal.

Catherine a cercetat forma întunecată şi zimţată de la orizont. Soarele coborâse şi era greu să vezi detaliile. Treptat, insula s-a materializat în stânci şi coline. Păsările de mare se roteau pe deasupra, pe cerul pustiu, cu mişcări uşoare din aripi şi scoteau ţipete triste. Din cărui în când, câte una plonja ca o săgeată după pradă.

Au înconjurat o latură a insulei, suficient de aproape ca să observe valurile care se spărgeau la baza stâncilor. Ghidul avusese dreptate în privinţa peisajului romantic, dar prima impresie despre Skoal era

ameninţătoare. Lui Catherine îi venea greu să-şi imagineze că acest loc îndepărtat putea deveni casa ei.

Michael a cuprins-o cu braţul. Ea nu ştia dacă făcuse asta din pricina frigului sau ca să o liniştească. În oricare din situaţii, îi era recunoscătoare.

Printre stânci s-a ivit o breşă şi barca a pătruns pe acolo. Ea şi-a ţinut răsuflarea în timp ce navigau printre coloanele ascuţite de piatră. Trecerea ar fi fost extrem de periculoasă noaptea sau pe timp de furtună.

Au intrat într-un mic golf cu trei docuri unde stăteau legate cu parâme câteva bărci. În timp ce se apropiau de t. irm, din spatele a doua şoproane a apărut huruind o trăsură ciudată şi joasă trasă de ponei. Din ea a coboi, lt un bărbat înalt şi subţire, cu o faţă tăbăcită, care s-a îndreptat fără grabă către

docul la care Fitzwilliam îşi itmara barca.

Michael a sărit pe ţărm, apoi s-a întors şi a prins-o ne Catherine de mână pentru a o ajuta să coboare de pe luntrea care se legăna. Desprinzându-şi mâna cu regret de a lui, s-a întors către nou-venit. Acesta avea în jur de treizeci şi cinci de ani şi era îmbrăcat normal, arătând mai mult a funcţionar decât a gentleman, dar avea un aer liniştit de autoritate.

— Doamna Melbourne, presupun.

Ea a deschis gura să răspundă, însă s-a oprit, frapată de ochii de un albastru-verzui deschis. Aveau nuanţa strălucitoare pe care o văzuse numai la părinţii şi la fiica ei. I-a întins mâna.

— Da. V-am văzut ochii şi am înţeles pentru ce am fost recunoscută atât de uşor de avocatul din Londra şi de căpitanul

Fitzwilliam.

Acesta i-a zâmbit când i-a luat mâna.

— O să vă obişnuiţi cu ei. Jumătate dintre oamenii de aici au astfel de ochi. Sunt Davin Penrose, intendentul insulei. O să vă conduc la casa lordului.

Graseia uşor, având un accent cum ea nu mai auzise niciodată.

— Penrose, a spus interesată. Suntem cumva rude?

— Aproape toţi cei de pe Skoal sunt; avem numai cinci nume de familie uzuale. Penrose, Fitzwilliam, Tregaron, De Salle şi Olson.

Nume la fel de variate ca moştenirea insulei. L-a prins pe Michael de cot pentru a-l aduce mai în faţă.

— Domnule Penrose, acesta este soţul meu, căpitanul Melbourne.

Era prima dată când îl prezenta pe Michael drept Colin. Se simţea foarte ciudat.

— Sunt încântat, domnule Penrose, a rostit Michael impasibil. Ce înţelegeţi prin intendent?

— Administratorul domeniului Skoal, deşi mai am şi alte îndatoriri.

Davin le-a strâns mâinile, apoi a dat ordin că bagajele să fie încărcate. Câteva minute mai târziu se hurducau către stâncile ascuţite care înconjurau golful.

— Există vreun tunel? s-a interesat Michael.

Davin a aprobat din cap.

— A fost săpat prin stânci acum aproximativ cincizeci de ani, de nişte mineri din Cornwall. Aici este cel mai bun golf de pe insulă, dar era inutilizabil înainte de a se

construi tunelul.

Catherine a aruncat o privire afară şi a văzut cum drumul urca abrupt şi dispărea într-o deschizătură întunecată din stâncă. Lumina s-a micşorat brusc când au pătruns în tunelul tăiat grosolan prin care trăsura de-abia avea loc să treacă.

— Pot poneii să ne ducă până în vârful dealului pe aşa o pantă?

— Trebuie să poată, a răspuns intendentul. Singurii cai de aici sunt cei ai lordului. Toţi ceilalţi folosesc boi şi ponei.

Au ieşit la lumină şi drumul n-a mai urcat. Puţinii copaci care se vedeau erau piperniciţi şi contorsionaţi de vânturi, dar erau înconjuraţi de orz sălbatic din belşug. Florile galbene străluceau în nuanţe aurii sub razele soarelui care apunea.

Treceau printre ferme izolate din piatră

cenuşie cioplită şi câmpuri cultivate cu grijă. Au străbătut şi o vâlcea cu vegetaţie verde luxuriantă, copaci mai înalţi şi un covor albastru, înmiresmat de zambile sălbatice. Catherine a simţit că sufletul i se înalţă. Nu era deloc greu să-ţi placă un loc ca ăsta.

Soarele trecuse dincolo de linia orizontului când au ajuns la reşedinţa lordului. Clădirea masivă avea creneluri, ceea ce arăta că fusese la origini un castel, deşi mai târziu se făcuseră adăugiri.

Davin a coborât primul din trăsură şi a ajutat-o pe Catherine să iasă. În timp ce ea îşi aranja rochia, din casă a apărut o femeie între două vârste.

— Bună ziua, doamnă Melbourne, domnule căpitan Mviboume. Sunt menajera, doamna Tregaron. Bagajele Vui fi duse în

camera dumneavoastră, dar lordul doreşte

1 vă vadă chiar acum.

— Am făcut o călătorie foarte lungă, a spus Michael, huţia mea ar prefera să se odihnească puţin înainte de ţi cunoaşte bunicul.

Sprâncenele menajerei s-au unit de îngrijorare.

— Lordul s-a exprimat foarte clar că trebuie să mergeţi Imediat.

— E-n regulă. Catherine şi-a oprit în gât numele lui Michael, pe care aproape că îl rostise cu voce tare. Fără ndoială că este la fel de curios să mă cunoască aşa cum unt şi eu.

El i-a cercetat faţa, apoi a clătinat aprobator din cap.

— Cum doreşti.

Grija lui pentru ea era reconfortantă. L-a

luat de braţ şi au pornit după doamna Tregaron. Casa era ca un labirint ticsit cu un talmeş-balmeş de decoraţiuni i. iracteristic locuinţelor foarte vechi. Scaune Sheraton Măteau alături de scrinuri din stejar sculptat din vremea lui Iacob I, iar tapiserii ponosite atârnau lângă portrete de elisabetani băţoşi. Catherine a aruncat o privire unuia dintre ele şi a văzut nişte ochi albaştri-verzui care o fixau.

Drumul era întortocheat, dar nu au părăsit parterul, într-un sfârşit au ajuns la o uşă masivă de stejar. Doamna Tregaron a ciocănit şi apoi a deschis-o.

— Au sosit, stăpâne.

O voce profundă a strigat răguşit:

— Adu-i înăuntru.

Catherine şi-a ridicat capul. Actul principal al mascaradei era gata să înceapă.

capitolul 21

Profund recunoscătoare că îl avea pe Michael cu ea, Catherine a intrat în dormitorul bunicului ei. Două sfeşnice luminau trăsăturile severe ale bărbatului rezemat

206 Mary Jo 9 utney de pernele patului masiv cu baldachin. I-a văzut trăsătuflrile feţei prelungi şi ridate de sub părul des şi argintiu I şi i s-a oprit respiraţia de uimire. Probabil că tatăl ei nrl şi semănat foarte mult cu lordul dacă ar fi trăit până lui I vârsta asta.

Apariţia ei a părut la fel de surprinzătoare. Mâini brăzdate de vene ale bătrânului s-au încleştat de cuvvr-e tură când a privit-o.

— Semeni cu bunica ta.

— Îmi pare rău că nu am cunoscut-o

niciodată, dar sunt bucuroasă că v-am întâlnit pe dumneavoastră. I A mers lângă pat şi i-a luat mâna. I-a simţit oasele fragile sub piele, dar ochii lui, cu aceeaşi nuanţă albastră-wrzuie, erau încă arzători şi voluntari. I-a strâns mâna şi I apoi i-a dat drumul. Bunicule, el este soţul meu, Colin Melbourne.

Michael s-a înclinat respectuos.

— E o plăcere să vă cunosc, domnule.

Ochii lordului s-au îngustat.

— Nu sunt sigur că plăcerea este reciprocă. Din câte I am auzit, eşti un ticălos iresponsabil.

— E o doză de adevăr în asta, a spus Michael blând. Un bărbat cu adevărat responsabil nu le-ar fi îngăduit soţiei şi copilului să participe la campania din Spania. A zâmbit către Catherine. Dar

desfid pe oricine ar prel tinde că îi rezistă soţiei mele atunci când îşi pune ceva în cap.

Căldura din vocea lui când a spus „soţia mea” a fi I cut-o să simtă un nod în gât. Dacă ea ar fi fost altfel…

— Unde e strănepoata mea? a vrut lordul să ştie.

— Amy este la nişte prieteni la Londra, a răspuns 1 Catherine.

Cu sprâncenele unite a nemulţumire, le-a făcut semn I s-a stea pe scaunele de lângă pat.

— Ar fi trebuit să o aduci şi pe ea.

— Călătoria este lungă şi obositoare şi nu ştiam ce o să găsesc aici.

— Probabil că n-a fost atât de obositoare, a remarcat el f caustic. Ai venit destul de repede când ai aflat că este în 1 joc o moştenire.

Fonul a făcut-o să se simtă ca o vânătoare lacomă de eh rre. Ei bine, chiar asta era.

— Perspectiva moştenirii e bine-venită, nu pot să neg Mă, dar eram interesată şi să vă cunosc. Pentru că domnul Harwell mi-a spus că sănătatea dumneavoastră este flibredă, mi s-a părut cel mai indicat să vin în grabă.

[– Nu-ţi închipui că o să-ţi las totul necondiţionat doar I pentru că ai un chip frumos, a mormăit el ameninţător. IvArul tău Clive s-a născut pe insulă şi o cunoaşte bine. Mult mai bine decât tine.

Catherine a bănuit că bunicul ei o întărâta intenţionat.

— Bineînţeles că decizia vă aparţine. Nu e uşor să trans[111 îţi responsabilitatea

pentru vieţile atâtor oameni.

— Aşa e. Privirea lui s-a îndreptat spre Michael. Multe depind de tine. Nu ştiu dacă i-aş încredinţa insula mea unui soldat. Fiul meu William a fost nebun că a intrat în armată. A fost egoist şi nesupus. Nu era în stare să 1 conducă nicio crescătorie de găini.

— Aş dori să nu vorbiţi astfel despre tata, a ripostat ea. I I şi mama au fost curajoşi şi generoşi şi cei mai buni părinţi.

— O să vorbesc despre ei oricum îmi place. El a fost fiul meu până când a fugit cu fata aia uşuratică de ţăran. Maică-ta i-a întins o cursă şi a reuşit. Le-a distrus vieţile amândurora.

— Nu vă pot împiedica să vorbiţi cum doriţi la dumneavoastră acasă, dar nu sunt obligată să vă ascult, a rostit Catherine cu o

furie rece. Acum înţeleg motivul pentru care tata a plecat şi nu a mai vorbit niciodată despre locurile astea.

S-a ridicat în picioare şi a pornit spre uşă.

— Dacă părăseşti această încăpere poţi să-ţi iei adio de la titlul de Lady de Skoal, a repezit-o lordul.

Ea a ezitat o clipă, amintindu-şi de situaţia ei financiară precară. Apoi a scuturat din cap; nu avea să se poată înţelege niciodată cu bătrânul dacă era atât de răutăcios în privinţa părinţilor ei.

— Uneori preţul este prea mare. A privit spre Michael. Să mergem, dragul meu. Bănuiesc că este prea târziu să plecăm în seara asta, aşa că trebuie să găsim pe cineva pe insulă care să ne găzduiască.

Lordul a ridicat vocea.

— Melbourne, ai de gând să-ţi laşi nevasta să dea cil piciorul unei averi? Cum dracu’ ai reuşit să comanzi a companie când nu-ţi poţi stăpâni propria muiere?

— Decizia îi aparţine, a spus Michael pe un ton inflexibil. Nu o să-i cer să suporte insultele la adresa părinţilor ei de dragul unei moşteniri. Nu avem nevoie de dumneavoastră sau de banii dumneavoastră – chiar sunt în stare să-mi întreţin familia.

A înaintat şi i-a pus mâna pe talie. Atingerea lui uşea» că a ajutat-o să-şi stăpânească oboseala şi dezamăgirea cruntă.

Înainte de a putea ieşi, bunicul ei a izbucnit în râs.

— Vino înapoi, fato. Am vrut să văd cum o să reacţionezi. Eşti o Penrose, e clar. Nu mi-aş fi făcut o părere bună despre tine

dacă te-ai fi umilit de dragul banilor.

— N-o să mai vorbiţi urât despre părinţii mei? a întrebat ea precaută.

— Nu mai mult decât merită. Nu poţi să negi faptul că mama ta a fost nechibzuită să fugă de acasă pe ascuns şi să-şi urmeze soţul cu trupele, sau că William era încăpăţânat, pentru că e limpede că semeni cu amândoi.

Ea a schiţat un zâmbet şi şi-a reluat locul pe scaun.

— Nu, nu pot să neg, deşi în mod normal sunt considerată destul de rezonabilă.

— Asta dacă nu-i aperi pe cei dragi, a intervenit Michael. Atunci eşti ca o leoaică.

Privirile li s-au întâlnit şi au rămas aşa. Inima ei a început să bată mai repede. Era un actor excelent; oricine i-ar fi privit ar fi crezut că era un bărbat care îşi iubea soţia

profund.

Vocea lordului a pus capăt scenei.

— Trebuie să dai socoteală pentru multe lucruri, Melbourne. Doisprezece ani de căsătorie şi numai o fiică? în mod sigur eşti capabil de mult mai mult.

Faţa lui Catherine ardea ca focul, dar Michael a spus calm: I

— Războiul nu-ţi oferă cele mai bune condiţii să-ţi h lustruieşti o familie. Dar chiar dacă nu o să mai avem Un alt copil, n-o s-o iau ca pe un eşec. Nimeni nu şi-ar unea dori mai mult decât să aibă o fată cu inteligenţa I curajul lui Amy.

Dacă Catherine nu l-ar fi iubit deja, afirmaţia lui în fi câştigat inima. Dar era mai bine să schimbe uhiectul.

— Nu ştiu nimic despre familia Penrose. Îmi povestiţi tspre rudele mele?

Bătrânul a părut deodată obosit.

— Bunica ta a murit acum doi ani. Era din Devonliire, fata lordului Traynor, dar s-a acomodat pe insult ca şi când ar fi fost născută aici. Fiul meu cel mare, I larald… S-a oprit şi a înghiţit cu greu, mişcarea mărului lui Adam fiind vizibilă pe gâtul lui subţire. Toamna trecută a plecat cu barca împreună cu soţia şi singurul Iar fiu. Cunoştea curenţii şi bancurile de stânci de sub îi pe la fel de bine ca orice pescar, dar s-a iscat o furtună i are a aruncat barca spre stânci. S-au înecat aproape de imnul insulei.

— Îmi pare atât de rău! Aş fi vrut să am ocazia să-i cunosc.

— Pentru ce? Moartea lor ţi-a oferit ocazia unei moşicniri. Grosolănia lui era contrazisă de ochii care i se umeziseră de lacrimi.

Nu era de mirare că sănătatea bunicului se degradase rând îşi pierduse toată familia într-un interval atât de scurt de timp. I-a spus cu blândeţe:

— Aş fi preferat să am rude în locul banilor.

— Atunci eşti o afurisită de fraieră.

— Lord Skoal, vă place să-i întărâtaţi pe toţi, sau numai pe rude? s-a interesat glumeţ Michael.

Faţa lordului s-a înroşit.

— Văd că eşti în continuare la fel de obraznic pe cât eşti de iresponsabil.

— La fel ca soţia mea, nu-mi place să aud cum cei dragi sunt insultaţi. Catherine este cea mai altruistă şi mai afectuoasă persoană pe care o cunosc. Chiar dacă sunteţi incapabil de iubire, merită să fie tratată cu pnllteţe şi respect.

— Vă sare ţandăra uşor la amândoi, s-a răstit bătrânul, fără a părea însă iritat.

Obosită de aceste dispute, Catherine s-a ridicat IM picioare.

— Suntem pe drum de două zile. Cel puţin eu, dacă avea ocazia să mă odihnesc şi să mă refac puţin, aş aveb o cu totul altă stare de spirit.

— Am dispus ca cina să aibă loc la opt şi jumătate Vreau să-i cunoaşteţi pe oamenii importanţi de pe insulă, inclusiv pe vărul tău Clive. Lordul a zâmbit sarcastic. Sunt sigur că eşti nerăbdătoare să-ţi întăl» neşti concurenţa.

— De-abia aştept. O surprindea faptul că lordul avei puterea să stea la masă. Poate că-l înviora perspe» tiva de a mai hărţui şi alţi oameni. Atunci pe mai târziu, bunicule.

Doamna Tregaron îi aştepta răbdătoare

pe coridor.

— Doriţi să mergeţi în camera dumneavoastră acum?

Michael a privit-o pe Catherine cu o expresie opacă.

— Ar fi fost de preferat două camere alăturate. Am un somn agitat şi nu-mi place să-mi deranjez soţia.

— Lordul crede că soţii trebuie să doarmă împreună, l-a pus la punct menajera. Spune că dormitoarele separate sunt ceva nefiresc.

Catherine era de acord cu Michael, dar nu a îndrăznit să protesteze prea tare. Dacă amândoi făcuseră campania din Spania, erau obişnuiţi cu lipsa de intimitate din spaţiile de locuit. I-a zâmbit reconfortant pretinsului soţ.

— Nu e nimic, dragul meu. Nu mă supăr

dacă tu eşti cel care mă deranjează.

Uşurată, doamna Tregaron i-a condus pe un coridor şi apoi pe o scară ce urca în spirală. Le-a spus peste umăr:

— Camera dumneavoastră este la următorul etaj, dar dacă urmaţi aceste scări până la capăt, veţi ajunge sus pe ziduri. Priveliştea este destul de frumoasă.

Au urmat-o pe un alt hol până când ea a deschis uşa unui dormitor mare, cu lambriuri de stejar şi mobilă masivă în stil Iacob I.

— Bagajul dumneavoastră este deja aici. Pentru că nu v-aţi adus nicio slujnică, o să vă dau pe cineva, doamnă Melbourne. Tradiţia casei este ca toată lumea să se adune înainte de cină în salonul mic. Cu câteva minute înainte de opt şi jumătate o să trimit pe cineva să vă arate drumul. Mai

doriţi şi altceva?

— O baie ar fi minunată.

— Vă trimit imediat apă fierbinte.

— Aş dori o cheie de la cameră. Michael i-a aruncat lui Catherine o privire plină de înţelegere. Nu ne place ca intimitatea să ne fie tulburată pe neaşteptate.

Deopotrivă scandalizată şi amuzată, femeia a spus:

— Aici, pe insulă, nu prea folosim chei, dar o să încerc să găsesc una.

Îndată ce au rămas singuri, Catherine s-a prăbuşit pe un scaun.

— În mod clar, bunicul meu nu crede că trebuie să le oferi oamenilor ocazia să se odihnească înaintea întâlnirilor importante. Ce părere ai despre el?

Michael a ridicat din umeri.

— Un tiran care îşi mai spală din păcate

prin umor şi judecată dreaptă. A dat ocol camerei spre fereastră, cu trupul încordat şi puternic. Îmi aminteşte de ducele de Ashburton, deşi cred că nu este la fel de rece.

— Eu cred că dincolo de limba lui ascuţită se ascunde un singuratic.

— Nu e de mirare, pentru că probabil i-a bruscat şi i-a îndepărtat pe toţi cunoscuţii. Puterea scoate la iveală tot ce e mai rău din unii oameni, a spus Michael sec. Dacă moştenitorul lui n-ar fi murit, nu te-ar fi chemat niciodată aici. S-ar fi dus în mormânt fără să-şi cunoască singura nepoată.

— Poate că aşa este; totuşi, îmi pare rău pentru el. Catherine şi-a scos acele din păr şi şi-a frecat tâmplele de oboseală. Trebuie să fie îngrozitor să fii atât de slăbit după ce

ai dus o viaţă în plină putere.

Curcuveie sfărâmate

212 Maryjo Tutney

— Eşti mai generoasă decât merită. Michael i-a zâmbit cu afecţiune. Ai rămas tot sfânta Catherine.

Ea şi-a plecat privirea, iar uşurarea i-a fost înlocui tă de stânjeneală. Cum aveau să împartă o cameră cu un pat?

Înfruntând problema pe faţă.

— E ciudat, a mărturisit ea. Am stat atâta printre militari, am fost înconjurată toată viaţa de bărbaţi şi sunt măritată de doisprezece ani. Şi totuşi mă simt teribil de stânjenită în momentul ăsta.

Michael a făcut o grimasă.

— Astea s-ar putea numi cu greu împrejurări normale – ar fi surprinzător dacă nu ne-am simţi ciudat. Eu o să dorm pe

jos. O să încuiem uşa şi o să împiedicăm în felul ăsta orice cameristă să ne descopere secretul. O să reuşim.

— Nu vreau să te simţi incomod. Catherine a aruncat o privire jenată patului uriaş cu baldachin. Patul este destul de mare pentru două persoane.

— M-aş simţi mult mai incomod în pat. A măsurat-o cu privirea, apoi s-a uitat în altă parte. Catherine, intenţiile mele sunt onorabile, dar sunt şi eu numai un om.

Ea a tresărit. Nu voia să-l facă să o dorească; situaţia era deja prea complicată.

— Atunci pe jos să fie. Încercând să se distanţeze emoţional, a continuat: Apropo, m-ai făcut curioasă. Anne Mowbry mi-a spus că articolele din ziarele mondene sugerau că ai venit la Londra să-ţi cauţi soţie. Ai avut noroc?

S-a întrebat dacă trebuia să amintească de fata din parc, dar era prea gentleman ca să discute despre o doamnă pe la spate.

— Sunt puţin surprins că Anne citeşte asemenea prostii, a replicat el cu răceală.

Catherine a zâmbit şi i-a întors cuvintele.

— Şi ea este doar un om – şi eu la fel. Femeile sunt interesate întotdeauna de chestiile de genul ăsta. Probabil că deteşti să afli că străinii fac speculaţii pe seama vieţii tale personale.

— Într-adevăr. A scrutat camera. Cel puţin este un paMvan în jurul cădiţei din colţ. O să ne dea ceva intimita în când ne spălăm şi ne îmbrăcăm. Dar asta nu va dura i mult timp. Dacă amândoi vom continua să spunem ce Ulndim, lordul o să ne facă vânt într-o zi sau două. I – Asta ar simplifica

lucrurile, dar nu cred că se va înlumgla aşa. Îi place să fie înfruntat. I – ÎI distrează la culme. Deşi bunicul tău este slăbit, nu Itiare să fie în pragul morţii, aşa cum a sugerat avocatul. FU ştii că nu putem duce la infinit mascarada asta. Dacă Itu o să fii moştenitoarea şi vrei să-l aduci aici pe Colin, trebuie să spui nişte minciuni tari.

Nu atât de tari pe cât credea Michael; ar fi spus doar Udevărul, Colin murise pe neaşteptate. Dar era adevărat că pericolele la care o expunea înşelătoria ei păreau mult mai mari acum când se afla pe insulă.

— Probabil că asta n-o să se întâmple. Bunicul pare», 1 – 1 prefere pe vărul meu. Mă întreb cum arată mistei osul Clive? Domnul Harwell nu a spus nimic critic la «dresa lui, dar am avut sentimentul că nu era încântat de individ.

O bătaie în uşă a vestit două servitoare care aduceau ligheane cu apă fierbinte. Michael le-a dat voie să intre, apoi a spus:

— Cred că o să merg sus pe ziduri să iau puţin aer proaspăt. Mă întorc cam într-o jumătate de oră. O să-mi rămână destul timp să fac baie înainte de cină.

Catherine a înclinat aprobator din cap, ascunzântlu-şi uşurarea. Gândul că ar fi putut sta goală în aceeaşi încăpere cu Michael îi înfierbânta sângele, chiar dacă ar fi fost în siguranţa din spatele paravanului.

În siguranţă? Nu exista nicio siguranţă până când această şaradă nu lua sfârşit.

Doamna Tregaron avusese dreptate în legătură cu priveliştea de pe ziduri, chiar dacă era întuneric. Se vedeau câteva lumini, majoritatea grupate în satul din apropiere. Castelul se înălţa în cel mai ridicat loc de pe

insulă, aşa că Michael putea vedea peste câmpiile întunecate nemărginirea mării scăldată în razele lunii.

Auzea ca un murmur îndepărtat zgomotul valurilor caffl se spărgeau. Pe insulă nu exista niciun loc unde să nil se audă zgomotul apei.

Aerul răcoros de pe ziduri era ca o binecuvântare şi făcea să se relaxeze. A oftat şi s-a sprijinit cu mâinile (l zidul de piatră. Acelaşi dormitor. Minunat. Nune de asta avea nevoie.

Deşi Catherine credea că bătrânul lord tindea săl aleagă drept moştenitor pe vărul ei, Michael nu era dl aceeaşi părere. Niciun om nu era insensibil la călduri şi inteligenţa ei, iar lordul începuse deja să se înmoi le. Ea avea să-şi primească moştenirea, atâta timp cM pretinsul ei soţ nu-l înfrunta pe

bunic. N-ar fi trebuit să-l repeadă pe bătrân. Totuşi, nu se întâmplase nimic rău. Lordului se pare că îi plăcea un pic de curaj la cel din jurul lui, deşi o împotrivire reală probabil că l-d fi înfuriat.

A privit marea din depărtare şi a încercat să nu se gândească la Catherine, care în acele momente iw spăla. La săpunul care aluneca pe pielea ei catifelarfl şi albă. La apa caldă care picura printre sânii ei plini, Trupul i s-a încordat în timp ce imaginaţia lui o schiţa până în cele mai tulburătoare detalii. Dumnezeule mare, trecuse atât de mult de când nu se mai culcase cu o femeie!

Şi totuşi, într-un anume fel, nu conta cât de mult timp trecuse. Chiar dacă şi-ar fi petrecut primăvara făcând amor cu toate curtezanele din Londra, tot ar fi dorit-o pe

Catherine cu o intensitate dureroasă.

Peste o jumătate de oră a coborât în camera lor. A găsit-o pe Catherine ghemuită în partea ei de pai, dormind dusă. Se îmbăiase şi îşi pusese o rochie de seară albastră, iar părul îi cădea despletit pe umeri. Părea istovită. Avea să o lase să se odihnească cât de mult era posibil.

După paravan îl aştepta apa fierbinte. S-a îmbăiat repede şi s-a schimbat în haine de seară, apoi s-a dus s-o trezească pe Catherine.

Înainte de a o face, i-a cercetat faţa adormită. Nimic nu-i putea umbri perfecţiunea, dar sub ochi avea cearcăne.

Probabil că obosise purtând toată responsabilitatea pentru familia ei. Colin nu era de prea mare ajutor.

Privirea lui a alunecat în jos. Rochia de

seară era «lmplă, dar nu-i putea ascunde voluptatea siluetei. Ridicarea şi coborârea uşoară a sânilor i-a captat privirea. Şi forma atrăgătoare a urechii care se vedea sub părul negru şi mătăsos…

A tras încet aer în piept.

— Catherine, e timpul să te trezeşti.

Ea a oftat şi s-a întors pe spate, dar nu s-a trezit.

— A pus cu blândeţe mâna pe umăr şi a spus mai tare:

— Catherine, mai e puţin până la cină.

— M-m-m.

A zâmbit uşor şi şi-a lăsat capul somnoroasă pe mâna lui, cu ochii încă închişi. Gura ei se odihnea pe degetele lui. Buzele ei erau calde şi extrem de catifelate.

Dorinţa a explodat în el, arzătoare, mistuitoare şi orbitoare. Şi-a retras rapid

mâna, ca şi când ar fi fost ars. „La naiba, aminteşte-ţi că este măritată!” A rostit scurt:

— Catherine, trezeşte-te! E aproape ora cinei.

Genele ei negre s-au ridicat. L-a fixat cu o privire surprinsă, iar în adâncul ochilor ei se putea citi ceva aproape vecin cu teama.

— Suntem pe Skoal, şi pe cale să luăm cina cu înfricoşătorul tău bunic, a lămurit-o el ghicindu-i dezorientarea.

Ochii i s-au limpezit şi s-a ridicat în şezut cu ajutorul unei mâini.

— Am vrut doar să mă întind câteva minute, dar m-am stins ca o lumânare înăbuşită.

— A fost o zi lungă. Din păcate, încă nu s-a terminat.

— Bunicul crede probabil că dacă ne

pune la încercare când suntem epuizaţi, o să ne dezvăluim adevărata fire. S-ar putea să aibă dreptate.

S-a dat jos din pat şi a mers să-şi ia peria. Şi-a descurcat părul negru şi strălucitor cu câteva mişcări rapide, apoi l-a strâns într-un coc la spate. Simplitatea pieptănăturii nu făcea decât să evidenţieze linia graţioasă a gâtului ei zvelt.

S-a auzit o bătaie în uşă şi o voce timidă i-a anunţat:

— Domnule, doamnă, sunt aici să vă conduc în salon.

— Gata pentru actul următor? i-a şoptit Michael.

— Atât de gata pe cât pot să fiu, a declarat ea îndreptându-se de spate.

El a deschis uşa şi a poftit-o să iasă. Să mimeze intimitatea unui cuplu căsătorit era

chiar mai dificil decât îşi închipuise.

Catherine l-a luat pe Michael de braţ în timp ce coborau după servitor, dar îşi ţinea privirea îndreptată în jos. Era încă tulburată de clipa când se deşteptase şi se trezise cu chipul lui deasupra ei. Fusese purtată în voia unui vis minunat, în care Michael era soţul ei şi aşteptau cu nerăbdare naşterea primului lor copil. Pentru o clipă paralizantă, visul se prelungise în realitate. Apoi dispăruse, lăsând numai un regret amar.

Salonul se găsea într-o aripă mai nouă a casei. În momentul în care Catherine şi Michael au intrat, cinci perechi de ochi curioşi s-au îndreptat spre ei. Lordul era într-un scaun cu rotile cu o pătură înfăşurată pe picioare. Mai erau prezenţi Davin Penrose şi o blondă drăguţă care era

probabil soţia lui, precum şi un cuplu mai în vârstă.

Lordul le-a răspuns la salut cu o înclinare din cap.

— L-aţi cunoscut deja pe intendent. Ea e soţia lui, Glynis, şi ei sunt reverendul şi doamna Matthews. A scos un chicot obosit. În mod evident, societatea de pe Skoal nu e strălucitoare.

— Ce noroc. Am descoperit că strălucirea nu e la fel de durabilă ca bunul-simţ şi un suflet curat.

Catherine le-a zâmbit cald oaspeţilor bunicului, care o priveau îngrijoraţi. Decisă să-şi înceapă cu dreptul relaţia cu oamenii care în curând ar fi putut fi supuşii şi vecinii ei, a acceptat un pahar cu sherry şi şi-a propus ca toată lumea să se simtă în largul ei. Conversaţia curgea cu uşurinţă, dar se

întreba unde era vărul ei Clive.

Paharele cu sherry se goliseră când uşa s-a deschis din nou.

Vă rog să-mi scuzaţi întârzierea, unchiule Torquil, «spus o voce catifelată şi familiară de tenor. Care este ni priza pe care mi-ai promis-o? Lui Catherine i s-a zbârlit părul pe ceafă când a auzit H ea. Nu, nu era posibil să fie… În privirea lordului s-a ivit o veselie maliţioasă, – Era şi timpul, Clive. Vino să-i cunoşti pe nepoata va Catherine, şi pe soţul ei, căpitanul Melbourne. Catherine şi-a făcut curaj şi s-a întors către nou-velt. Nu confundase vocea. Langurosul şi impenetrabilul ntleman care flirtase cu ea în timpul agitatei primări din Bruxelles, lordul Haldoran, era vărul ei.

capitolul 22

Catherine se gândea cu înfrigurare în

timp ce I laldoran străbătea încăperea. Îl întâlnise vreodată pe Michael, care o însoţise atât de des în Belgia? Sau pe Colin? Nu-şi amintea. Dar dacă era aşa, dezamăgirea tivea să i se citească de îndată pe chip, şi apucase să-l iunoască destul pe bunicul său ca să ştie că nu avea să fie amuzat.

A crezut că o să-i stea inima în loc când, la vederea lui M ichael, în ochii lui Haldoran a licărit o expresie bizai H – şoc? A dispărut atât de repede, că poate fusese doar o închipuire. Pe un ton cordial, acesta a spus:

— Ce încântare să vă întâlnesc din nou, doamnă Melbourne. S-a înclinat în faţa ei, apoi i-a întins mâna lui Michael: Cred că v-am întâlnit împreună cu soţia dumneavoastră de mai multe ori la seratele acelea din Bruxelles, dar nu am fost

niciodată prezentaţi cum se cuvine. Eu sunt Haldoran.

Catherine s-a străduit din răsputeri să-şi ascundă uşurarea când cei doi bărbaţi şi-au strâns mâinile. Bunicul ci s-a încruntat:

— Vă cunoaşteţi deja?

— Ne-am întâlnit în Belgia, primăvara trecută, a răspuns Catherine. Atunci când se părea că francezii ar putea să invadeze Bruxelles-ul, lordul Haldoran a avut amabilitatea să-i ducă la Anvers pe fiica mea şi famill* care stătea în aceeaşi pensiune cu noi.

— Mă bucur că nu ţi-ai pus coada pe spinare şi ai fugit» a replicat bunicul ei aprobator. Faptul că eşti femeie-n e o scuză pentru laşitate.

— Au *contraire,* a spus Haldoran cu o urmă de sarcasrr Nepoata dumneavoastră

era bine cunoscută în arm tă pentru curajul ei. Şi-a câştigat renumele de sfânt Catherine pentru tot ce a făcut ca soră medicală.

— Auzisem de asta. Şi m-a făcut să mă gândesc că a putea să fie suficient de puternică să conducă Skoal chiar dacă e femeie.

Lui Catherine îi displăcea faptul că se vorbea despre ea ca şi când nu ar fi fost de faţă. Din fericire, Michael cu intervenit în favoarea ei.

— Din ce-am auzit, locuitorii insulei se trag din vikingi şi celţi, iar femeile lor erau recunoscute pentru curuj şi independenţă. Cu asemenea sânge care-i curge prin vene lui Catherine, nu-i de mirare că a înfruntat cânv purile de luptă.

— Vă interesează istoria? Fără să

aştepte un răspuns, lordul a început să-şi expună părerile despre vremurile de început ale Regatului Unit, în timp ce Michael asculta cu aparentă luare-aminte.

Catherine i-a aruncat o privire întrebătoare lu' Haldoran:

— Nu reuşesc să-mi revin din surpriza de a te găsi aici. Ştiai primăvara trecută că suntem veri?

— Ştiam că trebuie să te tragi din Skoal, că poate eşti fiica lui William, dar nu eram sigur, aşa că mi s-a părut mai bine să nu vorbesc. Luându-şi un pahar cu sherry, a continuat: Totuşi, când m-am întors la Londra, i-am făcut o vizită lui Edmund Harwell şi i-am spus că I am cunoscut-o pe fermecătoarea soţie cu ochi albaşi tri-verzui a unui ofiţer. El mi-a confirmat identitatea ta.

Ea şi-a amintit cât de tulburat păruse acesta când sc. 1 întâlniseră prima oară. „Din nou ochii de insular”. Oare ascunsese faptul că sunt rude din discreţie, sau pentru că nu voise să alerteze un posibil rival pentru Skoal? Stânjeneala pe care o simţise întotdeauna în preajma lui

< intensifica acum. Sub amabilitatea lui ghicea un soi de dispreţ, ca şi când s-ar fi socotit superior muritorilor umpli din jur.

A intrat un valet să anunţe cina. Davin Penrose s-a strecurat discret în spatele scaunului cu rotile şi l-a împins pe lord în sufragerie. Ca însoţitor, era obligat să lucreze cu bunicul ei permanent, ceea ce probabil că necesita atât tact, cât şi competenţă. Cu cât îi vedea mai des, cu atât Catherine îl plăcea mai mult. Îi plăcea ţi soţia lui blondă, Glynis, al cărei simţ al

umorului îi, unintea de Anne Mowbry.

— Catherine, aşază-te la celălalt capăt al mesei, a poruncit bunicul ei. Tu, Melbourne, stai lângă mine.

Ea s-a supus în tăcere, dându-şi seama că-i oferea rolul de gazdă. Haldoran a primit locul din dreapta ei. I-a iruncat o privire rapidă, întrebându-se dacă îl nemulţumea dovada de favoare a lordului. Nu reuşea să ghicească sub aparenţa curtenitoare. În timp ce se servea primul fel, i-a spus cu blândeţe:

— Se pare că bunicul meu doreşte să ne învrăjbească. Îmi pare rău.

— Păi nu suntem în competiţie? Numai unul din noi poate să moştenească insula.

Ea i-a aruncat o privire măsurată:

— Până acum trei zile, nici nu auzisem de acest loc. Probabil că ţi se pare nedrept

că am apărut din neant cu pretenţii faţă de tot ce ai crezut, după câte se pare, că va fi al tău.

— Speranţele mele nu au durat mult, a zis el ridicând din umeri. Până anul trecut, am presupus că Harald va fi moştenitor. Trebuie să recunosc, simpla noţiune feudală de a fi Lord de Skoal mă atrage, dar totul este anihilat de responsabilităţile îngrozitoare pe care le presupune acest titlu. Nici insula nu prezintă interes pentru o vânătoare serioasă. N-o să-i port ranchiună unchiului Torquil dacă te va prefera pe tine.

Era un act de renunţare convingător. Ar fi vrut să-l creadă.

— De fapt, ce fel de rude suntem noi doi? s-a interesat ea luând o lingură de supă de homar.

— Bunicul meu era fratele mai mic al străbunicului tău. Insula le oferă prea puţine posibilităţi fiilor mu mici, aşa că bunicul meu s-a apucat de o meserie foai i profitabilă, aceea de corsar. S-a folosit de Skoal ca bază în anii săi de activitate, după care s-a retras pe o moşie din Hampshire şi a devenit atât de respectabil, încât cu fost făcut baron. A păstrat totuşi o casă şi pe insulă. Aici m-am născut eu, şi o vizitez cu regularitate.

— Deci faci parte din familia Penrose şi, pe deasupra, cunoşti bine insula. Catherine şi-a terminat supa, simţindu-se oarecum înviorată de mâncare.

El i-a aruncat încă un zâmbet larg, indescifrabil:

— Cum suntem verişori, trebuie să-mi spui Clive.

A dat vag din cap, deşi nu voia să fie în relaţii apropiate cu nou descoperitul său văr.

Reverendul Matthews, care era aşezat de cealaltă parte a ei, a întrebat-o dacă îl întâlnise vreodată pe ducele de Wellington. Toată lumea era interesată de eroul Europei, aşa că ducele le-a oferit un subiect general de conversaţie sigur şi neutru.

Catherine mânca o bucăţică de limbă-de-mare fiartă, când Haldoran a spus cu voce tărăgănată:

— Apropo de duci, Melbourne, am înţeles că lordul Michael Kenyon, fratele mai mic al noului duce de Ashburton, a stat cu tine în aceeaşi pensiune la Bruxelles. Pe duce îl ştiu un pic. Lordul Michael cum este?

Ea s-a înecat cu peştele. Părea imposibil

să fie o întrebare nevinovată. Poate că Haldoran se juca doar cu ea, aşteptând momentul cel mai potrivit ca să-i dea în vileag înşelătoria. Privirea ei neajutorată s-a oprit asupra complicelui său.

— Kenyon era un tip destul de liniştit, a replicat Michael flegmatic, rupând o bucată mare de pâine. Cum era foarte ocupat cu o comandă nouă, nu l-am văzut prea des.

— Liniştit? s-a mirat Haldoran. Din ce spunea fratele lui, îmi lăsase impresia că Lord Michael este un afemeiat, ruşinea familiei.

Degetele lui Michael au strâns tare piciorul paharului de vin, dar vocea i-a rămas calmă:

— Poate că aşa era. Chiar n-aş putea să-ţi spun. I-a zâmlilt vicarului. La urma urmelor, alegerile pe care le fac în nud

tradiţional fiii mai mici sunt biserica sau armata, resupun că sfinţii aleg biserica.

— Sfinţii sunt marfă rară chiar şi printre oamenii li sutană, a chicotit Matthews, după care s-a întors lre Catherine: O să vii să vizitezi biserica AII Souls de pe insulă? Cripta datează din secolul al şaptelea, And misionarii din Irlanda au construit primul lăcaş le rugăciune.

Probabil că vicarul voia să fie în relaţii bune cu ea, pentru că postul lui era la mila stăpânului insulei, rundul că ar fi putut avea o asemenea putere asupra vxistenţei unui om o făcea să se simtă stânjenită. Din Icricire, domnul Matthews părea amabil şi conştiinilos. Catherine a încercat să-şi exprime încuviinţarea printr-un zâmbet:

— Mi-ar plăcea foarte mult să vizitez biserica.

— Trebuie să vezi toată insula, a intervenit lordul. Mâine Davin vă va duce pe tine şi pe soţul tău. Cu cât mai repede începi să înveţi rostul locului, cu atât mai bine.

Cu coada ochiului a văzut cum Haldoran îşi subţiază buzele. Se întreba dacă bunicul ei o trata ca pe viitoarea moştenitoare doar ca să-l provoace pe Clive. Îl credea în stare de aşa ceva pe bătrânul afurisit. Era mult prea devreme ca să-şi închipuie că ea avea să fie alegerea lui, ţ. i i-ar fi fost fatal să se bucure prematur.

După ce ea şi administratorul au stabilit ora pentru a doua zi dimineaţă, Haldoran a spus:

— Când terminaţi cu turul insulei, treceţi pe la Ragnarok la ceai. Peisajul este extraordinar.

— Ragnarok? a tresărit ea. Nu e versiunea nordică a Armagedonului?

— Exact. Amurgul zeilor. Un nume melodramatic pentru o casă, dar bunicul meu a vrut să aducă un omagiu trecutului viking al insulei.

— Ceaiul ar trebui să coboare melodramaticul în sfera celor lumeşti. O să trecem pe acolo mâine. Catherine s-a ridicat de pe scaun. Cum cina a luat sfârşit, iar eu stau în capul mesei, presupun că este de datoria mea să dau semnalul de plecare pentru ca doamnele să le retragă, iar domnii să-şi poată bea paharul de porto. 1); îi vai, nu ştiu în ce direcţie să mă îndrept.

Toată lumea a râs, iar Glynis Penrose şi Alice Matthews s-au ridicat şi i-au arătat drumul spre salon… Era o uşurare să fie Acu femeile, care erau amândouă rteţe şi

cumsecade. În timp ce se aşezau, Glynis, soţia administratorului i-a spus cu candoare:

— Mă bucur să vă cunosc, doamnă Melbourne. Chiar din clipa în care seniorul a dezvăluit existenţa dumneavoastră, se fac tot felul de speculaţii extravagante. Lumea se temea că sunteţi o doamnă impunătoare din înalta I societate, de niciun folos pentru oameni ca noi.

— Nu sunt decât o simplă nevastă de ofiţer, a repll-l cât Catherine în timp ce se aşeza pe un scaun. Nu am nimic impunător. Dar am impresia că din momen-l tul în care am ajuns la Penward şi l-am cunoscut pe George Fitzwilliam toată lumea ştie mai multe despre mine decât ştiu eu însămi.

— Aşa se întâmplă în comunităţile mici, a comentat Alice Matthews placid. Dar

locuitorii de pe Skoal au suflet bun. Cu trecutul dumneavoastră legat de insulă, o să fiţi acceptată curând.

Catherine se gândea că era momentul potrivit să pună întrebări, aşa că a zis:

— Nu ştiu nimic despre familia mamei mele. Am mătuşi sau unchi, sau alte rude apropiate?

Glynis şi Alice şi-au aruncat o privire, ca şi când s-ar fi întrebat dacă să dezvăluie un secret.

— Mama ta era din familia De Salle, a informat-o Glynis. Era singură la părinţi, aşa că nu ai veri primari, dar şi eu fac parte din familia De Salle, aşa că noi două suntem rude. Cred că verişoare de gradul doi.

— Splendid. Cred că o să-mi placă să am rude. Catherine s-a aplecat în faţă. Ai cunoscut-o pe mama mea?

— Da, deşi eram doar o puştoaică, mi-o amintesc bine. Era cea mai frumoasă fată, dar probabil asta ştii deja. Glanys a zâmbit strâmb. Şi pe deasupra încăpăţânată. Era limpede pentru oricine o vedea cu Will că sunt sortiţi să fie împreună, dar nici unii din părinţi nu voiau ilt creadă. Era prea mare diferenţa de statut social, el era Hui stăpânului, iar ea fiica unui mic moşier, care nu na nici măcar membru în consiliu.

— Ce este consiliul?

Părând mirată de ignoranţa lui Catherine, Alice a xplicat:

— În prima cartă normandă se spunea că stăpânul omeniului trebuie să fie în stare să scoată pe câmpul tic luptă patruzeci de oameni înarmaţi ca să se bată pentru stăpânul suprem, Ducele de Cornwall. Primul lord I a dat fiecăruia din soldaţii săi

o bucată de pământ. Pământul şi dreptul de a face parte din consiliu revin fiului cel mai mare.

— Înţeleg. Davin este membru al consiliului?

— Nu, a răspuns Alice după un nou schimb de priviri şi cu Glynis, dar era un băiat isteţ, aşa că a fost trimis pe continent să studieze agricultura.

Catherine se întreba ce nu-i spun. Înainte de a-şi putea continua gândul, vicarul şi Davin li s-au alăturat.

— Lordul doreşte să vorbească între patru ochi cu soţul tău. În ochii lui Davin lucea amuzamentul. Nu cred că o să fie letal.

Bietul Michael; plătea scump pentru îngrijirile medicale pe care le primise la Bruxelles. Când, jumătate de oră mai târziu,

el şi bunicul ei li s-au alăturat celorlalţi, Catherine nu a fost mirată că amândoi arătau obosiţi.

— Vrei să ieşim pe balcon să luăm puţin aer curat? a invitat-o Michael.

— Ar fi minunat.

După ce au închis uşile înalte de la balcon în urma lor, Michael şi-a încolăcit braţul pe umerii ei.

— Dacă tot ne vede toată lumea, ce-ar fi să dăm un mic spectacol de afecţiune conjugală? a şoptit el.

Catherine a surâs larg, bucuroasă că avea o scuză ca să-şi strecoare mâna pe după talia lui.

— Bunicul te-a interogat?

— A fost mai uşor să fiu prizonier la francezi. Se pare că lordului i-au ajuns la urechi toate nebuniile pe care le-a făcut

Colin în viaţa lui. După ce mi le-a aruncat pe toate în faţă, m-a anunţat că nu sunt suficient de bun pentru nepoata lui. Bineînţeles că am fost imedi. H de acord.

— Ce groaznic! a exclamat ea pe jumătate amuzată, pe I jumătate îngrozită. Şi chestia asta l-a mai îmblânzit?

— În cele din urmă. După ce am mormăit o mulţime de platitudini despre cum ororile războiului pot să-ll facă pe un bărbat să acţioneze necugetat, şi cum pacea şi norocoasa mea supravieţuire m-au determinat să-mi reevaluez viaţa şi să jur că mă schimb. Nu-mi place că M mint, a mărturisit el încruntat. Deşi e un tip dificil, prel ocuparea lui pentru supuşi este reală.

Ea şi-a muşcat buzele:

— Îmi pare rău că te-am pus într-o astfel de situaţie. 1 Ai avut dreptate încă de la

început, când ai spus că o să i fie tot felul de urmări neaşteptate.

— În acest caz, cred că scopul scuză mijloacele, a linişi tit-o el strângând-o mai tare de umeri. O să fii o admiral bilă Lady de Skoal. Dar mai întâi trebuie să-l convingem pe bunicul tău că suntem de încredere şi chiar suntem căsătoriţi. Are concepţia demodată că femeia trebuie să i aibă un soţ.

— În cazul acesta, e momentul pentru o nouă dovadă de afecţiune maritală. S-a ridicat pe vârfuri şi buzele ei I le-au atins pe ale lui.

Era un gest de mulţumire şi simpatie, aşa că intensitatea reacţiei lui a găsit-o nepregătită. A scos un sunet înăbuşit şi gura lui s-a strivit de a ei. Buzele ei s-au depărtat sub forţa sărutului. Comuniune

mistuitoare, tandră. Forţă pătimaşă, copleşitoare. Se simţea lipsită de putere, trupul i se contopea cu al lui, şi totuşi se simţea ameţitor de vie, oboseala i se topise.

Nu ştiuse, nu visase vreodată că un sărut putea să fie aşa. Degetele i se încleştau şi descleştau neajutorate pe talia lui. Asta era ceea ce îşi dorise încă de când îl întâlnise prima oară. Această forţă masculină care făcea să i se evapore spaimele, această înflorire a dorinţei care-i umplea inima şi-i inunda simţurile.

Palmele lui îi frământau spatele, modelându-i trupul şi presându-l într-al lui. Apoi însă, Catherine a simţit pe pântec cum se întărea mădularul bărbătesc, spulberând waja şi aducând-o cu picioarele pe pământ. Voia să strilie şi să-l împingă deoparte.

Dar vina era a ei, nu a lui. Şi-a pus

mâinile pe braţele lui, a făcut un pas înapoi şi a rostit calm:

— Toate astea ar trebui să convingă pe toată lumea că nuntem căsătoriţi.

A văzut în ochii lui şocul dorinţei întrerupte, pulsul iapid din gâtlej, şi s-a dispreţuit. Nu reuşise să păstreze distanţa, şi acum el plătea pentru slăbiciunea ei.

Pentru că era mai puternic decât ea, a durat doar i keva momente până când şi-a ascuns sentimentele sub o mască de amuzament.

— Poate că am cam exagerat. Oamenii căsătoriţi de Ipeste zece ani nu prea se sărută aşa în toiul unei cine mondene. Cred că asta o să fie mai credibilă.

— A ridicat bărbia şi buzele lui au alunecat uşor peste iile ei preţ de o clipă. Când i-a dat drumul a văzut că nu era

afectat de mângâiere. Ea nu era la fel de norocoasă; atingerea rapidă fusese de ajuns ca să-i facă sângele să (iarbă din nou. Se întreba cu disperare de ce viaţa era atât de nedreaptă. Ar fi fost mult mai uşor dacă ar fi fost Incapabilă de dorinţă.

Michael şi-a pus palma pe şalele ei şi a condus-o spre uşile balconului.

— Cred că ne-am făcut datoria aşa cum se cuvine în calitate de oaspeţi, iar acum ne putem retrage în mod onorabil. Sunt atât de obosit, încât nici nu o să-mi dau seama că dorm pe podea.

Poate că el nu avea să-şi dea seama, însă ea, da. Observa fiecare respiraţie a lui.

Michael şi-a petrecut o jumătate din noapte treaz, simţindu-se ca un bărbat adulter. Îl bântuia expresia lui Catherine după sărutul acela nesăbuit, condamnabil.

Da, ea avusese iniţiativa, dar intenţiile ei fuseseră nevinovate. El era acela care transformase o simplă îmbrăţişare într-o pasiune năvalnică.

Când se smulsese din braţele lui, ochii ei erau plini de o consternare vecină cu teama. Michael avea remuşcări cumplite. Îl considerase un prieten şi avusese încredere în el într-o situaţie vitală pentru viitorul ei. Dar din ea za acelui sărut, ea privise cu suspiciune când el încuiate uşa dormitorului în urma lor. Trupul îi devenise ţeapăn de parcă s-ar fi temut că ar fi putut să-i facă avansuri n* dorite, şi nu deschisese gura când se dusese în spatele paravanului ca să se schimbe.

Apăruse într-o cămaşă de noapte largă, fără nici formă şi netransparentă. Şi cu toate acestea era absolut fermecătoare când

s-a strecurat sub aşternuturi.

Făcuse tot ce-i stătuse în putinţă ca să pară neafectat, ca şi când faptul că împărţea acelaşi dormitor cu ea erl o chestiune perfect normală. Îşi pregătise culcuşul cil mai departe posibil de pat. A stins cu grijă lumânările înainte să se schimbe în pijama şi să se întindă.

Probabil că atitudinea lui îi alungase grijile, pentru că în curând respiraţia îi devenise uşoară şi regulară. O invidia pentru conştiinţa neprihănită, urmare a faptului că era mai degrabă o sfântă decât o păcătoasă. Ca dovadă a depravării lui, nu-şi putea reprima mulţumirea de a şti că preţ de o clipă şi ea îi răspunsese cu aceeaşi intensitate. Deşi era o soţie bună şi virtuoasă, simţise şi ea atracţia sexuală dintre ei.

În caz contrar ar fi fost mai puţin vulnerabil. În timp ce scruta întunericul ascultând vuietul nesfârşit al mării, se întreba dacă principiile lor onorabile erau suficient de puternice ca să-i împiedice să facă ceva de neiertat.

capitolul 23

Catherine şi-a dat capul pe spate şi a râs în bătaia vântului:

— Splendid!

Michael a aprobat în tăcere, deşi privirea lui era fixată pe silueta ei luminată de soare, şi nu asupra valurilor care se spărgeau departe, jos, la baza stâncilor. Părea nepământeană, ca schiţa în care Kenneth desenase sirena diabolic de frumoasă ce stătea pe un mal sălbatic şi stâncos, intonând un cântec mortal ca să-i atragă pe marinari spre pierzanie. Dacă

sirena era la fel de frumoasă precum Catherine, marinarii aceia din Antichitate muriseră fericiţi.

Davin Penrose le oferea vizitatorilor un tur al domeniului Skoal, descriind priveliştile şi prezentându-i ce Catherine şi pe „soţul” ei locuitorilor de pe insulă, ocalnicii erau rezervaţi cu nepoata lordului. Priviri tărăgănate, gânditoare se plimbau de la ea la administrator, apoi la Michael, apoi din nou la Catherine. Trebuia să dovedească ce poate înainte de a fi acceptată pe deplin.

Michael presupunea că frumuseţea se întorcea împotriva ei, fiindcă era greu de crezut că o femeie atât de frumoasă ar fi putut avea intenţii serioase. Cu timpul, locuitorii insulei aveau să afle adevărul.

Davin a vorbit din nou:

— Deşi este mică, insula are maluri atât

de zdrenţuite, încât se zice că are o coastă întinsă pe şaizeci şi cinci de kilometri. Arătând spre poteca pietroasă care ducea jos spre faţa stâncii, a explicat: Dedesubt este Dane’s Cove. Acolo, o mică plajă. Poate v-ar plăcea s-o vedeţi într-o bună zi. Este un loc bun pentru picnic.

— Dacă pescăruşii nu ne fură mâncarea, a zâmbit Catherine. Nu am văzut niciodată atât de mulţi pescăruşi.

— Pe Skoal este ilegal să-i omori, a informat-o Davin. Pe timp de ceaţă, ţipătul lor îi avertizează pe marinari că uscatul este aproape.

Michael şi-a dus mâna la ochi ca pavăză şi s-a uitat în larg.

— Acolo, departe, este altă insulă sau este un miraj?

— Aceea este Bône, insula geamănă.

Este aproape la fel de mare ca Skoal. Nu aţi auzit de ea?

— Mă tem că nu, a răspuns Catherine. Ce nume ciudat!

— Nu chiar atât de ciudat. Skoal însemna „craniu” în vechea limbă a vikingilor. Când războinicii închinau în sănătatea lor spunând „Skoal!”, beau din craniul unui inamic. Şi cum vikingii au dat numele insulei, este logic ca şi cea vecină să se numească Bône[2]. Cum mai devreme primise de la Catherine permisiunea de a fuma, Davin a scos o pipă de lut pe care a umplut-o cu tutun dirxtm punguţă, după care a precizat. Bône face parte din Ţinutul Skoal, aşa că îi aparţine lordului.

Catherine şi-a fixat privirea în zare, pe deasupra valiirilor tivite cu alb.

---

2 în engleză, bone înseamnă „os" (n.tr.)

— Locuieşte cineva acolo?

— Este un loc cu ghinion. Davin a adăpostit pipa de vânt şi a aprins tutunul. Există o colonie uriaşă de păsări marine, şi tot acolo pasc oi şi vaci, dar pe Bône n-a mai locuit niciun om de cel puţin o sută de ani.

— De ce este considerată cu ghinion? a vrut Michael să ştie.

— Călugării irlandezi au construit şi acolo şi aici, dar într-un an, de Paşte, au fost ucişi de vikingi în timpul liturghiei. A trecut mult timp până când Bône a fost din nou locuită. La început lucrurile mergeau destul de bine. Apoi ciuma a omorât toţi bărbaţii, femeile şi copiii. De atunci nimeni nu a mai vrut să stea acolo. Intendentul privea gânditor dincolo de zare. Mai sunt şi alte probleme. Peisajul este stâncos, iar pământul nu este atât de fertil ca aici. De

asemenea, deşi insulele sunt la numai câţiva kilometri depărtare, apele sunt aşa de turbulente şi curenţii aşa de puternici, încât e foarte greu de ajuns de la una la alta.

— Este posibil să facem o vizită? s-a interesat curioasă Catherine.

— O, da, cu un barcagiu bun şi pe o zi liniştită. O dată sau de două ori pe an mergem acolo să tundem oile şi să tăiem câteva vaci. Carnea de vită este tare, dar asta înseamnă că pe Skoal poate fi cultivat mai mult pământ cu cereale pentru consumul oamenilor.

— Skoal este un regat în miniatură, nu-i aşa? a observat ea. Îşi acoperă aproape toate necesităţile, fiecare petic de pământ este cunoscut şi iubit de oameni ale căror rădăcini sunt vechi de secole. Probabil că sunteţi mândru de rolul jucat de

dumneavoastră în administrarea domeniului.

Dinţii lui Davin au muşcat strâns pipa, şi un muşchi al maxilarului i s-a zbătut. Catherine n-a remarcat pentru i \ încă se uita spre Bône, dar Michael a văzut, şi a fost tirprins. S-a întrebat ce cauzase o asemenea reacţie din partea unui om care era de obicei atât de calm. Ai fi i rezut că intendentul avea să fie mulţumit de lauda unei (cinei care ar fi putut să devină şefa lui. După o lungă tăcere, Davin a scos pipa din gură şi a pus impasibil:

— Eu nu-mi fac decât datoria. Locuitorii de pe Skoal ontribuie toţi cu ceva, fiecare în felul lui. Avem nevoie îmi de alţii şi ne încredem unii în alţii. Pe această insu-.1 nu există uşi încuiate.

Când s-au întors în locul unde erau

legaţi caii, Glynis unrose şi doi băieţandri au apărut agale de după un în de copaci contorsionaţi de vânt. Soţia intendentului ilucea în braţe şi un bebeluş, într-o legătoare confecţionată dintr-un şal.

Le-a zâmbit luminos oaspeţilor, în timp ce copiii mai mari au venit în fugă să-şi salute tatăl.

— Ziua bună. Aceştia sunt băieţii noştri, Jack şi Ned, a «pus ea surâzând. Cred că v-au văzut călărind încoace, şi iperau să vă întâlnească. Vizita dumneavoastră este cel mai interesant lucru care s-a petrecut pe Skoal de mulţi lini încoace.

Jack şi Ned s-au înclinat politicoşi când i-au fost

Kezentaţi lui Catherine, dar de fapt erau interesaţi de ichael. Jack, cam de opt ani, cu ochi vioi de insular, n zis:

— Aţi fost la Waterloo, domnule căpitan Melbourne?

Michael a confirmat, şi într-o clipită a fost asaltat cu întrebări. Lui Ned, cu doi sau trei ani mai mic şi cu ochi albaştri că ai mamei lui, îi plăceau mai mult cavalerişţii, în timp ce eroii veneraţi de Jack erau puşcaşii. Fără îndoială, un copil de o inteligenţă ieşită din comun.

În vreme ce Michael răspundea la salva de întrebări, Catherine s-a interesat:

— Cine este cel mai tânăr membru al familiei?

— Ea este Emily. Glynis a ridicat bebeluşul din legătoare. Vreţi să o ţineţi?

— O, da. Catherine a luat copilul cu însufleţire. Ce păpuşică drăgălaşă! Eu sunt verişoara ta Catherine.

Tu eşti fetiţa preferată a mămicii? Şi-a

frecat nasul de l copilului. Scumpetea mică a lui tăticu'?

Plină de încântare, Emily a chiţăit, fluturându-şi mânuţele plinuţe. Curând, cele două conversau în bajul lipsit de sens al copiilor, gângurind.

Văzând chipul radios al lui Catherine, lui Micimee i s-a pus un nod în gât. Ea reprezenta tot ceea ce idealizi se vreodată la o femeie. Mama iubitoare pe care o mei îne orice copil, şi pe care puţini o aveau. Femeia irezistil>III care-i furase inima. Sora medicală plină de compasiuni şi însufleţire care-şi riscase viaţa ca să o salveze pe a lui.l

Soţia care nu era a lui.

Şi cu toate acestea nu se putea împiedica să o doflreascâ. Într-un moment de limpezime dulce-amai.1, a recunoscut că nu-şi regreta dorinţa, deşi îi făceai această

misiune atât de dificilă. Simplul fapt de a fi ni I Catherine merita aproape orice preţ.

— Ce scumpete, a spus ea dându-i înapoi mamei hol beluşul care râdea fericit. E interesant, am remarcat ci I majoritatea locuitorilor insulei au fie părul negru ca mine şi Davin şi Jack, fie blond, ca tine şi Ned şi Emily, Aproape nimeni nu pare să fie undeva la mijloc – cu I păr şaten. Surâzând, i-a aruncat o privire lui Michael la tine, care nu ai nicio picătură de sânge de insular. I

De fapt, avea de la ea mai mult decât o picătu-l că, dar în situaţia de faţă presupunea că nu se lua în I considerare.

— Ai dreptate, a zis Glynis. Mă gândesc că strămoşn noştri au fost în majoritate scandinavi blonzi sau celţi bruneţi.

Soţul ei a intervenit:

— Există o legendă veche potrivit căreia

ochii de insular provin de la *selkie* – o creatură magică cu formă de focă în apă şi umană pe uscat.

— Este o poveste impresionantă, l-a aprobat Glynis. Un *selkie* iubea o fată cu părul precum pana corbului şi cu un zâmbet angelic. Dar el nu putea veni pe uscat decât când era lună plină, iar ea nu-l putea urma în mare. Au devenit iubiţi şi ea i-a născut un copil. Numai că ea era măritată, şi când soţul ei a văzut marea în ochii copilului, şi-a luat arcul, s-a dus la Seal Rock şi l-a omo rfit pe rivalul lui. Se zice că spiritul acelui *selkie* încă îşi mai strigă iubita când e lună plină.

— Se pare că morala este că adulterii sfârşesc rău, a remarcat Michael sec.

— Anglo-saxonii nu sunt romantici din fire, a bombănit Glynis aruncându-i o privire

de exasperare amuzată.

— Mă tem că nu, a convenit el, gândindu-se că era categoric împotriva adulterului.

— Cum lordul Haldoran v-a invitat la ceai, ar trebui să plecăm, le-a spus intendentul după ce şi-a consultat ceasul de buzunar. I-a aruncat soţiei lui un zâmbet intim: Ajung acasă la cină. Vizitatorii au încălecat şi le-au făcut semn cu mâna lui Glynis şi băieţilor. Au urmat cale de vreo opt sute de metri poteca şerpuind pe lângă stânci. Câmpurile fertile se sfârşiseră, fiind înlocuite de tufişuri rezistente măturate de vânturi. În punctul în care cărarea cotea abrupt, Davin s-a oprit.

— Lordul Haldoran locuieşte pe Little Skoal. Această limbă de pământ este drumul pietruit care leagă cele două părţi ale

insulei.

Michael a ridicat din sprâncene în timp ce studia fâşia aceea periculoasă de piatră şi valurile care se spărgeau departe, jos, la picioarele stâncilor ascuţite. În ghid scria că limba aceea de pământ, Gâtul, avea numai vreo trei metri lăţime şi se află la sute de metri deasupra mării, dar cuvintele nu descriau realitatea.

— Autorul a exagerat. În unele locuri limba asta are chiar vreo patru metri, a spus Davin cu un umor sec. Dar animalele devin agitate aici, aşa că cel mai bine e să traversăm pe jos.

Au descălecat cu toţii şi au pornit peste istmul stâncos, ducându-şi caii de căpăstru. La mijloc, Catherine s-a oprit şi a scrutat peisajul. Vântul şfichiuitor îi fâlfâia veşmintele, iar zgomotul valurilor era atât

de puternic încât a fost nevoită să ridice vocea:

— N-ar trebui să fie nişte balustrade?

— Nu este nevoie, a răspuns Davin. Un singur om a căzut vreodată, şi acela era beat. Insularii ştiu să umble cu grijă pe aici. Ea a privit gânditoare spre stânci. Dacă devenea stăpâna insulei, aveau să fie construite imediat balustrade. Intendentul a adăugat: Că tot a venit vorba, insuliţa aceea este Seal Rock[3], acolo unde legenda spune că a fost omorât *selkie*.

Cu certitudine, una dintre stâncile acelea golaşe era acoperită de trupurile focilor care stăteau la soare, Catherine îşi imagina cu ochii minţii o focă ieşind din mare şi, sub lumina argintie a lunii pline, transformându-se în bărbat. Dacă era înalt

3 Stânca focii

şi mlădios şi puternic precum Michael, şi cu ochi la fel de fascinanţi, era de înţeles cum o fată ar fi putut să uite de onoare şi de înţelepciune…

Cu un suspin, şi-a reluat drumul peste Gât. Problema ei nu era adulterul, pentru că nu mai avea soţ. Dilema de nerezolvat era în ea însăşi.

Ragnarok era la doar câteva minute călare după ce traversai Gâtul. Se găsea lângă marginea stâncilor. Deşi numele era străvechi, casa în sine era relativ nouă. Liniile ei calme, în stilul consacrat de Palladio, păreau aproape nepotrivite în acest decor sălbatic, bătut de vânturi.

Davin nu a descălecat când au ajuns la capătul aleii.

— Dacă nu aveţi nimic împotrivă, vă las aici. Am treabă. Puteţi să vă descurcaţi

înapoi spre castel?

— Nicio grijă, a spus Michael în timp ce o ajută pe Catherine să coboare din şa. Skoal nu este destul de mare ca să te rătăceşti cu adevărat.

Intendentul a dus degetul la borul pălăriei, apoi a pornit în trap pe alee.

— Am impresia că nu prea vrea să fie oaspetele lordului Haldoran, a remarcat Catherine, care-l urmărea îndepărtându-se.

Înainte ca Michael să-i răspundă, din casă a apărut un bărbat masiv, musculos, cu faţa brăzdată de cicatrice:

— Eu sunt Doyle, a zis laconic. Vă duc caii în grajd.

În timp ce-i dădea frâul, Catherine l-a studiat curioasă. I se părea cunoscut. Presupunea că-l văzuse la Bruxelles, că era unul dintre servitorii vânjoşi care-l ajutaseră

pe Haldoran să-i ducă pe Amy şi familia Mowbry la Anvers.

A ientul londonez îl trăda ca venetic, iar chipul sluţit îl ifli va să semene cu un tâlhar la drumul mare. Întocmai în îi casă, era un element bizar în acel loc izolat.

Au urcat treptele, iar valetul, un alt londonez cu aer tir, i-a condus într-un hol cu podea de marmură străiiitoare. Se părea că lui Haldoran îi plăceau servitorii re puteau juca şi rolul de paznici. Bună, verişoară Catherine, căpitane Melbourne, salutat stăpânul casei. Ce părere aveţi despre insula i lastră?

— Unică şi foarte frumoasă. Catherine i-a dat pălăla şi cravaşa valetului. Poate că nu bogată, dar bine dministrată. Nu am văzut semne de sărăcie în rândul amenilor.

Toată lumea are un acoperiş deasupra

capului, i; i neare în burtă şi încălţări în picioare. Este mai mult lui ăt se poate spune despre majoritatea locurilor de pe untinent. I-a luat mâna şi i-a ţinut-o o clipă mai mult vi ăt i-ar fi plăcut ei, după care i-a condus în salon.

Conversaţia din timpul ceaiului cu prăjituri a fost cât v poate de curtenitoare, iar Haldoran a tot încurajat-o v Catherine să comenteze ce văzuse. Michael a vorbit Puţin. Ce ciudat, se gândea ea, cum putea să domine o încăpere fără să spună o vorbă.

— Vreţi să facem un tur prin Ragnarok? i-a invitat vămi ei la sfârşitul gustării. Priveliştea este extraordinară.

— Da. Mi-ar plăcea foarte mult să merg, Clive, a lui uviinţat ea, hotărând că era mai bine să-i spună pe lui mele mic.

Au traversat parterul împreună cu

Haldoran care-i 11 inducea, vorbind pe un ton glumeţ despre istoria ca-» vi. Lui Catherine îi făcea mai multă plăcere decât se aşteptase. Vărul ei avea un gust admirabil şi era pasionat de colecţionarea obiectelor frumoase. Rezultatul era cu comoară de mobilier desăvârşit, covoare orientale şi supere de artă.

Turul a luat sfârşit la etaj, în colţul cel mai îndepărtat al clădirii.

În timp ce deschidea ultima uşă, Haldoran a spus:

— Cred că o să vi se pară interesant, căpitane.

În interior era o galerie cu ferestre largi ce dădeai spre mare. Catherine a crezut că era vorba doar despre o altă încăpere frumoasă, însă apoi şi-a dat seama e era o sală de arme. Pe pereţi erau expuse săbii

vechi fi elaborate, halebarde şi pumnale, iar obiectele cele uifl apreciate erau în casete cu capac de sticlă.

S-a crispat în timp ce privea în jur. Crescuse prinrffl soldaţi, dar asta n-o făcuse să-i placă armele. Chiar dlifl potrivă. Era o discrepanţă stranie între razele străiniitoare ale soarelui care inunda ferestrele şi scânteierfib metalică a morţii de jur-împrejur.

— Nu am văzut niciodată o asemenea colecţie altufyfl ceva decât într-un castel scoţian, a remarcat Michnell Ai nişte arme extraordinare.

Haldoran a deschis o casetă şi a scos un pistol neol >if> nuit de lung. Era un fel de senzualitate în felul în care mângâia butoiaşul.

— Acesta are şase gloanţe şi este una

din primele arme, cu mai multe focuri realizate vreodată, acum aproape două sute de ani. Greu de încărcat şi teribil de imprecis, dar interesant.

Michael a studiat pistolul cu o luare-aminte profesională şi a făcut comentarii pertinente înainte de a-lj da înapoi.

Haldoran l-a pus la loc în casetă.

— Am şi mai multe săbii splendide. Vă este cunoscut] oţelul de Damasc?

— Dacă îmi amintesc bine, este forjat de mai multe ori, cum e bătut foitajul franţuzesc, a replicat Michael. Se spune că săbiile de Damasc au lama mai ascuţită decât orice armă europeană.

— Aşa este. Haldoran a scos o cutie cu iască şi a aprins o lumânare care se afla pe un scrin. Uitaţi-vă la asta.

A scos o elegantă sabie curbată dintr-o

cutie cu arme asemănătoare. A apucat mânerul cu amândouă mâinile, şi-a mişcat fulgerător încheieturile şi lama a retezat lumânarea cu o viteză neaşteptată.

Catherine a icnit când lama a tăiat ceara atât de precis, încât cele două bucăţi de lumânare au rămas lipite. Flacăra a continuat să ardă aproape fără să pâlpâie.

— Este incredibil! Nu ştiam că o sabie poate fi aşa de

L uscuţită.

— Mă bucur că n-a trebuit să mă confrunt cu un frani cz înarmat cu aşa ceva, a adăugat Michael. Nu mi-ar plăcea să văd cum ar putea că ciopârţească un om.

— Nu e o privelişte prea frumoasă. Haldoran a pus Uabia înapoi în casetă, după care a luat din altă cutie lin obiect ciudat. Aţi văzut vreodată un pumnal indian, i.

ipitane? Faptul că are mânerul în unghi drept cu lama în dă o putere de înjunghiere fenomenală. Se zice că în lupta corp la corp este întotdeauna fatal.

În vreme ce bărbaţii s-au apucat să vorbească despre [pumnale exotice, Catherine s-a apropiat de o fereastră. I ca ceva obscen în pasiunea lui Clive pentru arme. Se întreba dacă ar fi fost atât de însetat de sânge în cazul I viind ar fi luptat într-o bătălie adevărată. De obicei războiul anihila ideile romantice despre violenţă.

Cum casa se înălţa pe o stâncă, galeria oferea o privelişte uluitoare spre mare. Departe, jos, apa se izbea neobosită de stânci. În timpul vizitei de dimineaţă văzuse mai multe plaje line, dar cea mai mare parte din suprafaţa insulei era piatră pur şi simplu. În depărtare se vedea conturul

întunecat al insulei Bône. Craniul şi Osul. Acolo avea să-şi petreacă tot restul vieţii?

Din spatele ei a auzit vocea lui Haldoran:

— Ce părere ţi-a făcut nobilul nostru intendent, Catherine?

Ea s-a întors şi s-a rezemat de pervazul ferestrei.

— Davin? Pare să ştie tot ce merită ştiut despre insulă, iar locuitorii îl plac şi îl respectă. Cred că bunicul este norocos că are un asemenea angajat.

— Te asigur că este competent, dar nu asta am vrut să spun. Nu ţi-a lăsat o impresie mai puternică? Un sentiment de rudenie?

— Ce vrei să spui? îmi place Davin, dar nu-l cunosc. De ce-ar trebui să-mi dea sentimentul de rudenie?

— Pentru că bunul, seriosul Davin este ruda ta cea mai apropiată – singurul tău văr primar, a înştiinţat-o Clive cu un zâmbet răutăcios.

— Credeam că mama a fost singurul copil.

— Aşa este. Davin este rudă cu tine din partea tatălui, bastardul lui Harald cu o fată de pe insulă.

— Vrei să spui că este nepotul lordului? a exclamat eu uluită. Dacă e aşa, bunicul meu ştie?

— O, da. Ştie toată lumea de pe insulă. Când Harakl a împlinit douăzeci şi unu de ani, a anunţat că vrea să se însoare cu iubita lui, din ramura ţărănească a familiei Penrose. Lordul l-a trimis valvârtej într-o călătorie lungă, dar era prea târziu – fetişcana era deja însărcinată, A reuşit să

ascundă faptul ăsta de ochii tuturor, chiar şi de familie, până aproape de soroc. A murit la naştere, strigând numele iubitului ei. Bebeluşul a rămas în grija părinţilor ei. Ochii lui Haldoran străluceau, ca şi când povestirea i s-ar fi părut amuzantă. Harald nu l-a iertat niciodată cu adevărat pe tatăl său, după ce s-a întors şi a aflat ce se întâmplase. S-a interesat de soarta lui Davin, s-a îngrijit să fie educat cum se cuvine, dar bineînţeles, băiatul era tot un bastard.

Catherine şi-a încleştat mâna pe pervazul din spate. Nu era de mirare că în urmă cu o seară, Glynis şi Alice Matthews schimbaseră priviri stânjenite când vorbiseră despre rudele ei.

— Cu alte cuvinte, dacă Davin ar fi fost copil legitim, ar fi fost următorul Lord de

Skoal.

— Da, dar nu se aşteaptă nimeni ca lordul să-l recunoască public pe bastardul fiului său. Haldoran a zâmbit cu o amabilitate prefăcută. M-am gândit că ar fi bine să te pun la curent, fiindcă ştie toată lumea.

Michael, care ascultase în linişte, a intervenit:

— Credeţi că Davin îi poartă ranchiună soţiei mele pentru că este posibilă moştenitoare?

— Puţin, poate. Dar este prea nepăsător ca să creeze probleme. Dacă îl păstraţi ca intendent o să vă slujească bine. Abandonând subiectul la fel de brusc precum îl adusese în discuţie, Haldoran s-a dus spre o panoplie şi a luat o puşcă lungă. Aceasta este o puşcă americană din

Kentucky. Arată banal, dar este cea mai precisă armă pe care am folosit-o vreodată. Priviţi.

A încărcat arma, apoi a deschis o fereastră, lăsând să intre aerul umed şi ţipetele ascuţite ale pescăruşilor r i i irc zburau în cercuri. Ochii i s-au îngustat de concentuare în timp ce ochea. Când a tras, bubuitura a râsuln, it asurzitor în galeria închisă. Catherine s-a dat înapoi tresărind când în depărtare un pescăruş a ţipat, apoi i prăbuşit în mare fără viaţă. Ceilalţi s-au depărtat în lliabă, scoţând agitaţi strigăte ascuţite.

— Bine tras, a comentat Michael impasibil, dar credeam că este ilegal să omori pescăruşi pe Skoal.

— Unul în plus sau în minus, n-o să i se simtă lipsa. Ilaldoran s-a răsucit cu ochi

provocatori. Bineînţeles, cum sunteţi militar, cu siguranţă sunteţi un trăgător luai bun decât mine.

[– Nu neapărat. Sarcina unui ofiţer este să conducă, lui să ucidă el însuşi inamicul.

— Sunteţi prea modest. Hai, încercaţi puşca aceasta. Skoal se poate lipsi de încă un pescăruş. Haldoran a încărcat din nou arma, apoi i-a oferit-o oaspetelui.

Michael a ezitat o clipă, apoi expresia lui a devenit ilură şi a acceptat arma. După ce a studiat scena de dincolo de fereastră, a spus:

— Cum nu sunt insular, nu mă simt liber să încalc li gea. O să aleg ca ţintă tufişul de pe promontoriul Mi da. Creanga din vârf.

Catherine şi-a îngustat privirea, dar abia reuşea să vadă ţinta.

— Fără nicio îndoială, este imposibil să

fii precis la asemenea distanţă.

Tufişul se legăna în vânt, îngreunând sarcina trăgătorului. Cu colţul ochiului, tânăra femeie l-a văzut pe I laldoran zâmbind.

Michael făcea ca totul să pară uşor: a luat puşca din Kentucky, a ochit şi a apăsat pe trăgaci. Departe, pe promontoriu, creanga din vârful tufişului a zburat şi apoi t…1 rostogolit pe stâncă, până în mare.

— Bună treabă, a rostit Haldoran păstrându-şi sângele-rece. A fost o splendidă demonstraţie de dibăcie.

— Este o armă bună, a replicat Michael evaziv, în timp ce i-o înapoia.

— Sunteţi la fel de îndemânatic la spadă ca la tr.i. ui arma, domnule căpitan? a întrebat Haldoran cu o yj în care se simţea aţâţarea.

— Ştiu cum se foloseşte sabia ca să mă apăr, dur sunt expert, a răspuns celălalt ridicând din umeri. 1

Catherine îi urmărea cu înfrigurare. Intre cel bărbaţi avea loc un fel de competiţie tacită, în e Haldoran încerca să provoace şi Michael se opul Ce naiba încerca să demonstreze vărul ei? Situaţia îi plăcea total, aşa că a decis să-i pună capăt.

— Ar trebui să plecăm. Mulţumesc foarte mult că ni invitat, Clive.

— Nu trebuie să vă grăbiţi, Catherine. S-a îndrep spre o altă vitrină şi a scos două săbii de cavalerist a mănătoare. Vreau să văd încă o dovadă a măiestriei ţului tău. A apucat o spadă de lamă şi i-a aruncat-o t Michael cu mânerul spre el. Acesta a prins-o cu îndenii n-are din aer. Haldoran a ridicat cealaltă spadă întru salut zeflemitor: En

garde, domnule căpitan. Fără un un alt avertisment, a fandat, într-un atac letal.

capitolul 24

Lui Catherine mai că i-a stat inima când Haldoran 1 – 1 împuns cu spada pe Michael în piept. Înainte ca ea’s apuce să ţipe, Michael a parat lovitura celuilalt.

— Clive, eşti nebun? a strigat. E imprudent să fandeii cu lamele neprotejate.

— Aiurea. Vărul ei a lovit din nou. S-a auzit un zgomot metalic sfredelitor când cele două săbii au alunecat una pe alta. Este doar un sport. Nimeni nu va fi rănit. Nu-i aşa, domnule căpitan?

— La fel de inofensiv ca atunci când joci mimă, a replicat Michael cu ironie. Peste o clipă, a parat încă o lovitură. Ce sportiv ar putea rezista?

— Mă bucur că suntem de aceeaşi

părere. Clive îşi sub linia vorbele cu lovituri scurte, sâcâitoare, ca să-i încerce adversarului îndemânarea. Dar cel mai frumos sport este vânătoarea în Shires. Aţi încercat vreodată?

Nu am avut niciodată acest privilegiu, dar poţi să i la fel de bine şi în alte locuri. Fără pic de graţie, nici a respins atacul celuilalt. În Spania am făcut Ele grozave de vânătoare cu ogari, lină rustic, dar amuzant.

tinversaţia a lâncezit, înlocuită de respiraţia gâfâită, linp ce se luptau în mijlocul galeriei. Clive era un asin de primă mână, care profita rapid de orice slăiine. Michael era mai lent, iar prin comparaţie mişiv lui păreau stângace, itherine urmărea în linişte, sufocată de emoţie. I vărul ei pretindea că nu era decât un sport, dacă hael nu reuşea să se apere suficient de bine,

era poli să fie în cele din urmă grav rănit, sau chiar mai. l-a luat mult să înţeleagă că se stăpânea intenţionat, fie că loviturile lui de atac erau ineficiente, totuşi mva spada lui era întotdeauna poziţionată astfel încât I apere de lama adversarului său. Deşi se retrăgea periient, niciodată nu fusese încolţit. Era o performanţă – dovedea o măiestrie desăvârşită. Numai cineva care îl lioştea bine îşi dădea seama ce face, lupta a luat sfârşit brusc atunci când Haldoran a Mpuns apărarea adversarului. Catherine a icnit când văzut lama îndreptându-se spre gâtul lui Michael. Îl ultimul moment, acesta a ridicat fulgerător sabia ca pareze lovitura. Sabia lui Clive a ricoşat şi a fost deliuă în jos. Vârful ei a atins încheietura lui Michael, ¡nd o dâră roşiatică.

Prietene, îmi pare atât de rău! Haldoran

a făcut un pas înapoi, coborând arma. N-am intenţionat să se lase cu vărsare de sânge, dar plăcerea de a provoca un adverliii pe măsură mi-a întunecat raţiunea. Scuzele lui erau Ji. minţite de triumful din priviri.

Nu s-a întâmplat nimic, e doar o zgârietură. Michael îi a pus spada pe o vitrină şi şi-a scos batista.

Cu inima bătându-i cu putere, Catherine a traversat galeria şi a studiat rana. Din fericire, era neînsemnată, Ijfb cum spusese Michael. A bandajat tăietura superficial! cu batista. După ce a terminat, i-a aruncat o privire furioasă lui Haldoran:

— Ai idei înspăimântătoare legate de sport, vere.

— Nu se va mai întâmpla, a promis acesta. Data viitoare putem să folosim florete cu vârf bont. Dar a fost un adevărat

regal să-mi încrucişez sabia cu un luptător iscusit. Încă o dată, aţi fost exagerat de modest în ce priveşte abilitatea dumneavoastră, domnule căpitan.

— Am învăţat să fac numai ceea ce este necesar. Michael şi-a tras manşeta peste încheietura bandajată. Mulţumesc pentru această vizită foarte interesantă, Haldoran.

— Plăcerea este de partea mea. Pe insulă, anturajul este deseori destul de plictisitor. Clive a oftat, cu aerul că regreta sincer. Din păcate, mâine plec la Londra pentru câteva zile. Sper să vă mai găsesc aici când mă întorc.

— Te rog să vii repede înapoi, a spus Catherine cu un zâmbet strălucitor şi fals. Cu cât stătea mai mult plecat, cu atât mai bucuroasă avea să fie.

După aceea au încălecat şi au pornit pe

cărare spre insula principală. Ea a păstrat tăcerea până când au ajuns pe istm, unde şi-au luat caii de căpăstru. Atunci a spus tăios:

— De ce naiba ai permis să se întâmple toate astea?

— Am permis? Nu ai alternativă când eşti atacat de un bărbat cu o sabie.

— Ai fi putut să-i pui capăt mai repede, a pufnit ea exasperată. Eşti un spadasin mai bun decât Haldoran, dar ai lăsat să se înţeleagă altminteri.

— Ţi-ai dat seama de asta? Nu sunt un actor aşa de bun cum credeam. Michael şi-a arcuit buzele într-un zâmbet lipsit de veselie. Vărul tău se pricepe la arme, dar este un amator, nu un profesionist. Din nefericire, nu-i place să piardă. După ce am făcut greşeala de a trage mal bine ca el, s-a aprins şi a decis să mă întreacă la ceva, Cu

cât îl lăsam mai repede să câştige, cu atât puteam, să plecăm mai degrabă.

— Te-ai ostenit atât să-i ocroteşti mândria, încât ai putut să sfârşeşti grav rănit, a strigat ea.

— Cred că este prima dată când te văd furioasă, a i marcat Michael ridicând din sprâncene. Nu ştiam că f sfinţii îşi pierd cumpătul.

— N-am spus niciodată că sunt o sfântă, şi nu suport un bărbat care se lasă bucuros să fie folosit drept sac de box.

— Nu este niciun pericol. I-a zâmbit larg, cu familiaritate. Eşti pătimaşă. Zău că-mi place.

Tandreţea din ochii lui i-a potolit furia. Avea dreptate; exagera în legătură cu incidentul. Dacă nu era atentă, era posibil ca el să-şi dea seama cât de profunde îi erau

sentimentele. A expirat lent:

— N-aş fi putut suporta să fii rănit ajutându-mă pe mine. Şi aşa mă simt suficient de vinovată că te-am Implicat în planul meu nebunesc.

— Nu-ţi pierde timpul simţindu-te vinovată, a spus Michael cu o urmă de amărăciune. Nu rezolvi absolut nimic.

Ajunseseră la capătul drumului pietruit. Şi-a împreunat mâinile ca s-o ajute să încalece.

Când era în şa, Catherine a rostit pe un ton grav:

— Ai grijă în preajma lui Haldoran. Este un individ i iudat. Trebuie să-i fiu recunoscătoare pentru că ne-a ajutat la Bruxelles, dar nu pot să-l plac.

— Nici mie nu-mi place. Am întâlnit în armată n>n-zişi eroi ca el. Rareori rezistau

prea mult. Michael «.1 suit pe cal. Nu este cazul să-ţi faci griji că vărul i în o să mă provoace la luptă. Nimic nu se comi în a cu un soldat bătrân când vine vorba să eviţi bătălii inutile.

Cu temerile spulberate, ea a zâmbit.

Din nefericire, temerile lui nu se spulberaseră. În timpul acelui duel pe nepregătite, simţise că pe I Inidoran nu l-ar fi deranjat să provoace un „accident” hv >rtal. Dar de ce să fi vrut să-l ucidă?

Poate din pură sete de sânge, din care Haldoran avea lin belşug. Dar mai exista un motiv plauzibil. Michael «iniarcase o avidă dorinţă de posesie în ochii lui Clive când se uita la frumoasa lui verişoară. Să fi dat naştere» alunea unei dorinţe secrete de a-l vedea mort pe pre Mpusul soţ al lui Catherine? Posibil.

Un lucru era cert: Haldoran trebuia urmărit cu mulatenţie.

Când au intrat în castel, s-au întâlnit cu valetul care ducea o tavă cu ceai. Catherine a presupus că este pentru bunicul ei, aşa că a spus:

— Olson, pot să-l văd pe lord acum?

— O să întreb, a răspuns valetul afectat.

După plecarea acestuia, Michael a spus:

— Să merg cu tine, sau să te arunc în gura leului în timp ce eu fac o baie înainte de cină?

— Poate ar fi mai bine să mă duc singură. Am o bănuială că un cocoş bătrân ca bunicul meu simte nevoia să strige cucurigu şi să se proclame regele ogrăzii dacă mai este un alt mascul în preajmă.

— O trăsătură moştenită de toţi bărbaţii din familia Penrose.

— Pe tine nu te-am văzut niciodată făcând o asemenea mascaradă.

— Nu este nevoie s-o fac, a replicat el cu un zâmbet ştrengăresc.

Catherine a râs, dar după ce s-au despărţit şi-a dat seama că nu era chiar o glumă. Michael avea acea încredere calmă care nu avea nevoie să dovedească nimic nimănui.

Sau poate că da? Amintindu-şi cum arăta când îi povestise despre recentul deces al tatălui său, a înţeles că încrederea lui rezida în aptitudinile fizice, la care era maestru. În ce priveşte zonele mai obscure ale sentimentelor, era mult mai şovăitor. Constatarea că Michael era vulnerabil i se părea ciudat de fermecătoare.

Peste puţin timp, Olson s-a întors:

— Excelenţa sa vă primeşte, doamnă.

— A urmat prin toată casa până într-un salon care era vecin cu dormitorul lordului. Valetul a făcut semn spre uşile înalte cu geam. Prin perdelele diafane se distingea conturul unui scaun cu rotile.

— Excelenţa sa este afară.

A ieşit pe un balcon însorit cu o privelişte splendidă asupra insulei. Sosirea ei era urmărită atât de bun cui ei, cât şi de un ogar mare ciocolatiu. Câinele arăt parcă mai prietenos. Fără să piardă vremea cu amabilităţi, lordul a bombănit:

— Ai venit să vezi dacă sunt gata să dau ortul popii?

Ea a surâs, mai puţin intimidată decât fusese la prima lor întâlnire.

— Şi eu mă bucur să te văd, bunicule. S-a aşezat într-un scaun cu spateaza dreaptă. Arăţi bine astăzi. Bineînţeles că sunt

disperată văzând atâtea semne că eşti sănătos, dar o să mă străduiesc să-mi ascund dezamăgirea.

În prima secundă a rămas consternat, după care a zâmbit fără tragere de inimă:

— Ai o limbă ascuţită, fato.

— De la cine crezi că am moştenit-o?

— O limbă *foarte* ascuţită, a mormăit el, dar în privire i se citea amuzamentul. Ce părere ai despre insula mea?

— Pentru o suprafaţă atât de mică, este o diversitate extraordinară. Pajişti, mlaştini, văi împădurite. Am fost impresionată de faptul că insula le oferă locuitorilor aproape tot ce le trebuie.

— Dar de oameni?

— Cei pe care i-am cunoscut au fost destul de rezervaţi, dar este normal.

— Aşa şi trebuie să fie. Feudalismul este

un sistem al naibii de bun, dar totul depinde de personalitatea stăpânului. Vor dori să te cunoască mult mai bine înainte de a avea încredere în tine.

— Apropo de feudalism, am fost surprinsă când pe drum am trecut pe lângă nişte oameni care lucrau, iar Davin a spus că fiecare bărbat de pe insulă care are peste cincisprezece ani este obligat să muncească două săptămâni pe an pentru stăpân. Credeam că lucrurile de genul acesta au fost abolite cu secole în urmă.

— De ce n-ar munci oamenii ca să-şi întreţină propriile drumuri şi portul? s-a mirat bătrânul. Obiceiurile insulei au luat naştere din motive foarte întemeiate. Numai lordul poate deţine voliere deoarece porumbeii se hrănesc cu semniţele de cereale de pe câmpuri, punând în pericol

recoltele. Totodată, numai eu am dreptul să am o căţea. Ogarul s-a ridicat şi şi-a pus capul pe genunchii lordului, care i-a ciufulit urechile lungi. Dacă altcuiva i s-ar permite să aibă o căţea, insula s-ar umple imediat de câini. Până la urmă o să înţelegi toate astea.

— Chiar te gândeşti serios să mă numeşti moştenitoarea ta, sau faptul că m-ai convocat aici este doar un joc? La urma urmelor, Clive este bărbat şi cunoaşte insula de o viaţă. Cu siguranţă, el este alegerea indiscutabilă.

— Da, dar… Bunicul ei şi-a ferit privirea. Acesta nu este singurul domiciliu al lui Clive. Are timpul ocupat cu multe alte probleme. Aş prefera să las Skoal cuiva pentru care insula să fie pe primul loc.

Era un răspuns bun. Cu toate acestea, a simţit că bunicul ei nu era întru totul în

largul lui când venea vorba de lordul Haldoran.

— Povesteşte-mi despre părinţii tăi, i-a cerut brusc seniorul. L-a privit circumspectă, nefiind sigură ce voia să audă. El a tras de pătura care-i acoperea picioarele şi a urmat: Să ştii că nu-mi displăcea mama ta. Era o fată încântătoare. Dar nu am vrut să-l văd pe William însurându-se cu o insulară. Pe Skoal sunt prea mulţi născuţi din căsătorii între rude de sânge. Este nevoie sistematic de sânge proaspăt.

Asta ar fi putut explica şi de ce se opusese relaţiei lui Harald cu o localnică.

— În teorie înţeleg necesitatea de sânge proaspăt, dai părinţii mei erau foarte fericiţi împreună, a spus ea. Mamei mele i-a plăcut mult să-şi urmeze soţul în armată. Presupun

că din acest motiv nici eu nu m-am gândit vreodată să fac altceva.

A continuat, descriind viaţa familiei ei. Înalta consideraţie de care se bucura tatăl ei printre colegii ofiţeri şi soldaţi, capacitatea mamei ei de a se simţi acasă oriun de Cum ea, Catherine, învăţase să călărească de la tatăl ei şi să îngrijească bolnavi de la mama ei; cum ambii săi părinţi iubiseră marea. Acum, că văzuse Skoal, înţelegea de ce.

Bunicul ei a ascultat în tăcere, cu privirea aţintită în zare. Când ea s-a oprit din vorbit, a zis:

— Păcat că băiatul era aşa de încăpăţânat. Nu era nevoie să plece şi să nu se mai întoarcă niciodată.

Acum că-l cunoscuse pe lord, înţelegea de ce tatăl ei bănuise că nu ar fi fost bine-

venit.

— Universul lor era alcătuit din ei doi şi din armată, a spus ea plină de tact. M-am bucurat că au murit în acelaşi timp. Vocea i s-a frânt. Ar… ar fi fost greu pentru unul din ei să trăiască fără celălalt.

A clipit ca să-şi reţină lacrimile, conştientă că însemnau durere nu doar pentru părinţii ei, ci şi pentru ea. Şi-ar fi dorit o căsnicie ca aceea a părinţilor ei. E adevărat, presupusese că aşa va fi. Iar această aşteptare făcuse ca eşecul ei să fie şi mai zdrobitor.

— Soţul tău nu e aşa cum mă aşteptam, a remarcat bunicul. Pare aşezat.

— Eu şi Colin eram foarte tineri când ne-am căsătorit. Nu neg că a avut un temperament exploziv, dar nu a greşit niciodată în ce priveşte datoria faţă de

familie sau de soldaţii lui. Acesta era adevărul. Şi la fel de adevărat era ce a spus mai departe: Dacă ar fi să devin moştenitoarea ta, îţi garantez că el nu va face niciun rău insulei au locuitorilor ei.

— Davin spune că a făcut observaţii foarte potrivite despre cum este lucrată moşia mea, şi ce schimbări s-ar Impune.

— Are o gamă impresionantă de cunoştinţe. Spre deosebire de Colin, Michael crescuse pe o moşie mare, şi se pare că fusese atent cum era administrată. Vrând 1 scape de subiectul legat de soţul ei, a continuat: Davin ne-a arătat insula Bône şi ne-a povestit istoria ei. i chiar este un loc atât de plin de ghinion?

— Trecutul ei vorbeşte de la sine. În afară de atacurile vikingilor şi de ciumă, Bône a fost dintotdeauna cunoscută ca loc

preferat de piraţi şi contrabandişti. Spune-i lui Davin să găsească un luntraş destoinic care să te du că, o vizitezi. Cea mai mare peşteră marină de pe insule găseşte la capătul de apus. A zâmbit unor amintiri: I foarte neobişnuit. Înăuntru există chiar şi un izvor fierbinte. Totuşi ai grijă. Poţi să ajungi la peşteră doar la reflux. Dacă stai prea mult timp, rămâi prinsă până când nivelul mării scade din nou.

— Pare interesant. Sunt sigură că şi soţul meu ar vrea să o vadă. Sper să avem timp să o vizităm înainte să plecăm.

Bunicul ei bătea darabana pe braţul scaunului cu rotile:

— Cât timp intenţionaţi să rămâneţi?

— Poate două săptămâni? A zâmbit şovăitor. Asta dacă nu ajungi la concluzia că suntem o companie neplăcută şi ne dai

afară.

— Două săptămâni nu înseamnă prea mult. Ai multe de învăţat aici.

Se părea că luase hotărârea de a o desemna drept moştenitoare. Încercând să-şi mascheze mulţumirea, Catherine a spus:

— Voi studia tot ceea ce consideri că este necesar, dar nu putem să stăm la nesfârşit. Colin trebuie să se întoarcă la datorie.

— Poţi să stai fără el.

Bunicul ei se simţea singur. Era o stare pe care o înţelegea foarte bine.

— Pentru moment, locul meu este cu soţul meu şi cu fiica mea.

El i-a aruncat o privire furioasă:

— Ce s-ar întâmpla dacă tu ai moşteni domeniul, iar Melbourne ar ajunge la concluzia că nu poate trăi într-un loc aşa de

izolat? Ai rămâne cu el şi ai lăsa Skoal de paragină?

— Dacă mă vei face moştenitoarea ta, voi pune insula pe primul loc, a răspuns ea fără să clipească. Datoria mea faţă de o întreagă comunitate trebuie să fie înaintea datoriei faţă de soţul meu. Dar, zău, nu trebuie să-ţi faci griji că ar încerca să mă ţină departe de insulă.

— Ai grijă să nu uiţi asta. S-a lăsat pe spate în scaunul cu rotile, cu o expresie obosită pe chip. Acum, du-te şi fă ce vrei.

Catherine s-a ridicat, apoi, dintr-un impuls, s-a aplecat să-l sărute pe obraz.

— Să nu-ţi treacă prin minte că mă poţi îmbuna, fato, a mormăit el. De peste cincizeci de ani toată lumea de pe insulă se teme de mine, şi nu intenţionez să mă schimb acum.

— Bunicule, orice femeie la care a urlat ducele de Wellington este foarte greu de speriat, a râs ea. N-ar fi mai simplu să ne împrietenim decât să încerci să mă terorizezi?

Bătrânul a mângâiat ogarul, care încă-şi odihnea capul în poala lui.

— Cina este la ora şase. Vezi să nu întârziaţi.

A plecat spre camera ei. Era mândră că nu s-a rătăcit decât de două ori. Şi-a amintit că Michael intenţionase să facă o baie, aşa că a bătut înainte de a intra. Vocea lui profundă a strigat:

— Intră.

A păşit înăuntru şi a văzut că terminase cu baia, dar încă nu era îmbrăcat complet. Cămaşa îi atârna peste pantaloni, iar inul alb nu făcea decât să-i scoată în evidenţă

forţa umerilor largi. Practic fiecare centimetru din trupul lui era acoperit; de ce oare era efectul atât de dureros de intim?

— Cum te-ai descurcat cu bunicul tău? a întrebat-o.

Pe gât i se răsuceau cârlionţi umezi de păr negru ca mahonul. Prin deschizătura cămăşii se vedeau alte fire la fel de întunecate. Catherine a privit în jos şi şi-a scos cu grijă mănuşile.

— Foarte bine. Sub masca morocănoasă, este destul de drăguţ. Michael a pufnit, scoţând un sunet elocvent. Te place, l-a asigurat ea, ceea ce îl miră şi pe el.

— Şi pe mine mă miră. Michael s-a îndreptat spre oglindă ca să-şi lege cravata. L-am întrebat pe servitorul care a adus apa caldă despre sănătatea lordului. Are probleme cu inima. Poate să umble, dar

oboseşte cu uşurinţă şi orice fel de efort are ca urmare dureri îngrozitoare în piept.

— Durerile provocate de angină te slăbesc foarte mult, dar nu e obligatoriu să-ţi pună viaţa în pericol.

— Longevitatea lui s-ar putea dovedi o problemă, a rostit Michael sobru.

— Ştiu. Şi totuşi m-ar întrista să-l pierd atât de curând după ce l-am găsit. Chiar îmi place bătrânul pungaş.

Catherine s-a prăbuşit pe un scaun. Acum, după ce te-a cunoscut şi pe tine, cred că aş putea să vin cu Amy în vizită în fiecare an şi să spun că soţul meu este prea ocupat ca să ne însoţească.

— Cu puţin noroc, o să meargă, a fost de acord Michael.

Tânăra femeie şi-a împreunat mâinile în poală şi s-a rugat să aibă încredere în

norocul ei.

capitolul 25

— Mai vrei puţină bere? a întrebat Catherine.

— Da, te rog. Michael a deschis ochii preţ de o clipă ca să-şi poată studia însoţitoarea. Era întins pe o pătură pe nisip, cât se poate de relaxat. Exceptând, desigur, tensiunea creată de faptul că era aşa de aproape de Catherine. A admirat în tihnă imaginea suplă a trupului ei când a luat carafa de bere lăsată la răcit într-un ochi de mare şi i-a umplut cana. Ridicându-se în capul oaselor, a luat o înghiţitură prelungă. Este foarte plăcut să avem o după-amiază liberă.

— Studiul intensiv al istoriei, dreptului şi agriculturii pe Skoal nu sunt ceea ce am sperat de la vizita aceasta, a chicotit ea. Pe

de altă parte, totul este foarte interesant. Insula produce atât de multe din cele necesare traiului! A arătat spre ce mai rămăsese din masa lor: brânză şi heringi, pe care le mănânci cu pâine proaspătă făcută pe insulă şi apoi bei bere produsă pe insulă, totul urmat de mere locale.

— Şi transportate într-un coş de trestie făcut pe insulă. Dar nu cultivă ceai şi cafea aici.

— O mare lipsă. La urma urmelor, Skoal nu se poate separa de restul lumii. Catherine şi-a tras picioarele şi şi-a îmbrăţişat genunchii. Sub marginea albastră a rochiei uşoare de muselină i se vedeau picioarele goale. Mi-ar fi plăcut să fie şi Amy aici. Iubeşte marea. Cred că o are în sânge.

Michael îi studia profilul dezvârşit. De

când îi salvase viaţa, descoperise cât de des era folosit sângele ca metaforă pentru relaţii şi afinităţi. Poate că darul vieţii care-i unise era motivul pentru care se simţea atât de iremediabil legat de ea, atât de conştient de fiecare cuvânt, de fiecare mişcare a ei.

O adiere de vânt i-a lipit rochia de trup, subliniindu-i plinătatea voluptuoasă a sânilor. Şi-a mutat privirea când, involuntar, trupul lui a reacţionat. Ochii lui s-au plimbat peste cuprinsul plajei, o limbă de nisip în formă de semilună adăpostită de stâncile înalte. Era un loc intim, însorit. De un romantism perfect.

— Davin avea dreptate că este un colţ nimerit pentru picnic. De fapt, are întotdeauna dreptate. Alt sfânt – dovada clară a faptului că este probabil vărul tău.

— Felul cum o spui face ca Davin să pară

plictisitor, şi nu este aşa. El şi Glynis sunt amândoi o companie excelentă.

Michael şi-a pus cana cu bere pe genunchi. Venea fluxul, în valuri mici care se spărgeau la doar câţiva metri de ei.

— Eşti pe Skoal de o săptămână deja. Dacă bunicul tău îţi lasă insula, crezi că ai putea fi fericită aici? Este o viaţă lipsită de orizont în comparaţie cu ce ai trăit tu.

— Da, numai că în acelaşi timp oferă siguranţă şi confort. Dacă mi se oferă, nu-mi pot permite să refuz. A ridicat din umeri. Nu ştiu ce este fericirea, dar pot să f în mulţumită. Asta îmi ajunge.

Cedând impulsului, a pus întrebarea care-l obseda încă de când îl rugase să o ajute:

— Cum rămâne cu Colin?

Catherine şi-a încleştat maxilarul şi a

răspuns după o clipă de reflecţie:

— Cu ajutorul lui Davin, pot să conduc şi eu Skoal.

Michael a respirat adânc, întrebându-se dacă vorbele ei însemnau că ea şi Colin s-ar fi putut despărţi definitiv. Dacă se înstrăinaseră deja unul de altul, asta ar fi putut explica de ce nu-şi făcea griji în privinţa mutării lui pe insulă. Inima a început să-i bată mai repede când s-a gândit la implicaţii. Ar fi fost lipsit de onoare să curteze o femeie a cărei căsătorie se sfârşise, chiar dacă relaţia nu fusese anulată din punct de vedere legal?

De fapt, şi-a dat seama cu o nouă tresărire, era posibil ca relaţia să *poată* fi desfăcută. Divorţul era foarte rar, şi era nevoie de bani şi de prieteni influenţi ca să-l poţi obţine. Cu toate acestea, Michael le

avea pe amândouă, şi ar fi cheltuit până la ultimul bănuţ pe care-l avea ca să o elibereze pe Catherine, dacă asta era ce-şi dorea.

Gândul era ameţitor. Întrebându-se dacă nu cumva citise mult prea multe în cuvintele ei, a întrebat ezitant:

— De mai multe ori ai lăsat de înţeles că din viitorul tău s-ar putea să nu facă parte şi Colin. Ai de gând să-l părăseşti?

— Nu mă întreba despre Colin, a şoptit ea cu pleoapele strânse. Te rog, nu o face.

Stăpânirea lui de sine, un zid pe care-l ridicase cu atâta trudă, s-a destrămat într-o secundă.

— Catherine. Şi-a pus mâna pe umărul ei. Pielea îi era caldă sub muselina încinsă de soare. Catherine…

Ea a respirat greu, cu buze

tremurătoare. Incapabil să suporte imaginea nefericirii ei, Michael i-a petrecut braţul peste umeri. Cu cealaltă mână i-a mângâiat părul. Printre pleoapele ei închise au licărit lacrimile. I-a sărutat cu tandreţe pielea fină, simţind gustul sărat printre genele înţepătoare.

Catherine a scos un sunet înfundat din gât şi s-a răsucit, dar nu ca să se îndepărteze, ci ca să se apropie de el. Cu sânii lipiţi de pieptul lui, l-a cuprins cu braţele de mijloc. El i-a netezit pe spate şuviţele negre şi delicate şi şi-a plimbat limba pe conturul gingaş al urechii ei. Ea respira greu, cu buzele pline întredeschise. Michael simţea o atracţie irezistibilă, era o sirenă vulnerabilă. Şi-a coborât capul şi şi-a lipit gura de a ei.

Avea gust de mere şi bere, picant şi

senzual. Ochii ei rămăseseră închişi, ca şi când ar fi refuzat acea îmbrăţişare necuviincioasă, dar gura ei i-a răspuns, fierbinte şi doritoare.

Inima lui a început să bată să-i spargă pieptul, iar dorinţa din sânge, să-i întunece raţiunea. A aşezat-o pe spate şi nisipul aspru a scrâşnit sub pătură. O visase aşa, cu trupul ei suplu sub al lui, cu pulsul puternic vizibil sub pielea palidă a gâtului. Mâna i-a tremurat când i-a cuprins sânul. Delicat, voluptuos, feminin.

Rochia ei era închisă cu câte un nasture pe fiecare umăr. I-a desfăcut cu degete nesigure. Apoi i-a coborât corsajul şi juponul de dedesubt, dezgolindu-i sânul. A murmurat răguşit:

— Eşti atât de frumoasă, atât de frumoasă!

— A prins un sfârc catifelat în gură. Mugurele s-a întărit imediat, păcătos de dulce. Voia să-i soarbă sufletul, căldura şi feminitatea după care tânjise toată viaţa.

Ea a gemut şi s-a arcuit spre el. I-a dezmierdat sânii şi i-a ţinut în palme, apoi şi-a frecat faţa între rotunjimile lor calde şi mătăsoase, simţindu-i bătăile inimii. Degetele ei au alunecat prin părul lui, mângâindu-l fără încetare.

Lui nu-i mai păsa deloc de căsătorie, soţi şi soţii… Asta era dorinţă sexuală, sălbatică şi de netăgăduit. Într-o lume dreaptă, Catherine ar fi fost a lui, protejată de forţa şi afecţiunea lui.

Când făcuse dreptatea parte din viaţa lui? Avea s-o *facă* a lui, acum şi pentru totdeauna.

Palma lui a coborât peste rotunjimile

suple ale corpului ei, oprindu-se pe proeminenţa de la îmbinarea coapselor. Sub materialulsubţire era promisiunea acceptării cu parfum de mosc. În timp ce o mângâia, ea rămăsese complet nemişcată. Dintr-odată însă, a deschis ochii şi a strigat:

— O, Doamne, ce fac? Agitată, s-a smuls de lângă el, ţinându-şi cu o mână corsajul peste sâni.

Încordat şi rănit, a întins mâna s-o tragă înapoi.

— Catherine…?

Ea a sărit speriată, de parcă ar fi fost un şarpe.

Frica absolută din ochii ei de culoarea mării i-a produs un şoc care l-a trezit la realitate fulgerător, ca apa îngheţată. Pe toţi dracii, ce-l apucase? Cum putuse să încalce promisiunea cea mai solemnă pe care şi-o

făcuse vreodată?

— Dumnezeule, îmi pare rău. Cumplit de rău. Şi-a îngropat faţa în mâini. Îi tremura tot corpul, şi nu doar din cauza frustrării care-i ardea prin vene. Nu am vrut să se întâmple asta. Jur.

— Nici eu, a murmurat ea. Îmi pare rău, Michael. A fost greşeala mea.

Era adevărat că ea nu se opusese. Dimpotrivă. Dar el profitase de nefericirea ei, de durerea pe care i-o provocase căsnicia ei. Deşi nu făcuse asta intenţionat, tot era o greşeală. Sfinte Dumnezeule, nu avea să înveţe niciodată? Crezuse că a învăţat din greşelile trecutului, dar era evident că nu.

Fuga de pe insulă ar fi fost cea mai înţeleaptă mişcare. Totuşi, asta ar fi însemnat să o lase pe Catherine să dea

explicaţii dificile şi ar fi putut să-i pună în pericol siguranţa pe viitor. Trebuie să găsească o cale de a şterge lacrimile care le năruiseră relaţia.

A înălţat capul. Ea îşi încheiase rochia şi părea hotărâtă să o ia la goană. Un val s-a spart la picioarele lui goale. S-a ridicat, şi-a suflecat pantalonii până la genunchi, apoi i-a întins mâna:

— Hai să ne plimbăm împreună. Dacă mergem prin apă pe plajă, o să ne ajute să ne limpezim minţile încinse.

Tonul lui prozaic a avut efectul dorit. Catherine s-a ridicat şi i-a dat mâna timid, iar cu cealaltă şi-a săltat fustele. Avea glezne zvelte şi bine proporţionare. Fără a se privi unul pe altul, au pornit de-a lungul plajei. Valuri scunde se spărgeau de nisip, goneau susurând şi le udau picioarele, după

care se retrăgeau.

— Era scris să se întâmple aşa ceva, a spus Michael pe un ton degajat. Nu degeaba se spune în lumea bună că bărbaţii şi femeile nu ar trebui să fie singuri decât dacă sunt căsătoriţi. Faptul că am fost atât de aproape era suficient să slăbească chiar şi cele mai bune intenţii. I-a aruncat o privire piezişă. Nu ajută la nimic dacă spun că eşti cea mai atrăgătoare femeie pe care am cunoscut-o.

— O, Dumnezeule! Catherine s-a oprit paralizată de tulburare. Dacă aş fi ştiut ce simţi, nu ţi-aş fi cerut niciodată ajutorul. Te-am pus într-o situaţie de nesuportat.

— De unde era să ştii? M-am străduit din răsputeri să mă port cum trebuie în Belgia. A tras-o de mână şi au continuat plimbarea. Chiar dacă mica noastră şaradă a fost un

iad insuportabil, mă bucur că ai apelat la mine. Totuşi, voi înţelege dacă încrederea ta s-a evaporat. Merit să fiu biciuit.

— Te rog, nu te condamna, l-a implorat disperată. Toată această încurcătură este din vina mea.

Ideea că el se purta onorabil în timp ce ea îl dezamăgea îi făcea rău. Preţ de o clipă, a stat în cumpănă dacă să nu-i spună întregul adevăr: despre moartea lui Colin şi despre propria ei iubire secretă. Dar motivele tăcerii sale erau la fel de puternice ca şi până acum. Dacă nu chiar şi mai puternice. Trebuie să plecăm de pe insulă imediat. O să-i spun bunicului meu că nu mai pot să stau despărţită de Amy.

— O să-ţi ceară să o chemi aici. Nu vrea să pleci, şi nu pot să-l învinuiesc. Tot ce putem face este să stăm măcar cele două

săptămâni. O să dorm pe parapet. Aşa va dispărea până şi cea mai mică urmă de tentaţie.

— Nu poţi să faci asta, a exclamat ea.

— Ba sigur că pot, a rostit el blând. Am mai dormit de multe ori sub cerul liber. Chiar îmi place.

— Îţi produc atâtea necazuri! a gemut ea muşcându-şi buzele. Eu sunt cea care merită biciuită, nu tu.

— Femeile frumoase sunt de sărutat, nu de biciuit. De aceea o să dorm pe parapet. O să ne descurcăm.

Fără îndoială că aşa avea să fie. Cu toate acestea, când şi-a amintit plăcerea nestăpânită pe care o simţise la fiecare gest pasional al lui, Catherine a ştiut că frica, nu onoarea o făcea să-şi păstreze virtutea.

Anne Mowbry era în salon şi le învăţa pe

Molly şi Amy să brodeze când a venit lordul Haldoran. Cum era ziua liberă a servitoarei, a răspuns chiar ea la uşă.

Musafirul şi-a scos pălăria:

— Ce plăcere să vă revăd, doamnă Mowbry. E un moment potrivit pentru vizită?

De ce veneau mereu oaspeţi când ea nu purta cel mai bun halat?

254 TAary Jo Tutney

— Un moment la fel de bun ca oricare altul, Excelenţă, a spus în cele din urmă. Vă rog, intraţi. Este foarte amabil din partea dumneavoastră să veniţi pe la noi.

Oaspetele a intrat în hol şi a fost imediat înconjurat de câini şi de fetiţe. Anne şi-a ascuns un zâmbet văzând cât de uluit era. Excelenţa sa nu era în mod vădit un familist. Cu toate acestea le-a salutat

politicos pe fete şi s-a abţinut să-i tragă un picior lui Clancy, care era surescitat.

După ce au fost închişi câinii, l-a condus în salon.

— În afară de plăcerea de a vă vedea, am o sarcină în numele doamnei Melbourne, a informat-o el.

— Îmi pare rău, dar Catherine este plecată din oraş pentru moment.

— Ştiu, este pe Skoal. Tocmai am venit de la casa mea de acolo. Familia mea este de pe insulă şi se pare că eu şi ea suntem veri. A zâmbit. Am bănuit eu în Belgia, când i-am văzut ochii, dar nu am spus nimic pentru că nu eram sigur.

— Şi noi suntem veri? a întrebat Amy.

Anne s-a uitat în jur şi a văzut că fetele şedeau pe canapeaua din colţ, fiecare cu broderia ei. Teoretic, lucrau cu sârguinţă. În

realitate, trăgeau fără ruşine cu urechea.

— Da, lordul Haldoran ar fi văr şi cu tine. Acum însă, afară, amândouă. N-ar trebui să fiţi aici.

— De fapt, vizita mea are legătură cu Amy. Fiindcă ve neam la Londra, Catherine m-a rugat s-o aduc pe Skoal la întoarcere. Vrea ca fiica ei să-l cunoască pe stăpânul domeniului.

— Zău? Acum două zile am primit o scrisoare de la ea şi nu pomeneşte nimic despre aşa ceva.

— S-a hotărât sub impulsul momentului. Haldoran a zâmbit îngăduitor. Presupun că motivul adevărat este dorul de fiica ei.

Asta suna plauzibil; Catherine nu vrusese să plece fără Amy.

— V-a dat un bilet pentru mine? s-a interesat Anne.

— Cum v-am spus, s-a hotărât pe moment, şi a venit în port exact când mă îmbarcam. Am fost nevoit să plec imediat, altminteri pierdeam fluxul. M-am bucurat vă mi-a adresat această rugăminte. La urma urmelor, eu şi Amy suntem vechi tovarăşi de drum.

Anne s-a gândit la călătoria agitată de la Bruxelles la Anvers. În compania lui Haldoran, decursese foarte lin. Fusese răbdător în situaţii dificile. Dacă o lăsa pe Amy să se ducă acum cu el nu era ca şi când ar fi dat fata pe mâna unui străin. Totuşi…

— Nu ştiu dacă să o las pe Amy să plece fără niciun cuvânt de la mama ei.

Sprâncenele ridicate ale musafirului îi dădeau un aer oarecum dispreţuitor.

— Doamnă Mowbry, sunteţi un protector de nădejde pentru Amy, dar, zău aşa! La

urma urmelor, Catherine îmi este verişoară.

— Te rog, mătuşă Anne, a scâncit Amy linguşitor. Mama a spus că poate trimite după mine dacă totul merge cum trebuie.

— Bineînţeles, o să angajez o bonă să călătorească împreună cu noi, şi ea va satisface toate nevoile tinerei i1 adăugat Haldoran. Plecăm mâine-dimi

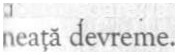

Asediată din toate părţile, Anna a capitulat.

— Foarte bine, poţi să mergi, Amy. Dar trebuie să iei cu tine şi lecţiile.

— Le iau! a promis fata exuberant. S-a repezit afară din încăpere, probabil ca să-şi facă bagajele. Molly a urmat-o fără grabă, neconsolată că nu pleca şi ea.

Lui Anne i-a crescut inima. Li se schimbase norocul. Datorită recomandărilor

lordului Michael, Charles lucra acum pentru ducele de Candover, câştigând un salariu enorm, şi se părea că şi Catherine progresa rapid pentru a deveni Lady de Skoal. Le mergea de minune. Cu un zâmbet, s-a întors spre lordul Haldoran ca să finalizeze planurile de călătorie.

capitolul 26

Aşa cum se temuse Michael, între el şi Catherine apăruse o tensiune după incidentul îngrozitor de pe plajă, dar după o zi a început să se risipească. Încă avea tendinţa să-i evite ochii, iar lui îi era greu s-o privească fără a-şi aminti gustul şi atingerea sânilor ei. Totuşi, reuşea să-şi ţină mâinile departe de ea, şi asta conta cel mai mult.

Trei zile mai târziu au luat cina cu vicarul şi cu soţia lui. A fost o seară plăcută,

şi Michael se simţea splendid când s-au întors la castel. Încă o săptămână şi aveau să fie înapoi la Londra, la adăpost de orice tentaţie. Dar între timp... mai avea încă o săptămână cu Catherine.

Uşa din faţă nu era încuiată, cum se întâmpla cu toate locuinţele de pe Skoal. Au intrat împreună în hol. El se pregătea să urce la etaj, când ea şi-a aruncat privirea spre măsuţă:

— Au venit nişte scrisori pentru tine, dragul meu. I-a dat un pachet mic învelit în pânză impermeabilă.

Michael a simţit o strângere de inimă când a văzut numele: „Căpitan Colin Melbourne”. Nu-i făcea deloc plăcere să folosească identitatea lui Colin. Cu toate acestea, pachetul era cu siguranţă pentru el însuşi. Era cu marca „Strathmore” în colţ şi

scrisul îi aparţinea lui Lucien.

— Mă întreb ce era atât de important ca să-mi fie trimis aici.

— Probabil că diverse chestiuni legate de afaceri. Catherine şi-a acoperit căscatul cu mâna. Cred că mă duc să-i spun noapte bună bunicului dacă încă nu s-a culcat. Vin sus în câteva minute.

Era una din multele şmecherii pe care le foloseau ca să-şi dea răgaz unul altuia să se spele şi să-şi schimbe veşmintele. El s-a dus în dormitor şi a aprins lămpile, după care a rupt ambalajul impermeabil. Înăuntru erau mai multe scrisori şi un bilet de la Lucien.

Michael.

Fratele tău a trimis un mesaj care părea să necesite expedierea. Pun şi celelalte scrisori care au venit pentru tine. Sper că merge bine cu spintecatul balaurilor.

Luce

Dedesubt era o scrisoare cu marca „Ashburton”. Michael a ţinut-o cu amândouă mâinile, studiindu-şi numele şi cuvântul subliniat „Urgent”. Cu toate că acest Ashburton era fratele lui vitreg, şi nu bărbatul pe care-l crezuse tatăl lui, vederea semnăturii repezite i-a trezit neliniştea fără să vrea. Bătrânul duce nu scrisese niciodată decât pentru a critica sau a condamna. Era greu de crezut că epistola aceasta ar fi fost diferită. Michael a încercat să-şi închipuie ce ar fi putut să aibă de spus atât de important noul duce, dar nu-i venea nimic în minte. Probabil că scrisoarea se referea la nişte chestiuni juridice pe care el nu dădea doi bani.

Aşa cum făcuse la Londra, a ţinut colţul scrisorii la flacăra lumânării şi i-a dat foc.

Atunci fusese teribil de furios. Acum era calm şi hotărât să pună capăt legăturii. După asta, era puţin probabil ca noul duce să mai scrie vreodată.

A aruncat hârtia aprinsă în cămin şi a frunzărit celelalte mesaje. Aşa cum presupusese Catherine, majoritatea priveau afacerile, dar două erau de la Kenneth Wilding, din Franţa. În cea mai veche, Kenneth îi relata noutăţile de la regiment şi mai multe anecdote amuzante despre viaţa în cadrul armatei de ocupaţie. Cele mai interesante erau schiţele mici, satirice şi maliţioase care-i ilustrau povestirile.

Michael a zâmbit la sfârşit şi a pus-o deoparte. Întrebându-se de ce scrisese Kenneth două scrisori atât de apropiate ca dată, a deschis-o pe cealaltă. Era o singură foaie mâzgălită, fără desene.

Michael.

Iartă-mă dacă depăşesc limita prieteniei, dar se pare că la Bruxelles sentimentele tale pentru Catherine Melbourne au fost mult mai mult decât cele ale unui prieten. Din acest motiv, m-am gândit că ai fi interesat să afli că acum mai multe săptămâni Colin Melbourne a fost ucis pe stradă, se pare de către un bonapartist. O chestiune nefericită; ucigaşul nu a fost încă găsit. Incidentul a fost muşamalizat de teama repercusiunilor politice. Eu am aflat despre asta din întâmplare, de la un ofiţer beat din regimentul lui Colin. El mi-a spus că după înmormântare, Catherine a dus-o pe Amy înapoi în Anglia. Mă gândesc că Anne fi Charles Mowbry trebuie să ştie unde locuieşte acum.

Sigur că este nepotrivit să aspiri la o

văduvă atunci când soţul ei nici nu s-a răcit încă în mormdnt, dar Catherine merită să încalci vreo câteva reguli. Chiar dacă interesul tău nu are nimic de-a face cu dragostea, poate încerci să vezi dacă nu are nevoie de ajutor. N-a fost o surpriză pentru nimeni că Melbourne a murit lăsându-şi afacerile vraişte.

Dacă o găseşti pe Catherine şi pot să fac ceva pentru ea, te rog anunţă-mă imediat.

Cu bine, mă grăbesc, Kenneth

Michael se holba la hârtie, simţindu-se ca şi când ar fi primit o lovitură în stomac. A citit din nou. Oare se putea înşela Kenneth? Puţin probabil. Dar de ce să-l fi minţit Catherine? Crezuse că între ei există sinceritate şi prietenie.

N-ar fi fost prima dată când o femeie îşi bătea joc de el.

Se uita împietrit la scrisoarea lui Kenneth când a intrat Catherine în dormitor. A închis uşa şi a spus plină de veselie:

— Lordul era obosit, dar a mai găsit energia să-mi explice cum insularii plătesc pentru fiecare coş de fum un impozit anual în claponi. Fascinante tradiţii. Dându-şi seama dintr-odată că era ceva în neregulă, s-a oprit din poveşti: Ce s-a întâmplat?

— A venit o scrisoare de la Kenneth Wilding, a spus el încordat. Este adevărat că a murit Colin?

S-a făcut livid la faţă, altfel că trăsăturile ei perfecte erau albe ca marmura. S-a agăţat de colţul unui scaun ca să se calmeze.

— Este… este adevărat.

— Fir-ar să fie! A mototolit scrisoarea în

mână, cu un sentiment sfâşietor de trădare. Frumoasa lui, sincera lui sfântă Catherine era o mincinoasă. De ce dracu’ nu mi-ai spus?

— Pentru că nu am vrut să ştii, desigur, a murmurat ea trecându-şi mâna tremurândă prin păr. M-am gândit că onoarea te-ar putea obliga să mă ajuţi pentru că te-am îngrijit după Waterloo. Era simplu să te las să crezi că soţul meu este încă în viaţă.

Era încă o lovitură, aproape la fel de dureroasă ca prima.

— Ideea de a fi soţia mea este atât de îngrozitoare încât a trebuit să te ascunzi după un soţ mort? a ripostat el. Dacă nu voiai asta, puteai oricând să spui nu.

Catherine s-a prăbuşit într-un scaun, cu umerii aplecaţi şi cu privirea aţintită spre

mâinile împreunate.

— Nu… nu era îngrozitor. Era o idee destul de atrăgătoare ca să fiu tentată să o accept, aşa că era mai bine dacă cererea nu era formulată deloc.

— Iartă-mi naivitatea, a rostit Michael pe un ton glacial. Dacă te-ai gândit că s-ar putea să-ţi cer mâna şi ideea nu ţi-a displăcut, de ce toate minciunile astea?

— Pentru că este imposibil! Niciodată – *niciodată* – nu mă voi mai mărita! Dacă aş fi suficient de proastă să accept propunerea ta, ne-aş face pe amândoi nefericiţi, a replicat cu glas nesigur. Nu pot să fiu soţia ta, Michael. Nu mai am nimic de oferit.

Furia lui s-a evaporat, lăsând locul disperării.

— Deci l-ai iubit atât de mult pe Colin, în ciuda infidelităţilor lui şi a faptului că te-a

neglijat.

— Nu poţi să stai măritată cu un bărbat doisprezece ani fără să-ţi pese, dar nu l-am iubit.

Michael nu reuşea să găsească decât un motiv pentru atitudinea ei:

— Soţul tău a fost violent cu tine, deci eşti dezlegată de această căsătorie, a decretat el. Dacă nu ar fi deja mort, l-aş ucide eu însumi.

— Nu a fost aşa! Colin nu a fost niciodată violent cu mine. Mâinile i s-au încleştat. Eu i-am greşit mult mai mult decât mi-a greşit el mie.

— Acest lucru este greu de crezut. De fapt, imposibil.

— Ştiu că toată lumea îl învinuia pe Colin şi mă compătimea pe mine pentru că era afemeiat, dar eu sunt aceea care a

transformat căsătoria noastră într-o farsă, a murmurat ea. El s-a purtat cu multă îngăduinţă.

— Sunt foarte greu de cap, se pare. Explică-mi ce vrei să spui.

— Nu… nu pot. A privit în pământ, incapabilă să-l privească în ochi.

Exasperat, a traversat încăperea cu pas hotărât şi a apucat-o de bărbie.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Catherine, uită-te la mine. Nu crezi că merit o explicaţie?

— Ba da, dar… dar nu suport să vorbesc despre mariajul meu nici măcar cu tine.

Să obţii informaţii de la Catherine era ca şi când ai fi încercat să smulgi rădăcinile unui stejar din pământ. Era momentul pentru altă metodă. Şi-a arcuit braţul pe după gâtul ei şi s-a aplecat să o sărute,

sperând că dorinţa ar fi putut să realizeze ceea ce cuvintele nu reuşiseră.

Preţ de o clipă a reacţionat cu o dorinţă arzătoare, disperată. Imediat însă s-a tras înapoi vehement, cu lacrimile curgându-i pe faţă.

— Nu pot să fiu ceea ce vrei tu să fiu! Nu eşti în stare să accepţi asta?

Undeva, într-un ungher îndepărtat al minţii, Michael a început să-şi facă o idee despre ce voia să spună.

— Nu, mă tem că nu sunt în stare să accept, Catherine. Te-am dorit încă de când te-am văzut prima oară. Dumnezeu ştie că am încercat să alung ispita şi să găsesc pe altcineva. Dar nu pot. Dacă va fi să-mi petrec tot restul vieţii nefericit pentru că nu te pot avea, îmi va fi mai uşor dacă măcar înţeleg de ce. Asprimea din privirea lui

Catherine dovedea cât de mult o afectaseră vorbele lui. Ghicind că rezistenţa i se topea, a stăruit: Problema era sexul, nu?

— De unde ştii? l-a întrebat ea consternată.

— Erau aluzii în tot ce-ai spus. Michael a îngenuncheat în faţa scaunului ca să nu pară că o domină şi i-a luat o mână în ale lui. Degetele îi erau reci şi-i tremurau. Şi ar explica de ce te simţi prea umilită ca să vorbeşti despre asta. Spune-mi de ce consideri căsătoria ca fiind inacceptabilă. Mă îndoiesc că poţi să-mi spui ceva care să mă şocheze.

S-a făcut mică într-un colţ de scaun, fragilă ca un copil, apăsându-şi pântecul cu mâinile.

— Intimitatea conjugală este… este cumplit de dureroasă pentru mine, a şoptit.

Este îngrozitor de nedrept. Bărbaţii mi se par atrăgători, simt dorinţă ca orice femeie normală. Şi cu toate acestea actul sexual este un chin.

Şi sentimentul că era anormală trebuia să fie mai rău decât durerea fizică.

— Ai consultat vreodată un doctor?

— Mi-a trecut prin cap, dar ce ştiu doctorii despre cum este construită o femeie? Nu puteam să îndur gândul de a fi brutalizată de un străin în schimbul plăcerii îndoielnice de a mi se spune ceea ce ştiu deja: că n-o să fiu niciodată normală.

— Şi cu toate acestea ai născut un copil, deci nu poţi fi întru totul anormală, a spus el gânditor. Durerea s-a mai atenuat după ce s-a născut Amy?

— Am rămas gravidă foarte curând după nuntă, şi am folosit asta ca scuză ca să-i

interzic lui Colin să vină în patul meu, a mărturisit ea ferindu-şi privirea. Nu… nu i-am mai fost niciodată soţie după aceea.

— Aţi trăit împreună doisprezece ani fără relaţii conjugale? a exclamat Michael, incapabil să-şi ascundă surprinderea.

— Colin merita mai mult decât mine să fie numit sfânt. Ne-am cunoscut când eu aveam şaisprezece ani, iar el avea douăzeci şi unu. A fost oarecum o dragoste adolescentină, teribil de romantică şi fără rădăcini prea adânci. În mod firesc, relaţia s-ar fi stins rapid. Colin s-ar fi lăsat vrăjit de un alt chip frumos, iar eu aş fi plâns câteva săptămâni, apoi mi-aş fi continuat viaţa puţin mai înţeleaptă. Dar părinţii mei au murit în incendiu, lăsându-mă singură pe lume. Galant, Colin s-a oferit să mă ajute, iar eu am acceptat fără nicio clipă de

ezitare. Mă gândisem că o să mă bucur de… latura fizică a căsătoriei. Cu siguranţă îmi făcuseră plăcere sărutările furate pe care le trăisem. În loc de asta… Şi-a amintit de nunta ei şi s-a cutremurat. După beţia şi petrecerea obişnuite, Colin venise la culcare înfierbântat şi nerăbdător să-şi ceară drepturile de soţ. Deşi emoţionată, fusese destul de dornică. Nu se aşteptase la asemenea durere oribilă, sfâşietoare, sau la înspăimântătorul sentiment de viol. Nici nu se gândise că avea să adoarmă plângând în timp ce proaspătul ei soţ sforăia mulţumit lângă ea. Cel mai bun lucru care s-ar putea spune despre noaptea nunţii mele este că s-a sfârşit repede.

— Prima dată este deseori dureros pentru o femeie, a remarcat Michael studiindu-i atent chipul.

— Lucrurile nu s-au îmbunătăţit după aceea, ci dimpotrivă. Plăcerile carnale erau foarte importante pentru Colin. Presupunea că în schimbul abandonării libertăţii sale primea o tovarăşă de pat frumoasă şi pasională. Cu tristeţe, Catherine s-a gândit la timpurile fermecătoare când abia îl cunoscuse pe Colin şi credea că este normală. Luându-se după felul în care m-am purtat când îmi făcea curte, avea toate motivele să se aştepte la aşa ceva. În loc de asta, de fiecare dată când mă atingea, începeam să plâng.

— Probabil că a fost îngrozitor pentru amândoi, a spu. Michael cu profundă compasiune.

— A fost oribil, l-a corectat ea vehement. Nu l-am refuzat niciodată, dar mă găsea atât de nesatisfăcătoare, încât curând a

încetat să mă mai roage. Amândoi am fost uşuraţi când am rămas însărcinată. Fără să discutăm vreodată subiectul, am imaginat un fel de pact care făcea tolerabilă căsnicia noastră.

— Deci ştiai despre toate celelalte femei şi nu te-ai plâns niciodată?

— Să mă plâng? A zâmbit fără urmă de veselie. Le eram recunoscătoare. Câtă vreme el era fericit, nu mă simţeam atât de vinovată. Am făcut tot ce mi-a stat în putere să le ofer un cămin confortabil lui Colin şi Amy. În schimbul acestui lucru, ne-a sprijinit şi nu m-a chinuit în legătură cu eşecul meu. De fapt, eu am câştigat din acest târg. Colin a fost un soţ şi un tată cumsecade, în multe privinţe era nepăsător, dar nu ne-a părăsit, şi nu a permis niciodată unui alt bărbat să mă necăjească.

Nu a ştiut nimeni niciodată ce farsă a fost căsnicia noastră. Până acum.

— El a avut şi de câştigat, a ţinut Michael să sublinieze. Colin era un afemeiat înnăscut. În tine a găsit soţia perfectă – o femeie frumoasă, îngăduitoare, râvnită de toţi bărbaţii pe care-i întâlnea. Tu nu l-ai cicălit niciodată în ce priveşte aventurile lui, iar ca bărbat însurat nu a fost nevoit să-şi facă griji că alte femei ar fi încercat să-l atragă într-o căsnicie. Sunt bărbaţi care ar considera că ăsta este raiul.

— Poate că aşa este. Dar realitatea rămâne: eu sunt aceea care a dat greş în căsnicie. Nu sunt demnă să fiu soţie. Mai cu seamă soţia unui bărbat pe care-l iubea, şi-a zis în sinea ei. Acum înţelegi de ce nu mă pot căsători cu tine sau cu altcineva. Este cu neputinţă să doreşti o femeie care nu-şi

poate îndeplini datoria fundamentală de soţie.

— Luând în considerare cât de mult te doresc, acest lucru ar fi dificil. Şi totuşi... Michael a ezitat, apoi a spus încet: Chiar şi aşa, m-aş căsători cu tine dacă m-ai vrea şi tu.

— Nu cred că vorbeşti serios! a exclamat ea făcând ochii mari.

— Nu? I-a cuprins faţa în mâinile calde. Este o bucurie să fiu cu tine, Catherine. Cât despre partea fizică – cred că putem să o scoatem la capăt pentru ca amândoi să fim mulţumiţi.

— Am acceptat infidelitatea lui Colin, dar îmi displăcea profund, a rostit ea precaută. Nu mai vreau o asemenea căsnicie.

— Nu mă gândeam la adulter. I-a

dezmierdat uşor urechea şi gâtul cu degetele, provocându-i un frison de plăcere care i-a străbătut tot trupul. Actul sexual nu este singura cale de a găsi satisfacţia. Nu cred că eşti frigidă de la natură, aşa încât am convingerea că poţi învăţa să te bucuri de celelalte posibilităţi.

— Nu sunt sigură că înţeleg. Chipul i-a fost inundat de căldură. Sunt la fel de ignorantă pe cât sunt de anormală.

— Ignoranţa se poate trata, şi este posibil să nu fii deloc anormală. Durerea pe care ai trăit-o ar fi putut fi rezultatul tinereţii şi al lipsei de experienţă, dar şi al unei oarecare insensibilităţi din partea soţului tău. Incapabil să se mai exprime cu înfloriturі, a dat din cap exasperat: Lumea bună nu discută despre astfel de probleme, aşa că te rog să mă ierţi dacă spun lucruri

care te fac să te simţi stânjenită. Ca să o spun pe şleau, dacă actul sexual îţi este impus prea repede, este neplăcut pentru ambii parteneri, în special, pentru femeie. Odată instalată teama, este posibil să fi fost deja prinsă într-un cerc vicios, şi să fii atât de uscată şi dificil de penetrat încât să simţi mereu durere. Cu cât este durerea mai profundă, cu atât este mai mare teama.

— În mod sigur a fost mai mult de-atât, a spus ea cu îndoială.

— Poate, a admis el. Dar chiar dacă erai neobişnuit de strâmtă când aveai şaisprezece ani, naşterea unui copil produce schimbări permanente. Este foarte posibil să nu mai ai parte de durerea pe care ai simţit-o când te-ai căsătorit.

Era o teorie tulburătoare, aproape terifiantă dacă se gândea la implicaţii. Să

poată sta întinsă lângă un bărbat fără să agonizeze. Să aibă încă un copil. Să fie *normală*. Fără să îndrăznească prea mult să spere, Catherine a murmurat:

— Eşti pe cale să-mi spui că există o singură cale de a afla dacă ai dreptate.

— Ştiu că cer foarte mult, a recunoscut el privind-o calm. Eşti dispusă să încerci?

— A fost mai uşor să merg pe front în timpul unei bătălii, a mărturisit ea cu un râs tremurat. Dar… sfinte Dumnezeule, Michael, vreau atât de mult să cred că ai dreptate! Că sunt o femeie normală, că sunt în stare să fac ceea ce face aproape orice femeie de pe lume.

El i-a luat mâna din nou. Catherine şi-a lăsat privirea în jos şi a văzut uşoara cicatrice de sabie, şi lungimea şi forţa degetelor calde care le cuprinseseră pe ale

ei. Era atât de puternic. Atât de masculin.

Sentimentul acesta a declanşat în ea o amintire bruscă şi oribilă a faptului că fusese un *obiect* neajutorat sub un trup masculin care o strivea. Amintirea durerii şi a violenţei care erau umilitor de personale. Şi-a vârât pumnul în gură, muşcându-şi degetele.

— Dar… frica este adânc înrădăcinată.

— Bineînţeles că da. Nu a apărut într-o oră şi nu se va vindeca într-o oră, a spus liniştitor. Există multe, multe alte feluri de plăcere senzuală în afară de actul sexual. Trebuie să înveţi să te bucuri. Doar când vei reuşi asta, va fi momentul intimităţii supreme.

Ea se simţea ca o pasăre tânără căreia îi venise timpul să părăsească cuibul. Tot ce trebuia să facă era să sară de pe creanga

unde era în siguranţă, iar în acea clipă avea să fie capabilă să zboare. Doar dacă nu cumva, desigur, aripile ei erau nepotrivite, şi avea să cadă neajutorată la pământ, zdrobindu-şi oasele.

Văzându-i nehotărârea, i-a sărutat blând încheietura mâinii. Pulsul i s-a accelerat sub buzele lui fierbinţi, şi un val de căldură i-a şerpuit insidios prin tot trupul.

— Îţi jur că nu voi face nimic – absolut nimic – ce nu-ţi place, a spus el cu blândeţe. Dacă simţi că te doare în orice moment, spune-mi pur şi simplu şi mă opresc. Ai încredere în mine că aşa o să fac?

Ochii lui verzi ardeau cu o intensitate care atingea zonele reci, pustiite din adâncul fiinţei ei. Şocată, şi-a ilat seama că de când o cunoscuse, Michael îşi reprimase forţa senzuală pentru că o considera mai

presus de oamenii obişnuiţi.

Acum asta nu mai era valabil. O dorea, şi o spunea prin toate mijloacele subtile, fără cuvinte, pe care le putea folosi un bărbat ca să ademenească şi să prindă în mreje o femeie. De fapt, virilitatea lui o făcea să se simtă lipsită de voinţă ca un fluture de noapte în jurul unei flăcări, căutând o clipă sublimă de bucurie înainte de a fi mistuit.

— Da, Michael, am încredere în tine, a spus cu voce stinsă. Fă ce vrei cu mine.

capitolul 27

În ochii lui Michael a mijit un zâmbet care i s-a lărgit pe chip:

— Sunt atât de bucuros! Şi nici nu cred că o să regreţi. Am putea chiar să începem în această seară, ca să n-ai tâmpă să te frământi. Eşti pregătită?

— În această seară? a repetat ea,

neîncrezătoare, încordată ca un arc.

— Numai prima lecţie, a spus el liniştitor. Va lua sfârşit oricând vei dori.

A ridicat-o de pe scaun în braţele lui şi a mângâiat-o cu tandreţe pe creştet. În timp ce degetele lui puternice îi masau ceafa, ea a murmurat:

— Este foarte odihnitor.

— Fiindcă îţi place să fii mângâiată, cred că o să te răsfăţ cu ceea ce francezii numesc masaj. Mă laşi să folosesc sticluţa ta cu loţiunea aceea minunată cu parfum de trandafiri care te face să miroşi aşa de bine că-mi vine să te mănânc?

— Loţiunea mea spaniolă? a întrebat ea şovăitor.

— Crezi că am înnebunit, nu? a râs Michael. Nu te teme, îţi garantez că o să-ţi placă. O să transformăm încăperea aceasta

într-un cuibuşor al păcatelor minunate şi complet lipsite de durere. Mai întâi ne trebuie însă căldură, ca să putem sta în pielea goală. I-a dat drumul, s-a ridicat, apoi s-a îndreptat spre şemineu: Dezbracă-te şi înfăşoară-te într-un cearşaf. Şi lasă-ţi părul pe spate.

Buimăcită, a făcut aşa cum îi ordonase. Când a terminat să-şi perie părul şi a ieşit de după paravan, înfăşurată într-un cearşaf din scrinul cu aşternuturi, focul ardea susţinut, iar Michael făcuse un culcuş moale din pături împăturite în faţa căminului. Totodată se schimbase într-un halat verde legat cu cordon în talie. Era deschis neglijent pe piept, dezvăluindu-i smocurile mătăsoase de păr negru şi muşchii viguroşi.

Ajunsese să-i cunoască trupul foarte bine când îl îngrijsie, dar se forţase să se

gândească la el doar ca la un pacient. Pentru prima oară, şi-a îngăduit plăcerea admiraţiei făţişe. Era frumos, puternic şi foarte bine clădit, perfect masculin…

Gândul de a se abandona acelei forte i-a dat fiori. S-a răsucit şi, în tăcere, a luat loţiunea de corp din dulap. El i-a studiat chipul cu atenţie în timp ce-i dădea flaconul:

— Avem multe de făcut, nu-i aşa? O să începem cu un pas mic. Cât de departe vom ajunge depinde de tine. A întins cealaltă mână.

Timidă, ea a luat-o. Michael a tras-o spre el pentru un sărut. Cuminte, blând, a slăbit teama insinuată înăuntrul ei. Muşchii încordaţi i s-au relaxat în timp ce mâna lui îi masa lent spatele cu mişcări circulare.

— Ai o savoare minunată, a murmurat. Aidoma nectarului. Aidoma muzicii.

— Nu are nicio logică, a chicotit ea.

— Logica nu este bine-venită între aceşti pereţi în seara asta. Şi-a strecurat braţul pe după talia ei şi a condus-o spre culcuş. Întinde-te cu faţa în jos şi o să te acopăr cu cearşaful. După aceea o să-ţi fac un masaj, şi o să încep cu spatele.

S-a întins pe burtă. El a aranjat cearşaful de in peste ca, iar ţesătura s-a aşezat lin pe pielea goală. Se simţea încordată, intens conştientă de goliciunea şi vulnerabilitatea ei.

— Este uşor de spus când te simţi neliniştită. A îngenuncheat lângă ea şi i-a dat bogăţia de păr într-o parte, după care a deschis flaconul cu loţiune, frecând fluidul cu parfum de trandafir între palme. Devii la fel rigidă ca un pesmet din armată. Un soldat de-al meu a scăpat când un glonte a

lovit un pesmet din buzunarul lui. Nici măcar un glonte franţuzesc n-a reuşit să treacă prin chestia aia blestemată.

Când ea a zâmbit, i-a tras cearşaful până la talie şi a început să-i maseze spatele cu mângâieri lente, puternice. Mâinile lui mari alunecau lin pe pielea ei, frământând şi detensionând muşchii încordaţi. Avusese dreptate; îi plăcea. Îi plăcea enorm.

Era atât de diferit de Colin! Deşi soţul ei nu fusese niciodată crud, fusese puternic şi necomplicat, şi-i plăcuseră femeile care răspundeau cu aceeaşi francheţe. Nu o atinsese nici măcar odată cu o asemenea senzualitate blândă.

Atmosfera era încărcată de căldură tropicală, de aroma dulce şi puternică a loţiunii şi de parfumul florilor proaspete care erau schimbate în fiecare dimineaţă.

Lumea se reducea la atingere şi miros, şi căldură, şi la ei doi. Michael îşi varia mişcările, uneori îşi folosea palmele, alteori lucra cu vârfurile degetelor sau cu podul palmelor ca să-i facă trupul să freamăte. S-a oprit în mod special asupra gâtului, îndepărtându-i ca prin farmec rigiditatea.

Catherine s-a tensionat din nou când mâinile lui i s-au plimbat de-a lungul braţelor, iar degetele mari i-au atins în treacăt sânii. Cu toate acestea, atingerile uşoare, diafane îi dădeau o senzaţie minunată. Cum el nu s-a repezit brutal la mai mult, s-a relaxat din nou.

— A masat mâinile, deget cu deget. Plăcerea era desăvârşită. Avea dreptate, exista o varietate incredibilă de plăceri senzuale despre care ea nu avea habar.

Nu s-a clintit când el a tras cearşaful

mai jos.

— Ai cel mai minunat trup din câte am văzut, a spus cu o voce nu chiar aşa de calmă cum fusese. Mâinile îi dezmierdau coapsele. O pereche perfectă de coapse are formă de inimă. E un simbolism interesant, nu crezi?

A început să-i frământe coapsele, modelând rotunjimile în palme. Părea să ştie exact cât de tare să apese şi cum să găsească zonele ascunse de tensiune. Contrastul dintre mângâierile line pe piele şi compresia profundă i-au făcut muşchii precum plastilina în mâinile lui.

— Unde ai învăţat să faci aşa ceva? a murmurat. Sau m-aş simţi mai bine dacă nu ştiu?

— Profesoara mea a fost o încântătoare franţuzoaică pe care am cunoscut-o cu mulţi

ani în urmă, când abia ieşisem de pe băncile universităţii. Fusese în Turcia şi era foarte impresionată de ceea ce învăţase acolo la băile publice pentru femei. Sophie considera că misiunea ei în viaţă era să răspândească înţelepciunea orientală în Occident.

— A fost o femeie norocoasă. Catherine s-a întins lasciv. Nu oricine ajunge să pună în aplicare un ţel atât de nobil.

Mâinile lui i-au coborât pe gambe cu mângâieri prelungi, de la coapse până la glezne. În plăcerea ei apăruse o componentă sexuală de netăgăduit. Dorinţa care fusese alungată de teamă revenea, curgându-i prin trup ca mierea. Şi pe urmă degetele lui au alunecat delicat între coapsele ei, cu o blândă intimitate. Catherine a împietrit, iar firicelul fragil de

plăcere a dispărut în noianul de frică.

— Opreşte-te, te rog.

— Sigur. Şi-a retras mâna şi a început să-i maseze gambele până când a ajuns la labele picioarelor. Ea s-a relaxat şi curând şi-a dat seama că simţea aceeaşi delectare ca la mâini.

După ce a redus-o la consistenţa maleabilă a aluatului pentru pâine, a tras din nou cearşaful în sus până la umeri.

— Întoarce-te dacă vrei să-ţi fie masat şi restul.

Cu o oră mai devreme, ar fi fost prea stânjenită şi temătoare ca să-şi arate trupul. Acum s-a răsucit pe cealaltă parte. În mişcare, cearşaful a alunecat şi a dezgolit un sân. Michael nu s-a clintit, dar privirea i s-a îngustat şi a devenit nefiresc de imobil.

— Nu ştiu cât de departe mai pot să

merg în această seară, a spus ea calmă, dar vreau să aflu.

— Atunci să continuăm. A înghiţit în sec atunci când i-a tras cearşaful în jos până la talie. Sânii tăi sunt superbi. Minunat de plini şi feciorelnici. A vrut să mai spună ceva, apoi a scuturat din cap. Nu avem suficiente cuvinte în engleză. Nu există nimic mai frumos. Şi culorile – avem nevoie de mai multe culori. Cum le-ai spune acestor nuanţe? A luat fiecare sfârc între arătător şi degetul mare şi s-a jucat cu ele apăsându-le cu o intensitate perfect gândită. Bej-închis? Arămiu?

Dintr-odată sfârcurile i s-au întărit şi trupul a început să-i dogorească.

— Bronz. Roz. Un amestec. Nu-mi pasă câtă vreme mă atingi aşa.

A crezut-o pe cuvânt şi i-a masat

sfârcurile tari până când întregul ei corp a început să pulseze cu o plăcere îngrijorătoare. Cu voce guturală a întrebat-o:

— Te-ar deranja foarte mult dacă te-aş săruta?

— Nu, a şoptit. Nu m-ar deranja deloc.

S-a aplecat şi i-a acaparat gura. Sărutul a fost pasional, prelung, iar mângâierea excitantă a limbii lui îi sporea dogoarea. Când a început să o sărute delicat pe gât, a ridicat mâinile spre pieptul lui şi le-a strecurat timid sub halat. El a suspinat, simţind cum muşchii îi fremătau la atingere.

Mâinile ei l-au dezmierdat mai jos, atingând pe alocuri porţiuni de ţesut dur.

— Ai mai multe cicatrice decât oricine altcineva cunoscut, a remarcat cu mâhnire. Este o minune că trăieşti şi eşti sănătos.

— N-aş fi dacă nu ai fi fost tu. Gura lui a coborât spre claviculă trecând peste sfârcurile unse şi excitate. Când buzele lui i-au supt sfârcul, au declanşat în regiunea dintre coapse o dorinţă arzătoare la care ea a încercat să nu se gândească. Era înfricoşător şi în acelaşi timp aţâţător, precum şarpele în Eden.

Michael şi-a schimbat poziţia, aşa că acum stătea întins lângă ea. Plăcerea ei temătoare s-a transformat brusc în nelinişte când i-a simţit mădularul împungând-o ameninţător în coapsă. S-a încordat, pentru că îi amintea în mod nefericit unde ducea acest lucru.

El a mormăit o înjurătură în barbă şi s-a rostogolit din nou pe spate.

— Iartă-mă, Catherine. Suflând greu, şi-a frecat încheietura mâinii de frunte.

Blestemăţie! Am ajuns la limita raţiunii. Dacă vrem să continuăm, va trebui să îndepărtez ameninţarea şi să-mi liniştesc mădularul ăsta necioplit.

— Poftim? a întrebat ea făcând ochii mari.

— Acum nu-mi vine nimic special în minte. Dar la cum mă simt în momentul acesta, pot foarte uşor să devin inofensiv, mai ales dacă vrei să mă ajuţi şi tu. Poţi să faci asta?

Punea problema în aşa fel încât ei să-i fie uşor să refuze. Dar venise momentul să rişte şi ea. Trebuia să dea în aceeaşi măsură în care primea, pentru ca să existe iubire trupească adevărată.

— Ce vrei să fac?

În tăcere, i-a luat mâna şi i-a vârât-o sub halat, acoperind-o cu palma lui. Când a

simţit mărimea şi virilitatea neruşinată a mădularului care pulsa, Catherine a vrut să-şi tragă mâna. „Durere, siluire, o armă crudă şi arogantă”, s-a gândit în primul moment.

Dar acesta era Michael, nu Colin, un bărbat, nu un tânăr repezit şi nepăsător. A strâns mâna încet.

Mădularul excitat a tresărit scurt şi întreg corpul lui I a devenit rigid.

— N-o să… n-o să mai dureze mult, a spus el gâfâind.

Ea nu-şi dăduse niciodată seama că sexul îi făcea deopotrivă de vulnerabili pe bărbaţi şi pe femei şi era uimită să vadă cât de uşor îl putea stimula. A strâns mâna pe el cu mai multă încredere.

Michael s-a arcuit pe saltea şi sudoarea i-a strălucit pe frunte în timp ce încerca să-

şi domolească reacţia. Ea a pus mâna pe vârful catifelat, a strâns din nou şi în acelaşi timp i-a frecat marginea umflată cu degetul mare.

— Dumnezeule, Catherine!

Străbătut de fiori, a pulsat sălbatic în mâna ei. Peste câteva clipe şi-a încleştat pumnii când sămânţa a ţâşnit în mâna ei. Era ca un vulcan zăgăzuit a cărui energie se risipise în muşchii încordaţi, în tresăltarea pieptului şi în respiraţia grea şi rapidă.

De teamă, ei i s-a pus instinctiv un nod în gât. A luptat cu sălbăticie să şi-o înfrângă. N-o duruse, nu păţise nimic rău, nu era o victimă. Nu avea niciun motiv să-i fie teamă.

Până în clipa când tăria mădularului s-a risipit, era din nou stăpână pe ea.

El i-a dat părul pe spate apoi şi-a pus

mâna caldă pe umărul ei.

— Ţi s-a părut tulburător?

Catherine s-a întrebat câţi bărbaţi dovedeau atâta perspicacitate.

— Un pic. Împerecherea e o treabă sălbatică şi primitivă. L-a strâns foarte, foarte uşor şi a remarcat: Dar ce părea o armă acum câteva minute este acum la fel de inofensiv ca un puişor de găină.

— Acum chiar m-am liniştit, a asigurat-o el cu un zâmbet larg.

Ea a folosit un colţ al cearşafului boţit ca să se şteargă amândoi. Teama ei dispăruse, lăsându-i un sentiment melancolic de risipire. Lichidul vâscos reprezenta sămânţa vieţii. Dacă şi-ar fi găsit curajul să facă dragoste cu el, poate că ar fi conceput un copil. Deşi ar fi iubit orice copil, ar fi fost o adevărată fericire să-l poarte pe al lui

Michael.

A tras-o aproape de el, iar dezmierdările lui i-au alungat orice urmă de tulburare. Cum de ajunsese să fie atât de sincer şi de bun? Bănuia că trecuse prin încercări grele.

— Presupun că la asta te refereai când ai spus că e posibil ca un bărbat să găsească satisfacţia fără actul sexual propriu-zis.

— Da, şi nu este valabil numai pentru bărbaţi. I-a frecat partea de jos a pântecelui cu dosul mâinii. Ai experimentat vreodată senzaţia echivalentă pe care o au femeile dacă trăiesc ce mi s-a întâmplat mie?

Ea i-a aruncat o privire neîncrezătoare.

— Cum i se poate întâmpla aşa ceva unei femei?

Amuzamentul din ochii lui îi demonstra că dăduse dovadă de o ignoranţă deplorabilă, dar vocea lui era tandră când i-

a răspuns.

— Deşi mecanismele sunt diferite, cred că senzaţiile provocate sunt asemănătoare.

Catherine şi-a ascuns faţa în umărul lui.

— Am mers cu trupele, am născut un copil şi am îngrijit muribunzi. Mă simt stânjenită că ştiu atât de puţine despre trupul meu.

— Lipsa de cunoştinţe se rezolvă uşor, a spus el calm. Lasă-mă să-ţi arăt cum.

Şi-a înclinat capul să o sărute din nou. Dorinţa nestatornică pe care ea o simţise mai devreme revenise, de data asta fără să fie însoţită de teamă. Un lucru ştia sigur, anume că bărbaţii aveau nevoie de timp pentru a-şi redobândi potenţa sexuală. Asta însemna că se putea bucura fără grijă de mângâierile lui.

Acum că dorinţa lui se mai domolise,

îmbrăţişările erau uşor diferite, încărcate de un erotism mai intens şi mai leneş. Ea i-a răspuns cu pasiune. Toată viaţa ei de femeie matură îşi reprimase poftele naturale. Putea în sfârşit să le dea frâu liber cu bărbatul pe care îl iubea.

Mâna care o dezmierda se lăsa tot mai jos pe rotunjimea abdomenului ei. Ardoarea mocnea în ea când vârfurile degetelor lui i-au trecut prin cârlionţii mătăsoşi, atingând zona aceea intimă. A tras aer în piept, surprinsă.

— Să mă opresc? a murmurat el.

— Nu, e… plăcut.

Buzele lui le-au găsit din nou pe ale ei. Pe când tremura de plăcere vinovată, degetele lui au explorat-o şi mai adânc. Pliurile delicate erau umede şi alunecoase la atingere. S-a întrebat absentă dacă ceva

nu era în regulă, pentru că asta nu i se mai întâmplase niciodată până atunci.

Atingerea lui a găsit locuri ascunse care i-au dat senzaţii arzătoare. Capul i-a căzut pe spate, iar respiraţia i s-a înteţit. Michael şi-a strecurat cu delicateţe degetul în locul unde altă dată fusese numai durere. De data asta era excitată şi simţea un gol ciudat care tânjea să fie umplut. Buzele au supt mâna care le mângâia fără să le mai poată controla. Simţea o dorinţă înnebunitoare. A gâfâit:

— O, Cerule!

Degetul lui mare i-a frecat mica perlă de o sensibilitate extraordinară. Brusc au năpădit-o valuri de căldură. Unduindu-se neajutorată, l-a cuprins cu braţele. Focul din ea s-a stins cu repeziciune, lăsând-o fără vlagă.

— O, Doamne! a bâiguit. Asta voiai să spui?

— Întocmai. A sărutat-o pe frunte. Ţi s-a părut dureros?

A pufnit-o râsul.

— A fost oarecum îngrijorător să-mi pierd orice urmă de raţiune, dar nu-mi pare rău. Acum înţeleg pentru ce se obosesc oamenii. Mai înţelesese şi egoismul lui Colin în patul conjugal. Cu asemenea impulsuri care îl mânau, nu era de mirare că păruse insensibil. Era uşor să te laşi pradă dorinţei. Aşa cum ea căzuse pradă fricii. Îmi pare teribil de rău că te-am minţit, a urmat ea. I Am detestat să fac lucrul ăsta, dar simţeam că nu aveam de ales. Nu am crezut că o să fiu în stare vreodată să-I vorbesc despre ce nu era în regulă cu mine.

— Te-am iertat şi totul s-a dat uitării.

Michael stătea I pe o parte şi o ţinea strâns cu un braţ. Halatul lui de I catifea îi mângâia pielea sensibilă. Îmi vine din ce în ce mai puţin să cred că eşti anormală. În afara faptului că eşti anormal de minunată.

— Mă faci să mă simt atât de bine! Şi-a frecat faţa de el ca o pisică. Cum de eşti atât de înţelegător?

El a oftat, simţindu-se năpădit de tristeţe.

— Pentru că am făcut greşeli cu adevărat abominabile.

— Ai spus odată că ai iubit sau ai fost obsedat de o J

femeie măritată. Asta a fost una dintre ele?

— Cea mai gravă.

Nu voia să vorbească despre nebunia lui scandaloasă, 1 dar nu ar fi fost cinstit,

pentru că el o determinase pe Catherine să-şi dezvăluie cea mai intimă jenă.

— Era soţia unui prieten apropiat. Devastator de frul moaşă şi teribil de lipsită de scrupule, deşi nu am aflai acest lucru decât câţiva ani mai târziu. I-a trădat pe toţi i bărbaţii care au iubit-o. A făcut tot ce a putut să otr. i vească prietenia dintre mine şi soţul ei din pură răutate, I şi aproape că a reuşit. Vocea i s-a gâtuit când şi-a amintit I se anii de infern şi de copilul pe care care îl purta când I a murit – care era probabil al lui. Amintirile îl bântuiau. I Mi-a spus că se temea că soţul ei o s-o ucidă şi că trebuia s-o răzbun dacă murea pe neaşteptate. Crezând că exagel ca, am fost de acord. Apoi a murit într-un accident dubij os şi eu am rămas cu dilema de a-mi ucide prietenul sau I se a călca jurământul făcut femeii pe

care o iubeam.

— Ce oribil. S-a ridicat într-un cot şi pe chipul ei s-a reflectat durerea lui. Dar n-ai făcut aşa ceva?

— Asta s-a datorat mai mult slăbiciunii decât înţelepciunii, a spus îndurerat. Am plecat la război, nutrind în parte speranţa că o să fiu ucis şi nu o să trebuiască să-mi îndeplinesc jurământul. Dar în cele din urmă a trebuit să revin acasă. În nebunia mea, am fost la un pas să-mi omor prietenul. Dacă la mijloc nu ar fi fost spiritul generos al omului pe care îl înşelasem, aş fi sfârşit prin a ne distruge pe amândoi şi aş fi fost blestemat pe veci.

— Dar nu ai făcut-o. L-a sărutat cu o dulceaţă infinită, iar părul ei mătăsos a lunecat pe gâtul lui. Pentru asta o să-ţi fiu în veci recunoscătoare. Nimeni altcineva n-ar

fi putut face ce-ai făcut tu pentru mine, Michael. Îţi mulţumesc din adâncul sufletului.

Faptul că îi oferise lui Catherine blândeţea şi răbdarea de care nu avusese parte când se căsătorise fusese răsplătit înmiit. Ce făcuse ca să merite un asemenea noroc? A jurat că ea n-o să regrete că a avut încredere în el.

— Încă nu am terminat cu masajul. Mai vrei să-ţi fac, sau ai prefera să dormi?

Ea s-a întors pe spate şi s-a întins încet inocentă şi provocatoare.

— Termină cu masajul. Vreau să învăţ cum se face ca să-ţi fac şi eu.

El a fost surprins să constate că dorinţa i se redeştepta. Anii lungi de abstinenţă şi atracţia arzătoare pentru Catherine îi asiguraseră o recuperare rapidă.

A luat din nou flaconul cu loţiune şi a încălzit puţină în palme. Apoi şi-a reluat îndeletnicirea care era o adevărată plăcere. În lumina focului, trupul ei avea o culoare caldă ca de fildeş, iar părul îi străjuia faţa ca un nor negru şi strălucitor. Mâinile lui i-au alunecat pe umeri şi pe braţe, apoi în jos pe tors şi pe talie. Ochii ei erau închişi, dar a zâmbit visătoare când vârfurile degetelor lui s-au plimbat pe conturul coastelor. Michael nu se grăbea, repeta neîncetat fiecare mişcare, insistând mai ales asupra sânilor ei splendizi.

Nu a mai fost la fel de circumspectă când a atins-o mai jos de talie. Era bine că încă avea halatul pe el, aşa că ea nu şi-a dat seama că încetase să fie la fel de inofensiv ca un puişor.

S-a aşezat la picioarele ei şi i le-a masat

cu mişcări blânde, circulare. Ea a scos un sunet slab, ca un pisoi care toarce. I-a ridicat piciorul stâng, îndoindu-i-l de la genunchi, şi i-a prins coapsa cu mâinile. Mâinile lui îmbibate cu loţiune alunecau fără efort peste pielea ei strălucitoare.

Catherine a început să râdă când el s-a ocupat şi de piciorul drept.

— Mă simt ca un miel care este uns pentru a fi pregătit la cină.

— Nu e o idee rea. Cred că acum o să gust puţin din tine.

S-a aplecat în faţă şi i-a lins pielea delicată de pe abdomen, desenând cercuri excitante cu limba în jurul buricului. Trezită la viaţă din amorţeală, a exclamat:

— Cum pot să mă simt aşa din nou, atât de repede?

— Unele femei pot să ajungă la

satisfacţie de câteva ori la rând cu repeziciune. Poate că este o compensaţie naturală pentru faptul că le ia mai mult timp să ajungă acolo pentru prima oară.

Catherine i-a simţit respiraţia caldă pe smocul de păr mătăsos dintre coapse. Degetele ei s-au încleştat.

— E ceva foarte scandalos.

— Nu este, a spus el împăciuitor, dar mă opresc dacă vrei.

— Cred… cred că mai degrabă vreau să fiu depravată, a decis ea cu mâna încleştată pe pătura mototolită. Uneori *uram* să fiu sfânta Catherine.

A sărutat-o între coapse, provocând valuri de reacţii în zonele extrem de sensibile pe care le descoperise mai devreme. Gura lui fermă s-a mişcat mai sus, tot mai sus, până când buzele fierbinţi i-au

atins cele mai intime zone. A icnit şocată.

Limba lui a mângâiat delicatele pliuri feminine. Plăcerea era de nedescris, mai intensă decât orice senzaţie încercase vreodată, cu excepţia durerii. A scâncit abia audibil, un sunet prelung, difuz, tulburător. Buimăcită, ştia că după noaptea aceasta nu va mai fi niciodată aceeaşi. Sobra sfânta Catherine dispăruse pentru totdeauna, mistuită de focul extazului. Şi cu toate acestea, chiar

În timp ce plutea pe buza abandonului de sine, simţea o loame bizară, un sentiment de neîmplinire.

Mâna lui a înlocuit gura, iar degetele excitante, provocatoare au alunecat înăuntrul ei. A scos un murmur confuz de protest când el s-a oprit. O clipă mai târziu o mângâia din nou, aplicând un gen diferit

de presiune impetuoasă.

A avut un şoc violent când şi-a dat seama ce făcea. A deschis ochii larg şi s-a uitat uimită la el. Deasupra vi, o înlănţuise, cu un tremur uşor în umerii largi şi în braţe. Privirile li s-au contopit. În adâncul ochilor lui se citea o întrebare când s-a oprit, chiar înainte de a o poseda deplin.

Reprimându-şi amintirile vremurilor oribile de demult, a dat pierită şi temătoare din cap. Sânii îi urcau şi coborau năvalnic, în aşteptarea agoniei.

Dar când a pătruns-o, nu a simţit nicio durere. Numai o întindere defel neplăcută şi o senzaţie de frecate divină, difuză, pe măsură ce el intra mai adânc, câte o fracţiune de centimetru odată. După ce s-a îngropat îi va a respirat gâfâit:

— Te simţi bine?

— Da. Avea ochii larg deschişi, uimiţi. *Da*.

Coapsele ei se ridicau delicat. Senzaţia care o cuprindea când el se mişca în ea era o încântare nemaipomenită. După aşa ceva tânjise ca să umple golul din ea – această împreunare a doua trupuri care să devină pentru scurt timp unul.

Chipul ei strălucea de bucurie când şi-a înlănţuit braţele în jurul lui, strângându-i trupul lung lângă al ei:

— Da, da, da!

Coapsele ei s-au unduit din nou, de data aceasta repede şi puternic, îngăduindu-i s-o pătrundă mai adânc. Michael şi-a încolăcit braţele în jurul ei cu un mormăit gutural şi a început să împingă nebuneşte. De această ilată ea nu era prizonieră, ci tovarăşa lui în nebunie. Dogoarea creştea, creştea,

ameninţând să-i mistuie sul letul. S-a prins strâns de el, singura ei sursă de siguranţă într-o lume care o luase razna.

Tot trupul i-a fost cuprins de flăcări, mistuind-o cu o forţă nimicitoare. El s-a descărcat înăuntrul ei în timp ce ea se răsucea lipită de el, palpitând.

Aceasta era adevărata împlinire, mai presus de simpla eliberare fizică, tot aşa cum soarele era mai presus de lumina lumânării.

Era a lui, era al ei. Bărbatul ei, dragostea ei, pere, chea ei.

După văpaia pasiunii, amândoi au aţipit. Michael 1 s-a trezit când s-a stins focul şi a ademenit-o în pat. Catherine, somnoroasă, s-a conformat din toată inima, şi neîntârziat s-a încolăcit în jurul lui, încercând să fie cât mai aproape posibil.

El a zâmbit şi a mângâiat-o pe păr.

— A meritat să aştept şase ani.

— Şase ani? a murmurat ea adormită.

— Atât a trecut de când nu m-am mai culcat cu o femeie.

S-a trezit brusc, cu ochii mari de surpriză:

— Ai fost abstinent de la afacerea aceea îngrozitoare cu femeia măritată?

— Întocmai. La început, am fost o ruină din punct de vedere emoţional – mult prea nebun ca să fiu un par I tener de pat potrivit pentru oricine. Abstinenţa a fost I ajutată şi de faptul că de atunci am petrecut jumătate 1 din timp fie în convalescenţă în urma rănilor ori a frigiw Irilor, fie luptând prin sălbăticia Spaniei, fie cine n-ai ha mai ştie cum. A sărutat-o pe vârful nasului. Şi nici nu I am întâlnit pe nimeni ca tine.

— Mă bucur că a trecut atât de mult timp pentru tine, a spus ea încetişor. Asta înseamnă că seara aceasta a fost I şi pentru tine puţin mai specială. Sper asta, fiindcă petv I tru mine a fost miraculoasă.

— Seara aceasta a fost şi pentru mine la fel de speciaL ta, a asigurat-o el. Atât de specială, că nu avea cuvinte să o descrie. A continuat să o mângâie până a adormit din nou. Era uluitor cât de radicală fusese transforma-l rea. Aceasta era femeia pasională, iubitoare care trebuie I să fie Catherine. Voia să rămână treaz ca să savureze dulceaţa clipei, dar era prea obosit.

A alunecat în somn, dar s-a trezit imediat tresărind, plin de transpiraţie. Nu-i era menită lui. O asemenea bucurie era prea mare ca să dureze. Întotdeauna în

trecut fericirea lui fusese zdrobită de o lovitură neaşteptată.

Înverşunat, şi-a spus că asemenea gânduri nu erau decât superstiţii. Ce mai putea interveni acum între el şi Catherine?

Dar a trecut mult timp până să adoarmă iar.

capitolul 28

Lumina perlată a dimineţii se furişa prin fereastră când Catherine s-a trezit, cu capul odihnindu-se pe umărul lui Michael şi cu braţul pe pieptul lui. Şi el era treaz. În ochi i se citea o anume îngrijorare, ca şi când s-ar fi întrebat ce credea ea despre întâmplările din noaptea trecută.

— Nu a fost un vis, nu? a murmurat ea zâmbind.

Destins, a zâmbit şi el:

— Cea mai fenomenală experienţă din

viaţa mea. Nu ai niciun fel de regrete?

— Nici măcar unul. Poate doar că mi-aş fi dorit să înţeleg mai curând că nu sunt iremediabil anormală. Nu o să fie uşor de descurcat încurcătura pe care am creat-o prin minciuna mea.

— Nu e foarte urgent. Aşteaptă puţin. Poate are unul din noi o sclipire de inspiraţie dacă ne mai gândim vreo câteva zile, a sugerat el. Apropo de încurcături, Kenneth îmi scrie că moartea lui Colin te-a lăsat cu o serie de probleme.

— Puţin spus. Când ne-am căsătorit, amândoi aveam ceva bani de la familiile noastre, dar s-au dus de mult. Nu am ştiut cât de rău stau lucrurile decât după ce a murit. Majoritatea creditorilor lui din regiment erau de acord să-i ierte datoriile la cărţi, dar erau facturi de plătit înainte de a

pleca din Franţa. Catherine a suspinat.

Cel mai rău dintre toate era că o lăsase însărcinată pe una din amantele lui, o servitoare.

Michael a tresărit:

— Ce nenorocire pentru toţi cei implicaţi.

„Nenorocire” nu descria nici pe departe ce simţise ea când aflase vestea. S-a răsucit pe spate şi şi-a fixat privirea pe tavan.

— Marie era o fată de la ţară care nu avea habar ce să facă. I-am spus să se ducă acasă şi să le spună părinţilor că rămăsese văduvă de curând, după o scurtă căsătorie. Povestea ei ar fi fost mai credibilă dacă ar fi primit o moştenire, aşa că am vândut perlele mamei şi i-am dat ei jumătate din sumă. Cu asta ca zestre, ar trebui să se poată mărita şi să crească acel copil cum se

cuvine.

— Nu o să scapi niciodată de numele sfânta Catherine dacă o să continui să faci lucruri dintr-astea.

— Nu puteam să-i las pe fată şi pe copilul ei să moară de foame, nu? Măcar atâta lucru am putut să fac în amintirea lui Colin. Pe chip i s-a aşternut o umbră de vinovăţie. Dumnezeu ştie că nu i-am fost o nevastă bună.

— Trebuie să încetezi să te mai chinui, a spus Michael liniştit. Acum, când ştiu întreaga poveste, am un mare respect pentru demnitatea de care aţi dat dovadă tu şi Colin în situaţii dificile. Şi chiar dacă aţi fost o pereche extrem de nepotrivită, căsătoria ta a însemnat naşterea lui Amy. Cu siguranţă că niciunul din voi nu a regretat acest lucru.

Găsise modalitatea perfectă de a-i calma remuşcările.

— Ai dreptate. Colin a iubit-o pe Amy cu adevărat. E posibil să fie singura persoană pe care s-o fi iubit. I-a aruncat lui Michael o privire piezişă. Promit că n-o să-mi mai pun cenuşă în cap.

— Tu nu eşti niciodată plictisitoare, chiar dacă eşti o sfântă, a zâmbit el.

Brusc, lui Catherine i-a trecut prin minte un gând neliniştitor.

— Unul din motivele pentru care nu am vrut să-ţi spun despre moartea lui Colin este că te-am văzut împreună cu o splendidă tânără la plimbare în parc. Se presupunea că-ţi cauţi o soţie, şi ceva din felul în care vă priveaţi mi-a dat de înţeles că îţi găsiseşi una.

— Am fost cu o mulţime de tinere la

plimbare, dar nu-mi amintesc să mă fi uitat cu ochi bovini la vreuna. Cum arăta?

— Înaltă şi zveltă, cu un păr şaten mătăsos. Drăguţă şi cu un aspect foarte inteligent, deşi avea aerul puţin timid.

— Kit, a replicat el fără să stea pe gânduri. Soţia prietenului meu Lucien. Ţinem foarte mult unul la celălalt, dar fără să existe nimic romantic între noi. O să-ţi placă

— ţie.

Afirmaţia lui, care o includea în viitorul său, i-a dat o senzaţie de căldură plăcută. Ba chiar mai mult, o adevărată uşurare. Tânăra aceea drăguţă era prietena lui Michael, nu iubita lui. Şi-a trecut mâna peste umărul lui, bucurându-se de senzaţia pe care i-o provocau muşchii tari sub pielea netedă:

— Părea foarte drăgălaşă. Dintr-odată, zâmbetul lui a dispărut.

— Trebuie să-ţi spun ceva.

— Nu trebuie să-mi spui nimic din ceea ce nu vrei. Orice ar fi, pentru mine nu se schimbă nimic.

— Nici măcar faptul că sunt bastard? a replicat el

Ironic.

Lui Catherine i-a trebuit un minut să înţeleagă.

— Deci ducele de Ashburton nu a fost tatăl tău adevărat. Din ce mi-ai povestit despre el, nu-mi pare rău. Părea un om îngrozitor.

După un moment de uluială, el a căzut din nou pe pernă, râzând:

— Asta e tot ce ai de spus despre scandalul uriaş al existenţei mele? Nu vrei

să ştii dacă tatăl meu a fost lacheu sau un grăjdar viguros?

— Nu-mi pasă cine sau ce a fost tatăl tău. Îmi pasă însă cum te-a afectat această situaţie. Ducele de Ashburton a ştiut?

De pe chipul lui Michael a dispărut orice urmă de umor:

— Bineînţeles că a ştiut. Eu sunt rezultatul unei aventuri între ducesă şi fratele mai tânăr al lui Ashburton. Din mândrie, ducele şi-a exilat fratele şi a lăsat lumea să creadă că sunt fiul lui. Nu mi-a spus adevărul decât când era pe patul de moarte.

— Dumnezeule, asta a fost înainte să venim noi aici! Nu e de mirare că erai atât de tulburat când am trecut prin Great Ashburton. Catherine şi-a pus mâna pe braţul lui. Aşadar, tu ai fost victima

nevinovată a acelu i gen de situaţii îngrozitoare care dezbină familiile. Aşa se explică de ce ducele te-a tratat cu asemenea răceală.

— Aflarea adevărului a fost neplăcută, dar în mod ciudat, eliberatoare. Nu am nevoie de familia ducelui.

Catherine s-a aplecat în faţă şi l-a sărutat cu toată dragostea din inima ei. Apoi a zâmbit şiret:

— Este prea devreme pentru micul dejun. Ai avea chef să folosim timpul ca să recuperăm cei şase ani de abstinenţă?

— Amândoi avem multe de recuperat, a şoptit el luând-o în braţe. Aştept cu o imensă nerăbdare.

La fel şi ea. O, sfinţi din ceruri, la fel şi ea.

Următoarele două zile au fost

paradiziace. În a treia dimineaţă, în timp ce se îmbrăca, Catherine se întreba dacă observase cineva schimbarea din relaţia ei cu Michael. A, nu se atingeau în public, nici nu se furişau în dormitor în miezul zilei – deşi fuseseră tentaţi. Însă ea avea tot timpul zâmbetul acela de pisică prinsă la oala cu smântână, şi le era imposibil să-şi ascundă pasiunea din ochi când schimbau priviri între ei.

Nu vorbiseră despre viitor; Michael nu spusese că o iubea, nici nu-i făcuse o cerere oficială în căsătorie. După cum bănuise, sub aparenţa de tip perfect pragmatic se ascundea o mare doză de vulnerabilitate, ca urmare a faptului că nu se bucurase niciodată de suficientă dragoste. Probabil de aceea avea permanent în ochi o expresie de neîncredere, de genul „e prea bine ca să

fie adevărat”. Ei bine, şi ea simţea la fel. De fapt, nici ea nu apucase să-i spună cât de mult îl iubea. Lipsa cuvintelor era suficient de grăitoare.

În final trebuiau să fie mai practici, dar nu se aştepta la probleme. Chiar dacă Amy s-ar fi putut să se mire că se pricopsea cu un tată vitreg atât de curând, Michael îi plăcuse întotdeauna. Totul avea să fie bine.

A zâmbit în oglinda în timp ce-şi peria părul. Cea mai importantă întrebare pe care o avea în minte era dacă ea şi Michael trebuiau să se căsătorească imediat sau să aştepte un an întreg după moartea lui Colin. A doua variantă ar fi fost mai potrivită, dar nu voia să amâne. Totodată, dacă avea să urmeze rezultatul firesc al dragostei lor pasionale, probabil că trebuiau să se căsătorească în grabă. Nu-i păsa.

În oglindă, lângă chipul ei s-a ivit cel al lui Michael, care s-a aplecat şi a depus un sărut în punctul acela sensibil de sub ureche. A suspinat de plăcere şi s-a lăsat pe spate lipindu-se de el:

— Trebuie să vedem cum adună oamenii alge ca să le folosească drept îngrăşăminte pe câmpuri, sau vreuna din distracţiile ridicole ale lui Davin? Mai degrabă aş petrece ziua aici cu tine fermecându-te. Smulgându-ţi hainele. Ţintuindu-te la podea şi devorându-te cu sărutări.

— Sună minunat. I-a mângâiat uşurel bărbia cu încheieturile degetelor. Cu fiecare zi care trece eşti tot mai puţin sfântă. Dar nu într-atât încât să te eschivezi de la datorie.

Din păcate, avea dreptate. Catherine s-a ridicat în picioare şi a proclamat:

— Foarte bine, o să te farmec diseară. Poţi să-ţi petreci ziua făcându-ţi griji în legătură cu violenţa pe care am s-o folosesc asupra trupului tău neputincios.

Michael a studiat-o cu o minuţiozitate arzătoare care a făcut-o să se excite.

— Am să-mi petrec ziua gândindu-mă la asta, totuşi nu pot să-ţi promit că o să-mi fac griji.

Braţ la braţ, au coborât în salonul pentru micul dejun. Când au intrat, bunicul ei a ridicat furios capul din farfurie:

— Pentru un cuplu căsătorit de doisprezece ani, vă purtaţi ca nişte adolescenţi amorezaţi.

Ea l-a sărutat pe obraz. Deşi încă folosea scaunul cu rotile, era în mod evident mai puternic decât în ziua în care sosiseră.

— Este aerul minunat de mare, bunicule.

I-a aruncat lui Michael un zâmbet intim. Ne face să ne simţim tineri căsătoriţi.

Lordul a întins nişte unt pe o felie de pâine prăjită.

— Clive s-a întors de la Londra. Vreau să discut cu voi amândoi în această dimineaţă.

— Eu sunt exclus? s-a interesat Michael.

— Da. O să afli ce am de spus destul de curând.

Catherine se uita fix la ouăle fierte din faţa ei.

În mod sigur întâlnirea era legată de alegerea moştenitorului. Va trebui să răspundă, şi încă foarte curând, la întrebările practice pe care le evitase.

Davin Penrose a intrat în salon şi a salutat pe toată lumea, apoi şi-a turnat o ceaşcă de ceai. Michael l-a întrebat:

— Ce aveţi azi în program?

— Depinde. Administratorul şi-a tras un scaun. Ştiţi multe despre tunuri, domnule căpitan Melbourne?

— Am o oarecare experienţă în materie de artilerie, dar nu sunt expert.

— Trebuie să ştiţi mai multe decât oricine de pe Skoal. Miliţia insulei este foarte eficientă – lordul este colonel, iar eu sunt căpitan. În afară de muschete, avem două tunuri care au fost trimise ca să respingă trupele lui Napoleon în cazul în care s-ar fi decis să ne invadeze. Cu o licărire amuzată în priviri, intendentul a continuat: A fost un lucru bun că împăratul a avut altele pe cap, pentru că guvernul n-a găsit de cuviinţă să ne spună şi cum se folosesc blestemăţiile astea.

— Asta este armata Majestăţii Sale pentru voi, a râs Michael. Bănuiesc că vreţi

să le folosiţi şi aveţi nevoie de nişte lecţii.

— Aşa-i. De pe o stâncă atârnată deasupra portului se prăvălesc roci şi pun în pericol bărcile ancorate dedesubt. Mă gândeam că vreo câteva salve de tun ar putea să facă bucăţile mai slabe să cadă fără să rănească pe cineva. V-am fi foarte recunoscători dacă ne-aţi arăta cum să tragem fără să ne omorâm.

— Pentru atâta lucru am destule cunoştinţe. Michael s-a întors spre Catherine. Cum tu o să fii ocupată, eu mă duc cu Davin. O să-mi ia aproape toată ziua să pregătesc tunurile şi să-i antrenez pe oameni să le folosească în siguranţă.

— Poate mai târziu vin şi eu să mă uit, a spus ea. Unul dintre lucrurile plăcute pe insulă este că nu eşti nevoit să mergi prea departe.

Michael i-a aruncat un zâmbet afectuos, apoi a plecat împreună cu Davin.

— Vino în biroul meu peste o oră, a ordonat lordul. O să fie şi Clive aici până atunci. Sprinten, şi-a condus scaunul afară din încăpere.

Rămasă singură, Catherine a reflectat posomorâtă la reuniunea ce urma. Încă nu se hotărâse ce să facă în legătură cu insula. Nu mai avea nevoie de moştenire; de fapt, responsabilităţile care veneau odată cu moştenirea aveau să fie o povară după ce ea şi Michael se căsătoreau. Cu toate acestea, începuse să ţină la Skoal şi la locuitorii ei, şi voia să vadă totul bine cârmuit. Vărul ei Haldoran părea prea preocupat de el însuşi şi prea capricios ca să fie un stăpân bun.

A ridicat din umeri meditativ. Alegerea îi aparţinea bunicului. Dacă se hotărâse deja

în favoarea lui Clive, ea nu mai putea face nimic. Dar dacă o alesese pe ea, trebuia să chibzuiască serios asupra problemelor.

Când a intrat Catherine în încăpere, bunicul ei era la birou şi stătea de vorbă cu Haldoran. Cei doi bărbaţi s-au oprit din discuţie când au zărit-o.

— Bună, Clive, l-a salutat ea cu un zâmbet rece. Sper că drumul tău la Londra a fost ajgreabil.

Acesta s-a ridicat politicos. În primul moment, în ochi i se citea o duritate care a dispărut însă într-o clipă, fiind înlocuită de farmecul versat.

— O călătorie excelentă. Am realizat exact ce doream.

— Staţi jos amândoi, le-a poruncit lordul.

— Bunicule, nu eşti niciodată politicos? s-a interesat Catherine.

— Nu văd motivul, a pufnit bătrânul. Întotdeauna sunt o mie de lucruri de făcut. De ce să pierd vremea cu vorbe? Ştiţi amândoi de ce sunteţi aici. Clive, m-am hotărât să o fac pe Catherine moştenitoarea mea. Tu eşti un tip capabil şi cunoşti insula de mai mult timp, dar interesele tale sunt în altă parte. În opinia mea, Catherine şi soţul ei vor face treabă mai bună pentru Skoal.

Cu câteva zile mai devreme, i s-ar fi tăiat picioarele de uşurare auzind asta. Acum însă sentimentele ei erau mai complexe. Se simţea onorată, dar şi puţin încurcată. I-a aruncat o privire piezişă vărului ei. Figura lui Haldoran era împietrită, cam ca atunci când Michael se dovedise a fi un ţintaş mai bun. Cu toate acestea, vocea îi era domoală când i s-a adresat seniorului:

— Eşti foarte sigur că asta este ceea ce-

ţi doreşti?

— Când m-ai văzut pe mine indecis? Ieri a venit avocatul meu de pe continent ca să schimbe testamentul în favoarea lui Catherine. Lordul a bătut cu palma peste un teanc de documente. Am aici un exemplar. Vreau să-l citiţi amândoi ca să nu fie niciun fel de surprize după ce mor eu.

— Dorinţa ta pentru claritate este de admirat, unchiule. Ce păcat că nepoata ta nu o împărtăşeşte.

Tonul lui batjocoritor a făcut-o pe Catherine să încremenească, inducându-i un presentiment urât. Lordul a mormăit tăios:

— Ce dracu’ vrei să spui?

— Nimeni nu o admiră mai mult decât mine pe frumoasa mea verişoară. Privirea dispreţuitoare a lui Haldoran s-a îndreptat spre Catherine. Cu toate acestea, este de

datoria mea tristă să te informez că singura ta nepoată este o mincinoasă şi o târfă, şi şi-a bătut joc de tine din prima clipă când a păşit pe insulă.

Catherine a înlemnit de groază, în timp ce bunicul ei a urlat:

— Naiba să te ia, Clive, ai fost întotdeauna un mizerabil când ai pierdut. Şi ăsta este unul din motivele pentru care nu vreau ca Skoal să fie a ta. Să nu-ţi imaginezi că mă poţi face să mă răzgândesc turnându-mi o grămadă de minciuni.

— Este drept că nu-mi place să pierd, dar minciunile sunt toate ale lui Catherine, a replicat Haldoran tăios. Adevăratul Colin Melbourne a murit în Franţa în aprilie. Cum mica ta nepoată hulpavă se temea că pierde şansa unei averi, şi-a convins unul dintre iubiţi să se dea drept soţul ei. În timp ce tu

te întrebai dacă este demnă sau nu să te moştenească, ea se dezmăţa şi îşi râdea de tine pe la spate. Hai, pune-o să nege.

Lordul a întors capul spre Catherine; chipul lui era alarmant de stacojiu.

— E ceva adevărat din ce spune Clive?

Şocul şi umilinţa i-au fost temperate de uşurarea că nu mai era nevoită să mintă.

— Este adevărat, Colin a murit, ucis de un bonapartist. Dar nu am o droaie de iubiţi. Michael este logodnicul meu, a continuat ea exagerând un pic. În curând, *va fi* soţul meu. Îmi pare sincer rău că te-am minţit, bunicule. La momentul acela părea necesar, dar cu fiecare zi am regretat tot mai mult.

— Stricată mică şi şmecheră! Fără să ia în seamă ultima parte a spuselor ei, bătrânul s-a împins în picioare, încleştându-

şi mâinile tremurânde de marginea biroului. Ochii îi ardeau de furie şi de durerea trădării. Şi când te gândeşti că eram gata să-ţi încredinţez Skoal! Ei bine, poţi să-ţi pui pofta-n cui, acum, don’şoară! Nu eşti nepoata mea. Şi-a apăsat mâna la tâmplă. O… o să se… schimb…

— Bunicule, te rog, calmează-te! a exclamat ea alarmată de reacţia lui violentă. Dacă vrei să plec şi să nu te mai necăjesc niciodată, e în regulă, dar nu te îmbolnăvi din cauza asta.

Fără să o bage în seamă, a bolborosit:

— Sch… schimb testamentul… Şi-a pierdut cunoştinţa, prăvălindu-se peste birou, după care s-a prăbuşit greoi pe podea, într-o avalanşă de acte şi pene de scris.

— Sfinte Dumnezeule! Catherine a

înconjurat biroul în grabă şi a îngenuncheat lângă el. Era inconştient, iar partea stângă a feţei era inertă. Doamne, are o criză de apoplexie.

— Felicitări, verişoară, a spus Haldoran tărăgănat. Nu numai că l-ai dezamăgit, ci se pare că l-ai şi omorât.

— A săgetat cu o privire plină de furie şi ură.

— Eşti responsabil în egală măsură, *vere*. Voiam să-i spun adevărul, dar aş fi ales o modalitate mai puţin incendiară de a o face. Degetele ei pricepute au găsit un firişor de puls la vena gâtului. Slavă Domnului că este încă în viaţă. Sună valetul să se ducă după ajutor.

Haldoran nu s-a clintit de pe scaunul pe care se tolănise.

— De ce să ne obosim? Pe Skoal nu este

niciun doctor. Ar dura cel puţin o jumătate de zi ca să aducem unul de pe continent, şi chiar şi aşa e greu de crezut că un medic l-ar putea ajuta.

Avea dreptate, naiba să-l ia. Trebuia să se descurce singură. Experienţa ei de soră medicală era în cele mai multe cazuri cu răniţi sau bolnavi, dar în spitalele de campanie văzuse şi pacienţi cu atacuri de apoplexie. S-a ridicat pe vine şi a încercat să-şi amintească ce fel de tratament primiseră. Ian Kinlock spusese că în crizele de apoplexie adesea ajuta luarea de sânge. Dacă era să aplice această metodă, trebuia s-o facă extrem de repede.

S-a ridicat şi a scotocit prin birou după un briceag.

— O să-i las sânge. E vreun lighean pe-aici?

Cu o privire de martir, Haldoran s-a ridicat în picioare şi a luat un vas cu trandafiri de pe o măsuţă rezemată de perete. După ce a aruncat florile în foc, i-a adus recipientul de porţelan.

— Poftim, dar îţi pierzi vremea. Anul trecut a avut o criză asemănătoare. Şi-a revenit după atacul acela, dar cred că al doilea este de obicei fatal.

— Nu neapărat. Rugându-se să nu dea greş, s-a lăsat din nou în genunchi lângă senior şi i-a ridicat mâneca peste cot. Apoi a făcut cu grijă o crestătură în venă. Sângele bunicului ei a ţâşnit în vas cu aceeaşi forţă cu care ar fi ţâşnit dintr-o arteră.

Clive a deschis o cutie de pe birou şi a luat un trabuc.

— Te deranjează dacă fumez, verişoară?

— Nu-mi pasă nici dacă arzi! Cum poţi

să fii atât de lipsit de inimă?

Bărbatul a găsit un amnar în birou şi şi-a aprins trabucul.

— Nu pot să fac nimic, aşa că de ce să mă agit degeaba? Fiindcă a venit vorba, nu zice hop până nu sari groapa. Crezi că ai câştigat pentru că şi-a schimbat deja testamentul. A tras din trabuc, apoi a dat fumul afară fără grabă. Vreau insula, te vreau pe tine, şi intenţionez să vă am pe amândouă.

— Vorbeşti prostii, a spus dintr-o suflare, cu privirea aţintită asupra bunicului ei şi a şiroiului de sânge care se subţia. Nici Skoal, nici eu nu suntem trofee care pot fi câştigate.

— A, ba da, a replicat el calm. Când se va întoarce lordul Michael îi vei spune să plece de pe insulă pentru că te-ai hotărât să

accepţi cererea mea foarte măgulitoare în căsătorie. Tu şi eu vom conduce Skoal împreună, ultimii monarhi feudali din Insulele Britanice.

— Să-i spun lui Michael să plece? Eşti nebun.

— Absolut deloc, a contrazis-o cu acelaşi calm straniu. Vei face exact ce-ţi voi spune eu.

— De ce naiba aş da atenţie ordinelor tale ridicole? s-a interesat ea, descumpănită de siguranţa lui.

Haldoran i-a zâmbit cu un dispreţ triumfător:

— Pentru că o am pe mica şi drăgălaşa ta fiică, Amy.

capitolul 29

Catherine l-a privit fix pe vărul ei, ca şi când ar fi lovit-o.

— Nu te cred.

— Dacă vrei dovada, putem merge la Ragnarok. Este instalată confortabil într-una din cele mai bune camere de oaspeţi ale mele, cu o vedere splendidă la mare. Chiar îi place pe Skoal.

— Minţi, i-a spus ea printre buzele încleştate. Amy este în siguranţă, cu prietenii mei.

— Nu îndeajuns. Clive s-a aşezat picior peste picior, expunându-şi cizmele elegante. Anne Mowbry a ezitai să-mi permită s-o iau fără acordul tău expres, dar fata era dornică să vină, şi bineînţeles că eu sunt gentlemanul curajos care a dus anul trecut întreaga trupă a de puşti la Anvers. Cum se putea îndoi Anne de un asemenea erou?

A scos o panglică vişinie din buzunar şi a aruncat-o i spre Catherine. Fâşia de mătase

s-a răsucit prin aer şi a căzut pe covor, unde a rămas ca o dâră de sânge.

Panglica fusese cumpărată de ea pentru ziua de naşte re a lui Amy. Nuanţa de vişiniu-deschis contrasta atât de bine cu părul ei mătăsos şi negru... Mâna i s-a încleştat I se braţul inert al bunicului.

— Dacă te-ai atins de ea, eşti un om mort.

— Este tulburător să vezi atâta devoţiune maternă. Şi-a scuturat scrumul ţigării. Nu-ţi face griji, Amy chiar este în siguranţă şi încă nu-şi dă seama că este prizonieră. Crede că o să te aduc la Ragnarok ca să-ţi fac I o surpriză.

Catherine a încercat să desluşească iţele acelei urzeli oribile.

— Ai ştiut de la început că bărbatul care mă însoţea nu era Colin.

— Cum ţi-ai putut închipui că n-o să recunosc pe cine» I va atât de faimos ca lordul Michael Kenyon doar pentru că nu am fost prezentaţi unul altuia? Mi-am luat obligaţia de a afla cine sunt prietenii, însoţitorii şi partenerii tăi de dans. Ochii i s-au îngustat ca două fante. Voi doi 1 nu eraţi amanţi când aţi ajuns pe insulă, dar acum sun toţi. Am ştiut din clipa în care ai intrat pe uşa aceea.

Acest lucru, mai mult ca oricare altul, a făcut-o să-şi 1 dea seama ce adversar teribil era Haldoran. Îşi ţesuse de multă vreme pânza, ca un păianjen răbdător.

— De ce nu m-ai dat de gol imediat?

— Am fost surprins să constat cum îl prezinţi cu se nînătate pe lordul Michael drept soţul tău, dar am fost vrăjit de cât de bine te-ai achitat de sarcină. Noi doi

semănăm destul de bine, verişoară. Ce altceva au fost 1

strămoşii noştri corsari, dacă nu piraţi legali? Sângele vorbeşte.

Ei i-ar fi plăcut mai degrabă să fie înrudită cu un scorpion.

— Dacă îţi doreşti insula, ţi-o cedez în caz că lordul moare. Se face dreptate, de vreme ce oricum el nu vrea să mi-o mai lase.

— Insula este numai jumătate, a spus el blând. Trebuie să te am şi pe tine. Prin căsătoria noastră, o să-mi ating ambele ţeluri.

Şi-a înăbuşit frica şi s-a străduit să-şi pună gândurile în ordine. În primul rând, trebuia să-şi îngrijească bunicul. În vas era cam o jumătate de litru de sânge, iar fluxul scăzuse aproape de normal, aşa că era mai

bine să oprească scurgerea.

A folosit briceagul să taie fâşii din jupon şi a bandajat braţul lordului. Părea că pulsul i se mai stabilizase puţin, dar în afară de asta nu avea nicio idee despre starea lui. S-a ridicat în picioare, a adus pătura care căzuse din scaunul cu rotile şi a pus-o peste bunicul ei. Ştiind că nici măcar un doctor nu ar fi putut face mai mult pentru el, s-a îndreptat de spate şi şi-a concentrat întreaga atenţie spre vărul ei.

— Michael nu te va lăsa niciodată să scapi, indiferent ce plan nebunesc ai pus la cale.

— Iubitul tău este un bărbat capabil, dar nu se ridică la înălţimea mea. Vino aici, vreau să-ţi arăt ceva.

Întrebându-se ce nouă lovitură îi mai rezervase, i s-a alăturat la fereastră. El i-a

arătat cu mâna o trăsură care aştepta în curte. Lângă ea stăteau doi servitori cu înfăţişare de tâlhari, care jucau alene zaruri.

— Îmi recrutez cei mai buni angajaţi de la închisoarea Newgate, aşa că sunt chiar mai periculoşi decât par. Mai am doi de aceeaşi teapă la Ragnarok. Toţi au comis crime şi o vor face din nou bucuroşi dacă eu doresc asta. Patru oameni înarmaţi şi cu mine formează o armată mică, dar suficient de numeroasă ca să ţin Skoal sub control. Aşa că fostul tău ofiţer galant nu ar avea nicio şansă.

Groaza căpăta proporţiile unui coşmar.

— Vrei să spui că o să-l omori pe Michael dacă nu-l fac să plece de aici?

— Te-am aşteptat mult timp, verişoară. Răbdarea mea a ajuns la capăt. Şi-a ridicat

ţanţoş capul. Chiar l-ai convins pe Kenyon să se însoare cu tine, sau ai spus asta ca să-l domoleşti pe lord?

— Nu a fost nevoie să-l conving, a ripostat ea.

— Frumoasă lovitură pentru o femeie ale cărei obârşie şi avere sunt mult inferioare faţă de ale lui. Un bun exemplu de putere a frumuseţii. Clive a suflat fumul, care i s-a răsucit diabolic în jurul capului. Dacă ţii cât de puţin la Kenyon, fă-l să plece. Dacă ţi-am ucis soţul, cu siguranţă n-o să ezit nici în cazul amantului.

Uluită, Catherine s-a sprijinit de perete, gata să leşine.

— Tu l-ai omorât pe Colin?

— Da, deşi în calitate de vânător nu sunt prea mândru de asta. Şi o vulpe obişnuită este mai greu de prins. Era prea beat ca să-i

mai pese când l-am împuşcat în spate. Haldoran a zâmbit sardonic. Sunt sigur că n-o să pretinzi că îl iubeai pe animalul ăla care te înşela în dreapta şi-n stânga. Minţi bine, dar nu chiar atât de bine.

Oroarea era aproape insuportabilă. Dumnezeule mare, curajosul Colin, cu impetuozitatea lui nepăsătoare, murise din pricina ei. Supravieţuise unui deceniu de războaie numai pentru a fi ucis de un nebun. Haldoran era malefic, era răul în sine.

Şi avea în mâinile lui viaţa celor dragi ei. Anii petrecuţi printre soldaţi îi permiteau să înţeleagă în ce fel puteau cinci oameni înarmaţi şi nemiloşi să terorizeze o întreagă comunitate, şi în adâncul sufletului ştia că, în cazul în care Haldoran şi ucigaşii lui s-ar fi dezlănţuit, nu s-ar mai fi oprit. Violenţa

năştea altă violenţă.

S-a gândit la ororile pe care le văzuse în Spania şi a închis ochii îngreţoşată. Din nefericire trebuia să meargă pe mâna lui Haldoran, de dragul lui Michael, al lui Amy şi al locuitorilor insulei.

Un tun a bubuit în depărtare. Planul lui Michael cu artileria. O a doua lovitură a răsunat peste insulă. Zgomotul familiar al câmpului de luptă a făcut-o să-şi cristalizeze ideile. Haldoran spusese că frumuseţea însemna putere. Asta îi oferea o armă fragilă împotriva lui. Asta şi inteligenţa ei, pe care bărbaţii nu o băgau de seamă pentru că erau orbiţi de chipul şi de formele ei.

A deschis încet ochii, ştergându-i cu o încetineală provocatoare.

— Te-am subestimat, Clive. Te-am crezut

puţin dandy, numai eleganţă şi atâta tot. Dar eşti mai puternic şi mai îndrăzneţ decât mi-am imaginat.

Cu toată deşteptăciunea cu care se lăuda, nu era imun la linguşiri.

— Te obişnuieşti cu noua ordine foarte repede, a spus el, aranjându-şi părul. Femeile sunt fiinţe atât de practice! Cu timpul, o să-mi fii recunoscătoare că am preluat controlul asupra vieţii tale. Sunt mai bogat şi mult mai interesant decât Kenyon.

— Deja încep să înţeleg avantajele, a aprobat ea. Bunicul are pe aici o carafă cu brandy, nu-i aşa? Toarnă-mi puţin. E timpul să dăm cărţile pe faţă.

El s-a înclinat cu respect ironic, apoi s-a întors să-i îndeplinească dorinţa. Catherine a profitat de scurtul răgaz ca să se aşeze şi să-şi pună în ordine gândurile vecine cu

isteria. Trebuia să afle care erau intenţiile lui Clive; trebuia să-i protejeze pe Amy şi pe Michael; şi, mai presus de orice, trebuia să tragă de timp. Asta însemna că trebuia să devină mincinoasa pe care o credea Haldoran. Mai bine de zece ani convinsese pe toată lumea că era o soţie iubitoare şi apoi îşi ascunsese cu succes dragostea pentru Michael. Talentul ei pentru prefăcătorie trebuia reînviat.

Haldoran s-a întors şi i-a dat un pahar din cele două pe care le adusese. Ea i-a făcut semn cu mâna să şadă.

— Spuneai că vrei şi insula şi pe mine. De ce? Insula este izolată şi nu foarte bogată, şi chiar dacă eu sunt frumoasă, există şi alte femei la fel de frumoase.

— Sunt un colecţionar de obiecte rare şi inestimabile. Se înţelege că Skoal nu se

compară cu restul posesiunilor mele, dar specificul ei feudal este unic. Aici, stăpânul are mai multă autoritate decât însuşi Regele George. Perspectiva unei asemenea puteri este irezistibilă. Cât despre tine... A măsurat-o cu o privire întunecată şi lacomă. Îţi subestimezi înfăţişarea la fel cum mi-ai sub estimat deşteptăciunea. Nu există bărbat pe lume care să nu mă invidieze pentru că eşti a mea. Era revoltător să văd cum te risipeai cu o brută ca Melbourne.

Ea a ridicat din umeri şi a început să spună cu sânge rece cea mai gogonată minciună din viaţa ei.

— Când părinţii mei au murit, Colin era cea mai bună alegere. Aş fi putut să-l părăsesc şi să devin amanta unui om bogat, dar o astfel de poziţie este nesigură. Cel mai bun mijloc de apărare al unei femei sunt

căsătoria şi reputaţia. A sorbit din brandy şi s-a rugat ca el să-i accepte următoarea condiţie. Ceea ce înseamnă că nu te voi primi în patul meu decât după căsătorie.

— Da, dar cu Kenyon te-ai culcat, a mormăit el încruntându-se.

— Nu până când nu m-a cerut de nevastă. Poate că ar fi trebuit să mai aştept, dar voiam să-l prind cât mai strâns. E genul ăla onorabil, care nu ar rupe niciodată logodna după ce a promis că o să mă ia de nevastă şi s-a culcat cu mine. Nu aş fi făcut lucrul ăsta dacă mi-aş dar seama cât de interesat eşti de mine, vere. Ar fi trebuit să vorbeşti mai demult.

Un zâmbet uşor şi-a făcut apariţia pe buzele lui Haldoran.

— Am ştiut întotdeauna că sub aparenţa ta de sfântă bate o inimă de piatră. O să ne

înţelegem de minune amândoi atâta timp cât nu crezi că o să mă păcăleşti prefăcându-te cooperantă. Aici, pe insulă, mica mea armată mă face invincibil. Dacă mă trădezi, o să fie simplu să mă descotorosesc de tine şi să înscenez un accident pe stânci. O s-o fac într-o clipă dacă ajung la concluzia că acest lucru este necesar.

— Te cred. Aş fi o proastă să nu te cred.

El a învârtit încet paharul cu brandy.

— Fiica ta îţi seamănă foarte mult şi este pe punctul de a deveni femeie. Ştiai că pe Skoal fetele se pot mărita la doisprezece ani?

Ameninţarea era clară şi mai îngrozitoare decât oricare alta de până atunci. Înfrângându-şi dorinţa de a-l ataca fizic, s-a străduit să-i arunce un zâmbet

seducător.

— O să descoperi că o femeie poate să te satisfacă mult mai mult decât un copil. După cum ai observat, femeile sunt creaturi practice. Suntem atrase de cei mai puternici masculi. Dacă te porţi corect cu mine, mă voi revanşa pentru bunăvoinţa ta.

El a izbucnit într-un hohot puternic de râs.

— Catherine, eşti minunată. Trebuia să fac chestia asta cu luni de zile înainte.

— Şi de ce nu ai făcut-o?

— Am fost ocupat. A măsurat-o din nou cu privirea, zăbovind asupra sânilor ei. Voiam ca, la timpul potrivit, să-ţi pot acorda toată atenţia mea.

Ea a încercat să nu se gândească la cum ar putea fi să se culce cu un bărbat pe care îl detesta. Prin comparaţie, căsnicia ei cu

Colin părea un paradis.

— Toate bune şi frumoase, dar înainte de orice altceva, trebuie să vedem cum îi merge bunicului.

— Adevărat. Nu prea ne permitem să-l lăsăm să moară ca un câine. Ar vorbi lumea. Presupun că ai de gând să-l îngrijeşti, aşa că o să las unul din oamenii mei aici să ajute. O să mă mut şi eu la castel, ca să fiu la îndemână dacă este nevoie să intervin. Clive a lovit gânditor cu dinţii marginea paharului de brandy. Pentru că eşti ocupată, cred că este mai bine ca Amy să stea la Ragnarok până când moare lordul. N-o să dureze mult. Nu trebuie să-ţi faci griji pentru fată, o să fie cineva cu ea tot timpul.

Cu alte cuvinte, ea şi Amy aveau să fie permanent păzite. Dar pentru moment erau în siguranţă. Acum trebuia să se asigure şi

pentru viaţa lui Michael.

— O să dau ordin ca lucrurile lordului Michael să fie împachetate. Aranjezi să fie dus cu o barcă pe continent?

Haldoran a încuviinţat din cap.

— Cu cât pleacă mai repede, cu atât mai bine. Când se întoarce de la exerciţiul de artilerie, vorbeşte cu el în salonul lordului. Eu o să ascult ce-i spui din dormitor. Expresia lui a devenit feroce. Iar dacă eşti tentată subit să-i spui cum te-am convins să mă accepţi, ai face bine să te abţii.

Şi-a dat haina într-o parte şi a scos la vedere patul unui pistol de buzunar. Mesajul era clar ca lumina zilei.

— Mă crezi proastă, vere? N-am nimic de câştigat dacă intru în bucluc. Catherine s-a ridicat. Acum că am pus la punct lucrurile esenţiale, sună după servitori.

Trebuie să-l aşezăm pe bunicul în pat şi să trimitem după un doctor, chiar dacă nu se mai poate face nimic.

S-a ridicat şi el şi s-a dus să tragă de cordonul clopoţelului, în timp ce ea a îngenuncheat lângă lord. Respiraţia lui era slabă, dar regulată, şi a clipit din pleoape atunci când ea i-a şoptit:

— Te rog să nu-mi mori, bunicule. Am nevoie de tine în viaţă.

Dar el nu şi-a recăpătat cunoştinţa.

În timp ce aranja pătura mai strâns în jurul bătrânului, s-a gândit la ce avea să-i spună lui Michael. N-ar fi crezut nici în ruptul capului că se răzgândise atât de brusc dacă îl alunga pur şi simplu. Ce putea face ca să-l determine să plece fără să pună întrebări incomode care să-i aducă moartea?

Răspunsul i-a venit rapid, şi nu era deloc plăcut. Trebuia să se poarte ca o trădătoare ticăloasă. Trebuia să-i zgândăre îndoielile ascunse în adâncul sufletului exploatând informaţiile pe care le ştia despre el, şi să ţească o pânză de minciuni atât de puternică încât el să creadă că era o târfă egoistă şi crudă.

Perspectiva era sfâşietoare. O iertase o dată pentru minciunile ei şi îi arătase o bunătate pe care nu o mai cunoscuse. Acum trebuia să se folosească în mod pervers de onestitatea şi de încrederea care se născuse între ei ca să-l facă să plece. Pentru asta trebuia să-l rănească îngrozitor. Ţinând cont de trecutul lui, risca să-i distrugă pentru vecie capacitatea de a avea încredere în femei. Dar dacă nu îl convingea să plece ar fi fost omorât, nu avea nicio îndoială.

Tunul a bubuit din nou, făcând să răsune vacarmul războiului într-un loc al păcii. A respirat tremurător. Era uimitor cum te întărea ameninţarea morţii.

*

Michael s-a întors la castel pe seară, simţindu-se teribil de bucuros. Exerciţiul de artilerie însemna foc, funingine neagră şi mizerabilă de praf de puşcă şi un vacarm asurzitor. Cu alte cuvinte, satisfăcea toate plăcerile vinovate ale tinereţii. Insularii pe care îi instruise fuseseră elevi silitori. Până la sfârşitul după-amiezii spulberaseră cele mai periculoase stânci de pe versanţii golfului. Din păcate Catherine nu li se alăturase, dar probabil că nu se omora după zgomot. Majoritatea femeilor erau aşa.

A ştiut că ceva nu era în regulă de cum a pătruns în curtea de la grajduri şi i-a văzut

faţa şefului rândaşilor.

— Ce s-a întâmplat?

— Stăpânul a avut un atac de apoplexie, a răspuns acesta laconic. Au trimis după doctor, dar… nu e de bine.

— La naiba! Michael a sărit de pe cal. Soţia mea este cu el?

— Mi-au spus că îl îngrijeşte cu mâinile ei.

— Dacă e o persoană care îl poate salva, Catherine e aceea.

A intrat în castel şi a urcat spre camerele lordului, sărind câte două trepte deodată. A lăsat-o mai moale când a intrat în salon. Unul dintre servitorii voinici ai lui Haldoran – Doyle? – privea afară pe o fereastră părând plictisit. Doyle a traversat rapid încăperea şi s-a postat în faţa uşii dormitorului.

— Doamna a spus să nu intre nimeni, l-a avertizat morocănos.

Reprimându-şi iritarea faţă de obrăznicia bărbatului, Michael i-a cerut:

— Spune-i soţiei mele că sunt aici.

Doyle a intrat în camera bolnavului. Catherine a ieşit după un minut, palidă la faţă. Michael s-a îndreptat spre ea s-o îmbrăţişeze, dar ea l-a oprit cu mâna ridicată.

— Am auzit că lordul a avut un atac, a spus el pregătindu-se pentru veşti proaste. Cât de rău este?

— Este în comă. Nu mă aştept să supravieţuiască. Ura pe cale să-şi piardă bunicul atât de curând după ce îl găsise.

— Îmi pare rău. Ce pot să fac?

n

Ea şi-a coborât capul şi şi-a apăsat timp

de o clipă tâmplele cu mâinile. Apoi şi-a ridicat privirea, cu o expresie dură.

— Nu mi-e uşor să-ţi spun acest lucru. Michael, este timpul să pleci. Bunicul şi-a schimbat ieri testamentul în favoarea mea, aşa că mi-am atins ţelul. Îţi mulţumesc pentru ajutor. A fost vital.

— Nu vreau să te părăsesc nici măcar o clipă. A înaintat s-o ia în braţe. Am fost rănit de atâtea ori, încât ştiu cum să mă port în astfel de situaţii. N-o să-ţi stau în cale.

Ea s-a tras înapoi înainte ca el să o atingă.

— Nu m-am făcut înţeleasă. Trebuie să pleci definitiv. Aventura noastră s-a terminat.

— Aventura? Michael era sigur că nu auzise bine. Credeam că ne vom căsători.

— Zău? Ai vorbit vag de această

posibilitate, dar niciodată n-ai trecut la fapte.

El şi-a amintit cât de multă tensiune o apăsa şi s-a stăpânit.

— Poate că ar fi trebuit să mă exprim mai clar, dar situaţia era limpede. Nu eşti genul de femeie care are aventuri, după cum nici eu nu sunt un bărbat pentru care seducerea femeilor respectabile e un sport.

— Michael, nu mă cunoşti cu adevărat foarte bine, a rostit ea mijindu-şi ochii. Cea mai mare parte din viaţă m-am lăsat călăuzită de oportunism. Pentru prima oară mi s-a ivit posibilitatea alegerii, iar căsătoria nu figurează printre opţiunile mele.

— Am crezut că te-am făcut să te răzgândeşti, a spus el precaut. Dacă încă nu am reuşit, o s-o fac în curând.

Catherine a clătinat din cap.

— Acceptă că totul s-a sfârşit, Michael. Mi-eşti drag, dar nu vreau să mă mărit cu tine.

— Drag, a repetat el prosteşte. Atâta simţi pentru mine?

— Nu ţi-am spus niciodată că te iubesc.

Era adevărat; nu-i spusese. Dedusese acest lucru din comportamentul ei, exact aşa cum dedusese că aveau să se căsătorească.

— Iartă-mă dacă nu pricep, a stăruit el tensionat, în ceasurile care au trecut de când ne-am despărţit azi-dimineaţă, pari să fi devenit o cu totul altă femeie.

— Vorbeşte încet, lordul are nevoie de linişte, i-a cerut ea aruncând o privire neliniştită spre uşa dormitorului.

Îngrijorarea pentru bunicul ei probabil

că o scosese din minţi. Dorind cu disperare să încheie acest coşmar, Michael a traversat încăperea din trei paşi rapizi şi a luat-o în braţe. Pasiunea îi vindecase temerile şi înainte şi încă o mai putea face.

Era afectuoasă şi apropiată şi timp de o clipă a fost femeia pe care o cunoştea. Apoi s-a smucit şi s-a îndepărtat cu o expresie sălbatică.

— Să te ia naiba, Michael, nu eşti stăpânul meu! Ţi-am salvat viaţa, şi prin faptul că m-ai însoţit aici ţi-ai plătit datoria. Suntem chit. Acum lasă-mă în pace şi pleacă!

Înainte ca el să poată răspunde, uşa dormitorului s-a deschis violent şi Haldoran şi-a făcut apariţia cu o expresie ameninţătoare.

— Kenyon, dacă nu încetezi s-o

hărţuieşti pe logodnica mea voi fi silit să iau măsuri ca să-ţi îndrepţi purtarea.

Michael se uita uluit de la Haldoran la Catherine.

— O să te măriţi cu el?

— Da. S-a apropiat uşor de vărul ei. Clive are sânge de insular şi cunoaşte Skoal de când se ştie. Pe deasupra este şi discret. Te-a recunoscut imediat, dar nu a spus nimănui. Astăzi am descoperit împreună cât de multe lucruri avem în comun.

Haldoran a zâmbit, exultând de satisfacţie.

— Şi în acelaşi timp şi-a dat seama şi că sunt mai bun.

— Prostii. Michael era gata să adauge că ea nici măcar nu-l plăcea pe vărul ei.

Catherine i-a retezat-o, cu o privire nemiloasă în ochii de culoarea mării.

— Am încercat să te iau cu binişorul, dar pentru că mă sileşti o să ţi-o spun fără menajamente, clar şi răspicat. Clive este mai bogat, este moştenitorul unui titlu de nobleţe şi un adevărat om de lume. Noi doi am căzut de acord că mariajul nu trebuie să ne impună nişte restricţii excesive. După ce o să-i dăruiesc un moştenitor, o să fiu liberă să experimentez unele dintre posibilităţile de care am pomenit mai devreme. Când eram disperată, am fost dispusă să-ţi trec cu vederea lipsa titlului şi a averii, dar acum nu mai sunt. Şi nici nu vreau să mă leg de un bărbat posesiv care şi-ar dori să-mi petrec restul vieţii într-un singur pat.

Cuvintele ei erau ca nişte lovituri de baros. Cu ochii holbaţi, îşi simţea plămânii striviţi şi de-abia respira. Nu o cunoştea nici pe Catherine mai bine decât o cunoscuse pe

Caroline. Se făcuse din nou de râs în faţa unei femei. Dumnezeule, nu avea să înveţe niciodată nimic?

— Ai dreptate, am nişte idei mai degrabă demodate despre monogamic. Nu doresc sub nicio formă să mă însor cu o curvă.

Ea a pălit la faţă.

— N-am fost niciodată potrivită pentru piedestalul pe care m-ai urcat tu, Michael. Aş vrea să ne despărţim prieteni, dar presupun că este imposibil.

— Prieteni, a repetat el nevenindu-i să creadă. Nu prea e posibil, Catherine.

Ochii i s-au îngustat că ai unei pisici.

— Imaginându-mi că n-o să vrei să mai zăboveşti pe aici, ţi-am împachetat lucrurile şi le-am încărcat într-o căruţă. Te aşteaptă o barcă să te ducă la Penward.

Dacă nu părăsea imediat încăperea, ar fi

făcut ceva ce ar fi regretat mai târziu. Michael nu era sigur dacă era vorba de plâns sau de o crimă, aşa că s-a întors pe călcâie şi a ieşit.

La jumătatea scărilor a trebuit să se prindă de balustradă în timp ce se lupta să respire. Inspira şi expira încet. Se gândea numai la aerul care îi trecea prin plămâni.

Când a fost în stare să respire din nou, a dat drumul balustradei şi şi-a continuat drumul spre curte. Supravieţuise după Caroline şi după Waterloo, şi bănuia că o să supravieţuiască şi după asta.

Dar şi-ar fi dorit din toată inima să fi murit în Belgia.

Îndată ce uşa s-a închis, Catherine s-a prăbuşit într-un scaun, cu genunchii tremurându-i.

— A fost bine, draga mea, dar nu mi-a

plăcut partea cu desfăctul picioarelor pentru toată lumea, a comentat Haldoran. Nevasta trebuie să fie numai a mea. O să-ţi pară foarte rău dacă uiţi acest lucru.

— Am spus-o ca să-l fac pe Lord Michael să fie dezgustat de mine. Nu trebuie să te îngrijoreze fidelitatea mea după ce ne căsătorim. În cazul tău, monogamia mi se potriveşte foarte bine.

Haldoran a zâmbit mulţumit de sine în timp ce traversa încăperea spre uşă.

— Mă duc să văd dacă Kenyon chiar pleacă.

— O să plece. N-o să vrea să mă mai revadă niciodată.

După plecarea vărului ei, Catherine s-a rezemat de spătarul scaunului. Inima îi bătea atât de tare, încât s-a întrebat dacă nu era în pragul unui atac de apoplexie, ca

bunicul ei.

Chiar dacă ar fi trăit o sută de ani, nu avea să uite niciodată faţa lui Michael atunci când a plecat.

A închis ochii. În Spania, omorâse doi muribunzi care aveau nişte dureri atât de îngrozitoare încât o imploraseră să le aplice lovitura fatală. Îi fusese greu, teribil de greu să acţioneze împotriva instinctului ei de infirmieră, dar o făcuse.

A tras nesigură aer în piept. Într-o bună zi, când i se ivea ocazia, avea să-l omoare pe Haldoran. Şi nu avea să-i fie deloc greu.

capitolul 30

Instinctul şi o dorinţă nebună de evadare au pus stăpânire pe Michael după ce barcagiul taciturn l-a lăsat la Penward. A cumpărat de la micul han cel mai bun cal disponibil împreună cu harnaşamentul

complet. A aranjat precum cea mai mare parte a bagajului să-i fie trimis la Londra pentru că nu îl putea duce cu el călare.

În micul lui geamantan se aflau câteva lucruri strict necesare pe care le-a aruncat în desagii atârnaţi de şa.

Printre aceste obiecte a văzut strălucirea argintie a caleidoscopului pe care Lucien i-l trimisese după Waterloo. Era clar că nu-i mai purtase tot atâta noroc ca primul. A înghesuit o cămaşă peste el. A pus desagii pe cal, a sărit în şa şi a luat-o din loc. Ar fi fost mai comod să angajeze o caleaşcă, dar simţea nevoia efortului fizic al călăriei. Poate că avea să obosească până când nu mai simţea nimic.

A călărit tot restul zilei şi noaptea, obsedat de gândul că putuse să se înşele atât de tare. După ce aflase adevărul despre

care, fusese capabil să privească înapoi şi să recunoască semnele lipsei de onestitate şi ale răutăţii care fuseseră tot timpul vizibile sub frumuseţea şi farmecul ei sclipitor. Fusese pur şi simplu prea îndrăgostit – şi prea obsedat de sexualitatea ei nesăţioasă – ca să le dea atenţie.

Tot aşa fusese posibil să recunoască simptomele egoismului şi ale duplicităţii lui Catherine. La Londra, când o întrebase dacă avea capacitatea să ducă la bun sfârşit o înşelătorie atât de complicată, îi zâmbise şi-l numise Colin cu o naturaleţe care-i dăduse fiori. Se comportase ca o adevărată artistă în cursul şaradei de pe insulă. Când scrisoarea lui Kenneth îi deconspirase minciunile, îşi explicase acţiunile cu o sinceritate impresionantă. Lui Michael îi fusese uşor să creadă că acţionase din

disperare şi o iertase.

Fusese uşor şi meritase din plin osteneala. Şi-a amintivfcum arătase în braţele lui atunci când descoperise pasiunea. Sau şi aia fusese o minciună? Fusese într-adevăr îngrozită de sex, sau fusese o acţiune strălucită menită să-l facă să se simtă minunat şi viril? Habar n-avea. Poate că fusese tot timpul o femeie uşoară şi jucase scena lacrimilor şi a temerilor minuţios pregătită, pentru că îi oferea distracţia perversă de a-l păcăli. Şi cu toate astea, chiar acum, după tot ce îi spusese, o purta în sânge ca pe o boală.

Din nou sânge. „Ah, Doamne, Catherine…”

Indiferent ce altceva mai făcuse, faptul că îi salvase viaţa era o certitudine. O făcuse din generozitate? Sau se gândise că

o să-i fie de folos să-l îndatoreze pe fiul unui duce? Pe aşa-zisul fiu al unui duce. Deşi ea pretinsese că nu era aşa, poate că vestea că era bastard contase. Cel puţin făcuse aluzie la asta în discursul ei de despărţire. Toată viaţa lui luptase să fie cel mai bun, dar nu era Ade ajuns.

În orele întunecate de după miezul nopţii, a făcut descoperirea amară că nu era chiar surprins de ceea ce se întâmplase. Şocat, da, şi rănit mai mult decât se putea exprima în cuvinte, dar nu surprins. Catherine era prea bună ca să fie adevărată, ştiuse chestia asta. Răpăitul potcoavelor calului rezona cu vorbele care îi bântuiau neîncetat prin minte. „Ea nu este pentru tine. Iubirea n-o să fie niciodată pentru tine”.

Sfântul Michael, cel care încerca să

spintece toţi balaurii răi.

A călătorit toată noaptea la lumina lunii. Deşi îşi ducea din instinct calul într-un ritm constant, în zori animalul istovit a început să se poticnească. S-a oprit la un han de pe drum şi a dat calul şi câteva monede de aur pentru alt cal, apoi a pornit din nou la drum. Dar indiferent cât de mult se străduia, nu putea scăpa de durere sau de reproşurile chinuitoare pe care şi le făcea pentru prostia lui.

Credinţa că făcea parte dintr-o familie, chiar dacă nu una plăcută, se dovedise greşită. Marile aventuri amoroase ale vieţii lui fuseseră mai rele ca nişte minciuni – fuseseră nişte parodii jalnice. Singurele relaţii adevărate şi de durată din viaţa lui fuseseră prieteniile. Pe viitor avea să se dedice prieteniei, dând uitării orice

speranţă de iubire.

Aproape de căderea serii, după ce călărise practic douăzeci şi patru de ore fără întrerupere, şi-a dat seama că peisajul din jur îi era cunoscut. Se apropia de orăşelul Ashburton. Reşedinţa familiei Kenyon era la mai puţin de cinci kilometri depărtare.

Pentru o clipă şi-a imaginat că s-ar fi oprit acolo. Oare servitorilor li se spusese să nu-i dea voie să intre, sau avea să i se ofere găzduire, în conformitate cu pasiunea familiei de a păstra aparenţele? Nu conta, fiindcă prefera să ardă în iad decât să ceară adăpost sub acoperişul familiei Kenyon.

Ardea deja în iad.

Era momentul să se hotărască dacă să o ia spre nord, către casa lui din Ţara Galilor, sau să continue spre est, către Londra.

Efortul de a alege o destinaţie era prea dificil. O privire la calul lui cu spume la gură i-a arătat că era timpul să facă rost de un cal nou. Cel de acum era pe cale să se prăbuşească.

Ca şi el, de altminteri, ca şi el. Trebuia să se oprească peste noapte. Deşi oraşul reprezenta o amintire vie a faptului că era bastard, aerul de familiaritate îi conferea în acelaşi timp o tihnă ciudată. S-a oprit la Red Lion, cel mai bun han de pe drum. După ce şi-a lăsat calul unui rândaş care i-a aruncat priviri furioase pentru că maltratase patrupedul, a intrat înăuntru cu desagii.

Majoritatea hanurilor ar fi condamnat un astfel de călător murdar şi neras să stea în camerele de la mansardă, dar Barlow, proprietarul de la Red Lion, l-a recunoscut:

— Lord Michael, ce onoare. Sunteţi în

drum spre reşedinţă?

— Nu, a răspuns scurt. Vreau o cameră numai pentru noaptea asta.

— Foarte bine, Excelenţă, a rostit hangiul disimulându-şi mirarea. Doriţi să faceţi baie sau doar o cameră?

— Numai un pat.

Proprietarul l-a condus în cel mai bun dormitor al hanului, îndemnându-l să sune dacă avea nevoie de ceva. Imediat ce a plecat Barlow, Michael şi-a lăsat jos desagii, a încuiat uşa cu cheia şi a băut un pahar cu apă din carafa de pe lavoar. După care s-a prăbuşit pe pat cu faţa în jos fără să-şi scoată cizmele sau hainele. Inconştienţa l-a cuprins cu o iuţeală binefăcătoare.

Tunete. Zăngănit de arme. Instinctul l-a smuls pe Michael din somnul adânc. A clipit ameţit, nerecunoscând camera întunecată.

Larma continua. Nu erau arme sau furtună, ci bubuituri în uşă.

— Michael, sunt eu, Stephen, a strigat o voce autoritară. Lasă-mă să intru.

Dumnezeule, noul duce de Ashburton. Bărbatul căruia îi spusese frate.

— Pleacă, a strigat răstit. Încerc să dorm.

Bubuiturile au încetat. S-a răsucit pe spate. Afară, pe cer se zăreau ultimele clipe ale amurgului lung de vară, deci dormise doar vreo două ore. Îl dureau toţi muşchii de la călătoria îndelungată. Îi era şi sete, dar ar fi fost un efort prea mare să se ridice. A închis ochii, sperând să poată adormi din nou.

În broască scârţâia o cheie. Apoi uşa s-a deschis brusc şi a intrat un bărbat înalt cu un sfeşnic. Michael a închis ochii şi şi-a pus

repede braţul pe faţă ca să se apere de lumina bruscă.

— Michael, eşti bolnav? l-a întrebat Ashburton pe un ton repezit.

Ultimul lucru pe care-l dorea era o scenă cu fratele lui, dar se părea că nu putea fi evitată. A spus sec:

— Ar fi trebuit să ştiu că în oraşul ducelui de Ashburton nu există lucruri precum intimitatea.

— Barlow a trimis un mesaj la reşedinţă în care spunea că ai sosit aici arătând ca moartea şi că te porţi straniu, a spus fratele lui cu o voce la fel de seacă. Bineînţeles că am fost îngrijorat.

— De ce? Michael a zâmbit fără veselie. Întotdeauna mă port straniu. Bătrânul duce a spus asta de nenumărate ori.

Ashburton a murmurat o înjurătură în

barbă.

— De ce dracu’ nu putem să avem măcar o dată o conversaţie civilizată? Ţi-am scris de mai multe ori şi n-am primit niciun răspuns.

Michael a tras adânc aer în piept. Ashburton avea dreptate; se purta abominabil.

— Scuzele mele, a spus pe un ton mai temperat. Sincer să fiu, am ars scrisorile tale fără să le citesc fiindcă nu credeam că avem ceva să ne spunem. Dar presupun că sunt chestiuni legale care privesc succesiunea bătrânului duce. Dacă ai documente care trebuie semnate, adu-le acum sau trimite-mi-le în Ţara Galilor. O să mă ocup de ele.

S-a auzit un scârţâit de scaun, şi un rotocol de fum de trabuc plutea prin

încăpere.

— Nu mă interesează niciun nenorocit de document legal. Nu voiam decât să stăm de vorbă. Nu vrei să te ridici în capul oaselor şi să te uiţi la mine?

Michael se gândea că nici de-al dracului nu ar fi făcut un efort atât de mare pentru un pisălog, dar şi-a dat braţul la o parte şi a deschis ochii. Ashburton şedea în celălalt capăt al încăperii şi privea fix şi gânditor la vârful trabucului aprins.

— A studiat chipul. Deşi prefera familia care-l adoptase la Eton, nu putea să nege legătura de sânge. Apartenenţa la familia Kenyon se recunoştea în trăsăturile dure al chipului lui Ashburton, în reflexele de mahon alo părului castaniu, în forma prelungă a mâinilor. Oricine şi-ar fi dat seama că sunt rude.

Ashburton şi-a ridicat privirea, şi ochii i s-au îngustat când l-a văzut limpede pe fratele lui mai tânăr.

— Dumnezeule, omule, arăţi bolnav. Ai febră?

S-a ridicat, a venit la pat şi a pus o mână pe fruntea lui Michael. Acesta însă i-a împins mâna la o parte, iritat deopotrivă de presupunerea celuilalt şi de spiralele insuportabile de fum.

— Mă simt bine. Doar murdar, neras şi obosit după un lung drum călare.

— Mincinosule. Fratele lui şi-a coborât privirea şi s-a încruntat. Am văzut cadavre care arătau mai bine decât tine.

Michael a tuşit când rotocoalele de fum de la trabucul lui Ashburton au ajuns la el. A deschis gura să-i spună să stingă porcăria aia, dar a inhalat un val de fum înţepător şi

înecăcios.

Cu iuţeala fulgerului, plămânii lui s-au contractat într-o criză de astm teribilă. Nu putea să vorbească, nu putea să respire, nu putea să gândească. S-a încovoiat spasmodic, în timp ce era cuprins de căldură şi se sufoca. Simţea o apăsare zdrobitoare în piept şi un junghi în plămânii care se luptau cu disperare pentru aer.

A încercat să se ridice în capul oaselor ca să lase plămânii să se dilate mai uşor, dar nu a putut. S-a zbătut, agăţându-se neajutorat cu degetele de plapumă, în timp ce cădea în inconştienţă. Undeva, dincolo de focul mistuitor exista puterea de a respira, dar nu reuşea să o găsească. Îl chinuia o teamă nebună, şi nu putea să nu remarce ironia crudă că după ce supraviţuise anilor lungi de război avea să

moară în pat, în oraşul în care se născuse. Îl îngrozea mai ales faptul că murea zdrobit în faţa fratelui care nu-i fusese niciodată prieten.

Apoi nişte mâini puternice i-au ridicat trupul vlăguit şi l-au ajutat să stea în capul oaselor la marginea patului. Mai percepu un murmur de vorbe liniştitoare şi o cârpă îmbibată cu apă care-i ştergea faţa şi gâtul necontenit. Apa rece binecuvântată a stins focul şi a dizolvat fumul înecăcios.

Panica s-a risipit, şi odată cu ea şi contracţia sufocantă. Un firişor de aer s-a strecurat în plămânii lui. Apăsarea violentă a pălit. Şi-a cuprins genunchii cu mâinile şi a expirat lent. A inspirat. A expirat. Din nou, mai profund. Bezna a început să scadă şi şi-a dat seama cu uimire nedesluşită că va supravieţui.

Era prima criză de astm pe care o avea de la moartea lui Caroline. Cea mai rea după aceea care aproape îl ucisese când aflase de moartea mamei lui. Cu un umor macabru, a reflectat că femeile aveau un efect mortal asupra lui.

Catherine. Numai gândul la ea făcea ca plămânii să i se strângă din nou. Dar de data aceasta a fost în stare să-şi controleze reacţia şi să prevină o nouă criză.

După ce a reuşit să-şi reia ritmul normal de respiraţie, a deschis ochii. Cea mai mare parte a furiei se risipise, lăsându-l moale ca o cârpă, dar relativ întreg la minte.

Fereastra era deschisă, lăsând să intre aerul proaspăt al nopţii, şi trabucul dispăruse. Fratele lui stătea pe marginea patului lângă el, cu faţa palidă de încordare.

— Bea, i-a comandat, punându-i un

pahar cu apă în mână.

Michael l-a luat şi a băut însetat. Apa rece i-a spălat gustul amar, vegetal al fumului de trabuc. După ce a golit paharul, a spus cu voce răguşită:

— Mulţumesc. Dar de ce te-ai mai deranjat? Dacă mă lăsai să mă sufoc ar fi fost un mijloc simplu de a şterge pata de pe blazonul familiei.

— Dacă nu laşi baltă melodrama asta shakespeariană, o să-ţi torn restul carafei cu apă în cap. Ducele s-a ridicat în picioare, i-a rezemat pernele de tăblia patului pentru ca Michael să se poată sprijini pe ele, apoi s-a retras. Când ai mâncat ultima oară?

— Ieri-dimineaţă, a spus el după o clipă de gândire.

Ducele a tras de frânghia clopoţelului. După câteva secunde, de dincolo de uşă s-a

auzit vocea lui Barlow.

— Da, înălţimea Voastră.

— Trimite-ne o tavă cu mâncare, o cană cu cafea şi o sticlă cu vin de Burgundia. Întorcându-se spre fratele lui, Ashburton a continuat: Am crezut că te-ai vindecat de astm, ca mine.

— În mare parte, da. Asta e al doilea atac pe care l-am avut în mai bine de cincisprezece ani. Michael l-a privit mirat. Şi tu ai avut astm? Nu cred că ştiam.

— Nu e de mirare, când ai petrecut atât de puţin timp acasă. Astmul meu nu era la fel de grav ca al tău, dar mi-a pus probleme mari. Fratele lui s-a uitat în altă parte, cu o faţă rigidă. Scuză-mă pentru trabuc. N-aş fi fumat dacă ştiam că îţi putea fi fatal.

Michael i-a făcut semn că nu mai conta. Şi el fuma ocazional, în mare parte pentru

că fumatul constituia un triumf minor asupra bolii.

— Nu aveai de unde să ştii. Atacul a fost cu totul neaşteptat.

— Aşa să fie? a întrebat Ashburton, care se plimba necontenit prin încăpere. Astmul meu se declanşa de obicei când eram supărat rău. Dată fiind minunata reprezentaţie a tatii pe patul de moarte, ai tot dreptul să fii tulburat.

După tot ce se întâmplase, era puţin surprins să constate că bătrânul duce murise numai de două săptămâni.

— Am suportat totul relativ bine. Acum este altceva. Necazuri cu femeile.

Ce răspuns uşor, ca de la bărbat la bărbat. Era mult mai bine decât să-i explice că inima îi fusese scoasă cu grijă din piept şi îi luase cu ea şi cea mai mare parte din

încrederea în sine.

— Înţeleg, a rostit calm fratele lui. Îmi pare rău.

— Dacă nu ai probleme legale de rezolvat, pentru ce mi-ai scris? s-a interesat Michael din dorinţa de a schimba subiectul. După cum ţi-am spus, n-o să te mai deranjez pe tine sau restul familiei. Nu sunt mai dornic decât eşti tu să spălăm în public rufele murdare ale familiei Kenyon.

— Ştii că dezvăluirea tatii a fost la fel de surprinzătoare şi pentru mine?

— Am bănuit asta din reacţia ta.

— În ziua aceea, mi-am dat seama brusc ce s-a întâmplat, a spus ducele cu ochii la flacăra lumânării. Pentru că tata şi fratele lui se urau unul pe celălalt, s-a asigurat că şi noi doi vom face la fel.

— Nu erai singurul în situaţia asta. Şi

Claudia mă desconsideră. Gura lui Michael s-a strâmbat într-o grimasă. Din câte ştiu eu din istoria familiei Kenyon, este o tradiţie ca membrii familiei să se urască.

— Este o tradiţie blestemată care nu-mi place deloc. Când privesc înapoi, înţeleg cât de rău te-a tratat tata. Te critica mai tot timpul, dispreţuia tot ce făceai şi te biciuia adesea. Erai ţapul ispăşitor al familiei. Eu şi Claudia, fiind nişte monştri ca toţi copiii, am sesizat că te puteam face să suferi fără să fim pedepsiţi. Şi am făcut-o.

— E o analiză corectă în ceea ce priveşte copilăria mea, dar ce spui de chestia asta? Dezvăluirea ducelui despre adevăratul meu tată explică de fapt comportamentul lui. Fălcile lui Michael s-au încleştat când s-a gândit la bătăile violente pe care le îndurase. Am avut noroc că nu m-a omorât

într-o criză de furie. Probabil că ar fi făcut-o dacă aş fi stat mai mult pe-acasă.

Asta fusese spaima nerostită a copilăriei lui.

— S-ar fi putut întâmpla, a replicat sumbru Ashton, fără a se arăta şocat. Nu cred că a vrut să te omoare, dar avea un caracter josnic.

— Altă trăsătură care se moşteneşte în familie.

— Perfect adevărat. Ashburton s-a sprijinit de marginea şemineului şi şi-a încrucişat braţele. Nu mi-am dat seama de resentimentele mele până când tata nu te-a învinuit pentru calităţile tale superioare. Eu eram moştenitorul şi am fost crescut să am o părere foarte bună despre mine, deşi fratele meu mai mic, la fel de inteligent, era un călăreţ, un trăgător şi un atlet mai bun.

O licărire de umor i s-a arătat în privire. Aproape că i-am purtat pică lui Dumnezeu că nu aranjase lucrurile mai bine.

Michael a ridicat din umeri.

— Nu ştiu dacă însuşirile mele înnăscute erau mai mari ca ale tale, dar m-am străduit mai mult. Mi-am închipuit că, dacă realizam suficient de multe lucruri, ducele m-ar fi acceptat. Nu ştiam că luptam pentru o cauză fără speranţă.

— Cu siguranţă ai luat de la neamul Kenyon mai mult decât blestemata de aroganţă din ochii lor. Nimeni nu-ţi putea străpunge armura. Ashburton a zâmbit slab. Îmi displăcea şi modul în care dispăreai ani la rând, petrecându-ţi vacanţele cu prietenii de la Eton în loc să vii acasă. Una era să te respingem noi pe tine şi cu totul alt –, ceva să ne respingi tu pe noi. Pe deasupra, te

suspectam I că te distrai mai bine ca mine.

— Dar nu ai dreptate în privinţa armurii mele, a spus Michael cu o sinceritate dezarmantă. Era străpunsă cu regularitate şi rănile dureau cumplit. De aceea evitam să vin acasă, ca şi când ar fi fost un loc ciumat. Dar ce rost are să reînviem trecutul? Am făcut tot ce-am putut ca să-l uit.

— Pentru că trecutul este o parte din ce suntem acum şi ce vom fi în viitor, i-a răspuns Ashburton grav. Şi pentru că tata m-a lipsit prin înşelătorie de un frate.

— Frate vitreg bastard.

— Asta nu se ştie sigur.

— Crezi că bătrânul duce a inventat povestea asta? a râs Michael. Mă îndoiesc. Era fermecător şi amabil ca un zid de cremene, dar nu minţea. Ar fi fost sub demnitatea lui.

Ashburton a făcut un semn scurt.

— O, nu încape îndoială că a existat o aventură. Dar asta nu înseamnă neapărat că Roderick a fost tatăl tău.

— Potrivit ducelui, mama a recunoscut că eram copilul lui Roderick.

— Ar fi putut spune asta din pur spirit de contradicţie. Probabil că se culca cu amândoi şi nu era sigură cu cine te-a conceput, a spus Ashburton cu o detaşare implacabilă.

— Ce te face să spui asta? a vrut Michael să ştie, deopotrivă fascinat şi dezgustat de conversaţie.

Fratele lui a zâmbit cinic.

— Tata nu-i putea rezista. Chiar şi atunci când se certau în public, tot se culcau împreună. De-asta o ura atât de mult. Ura pe oricine avea atâta putere asupra lui.

— Dar bătrânul duce a spus că am ochii verzi ai lui Roderick.

— Asta nu înseamnă nimic, a ripostat Ashburton. Fiica Claudiei are aceiaşi ochi verzi, chiar dacă sora noastră nu-i are aşa. Nu există niciun mijloc să ştii în mod sigur cine a fost tatăl tău, şi de fapt nici nu contează cu adevărat. Dacă nu eşti fratele meu bun, îmi eşti frate vitreg şi văr primar. În ambele situaţii avem aceiaşi patru bunici, iar tu eşti moştenitorul meu. Nimeni altcineva nu va înţelege vreodată pe deplin cum a fost să creşti în casa aia. S-a oprit şi un muşchi i-a tresărit pe obraz. Deşi s-ar putea să fie prea târziu pentru noi să devenim prieteni adevăraţi, măcar putem înceta să mai fim duşmani.

Cineva a bătut la uşă, ceea ce a fost un noroc, pentru că Michael nu avea nici cea

mai vagă idee ce să spună. Ashburton i-a lăsat să intre pe Barlow şi doi servitori care duceau tăvi cu mâncare care mirosea îmbietor.

Michael şi-a dat seama cu surprindere că îi era foame, deşi era încă atât de slăbit încât a trebuit să-şi adune toată puterea ca să se ridice şi să vină la masă. Cea mai bună carne de vacă şi cel mai bun jambon de la Red

Lion, tăiate felii, cu cele mai bune garnituri, însoţite de un vin roşu excelent l-au reîntremat într-o oarecare măsură. Ashburton a mâncat puţin, preferând să bea cafea.

Când s-a săturat, Michael şi-a dat scaunul înapoi şi şi-a privit nedumerit fratele.

— Eu chiar nu te cunosc deloc. Ai fost

mereu aşa rezonabil?

— Nici eu însumi nu ştiu cum sunt, a spus Ashburton încet. De la moartea tatii, mă simt ca o plantă care a fost scoasă la soare după o viaţă petrecută sub obroc. Nu vreau să fiu ca el, să-i bruschez pe toţi cei din preajmă numai pentru că sunt duce. Nu vreau să par ipocrit, dar mi-aş dori să trăiesc o viaţă onestă. De-asta vreau să mă revanşez pentru că m-am purtat incorect faţă de tine.

Michael şi-a mutat privirea în gol; era impresionat, dar prea obişnuit să-şi ascundă sentimentele pentru ca familia să nu i le descopere.

— Mi-a trecut prin minte că unul din motivele pentru care ne băteam atât de mult în copilărie era faptul că semănăm în multe privinţe. Nu mi-am dat seama cât de

mult.

— Adevărat. Dar nu ne luptam tot timpul. Îţi aminteşti când am plecat pe furiş de lângă preceptorul nostru şi ne-am dus la târgul din Ashburton?

— Cum să nu?

Michael a zâmbit la acea amintire. Au jucat diverse jocuri cu sătenii, au mâncat prea mult şi au fost mai degrabă doi copii apropiaţi decât fiii ducelui de Ashburton care se duşmăneau. Şi au fost şi chelfăniţi zdravăn amândoi când s-au întors acasă.

Fuseseră şi perioade fericite. Dând uitării copilăria, Michael îngropase şi tot binele împreună cu răul. Stephen avea dreptate: trecutul era o parte a prezentului şi era timpul să recupereze acei ani pierduţi. Sursa răului fusese bătrânul duce. Unchiul lui? Tatăl lui? Nu mai conta; omul

era mort. Dar fratele şi sora lui încă trăiau. Nu fuseseră prieteni cu el, dar nu-i fuseseră nici duşmani.

S-a uitat la paharul cu vin. Majoritatea prietenilor lui erau destul de deosebiţi de el. Ar fi fost plăcut să aibă un prieten cu o fire mai apropiată. El şi Stephen erau destul de maturi ca să-şi stăpânească temperamentul infam al familiei Kenyon. Iar dacă fratele său avea curajul de a încerca să construiască o punte între ei, de ce ar fi fost Michael mai prejos? A spus cu glas slab:

— Acum câteva săptămâni am cunoscut o americancă fermecătoare la Londra. Mi-a povestit de un obicei indian conform căruia şefii triburilor care se războiesc îşi îngroapă securile lor de piatră în semn de pace. Să facem la fel?

— Cred că vorbeşti numai la figurat.

Ashburton a zâmbit ironic. Probabil că tu, ca militar, ai tot felul de arme, dar eu n-am decât o pereche de pistoale Manton de duel. Aş detesta să le îngrop.

— Merge foarte bine şi la figurat. Michael i-a întins ezitant mâna. M-am săturat de lupte, Stephen.

Fratele lui i-a strâns mâna cu forţă şi căldură, cu degetele lungi ale familiei Kenyon aidoma cu ale lui Michael. Deşi strângerea de mână a fost scurtă, i-a dat lui Michael o senzaţie de linişte. Într-una din cele mai negre nopţi ale vieţii lui, floarea speranţei se deschisese.

— Mai e mult până atunci, dar gândeşte-te dacă vrei să-ţi petreci Crăciunul cu mine, acasă la noi, i-a spus Stephen aproape cu timiditate. Aş vrea să fii cu mine. Şi pentru că eşti moştenitorul meu, ar fi bine să-ţi faci

apariţia din când în când.

— Îţi mulţumesc pentru invitaţie. O să mă gândesc, nu sunt sigur că aş putea înfrunta întregul clan chiar acum. A ridicat din umeri. Cât despre faptul că sunt moştenitor, asta e numai până când vei avea un fiu.

— S-ar putea să nu am niciodată, a oftat fratele lui. Eu şi Louisa suntem căsătoriţi de opt ani şi nici urmă de vreo odraslă până acum. Fapt care face mult mai necesară căsătoria ta. Ai amintit de necazuri cu femeile. Sper că nu e ceva prea grav?

Calmul de moment al lui Michael s-a risipit.

— Nu e grav, e catastrofal. Să devii obsedat de femei distrugătoare este probabil o altă trăsătură de caracter a familiei. Crezusem că eu şi doamna în cauză

ne vom căsători, dar i-am… i-am înţeles greşit intenţiile.

— Ai chef să vorbim despre asta?

— E o poveste lungă.

— Am tot timpul la dispoziţie.

Michael şi-a dat seama că simţea o dorinţă puternică să spună cuiva ce i se întâmplase. Şi – ce idee ciudată – fratele lui era tocmai persoana potrivită căreia să i se destăinuie.

Şi-a turnat din nou vin, apoi s-a întins pe pat şi şi-a aranjat pernele ca să se sprijine de tăblie. Fără să-şi privească fratele, a început:

— Nu am cunoscut-o practic pe Catherine până la Bruxelles, dar am văzu i-o prima oară în Spania, într-un spital de campanie…

capitolul 31

După ce i-a povestit cum îl ţinuse Catherine toată noaptea în braţe pe tânărul muribund, Michael a trecut la Belgia. La stima de care se bucura în faţa tuturor; la frustrarea de a se comporta onorabil când locuiseră în aceeaşi casă; cum îi salvase viaţa. Deşi nu vorbea despre sentimentele lui, era imposibil să-şi stăpânească emoţia din glas. A trebuit să se întrerupă de mai multe ori şi şi-a mascat slăbiciunea cu câte o gură de vin. Fratele lui l-a ascultat cu atenţie, fără să-l întrerupă.

Apoi i-a relatat cum îi ceruse Catherine să se dea drept soţul ei şi şocul lui când a descoperit că îl înşelase. A lăsat deoparte numai frica ei de intimitatea sexuală şi scurta şi pasionala perioadă când se păruse că totul avea să fie bine. Despre astea nu putea vorbi. A încheiat, spunând impasibil:

— Am crezut că aveam o înţelegere, dar e evident că i-am judecat greşit sentimentele. Ar fi trebuit să mă mulţumesc cu războiul. E mult mai simplu şi mai puţin dureros decât femeile.

După un moment lung de tăcere, Stephen a spus:

— Probabil.

— La ce te gândeşti? l-a întrebat Michael simţindu-i rezerva din glas.

— Probabil că n-ar trebui să comentez. Nu vreau să dezgropi securea războiului şi să mi-o înfigi între omoplaţi.

— Continuă-ţi comentariul. Jviichael îşi trecea fără întrerupere degetele prin păr. Încă nu înţeleg cum am putut să mă înşel atât de tare.

— Într-adevăr, asta mă uimeşte şi pe mine. Faptul că eşti moştenitorul unui ducat

te face un bun judecător al firii omeneşti, pentru că atât de mulţi te flatează ca să profite. Am învăţat un lucru: caracterul unui om nu se schimbă fundamental. Mi-e greu să înţeleg cum o femeie atât de altruistă se poate transforma în câteva ore într-o scorpie lacomă. Fie afecţiunea a fost jucată, fie lăcomia.

— În niciun caz afecţiunea. Au fost prea multe ocazii, într-o perioadă de timp prea lungă, ca să fie jucată, în mintea lui Michael s-a făcut auzită o voce – Catherine cântându-i cântece de leagăn unui băiat pe moarte, sau poate lui. Şi-a înghiţit nodul din gât. Din nefericire, şi talentul pentru înşelăciune părea şi el destul de autentic, ca şi lăcomia.

— Poate că a intrat şi altceva în joc, ceva de care nu-ţi dai seama. Stephen şi-a frecat

bărbia în timp ce se gândea. De pildă, poate că boala lordului de Skoal i-a declanşat o criză de conştiinţă şi Catherine i-a mărturisit că a minţit în ce-l privea pe soţul ei. L-am cunoscut pe lord şi este un diavol bătrân şi irascibil. Poate că i-a spus că o iartă dacă se mărită cu vărul ei, şi ea acceptat copleşită de vinovăţie.

— S-ar mărita o femeie cu un bărbat pe care îl detestă, numai pentru că se simte vinovată? Şi ar fi spus atâtea lucruri urâte?

— După cum am spus, era numai un exemplu. Pot fi o mie de motive. Am descoperit adesea că dacă un comportament pare inexplicabil, asta se datorează faptului că eu nu înţeleg motivaţia celeilalte persoane. Stephen a oftat. Sau poate că este într-adevăr o scorpie. N-ar fi trebuit să vorbesc. Nu am

întâlnit-o niciodată pe femeie, aşa că nu am nicio cădere să-mi dau cu părerea.

S-a ridicat în picioare. E timpul să plec. Vrei să te întorci acasă? Mi-aş dori să vii.

— Nu în noaptea asta. Sunt prea obosit. Poate mâine. Michael şi-a frecat ochii obosiţi. Cere-i lui Barlow să-mi trimită nişte apă caldă. O să dorm mai bine dacă dau jos de pe mine mizeria din călătorie.

— Bună idee. Dacă aş fi fost un soldat francez şi te-aş fi văzut în halul ăsta, m-aş fi predat pe loc.

— Unii dintre ei aşa au făcut. După un moment de ilaritate, Michael a adăugat: Îţi mulţumesc pentru că ai făcut efortul de a îngropa securea războiului. Mie nu mi-ar fi trecut niciodată prin cap nici măcar să încerc.

— Ştiu. De asta a trebuit s-o fac.

Mâna lui Stephen s-a odihnit pentru scurt timp pe umărul fratelui mai mic. Apoi a plecat.

Până când a sosit apa caldă, Michael a rămas în pat, cu mintea vraişte de atâtea gânduri contradictorii. S-a spălat şi s-a bărbierit cu greutate, dar asta l-a făcut să se simtă mai bine. Punea briciul înapoi în desagă când a dat peste caleidoscop. A dus tubul argintiu la ochi. Înăuntru a strălucit o stea cristalină. Curcubeie sfărâmate. Speranţe făcute ţăndări. Vise distruse. A răsucit cilindrul, sticla colorată s-a mişcat cu un zornăit uşor şi a luat o formă nouă.

Primul lui caleidoscop îi adusese alinare într-o perioadă anterioară a vieţii. După moartea lui care, se uitase ore întregi în el, încercând să se piardă în formele care se schimbau hipnotic, aşa cum căuta ordinea

în haosul din viaţa lui.

Spre deosebire de Stephen, el nu putea judeca corect caracterele. O dorea neîncetat pe Catherine deşi ea îl înşelase în repetate rânduri, apoi îl respinsese cu răceală pentru o partidă mai bună.

A răsucit caleidoscopul. Ultima figură s-a topit într-un fulg de zăpadă strălucitor şi multicolor. Până în seara asta, ar fi spus că el şi fratele lui erau blestemaţi să-şi poarte pe viaţă o duşmănie de-abia disimulată. Se înşelase. Dacă se înşelase atât de tare în privinţa lui Stephen, putea oare să se înşele şi în privinţa lui Catherine?

„Caracterul nu se schimbă în mod fundamental”, spusese fratele său.

O altă răsucire, şi fragmentele de curcubeu s-au întors la 180 de grade. A privit îndelung figura, fără să o vadă, în

timp ce în mintea lui luau naştere noi scheme pe care le analiza cu aceeaşi detaşare rece pe care ar fi folosit-o dacă ar fi fost vorba de o problemă de tactică militară.

Chiar şi atunci când fusese prostit fără speranţe de Caroline, fusese conştient de tarele ei de caracter. Deşi nu descoperise cât de adânc erau înrădăcinate răutatea şi minciuna decât după câţiva ani, îşi dăduse seama că era vanitoasă, că îi plăceau micile înşelătorii, că era egoistă şi că ea trebuia să aibă întotdeauna controlul.

Catherine era altfel. Deşi îl minţise de mai multe ori şi încă bine, o făcuse întotdeauna de nevoie. Altfel fusese sinceră. Şi nu fusese absolut niciodată crudă. Stephen avea dreptate: pentru un observator obiectiv, comportamentul ei la

dezastruoasa lor întâlnire de adio fusese ciudat până pe punctul de a fi incredibil.

Acceptase orbeşte premisa că ea nu îl dorea cu adevărat. Care îl făcuse să creadă că era un prost în privinţa femeilor. Dar poate că acceptase prea uşor să fie alungat.

„Să ignorăm ce-a zis Catherine; să dăm uitării cuvintele ei aspre şi durerea provocată de ele. Să ne gândim la modul cum a procedat. Ce motiv necunoscut a făcut-o să mă îndepărteze?” s-a întrebat el.

Nu era lăcomia; o femeie lacomă nu ar fi vândut perlele mamei pentru bastardul soţului ei necredincios.

Dorinţa de a-i face pe plac lordului pe moarte? Era posibil, dar îl cunoştea pe bunicul ei de-abia de câteva zile. Loialitatea ei faţă de lord nu ar fi trebuit să o depăşească pe cea faţă de el.

Se temuse de faptul că va fi dezmoştenită şi o va priva pe Amy de moştenirea ei de drept? Asta era o posibilitate reală. Michael s-ar fi îngrijit de viitorul fetei ca şi când ar fi fost propria lui fiică, dar Catherine se putea să nu-şi fi dat seama de acest lucru. Ea nu ştia nici cât de bogat era el. Dacă îşi imaginase că avea doar partea cuvenită în mod obişnuit fiului mai mic, probabil crezuse că era de datoria ei de mamă să facă orice era necesar ca să-i asigure domeniul Skoal fiicei ei.

Deşi un astfel de motiv avea sens, nu era de ajuns să explice cruzimea comportamentului ei.

A răsucit din nou caleidoscopul. O lovise oare o pasiune nebună pentru Haldoran? Foarte puţin probabil. Prin natura lui, vărul ei era un tip rece până în măduva oaselor.

Nu era un partener pentru o femeie care savura senzualitatea ei nou descoperită şi mai ales pentru una care avea deja un partener de pat mulţumitor.

Michael a trecut în revistă posibilităţile până când a ajuns la cea mai probabilă cauză pentru comportamentul inexplicabil al lui Catherine: frica. Dar de ce i-ar fi fost frică?

A înclinat caleidoscopul şi s-a format o stea cu colţuri fragile, fapt care i-a indus brusc o idee nouă.

Haldoran era duşmanul.

Din cele spuse de Catherine, vărul ei îl recunoscuse imediat pe Michael. Un om cinstit i-ar fi deconspirat pe loc. Ascunzând acest lucru, Haldoran dovedise că avea intenţii ascunse. Era lipsit de scrupule şi nu suporta să piardă, lucru care se putea

extinde şi asupra insulei Skoal. Ce cale mai bună de a o păstra decât să-i forţeze mâna frumoasei lui verişoare, moştenitoarea desemnată, să se mărite cu el?

Un astfel de ţel ar fi fost greu de atins în altă parte, dar în mica lume feudală de pe insulă era posibil. Haldoran ascultase atunci când Catherine îi spusese lui Michael să plece. Până la capătul întâlnirii lor, fusese aproape disperată să-l expedieze. Dacă Haldoran ţinea o armă îndreptată spre ea, asta ar fi explicat totul.

A lăsat caleidoscopul. Poate că imagina un mister acolo unde nu exista, sau poate nu era aşa. Singurul mod în care se putea dumiri era să se întoarcă pe insulă şi să discute cu Catherine când Haldoran nu îi putea auzi.

Dacă se înşela, tot ce i se putea întâmpla

mai rău era ca sentimentele să-i fie făcute ţăndări, să fie adus în pragul sinuciderii din cauza depresiei sau să i se declanşeze o altă criză de astm potenţial fatală. Supravieţuise o dată şi era dornic să rişte din nou. Dacă deducţiile lui erau corecte, viaţa lui Catherine ar fi putut fi în mare pericol.

Ar fi vrut să plece imediat, dar în starea de epuizare în care se afla ar fi fost o nebunie. Trebuia să aştepte până a doua zi dimineaţa.

A stins lumânările, s-a aşezat în pat şi mintea a început să-i rătăcească. Era mai bine să ia o trăsură până în Cornwall decât să plece călare. Era mai rapid, mai puţin obositor şi ar fi ajuns la Penward până a doua zi pe seară. Nu, nu la Penward; satul avea legături prea apropiate cu Skoal. Era imposibil să călătoreşti clandestin de acolo

pe insulă. Trebuia să caute un mijloc de transport în unul din satele învecinate.

Apoi avea să meargă pe insulă. Şi de data asta nu avea să se mai lase expediat atât de uşor.

Ducele de Ashburton s-a încruntat când a citit biletul de la fratele său mai mic. Cât de mult îl definea pe Michael gestul de a pleca în mare grabă înapoi spre Skoal când se crăpase de ziuă! Ar fi fost plăcut să petreacă puţin timp împreună. Să exploreze dimensiunile noilor lor relaţii.

Grimasa i s-a transformat în îngrijorare când s-a gândit la ce putea găsi fratele lui acolo. Fără îndoială că situaţia nu prezenta niciun pericol şi Catherine Melbourne era numai o femeie fără suflet. Dar poate că era vorba de un joc mai periculos. Stephen îl întâlnise de câteva ori pe lordul Haldoran şi

omul i se păruse dezagreabil, ba chiar periculos. Poate că ar fi trebuit să meargă el însuşi acolo. Michael era expertul în materie de luptă, dar, în calitate de duce, Stephen ştia câte ceva despre modul cum trebuia să te impui. Poate că asta avea să fie de vreun folos.

Decizia odată luată, şi-a sunat valetul.

Când Michael a păşit pe ţărm la Dane’s Cove, luna nouă care lumina slab plaja făcea ca umbrele să fie şi mai întunecate. A căutat sub puloverul negru de pescar pe care îl purta şi a scos o scrisoare pe care i-o scrisese lui Lucien şi în care îi cerea să facă o investigaţie dacă el dispărea. Deşi acest lucru nu i-ar fi salvat lui viaţa, ar fi salvat-o pe cea a lui Catherine şi s-ar fi asigurat că Haldoran ar fi fost pedepsit. I-a spus calm lui Caradoc, barcagiul:

— Dacă nu mă întorc până în zori, întoarce-te fără mine şi trimite imediat la Londra această scrisoare.

Caradoc a încuviinţat din cap şi a ascuns scrisoarea. Fostul nostrom din Marina Regală nu numai că era un cunoscător al apelor din jurul insulei, dar acceptase fără să pună întrebări cererea lui Michael ca totul să se desfăşoare în secret.

Michael plecase cu trăsura dis-de-dimineaţă. Îl găsise pe Caradoc în satul Trenwyth, aflat la câţiva kilometri la est de Penward. Mama nostromului, care era cunoscută pentru talentul la mânuitul andrelelor, îi dăduse şi puloverul de lână. Căldura şi uşurinţa în mişcări pe care i-o permitea îl făceau mai potrivit într-o misiune clandestină decât îmbrăcămintea unui gentleman.

Îmbrăcat în haine negre şi cu faţa dată cu funingine, a urcat neauzit poteca nesigură dintre stânci. Din fericire, avusese dintotdeauna abilitatea unei feline de a se strecura prin întuneric. Alte simţuri, mai greu de definit, îi spuneau că vremea bună era pe cale să se schimbe. Cam peste o zi urma să fie mare furtună.

Nu i-a trebuit multă vreme ca să ajungă la castel. Era trecut de miezul nopţii şi clădirea era cufundată în întuneric.

Vrând să încerce metoda cea mai simplă, a urcat treptele de la intrarea principală şi a încercat clanţa uşii. Încuiată. Interesant, pe o insulă unde nu se ştia de furturi, criminali şi uşi închise.

A înconjurat castelul, o umbră printre umbre. Deşi nu mai spărsese nicio casă de la mica întâmplare amuzantă cu Lucien, nu

credea că era greu de pătruns înăuntru. Adevărata problemă era unde s-o găsească pe Catherine. Putea să fie în vechea lor cameră sau – un gând care i-a răscolit stomacul – putea să doarmă în acelaşi pat cu Haldoran la Ragnarok. Dar dacă starea bunicului era încă destul de critică, probabil că se afla cu acesta.

Michael a ajuns la zidul din spatele castelului şi a cercetat ferestrele, de la camera lordului. În dormitor se vedea o lumină. În speranţa că ea era acolo, s-a hotărât să intre prin salon, astfel încât să se poată apropia de ea prin surprindere.

Lângă balcon creştea un cireş. Crengile de sus erau suficient de aproape ca să poată sări acolo. A făcut un salt şi s-a prins de creanga cea mai joasă, simţind scoarţa aspră în palme. Apoi a început să se caţăre.

capitolul 32

Când veghea un pacient, Catherine nu dormea niciodată adânc. Un sunet slab a trezit-o imediat. I-a aruncat bunicului o privire. La lumina lumânării se vedea că se mişca agitat, aşa că s-a ridicat de pe salteaua ei şi s-a duş lângă patul lui.

În cele din urmă venise un doctor care îl consultase, încuviinţând că probabil fusese vorba de apoplexie. Impresionat de experienţa de infirmieră a lui Catherine, îi luase din nou sânge pacientului şi se întorsese pe continent, lăsând-o să aibă grijă de bolnav. Ea îi fusese recunoscătoare, atât pentru şansa de a se ocupa de bunicul ei, cât şi pentru că sarcina o ţinea departe de Haldoran.

A controlat pulsul pacientului. Era puţin mai mare.

— Am senzaţia că eşti aproape gata să te trezeşti, bunicule, a spus încet. Mă auzi?

Degetele i-au tresărit, apoi au devenit nemişcate. Era încurajator faptul că ambele părţi ale corpului lui păreau să reacţioneze. Asta însemna că apoplexia nu-i produsese vătămări majore. A murmurat o scurtă rugăciune pentru ca el să se trezească în scurt timp şi cu capacităţile fizice şi psihice într-o stare rezonabilă.

Din salonul de alături s-a auzit un scârţâit uşor de tot, ca al unei scânduri din duşumea. Stomacul i s-a strâns. Poate că Clive venea să o controleze; se mutase într-o cameră de pe partea cealaltă a holului. Sau poate că era unul dintre oamenii lui îngrozitori. În faţa uşii lordului stătea zi şi noapte unul de pază. Valetul lordului era bătrân şi slăbit, aşa că teoretic, Haldoran îi

împrumuta servitorii să o ajute în camera bolnavului. Practic, era prizoniera lui ca şi când ar fi fost închisă într-o lemniţă.

Alt sunet slab. S-a pregătit, bucuroasă că se culcase îmbrăcată în loc să se schimbe în cămaşa de noapte.

A deschis uşa care dădea în salon. La prima vedere, totul era normal. Apoi, din semiîntuneric s-a ivit o siluetă întunecată. Înaltă şi puternică, venea spre ea tăcută ca moartea. Şi ceea ce era cel mai înspăimântător, crea tura nu avea faţă. I-a scăpat fără să vrea un ţipăt slab.

O mână grea i-a astupat gura şi i-a înăbuşit vocea. L-a împins cu sălbăticie pe atacator, simţind corpul solid şi real şi nu răceala unei fantome.

Cu o mişcare agilă, acesta a lipit-o de perete, imobilizând-o sub greutatea lui.

— Linişte! I-a recunoscut atingerea trupului încă înainte de a-i vedea ochii verzi strălucind pe faţa înnegrită. Michael se întorsese. Îmi retrag mâna dacă promiţi că nu ţipi, i-a şoptit el. Dă din cap dacă eşti de acord.

Catherine s-a conformat. Pe faţa lui era întipărită expresia ameninţătoare de războinic, iar ea nu era şi gură dacă îi era frică mai mult *de* el decât pentru el. Oricum, inima îi era cuprinsă de un val de plăcere în prezenţa lui.

— Având în vedere antecedentele, sunt un prost că te cred pe cuvânt, i-a spus cu o voce dură în timp ce îi dădea drumul. Adu-ţi aminte că te pot reduce suficient de rapid la tăcere dacă e nevoie.

Întrebându-se dacă trebuia să-i spună adevărul sau să încerce să-l facă să plece

pentru siguranţa lui, l-a întrebat precaută:

— De ce eşti aici?

Privirea lui îngheţată i-a sfredelit ochii.

— Ca să aflu ce se petrece. Când m-am gândit mai bine la ce s-a întâmplat, mi-am dat seama că purtarea ta nu prea avea sens. Te ameninţa Haldoran?

Dacă deducţia lui mersese atât de departe, nu avea să-l mai poată păcăli încă o dată.

— Mai rău, a răspuns ea cu o uşurare febrilă. O are pe Amy.

— La dracu'! A închis o clipă ochii, cu o expresie încordată. Cum?

— Când a fost la Londra, a vizitat familia Mowbry şi i-a spus lui Anne că l-am trimis să o aducă pe Amy pe Skoal. Pentru că le însoţise şi în Belgia, ea nu a văzut niciun motiv pentru care să se îndoiască de el.

Zidurile de apărare care o susţinuseră s-au prăbuşit, lăsând în urma lor numai dezolare. Îmi pare rău, Michael, atât de rău pentru ce am făcut! Dar nu aveam altă cale.

Disperată să-i primească ajutorul, a întins braţele spre ei. După o clipă de ezitare, a luat-o în braţe. Tremura toată. Puloverul lui de lână o zgâria uşor pe obraz în timp ce el o liniştea. Oricât ar fi fost de îndurerată totuşi, îşi dădea seama că el era schimbat, mai precaut decât fusese înainte. Chiar dacă mintea lui accepta că fusese silită să acţioneze aşa cum o făcuse, sentimentele îi fuseseră zdrobite şi nu avea să-i fie uşor să-şi revină. Pentru câteva clipe, însă, Catherine s-a scăldat în iluzia că era în siguranţă.

Când şi-a mai recăpătat stăpânirea de sine, i-a spus tăioasă:

— Haldoran l-a ucis pe Colin, nu bonapartiştii.

— Ticălosul! Michael i-a dat drumul cu o expresie ucigătoare în privire. Deci plănuia de ceva vreme chestia asta.

— A spus că dacă nu fac ce spune el, te va omorî. Şi… şi nu a uitat să sublinieze că, pe insulă, vârsta legală pentru căsătorie este de doisprezece ani, iar Amy îi va împlini anul viitor.

Michael a înjurat din nou.

— Moartea e prea uşoară pentru el. Trebuie să o salvăm imediat pe Amy. E aici, în castel?

— Este la Ragnarok. Nu am putut să stau de vorbă cu ea, dar Haldoran m-a dus ieri acolo şi m-a lăsat s-o privesc când se plimba prin grădină. Este păzită tot timpul când iese din camera ei.

— I-a făcut cineva vreun rău?

— Nu. Încă nu ştie cum stau lucrurile. El i-a spus că sunt prea ocupată cu îngrijirea lordului ca s-o văd şi că trebuie să fie cuminte şi ascultătoare. Dar în curând o să devină suspicioasă. Lui Catherine i s-a pus un nod în gât. Sunt înspăimântată că atunci când îşi va da seama că este prizonieră, ar putea face ceva nechibzuit. Seamănă cu tatăl ei, e complet neînfricată.

— O s-o scoatem de acolo înainte să se întâmple aşa ceva, i-a promis Michael.

Catherine şi-a şters fruntea, încercând să gândească limpede prin avalanşa de sentimente.

— Haldoran doarme într-o cameră din partea cealaltă a holului. Are patru puşcăriaşi în subordine. Cred că doi sunt aici în castel, unul exact în faţa uşii. Slavă

Domnului că nu m-a auzit când am ţipat.

— Cum se simte lordul?

— Cred că puţin mai bine, dar încă nu şi-a recăpătat cunoştinţa.

— În privinţa asta, nu avem ce face. Michael s-a încruntat. Dacă îl laşi singur, Haldoran poate fi un pericol pentru el?

Lui Catherine îi trecuse prin cap cât de uşor putea fi sufocat bunicul ei cu o pernă.

— Nu cred, a spus tulburată. Nu are niciun avantaj din asta cât timp eu, care sunt moştenitoare, sunt în viaţă, dar nu ştiu ce planuri a urzit. Cred că este pe jumătate nebun.

— Nu nebun. Diabolic. Michael a condus-o spre balcon. E timpul să plecăm.

Uşa dinspre hol s-a deschis şi Haldoran a dat buzna cu un zâmbet crud pe faţă. În spatele lui se aflau Doyle şi un alt puşcăriaş,

amândoi înarmaţi cu puşti.

— Nu pleacă nimeni nicăieri, a proclamat Haldoran. Catherine, nu trebuia să scoţi chiţăitul ăla mic şi fermecător când ţi-a apărut iubitul şi nu trebuia să vă pierdeţi timpul cu discuţiile.

Înainte ca bărbatul să poată continua, Michael a intrat în acţiune, aruncându-se spre noii sosiţi. În acelaşi timp a împins-o pe Catherine spre lateral astfel încât să cadă în spatele unei canapele.

Ei i s-a tăiat respiraţia din pricina loviturii. A rămas o clipă nemişcată, încercând să tragă aer în piept şi pregătindu-se să audă bubuitul unei arme. Nu s-a auzit. În loc de asta, s-a auzit zgomot de mobile distruse.

Bănuind că Haldoran nu voia să tragă de teamă să nu-i trezească pe servitorii

adormiţi, şi-a iţit capul pe la marginea canapelei. Atacul rapid al lui Michael fusese eficient, iar Haldoran şi Doyle zăceau pe jos buimăciţi. Michael se angajase într-o luptă cruntă cu celălalt puşcăriaş. L-a văzut răsucindu-i arma şi smucindu-i patul, care a descris un arc. L-a lovit pe bărbat în maxilar cu un zgomot urât de os care se rupe.

Haldoran s-a ridicat şi a apucat vătraiul din şemineu. Catherine a sărit din spatele canapelei şi a strigat:

— Fii atent!

Michael s-a întors şi tocmai îşi ridica arma când Haldoran l-a pocnit cu vătraiul în ţeastă. S-a prăbuşit pe podea, iar arma a căzut lângă el.

Catherine îşi aduna forţele pentru un atac disperat când Haldoran a înşfăcat puşca şi a îndreptat-o spre ea. Pe bărbia lui,

acolo unde fusese lovit, se forma o vânătaie urâtă.

— Nu încerca, verişoară. O să te ciuruiesc şi o să le spun servitorilor că soţul gelos te-a împuşcat înainte ca noi să-l ucidem. Şi dacă n-o să mă creadă, o să-i ucid şi pe ei.

Ea s-a oprit, ştiind că nu-i trebuia mult ca să-şi dezlănţuie violenţa letală. În liniştea încordată s-a auzit geamătul lui Michael care s-a mişcat, gata să se trezească.

— Leagă-l, i-a ordonat Haldoran lui Doyle. S-ar face prea multă mizerie dacă l-am omorî aici, aşa că trebuie să-l ducem pe stânci. O piatră în cap şi câteva săptămâni în apă o să-l aranjeze frumos. A scrutat-o cu privirea pe Catherine. Te omor împreună cu iubitul, sau îmi asum riscul de a spera că o să te porţi frumos după ce-o să moară?

Deşi pe faţa ei nu se putea citi nimic, spumega de furie. Dacă n-ar fi ţipat când îl văzuse… dacă ar fi plecat imediat în loc să înceapă să vorbească… dacă l-ar fi avertizat în legătură cu Haldoran cu o clipă mai devreme…

A pus capăt regretelor zadarnice. Michael era condamnat şi probabil că şi ea odată cu el. Cât despre Amy…

Era cel mai nenorocit moment al vieţii ei. Şi totuşi nu putea ceda şi nu o putea lăsa pe fiica ei pe mâna individului aceluia malefic. Încercând disperată să pară convingătoare, a spus:

— Aleg întotdeauna cea mai bună şansă la îndemână. Şi încă o dată asta eşti tu.

Haldoran a privit-o ameninţător, evident fără să fie convins, în timp ce Doyle percheziţiona cu o eficienţă brutală trupul

inert al lui Michael. Puşcăriaşul i-a luat un pistol ascuns şi un cuţit din cizmă, apoi i-a legat mâinile.

Până când Doyle şi-a isprăvit treaba, Michael şi-a revenit. Când s-a ridicat, sângele roşu-aprins i se prelingea din păr, dar forţa întunecată care îl caracteriza atât de bine ardea în el ca focul iadului.

— Felicitări, Haldoran, a spus dispreţuitor. Ai reuşit să mă dobori doar cu ajutorul a doi oameni. Probabil că eşti foarte mândru de tine.

— Te-aş fi putut doborî singur, a ripostat celălalt aruncându-i o privire duşmănoasă.

— Zău? Sprânceana ridicată a lui Michael era un semn clar de dispreţ. Trag mai bine ca tine, lupt mai bine ca tine şi te-am lăsat să mă răneşti când ne-am duelat pentru că eram plictisit de compania ta şi

voiam să plec. Eşti un amator, Haldoran. Îţi închipui că eşti un mare sportiv, dar nu ai avut niciodată curajul să înfrunţi o încercare adevărată.

Lui Catherine i s-a strâns inima când vărul ei a făcut un pas înainte, ameninţător.

— Prostii. Sunt cel mai bun vânător călare cu copoi din Anglia şi l-am bătut pe Jackson în sala lui de box.

— Jackson e un tip isteţ, a spus Michael cu un zâmbet batjocoritor. E o treabă bună să-ţi laşi din când când un client vanitos să te învingă. Repet: eşti un amator, în loc să intri în armată şi să participi la cel mai măreţ concurs care există, ai ales să urmăreşti vulpi în Anglia şi să te lauzi pentru cel mai prăpădit lucru spunându-ne ce tip tare eşti. Mult mai uşor decât să-ţi rişti viaţa cu adevărat.

În clipa aceea, Michael a fost foarte aproape de moarte. Catherine a scos un icnet de durere când Haldoran şi-a dus repede arma la umăr şi s-a pregătit să tragă.

Stăpânindu-şi furia, vărul ei s-a mulţumit să-l lovească cu piciorul în stomac pe Michael, care a căzut din nou pe jos.

— Ţi-e lesne să mă iei peste picior, dar observă cine e stăpân pe situaţie.

— Cu ajutorul unor profesionişti. Michael îşi recăpătase respiraţia şi gâfâia. Şi eu am avut sub comandă câţiva foşti deţinuţi şi am un oarecare respect pentru ei. Ca să supravieţuieşti în închisoare îţi trebuie putere şi isteţime. Pentru tine, Haldoran, nu am decât dispreţ. Eşti un haidamac care agresează femei şi copii. Nu ai curajul să înfrunţi un bărbat care ţi-ar fi

un adversar pe măsură.

— Ticălosule! a mârâit celălalt. Te-aş putea înfrânge în orice luptă dreaptă, dar nu meriţi efortul.

— Bietul de tine. Michael a clătinat din cap cu tristeţe exagerată. Nu eşti numai un bătăuş şi un lăudăros, ci şi un laş. Sunt uimit cum te poţi privi în oglindă.

Haldoran l-a lovit din nou cu piciorul, de data asta în coaste. Michael s-a rostogolit pe jos şi s-a lovit de canapea. Catherine tremura, incapabilă să priceapă motivul care îl stârnea pe celălalt să-l brutalizeze astfel.

Lui Michael i-au trebuit din nou câteva clipe să-şi recapete răsuflarea, dar nu a bătut în retragere.

— Tot ce faci confirmă că am dreptate. Dacă nu ai fi atât de laş, ţi-aş lansa o

provocare prin care ţi-ai putea demonstra aptitudinile. Dar n-o s-o accepţi niciodată. Ţi-e frică de mine, şi bine faci că ţi-e frică.

— Ce provocare? a tresărit Haldoran cu o licărire în ochi.

— O vânătoare, de vreme ce eşti un vânător atât de bun. Ochii lui Michael s-au îngustat, devenind necruţători. Tu şi cu mine pe insula Bône. Dă-mi cinci minute avans şi n-o să mă prinzi niciodată. Dă-mi o zi şi eşti un om mort, chiar dacă tu eşti înarmat, iar eu nu.

Catherine şi-a ţinut respiraţia. În sfârşit înţelesese. El încerca să tragă de timp şi să capete o şansă de supravieţuire.

Haldoran, şovăitor, şi-a îndreptat privirea spre ea.

— Ideea asta are un soi de măreţie medievală, a continuat Michael. Noi doi ne

luptăm şi învingătorul ia domniţa. Catherine n-o să-ţi mai facă probleme dacă mă omori. Nu mă vrea aici. Când am intrat mi-a spus să plec, că o să stric totul.

Furia lui Haldoran a izbucnit din nou.

— Minţi. Era gata să iasă pe fereastră cu tine. Buzele i-au pălit în timp ce-şi muta privirea de la Michael la Catherine şi înapoi. Apoi s-au deformat într-un zâmbet crud şi triumfător. Nu trebuie să-ţi demonstrez nimic, Kenyon. Luptele om la om ţin de Evul Mediu. Eu prefer deliciile vânătorii. O să mergem pe Bône, dar numai oile şi pescăruşii vor vedea cum eu şi Doyle o să vă urmărim pe tine şi pe verişoara mea trădătoare.

Faţa lui Michael a pălit, dezvăluindu-i suferinţa ascunsă.

— Chestia asta te pune pe gânduri, nu-i

aşa? a hohotit celălalt. Singur, s-ar putea să mă păcăleşti un oarecare timp, dar nu şi cu Catherine care te va încetini. O să ai de ales între a o abandona ca să-ţi scapi pielea pentru câteva ore suplimentare, sau să rămâi şi să muriţi împreună. În ambele situaţii o să vă daţi duhul, iar eu o să am plăcerea vânătorii ca sport suprem.

— Eşti un prost dacă omori o femeie aşa de frumoasă cum e Catherine, a ripostat Michael. O nevastă ca ea este trofeul suprem. Dacă te însori cu ea o să fii invidiat de toţi bărbaţii pe care îi cunoşti.

— Adevărat, dar nu mă pot abţine să nu-i suspectez buna-credinţă. Este genul care poate să fie docilă ani de zile şi să aştepte momentul potrivit să-mi înfigă un pumnal între coaste. Fiica ei o să fie mai maleabilă.

— Jur pe orice că voi fi supusă dacă

promiţi că nu te atingi de Amy, s-a răstit Catherine.

— Dar vreau să mă ating de ea. Ideea că o să modelez o virgină după voinţa mea este destul de apetisantă. Haldoran a zâmbit din nou, dar de data asta din adâncul sufletului lui negru. Gândul că sfânta mea verişoară Catherine a murit blestemându-mă o să condimenteze plăcerea.

Ea i-a aruncat o privire lui Michael. Ochii lui verzi erau aprigi. Aproape că îl auzea spunându-i să nu-şi abandoneze speranţele.

S-a mai liniştit într-o oarecare măsură. Michael aproape că învinsese trei oameni de unul singur, iar ea era mai puţin neajutorată decât credea vărul ei. În mod cert nu avea să meargă precum mielul la tăiere.

— Ce păcat că nu ai intrat în armată, Clive. Un ofiţer ca tata sau ca Michael ar fi făcut om din tine.

Cu un mare dezgust întipărit pe chip, le-a făcut semn cu arma spre uşă.

— Daţi-i drumul, amândoi. Trebuie să plecăm de pe Skoal înainte de ivirea zorilor. Nu încercaţi să strigaţi după ajutor. Eu şi oamenii mei ne-am descurca lesne împotriva unui grup de servitori neînarmaţi, dar aş prefera să nu fiu obligat să-i omor. Micul meu regat are nevoie de toţi supuşii.

Încovoiat de durere, Michael s-a ridicat în picioare.

— Văd că onestitatea nu-ţi intră în caracter, dar ar trebui să-i dai voie lui Catherine să-şi schimbe hainele. O să fie frig şi umezeală la vânătoare.

— Poate să-şi pună pantaloni dacă vrea,

a pufnit celălalt ridicând din umeri. De fapt, mi-ar cam plăcea să o văd în ei. Dar o să-i las doar zece minute să se schimbe. Dacă nu va fi gata, o să trebuiască să fugă în rochie.

În timp ce vărul o escorta spre camera ei, mintea lui Catherine lucra febril. Îşi adusese pe Skoal pantalonii pe care îi purtase în Spania când împrejurările fuseseră deosebit de aspre. I-ar fi fost mai uşor să fugă în ei pentru a-şi salva viaţa. Cu noroc, avea să poată ascunde şi câteva mici obiecte.

Ce păcat că în camera ei nu se găsea nicio armă.

capitolul 33

Zorii erau minunaţi pentru navigaţie, cu nori indigo tiviţi cu roşu aprins şi roz-portocaliu, dar curenţii cu vârtejuri şi

stâncile extrem de primejdioase confirmau reputaţia înspăimântătoare a canalului. Catherine ar fi fost îngrijorată din pricina călătoriei dacă nu i-ar fi pândit un pericol mai mare.

Faptul că Haldoran crescuse pe insulă îl făcuse un bun marinar. În timp ce soarele se ivea la orizont, manevra cu îndemânare barca printre stânci şi le dădea ordine scurte lui Doyle şi altui om al său, un tip cu o faţă de dihor pe care îl chema Spiner. Puşcăriaşul cu maxilarul zdrobit îşi îngrijea rana la Ragnarok.

Catherine se simţea foarte singură şi speriată. Haldoran insistase ca ea şi Michael să fie legaţi astfel încât să nu se poată vedea unul pe altul. Totuşi, ea se găsea în raza vizuală a vărului ei. Îşi lua o figură impasibilă ori de câte ori acesta îi

măsura cu o privire pofticioasă picioarele îmbrăcate în pantaloni. Dacă o prindea vie, cu siguranţă avea să o violeze înainte de a o omorî.

Dar hainele ei bărbăteşti aveau să-i fie de folos mai târziu. Pe lângă cizmele de călărie şi pantalonii de piele, urmaşe sfatul lui Michael şi îşi pusese un pulover tricotat pe care îl primise cadou de la o femeie în vârstă de pe insulă. Era făcut din lână nevopsită, în nuanţe care mergeau de la crem la maro-închis, ajutând-o să se facă una cu peisajul.

Au ajuns pe Bône mult prea curând. Barca a intrat uşor într-un mic golf înconjurat de dealuri abrupte. Era un loc pustiu în care nu se auzeau decât valurile care se spărgeau pe plaja cu pietriş şi ţipetele ascuţite ale pescăruşilor. Haldoran

a tras la un debarcader improvizat, apoi Doyle a tăiat legăturile prizonierilor şi i-a îmbrâncit brutal din barcă. Spiner a rămas pe loc, cu ordinul de a păzi ambarcaţiunea în timp ce stăpânul lui vâna.

Catherine stătuse înghesuită, şi muşchii amorţiţi au făcut-o să se împleticească în timp ce urca pe debarcader.

Michael a prins-o înainte să cadă, apoi i-a trecut un braţ peste mijloc şi a condus-o pe prundişul plajei.

— Dezmorţeşte-ţi trupul ca să poţi fugi când va veni momentul, i-a ordonat el.

Sângele i se uscase în păr, iar faţa îi era înnegrită de funingine şi vânătăi, însă arăta magnific şi periculos, ca un rege războinic din vechime. Privirea lui pătrunzătoare cerceta dealurile şi evalua situaţia. Imaginea lui i-a dat o rază de speranţă lui

Catherine. A început să-şi îndoaie şi să-şi întindă mâinile şi picioarele.

Haldoran şi-a luat puşca scumpă de vânătoare şi sacul cu muniţie, apoi i-a urmat pe ţărm.

— Ai spus că poţi să scapi de mine dacă îţi dau un avans de cinci minute, dar o să fiu darnic şi îţi dau zece minute. O să fie suficient ca să ieşiţi din raza mea vizuală.

Michael l-a privit cu răceală.

— Pentru că tu cunoşti insula şi noi nu, există o şansă ca să câştigi. Dar asta n-o să-ţi ofere nicio satisfacţie. Pentru tot restul vieţii tale, va trebui să trăieşti cu ideea că am fost mai bun. Singurul mod în care ai putut să mă înfrângi a fost să înclini artificial balanţa în favoarea ta.

— Se pare că te-ai resemnat să pierzi şi îţi cauţi scuze, a spus dispreţuitor Haldoran.

Încearcă să-mi dai de furcă, Kenyon. A fost al dracului de plictisitor pe insulă în ultima vreme. Aveţi zece minute începând din acest moment, a anunţat el privindu-şi ceasul.

Atât de curând? Catherine l-a privit uimită. În ciuda intenţiilor declarate ale vărului ei, nu înţelesese cu adevărat realitatea crudă a faptului că, într-o clipă, dintr-o femeie obişnuită şi civilizată putea deveni o pradă.

Mai obişnuit cu violenţa, Michael nu avea o astfel de problemă.

— E timpul s-o ştergem, draga mea. A prins-o de mână şi a tras-o înainte. O luăm pe poteca din stânga.

Scoasă din starea de paralizie, a pornit alături de el cu paşi rapizi, singurul ritm posibil pe pietrele rotunjite ale plajei. Când

au ajuns pe pajişte, au mărit viteza. Michael mergea cu paşi întinşi alături de ea, adaptându-se ritmului ei fără efort.

Le-a luat aproape două minute să ajungă la poalele cărării pentru animale care şerpuia în sus, pe panta abruptă a dealului stâncos. La vederea potecii înguste, s-a înfiorat. În mod cert, nu aveau să ajungă sus la timp.

— Ia-o înainte, a spus Michael. Nu-ţi impune un ritm prea rapid care să te epuizeze la jumătatea pantei.

— Ba ia-o tu înainte. Eu o să te fac să întârzii.

— Rezistăm sau cădem împreună, Catherine. I-a dat o palmă peste fund, ca şi când ar fi fost un ponei neliniştit. Dă-i drumul!

Ea a început să urce. Anii de campanie o

întăriseră fizic, iar pe timp de pace rămăsese activă, mergea mult pe jos şi călărea. Deşi era puternică pentru o femeie, nu putea cu niciun chip să ţină pasul cu un bărbat ca Michael. Haldoran avusese dreptate, dacă Michael rămânea cu ea, îşi risca viaţa. Şi totuşi, de dragul onoarei, nu avea s-o abandoneze niciodată. Gândul că supravieţuirea lui depindea de eforturile ei i-au întărit hotărârea.

Iarba era umedă, şi de câteva ori a alunecat. Privea înainte pe potecă. O gleznă scrântită ar fi însemnat condamnarea la moarte.

Când au ajuns la jumătatea pantei, respiragreu şi şuierat, iar picioarele îi tremurau de încordare. Începea să simtă o durere între omoplaţi. Câte minute trecuseră? Şase? Şapte? Cât timp erau pe

pantă, se găseau în pericol de moarte.

Vocea lui Haldoran a bubuit amenințătoare peste golf.

— Au trecut opt minute şi sunteţi încă nişte ţinte uşoare.

— Nu pierde timpul făcându-ţi griji, i-a spus Michael scurt. Când o să tragă, o s-o facă prima dată asupra mea, iar la distanţa asta probabil că o să rateze.

În ciuda mesajului liniştitor, în mintea ei a început să ticăie un ceas care număra secundele. *Unsprezece, dou &sprezece*... A icnit şi s-a încovoiat când a simţit brusc un junghi dureros într-o parte. S-a îndreptat şi s-a străduit să ignore durerea şi să continue să meargă. *Treizeci şi* cinci, *treizeci şi şase*...

Cât mai era? Cincizeci, cincizeci *şi unu*... S-a uitat în sus şi a văzut cu disperare că nu

mai era suficient timp. *Şaizeci şi doi, şaizeci şi trei*... Se împleticea şi era pe cale să se prăbuşească.

— Gândeşte-te la Amy, s-a răstit Michael.

O rezervă de energie venită de niciunde a înviorat-o. Creasta dealului era chinuitor de aproape. O sută *unu, doi, trei*... Panta devenise şi mai abruptă. S-a prins de smocurile tari de iarbă şi s-a folosit de ele ca să se tragă în sus. Plămânii îi ardeau din nevoia disperată de aer. *Cincisprezece, şaisprezece*...

Ceasul din mintea ei a ajuns la două minute. Mai erau doar câţiva metri şi ar fi scăpat de pericol, dar Haldoran putea începe să tragă în orice moment.

Panta s-a mai îndulcit şi poteca a devenit mai largă. Michael a venit lângă ea şi a cuprins-o cu braţul de mijloc, cărând-o

practic pe ultima porţiune. Cum au ajuns pe creasta dealului, el a tras-o la pământ. Bubuitul cumplit al puştii a răsunat încă înainte ca ei să atingă pământul acoperit cu iarbă. Aproape în acelaşi timp, glonţul a muşcat pământul cam la un metru în urma lor.

— E o puşcă bună şi el e un ţintaş bun, a spus Michael printre gâfâieli. Dar noi am câştigat prima rundă. Hai să mai mergem câţiva metri, apoi ne putem odihni un minut.

Ea a aprobat tăcută din cap şi s-a târât prin iarbă în mâini şi în genunchi până când au depăşit bine culmea. Apoi s-a rostogolit pe spate, simţind cum plămânii i se umflau nebuneşte cu aer. Michael o trata exact ca pe un soldat deosebit de slab aflat sub comanda lui. Fără îndoială, era suficient de înţelept să evite problemele personale

dintre ei. Cu toate astea, i-ar fi fost recunoscătoare pentru orice cuvânt sau atingere care ar fi arătat că fuseseră iubiţi.

Şi Michael respira greu, dar îşi ţinea capul în sus, cercetând împrejurimile cu o concentrare glacială.

— Să-ţi spun ceva ce-ar putea să te mai remonteze puţin. I-am dat barcagiului care m-a adus pe Skoal o scrisoare. Trebuia s-o trimită la Londra dacă nu mă întâlneam cu el în zori. Pentru că am lipsit la întâlnire, scrisoarea este în drum către prietenul meu Lucien. I-am relatat bănuielile mele şi i-am cerut să facă cercetări dacă dispar. A îndeplinit ani de zile funcţia de şef al spionajului în guvern, aşa că e capabil să descopere ce s-a întâmplat şi să ia măsurile cuvenite împotriva lui Haldoran.

Ea şi-a ridicat capul, chinuită de

speranţă.

— O să poată s-o elibereze pe Amy?

— Ţi-o garantez. S-ar putea să dureze ceva timp, dar nu va fi lăsată în mâinile nemernicului.

— Slavă Domnului.

Deşi gândul că fiica ei nu avea să fie o victimă pentru mult timp îi dădea o stare de uşurare teribilă. Gândul la ce s-ar fi putut întâmpla până atunci o îmbolnăvea. A mai stat liniştită câteva clipe, apoi s-a ridicat în şezut şi a inspectat insula.

Bône era un loc sălbatic şi arid care îi amintea de mlaştinile din Yorkshire. Existau numai câţiva copaci piperniciţi neputincioşi în faţa vânturilor care băteau neîncetat pe mare. În capătul din dreapta al insulei se înălţau nişte dealuri accidentate. Totuşi, cea mai mare parte a peisajului consta dintr-un

platou cu stânci şi iarbă de un verde crud, retezată scurt de animalele care o păşteau.

La câteva sute de metri spre stânga, împrăştiate pe platou, se vedeau siluetele cenuşii şi înceţoşate ale câtorva sute de oi care formau o turmă destul de mare. Erau şi câteva vaci răzleţe, animale îndesate şi roşcate cu coarne lungi şi blană flocoasă.

— Nu prea sunt locuri unde să te ascunzi. Să ne îndreptăm spre dealuri?

— Haldoran o să bănuiască şi el că o s-o luăm într-acolo. Mai bine o luăm spre stânga, prin turma de oi. Terenul este mai accidentat decât pare, aşa că sunt multe locuri în care să ne ascundem. Avem noroc şi pentru că iarba asta e atât de elastică. Dacă suntem atenţi, o să fie aproape imposibil să ni se ia urma.

Ea s-a ridicat în picioare, obosită.

— După tine, colonele. Tu eşti responsabilul cu tactica şi strategia.

Michael a mers repede, până când s-au apropiat de turmă. Apoi a încetinit ca să nu sperie oile, lucru care ar fi putut să atragă atenţia urmăritorilor. Pasul de voie a făcut ca lui Catherine să i se strângă pielea. Cât mai aveau până la sosirea vânătorilor pe platou?

După ce au trecut de turmă au mers mai repede. Michael avusese dreptate în privinţa terenului denivelat. Ridicăturile şi adânciturile line le ofereau mai multă protecţie decât se aşteptase.

Când creasta stâncoasă nu s-a mai văzut, el a luat-o la stânga şi a ocolit până când au ajuns în spatele unei movile acoperite de tufişuri pitice.

— Aşteaptă aici, i-a cerut. Dacă am

apreciat bine, o să putem să-i vedem fără a fi văzuţi. S-a târât pe burtă când a ajuns la tufişuri. După un minut, i-a şoptit: Am avut dreptate. Dacă vrei să vezi, înaintează cu atenţie.

Catherine s-a lăsat jos şi s-a târât lângă el. Ridicătura le oferea o perspectivă bună asupra locului în care intraseră pe platou. Acolo se vedeau acum siluetele mici ale lui Haldoran şi Doyle, care îşi trăgeau răsuflarea după urcuş. Amândoi erau înarmaţi cu puşti. Vărul ei şi-a plimbat privirea peste platou, apoi a făcut un semn către dealuri. Cei doi bărbaţi au plecat repede, îndepărtându-se de vânatul lor.

Ea a scos un oftat lung de uşurare. Câştigaseră a doua rundă şi li se oferise un răgaz. Deşi nu era probabil ca vânătorii să-i poată auzi de la acea distanţă, l-a întrebat

cu voce scăzută:

— Ai vreun plan?

— Să evităm să fim prinşi, i-a răspuns sec Michael. Nu am niciun plan, mă bizui numai pe neprevăzut. Vine o vijelie grozavă, probabil diseară. Asta e în favoarea noastră. Când o să înceapă furtuna, insula asta n-o să fie cel mai plăcut loc. Probabil că Haldoran şi oamenii lui se vor întoarce pe Skoal ca să nu fie prinşi aici.

— Cred că este prea mult să sper că se vor îneca pe drumul de întoarcere. Există vreo şansă ca focul de armă tras de Clive să atragă atenţia pe Skoal?

— Nu cu vântul care bate dinspre est. Chiar dacă vreun pescar a auzit şi s-a interesat, nu ne este de niciun ajutor. Vărul tău o să scoată o minciună plauzibilă în legătură cu prezenţa lui aici. Dacă nici asta

nu merge, nu cred că o să ezite să ucidă.

Dar ar fi trebuit să ştie că Michael analizase deja posibilităţile.

— Care crezi că sunt şansele noastre de supravieţuire? Vreau adevărul, te rog.

— E greu de spus. Faţa lui trăda îngrijorarea. Cred că este posibil să ne ascundem şi să supravieţuim cu ce găsim o perioadă nedefinită, dar răbdarea lui Haldoran nu va dura mai mult de o zi sau două. Mi-e teamă că va aduce câini ca să ne ia urma.

Ideea i-a dat un fior. Copoii urlând pe urmele lor…

— Crezi că am putea să întoarcem sorţii în favoarea noastră?

— Poate. Vreau să studiez terenul. S-ar putea să existe vreun loc pentru un atac prin surprindere, deşi nu va fi uşor să

dobori doi oameni înarmaţi. A privit marea, cu privirea îngustată. În ultimă instanţă, ar fi posibil să ajungem înot pe Skoal.

— Vorbeşti serios? s-a mirat ea. Canalul dintre insule este renumit pentru pericolele lui. Ştiu să înot puţin, dar n-aş reuşi niciodată să ajung aşa departe pe o mare agitată.

— Eu aş putea s-o fac. Dacă aş reuşi, aş trimite ajutoare după tine. Dar mai degrabă nu te-aş lăsa singură.

Ideea o îngrozea. Nu numai că Michael trebuia să înfrunte apa rece, stâncile şi curenţii periculoşi, dar probabil că trebuia să încerce traversarea noaptea, pentru a nu fi văzut. Şansele de supravieţuire erau infime.

— Traversarea înot chiar este ultima opţiune.

El a ridicat din umeri.

— E mai bine să te îneci în timp ce încerci să te salvezi decât să fii împuşcat ca o căprioară. S-a retras tiptil din tufişuri, iar Catherine l-a urmat spre baza pantei, unde curgea un pârâiaş. El a luat în palme noroi de pe mal şi apoi i-a mânjit pantalonii de piele. O să fii mai greu de văzut cu petele astea mai închise pe un fond mai deschis. Dă-ţi un pic şi pe faţă. Dacă o să găsim ceva argilă mai deschisă la culoare, o s-o folosesc ca să-mi împroşc hainele negre.

— Pari să ştii foarte multe despre cum e să fii vânat.

— Când eram tânăr ofiţer în Spania, m-am rătăcit o dată de oamenii mei în timpul unei misiuni de cercetare. N-a fost ziua mea norocoasă. Francezii au aflat că un ofiţer britanic se pierduse în spatele liniilor lor şi

au pornit să mă caute. Am reuşit să mă ascund de ei trei zile, dar în cele din urmă m-au prins. Am reuşit să evadez, însă ceilalţi ofiţeri din compania mea şi-au bătut joc de mine fără milă că fusesem atât de inept. A fost o experienţă dureroasă.

Catherine a zâmbit, deşi starea ei de spirit era sumbră. Îi adusese atâtea necazuri lui Michael, ca şi tuturor celor apropiaţi. Colin murise din cauza ei, şi Michael era posibil să moară, iar Amy era prizonieră şi trebuia să înfrunte un viitor imprevizibil. Era conştientă că nu purta nicio vină pentru ticăloşia lui Haldoran, însă chiar şi aşa, era strivită de remuşcări groaznice.

— A privit cu atenţie pe Michael, care îşi spăla noroiul de pe mâini. Avea să facă tot ce putea ca să o scoată din chestia asta.

Probabil că, de dragul onoarei, avea să-şi sacrifice chiar viaţa dacă asta ar fi salvat-o pe a ei. Dar după tot ce se întâmplase nu-şi mai dorea cu siguranţă ca ea să facă parte din viaţa lui. Săgeţile ei îşi atinseseră ţinta atunci când îl făcuse să plece, iar încrederea firavă care înmugurise în el fusese zdrobită, probabil fără putinţa de a mai fi reparată.

Cât mai era timp, trebuia să acţioneze cumva.

— Regret toate lucrurile oribile pe care ţi le-am spus când ţi-am cerut să pleci de pe Skoal. Poate că ar mai fi existat vreo cale, dar altceva nu mi-a trecut prin minte. A trecut-o un fior în timp ce mintea ei era cuprinsă din nou de suferinţa acută provocată de acel episod. Colin a murit din cauza mea, a spus ea categorică. Nu aş

putea suporta să-ţi provoc şi ţie moartea.

El i-a făcut semn să pornească la drum.

— Nu te învinui pentru moartea lui Colin. Haldoran a fost cel care a apăsat pe trăgaci.

Gura i s-a schimonosit în timp ce i se alătura. Deşi în sinea ei ştia că Michael avea dreptate, acest lucru n-o făcea să se simtă mai bine.

— Un lucru e sigur. Dacă n-ar fi fost însurat cu mine, Colin n-ar fi mort acum.

— Da? Michael a tras o creangă pentru a-i face loc să treacă. El însuşi a spus că ar fi murit împreună cu Charles la Waterloo dacă nu i-aş fi împrumutat calul meu. Acest lucru s-a datorat nemijlocit faptului că tu mi-ai permis cu generozitate să locuiesc cu voi. Pentru acest motiv, nu am vrut să văd cum soţul tău face un gest prostesc care i-ar

fi putut fi fatal. Datorită ţie Charles trăieşte, iar Colin a mai câştigat un an de viaţă.

— Nu sunt sigură că toate astea au vreun sens, s-a încruntat ea nedumerită.

— După cum nu are niciun sens să te torturezi pentru ceva ce nu ai fi putut schimba. Nu l-am cunoscut foarte bine pe Colin, dar nu cred că şi-ar fi dorit să-ţi petreci restul vieţii zdrobită de vinovăţie.

Michael avea dreptate; Colin n-ar fi fost chiar aşa de meschin. Catherine i-a aruncat tovarăşului ei o privire piezişă.

— Îţi mulţumesc pentru tot, a şoptit. Pentru că eşti îndeajuns de deştept să vezi primejdia şi îndeajuns de brav să înfrunţi balaurul.

— Să sperăm că îndemânarea mea la spintecat balauri va servi la ceva, a replicat Michael sarcastic.

Ea a ghicit după expresia feţei lui că nu spusese ce trebuia. A aşteptat ca dezolarea să i se piardă din privire pentru a-l informa:

— Am reuşit să iau cu mine un amnar cu iască şi un briceag. S-a căutat pe sub gulerul puloverului ei gros şi a scos-o legătură făcută dintr-o eşarfă care îi atârna între sâni. Îmi pare rău că nu am avut o armă mai bună la îndemână.

Dezolarea lui Michael s-a transformat brusc în interes.

— Şansele noastre de supravieţuire sunt mai mari în clipa asta. Am avut un pistol şi un cuţit, dar oamenii lui Haldoran le-au găsit când m-au percheziţionat pe Skoal.

A deschis briceagul şi i-a încercat lama. O să găsesc mai târziu o piatră şi o să-l ascut puţin, dar chestia asta este destul de bună pentru a tăia gâtul unui om.

— Mă bucur că ne e de folos. Sunt sigură că ştii mai multe decât mine despre tăiat gâturi.

El a închis briceagul şi l-a băgat în buzunar.

— Mai avem puţin noroc – nu ştiam peste ce o să dau când am venit pe insulă, aşa că am încercat să mă pregătesc. Doyle mi-a găsit pistolul şi cuţitul, dar nu şi frânghia pe care mi-am înfăşurat-o în jurul trupului. Am adus-o pentru că am crezut că o să-mi fie de folos la escaladarea stâncilor sau pentru a pătrunde în castel. A zâmbit vag. Deşi n-am utilizat-o în acest scop, cel puţin m-a protejat în oarecare măsură de loviturile de picior ale lui Haldoran.

Arăta mai masiv din pricina grosimii puloverului. Pipăindu-l în căutarea armelor, lui Doyle îi scăpase frânghia.

— Asta a fost bine. Ai primit destule lovituri.

— Şi o să mai primesc până când totul se va sfârşi. Este timpul să explorăm. Dacă mă iau după ghidul pe care l-am citit în drum spre Skoal, Bône are câteva particularităţi care s-ar putea dovedi folositoare.

— Care sunt astea?

— Grotele marine. Nu-mi place să fiu blocat într-un loc care are numai o intrare, dar o să avem nevoie de adăpost dacă furtuna va fi atât de violentă cum cred. O grotă ar putea fi unica soluţie.

Catherine s-a încruntat gânditoare.

— Bunicul a amintit odată de o grotă din capătul de vest. E cea mai mare de pe insulă şi nu se poate intra acolo decât la reflux. A spus că trebuie să o vizităm neapărat înainte de a ne întoarce pe

continent. Dar şi vărul meu probabil că ştie de ea, aşa că nu este sigură.

— Adevărat, dar trebuie să mai fie şi altele. Probabil că mai există şi clădiri din vremea când Bône era locuită. Cu cât ştim mai multe despre insulă, cu atât mai bine. A băgat în buzunar cutiuţa cu iască şi amnarul. Hai să vedem ce găsim.

Au luat-o în direcţia opusă celei în care porniseră vânătorii. Michael era expert în a se mişca prin peisaj fără să fie observat şi în a profita de orice camuflaj pe care i-l oferea terenul. Deşi paşii lui mari erau relaxaţi, ochii lui ageri nu încetau nicio clipă să pândească pericolele. Spusese adevărul când îl momise aici pe adversar; Michael era un profesionist care îşi şlefuise calităţile în cel mai periculos joc posibil. Cu siguranţă, Haldoran nu se ridica la

înălţimea lui.

Haldoran scruta încruntat dealurile înconjurătoare şi instinctul de vânător nu-i dădea pace. Şi-a întrebat tovarăşul:

— Dacă ai încerca să te ascunzi pe insula asta, unde te-ai duce?

Doyle a închis ochii, cu o expresie gânditoare pe faţa lui tăbăcită.

— Pe dealurile alea. Restul stâncii ăsteia nenorocite e prea golaş.

Haldoran a înjurat în gând; orice răspuns cu care ar fi venit Doyle era prea evident ca să fie şi corect.

— Kenyon a luat-o în cealaltă direcţie. Trebuia să mă fi gândit la asta.

— Capătul dinspre vest al insulei e gol ca-n palmă, a spus Doyle nesigur. Nu se vede nici urmă de ei în partea aia.

— Există locuri în care un om deştept se

poate ascunde, i-a tăiat-o Haldoran, furios pe el însuşi pentru că nu încercase să intre mai devreme în pielea prăzii sale. S-a întors şi a pornit în direcţia opusă. Vino. Am pierdut timp preţios.

capitolul 34

Câteva ore de explorare au confirmat faptul că insula era pustie. Catherine şi Michael au străbătut interiorul şi au urmat o parte a ţărmului, dar nu au descoperit nicio urmă de civilizaţie, cu excepţia câtorva clădiri ale unor ferme, aflate de mult timp în ruină. Solul era subţire şi pe el creşteau în cea mai mare parte ierburi aspre şi ici, colo petice de flori sălbatice. Singura vegetaţie mai deasă se găsea în micile adâncituri protejate de vânt.

În cea mai frumoasă dintre aceste văiugi era o „pădurice de-a zânelor”, cu oriarb

contorsionaţi şi un covor uimitor de clopoţei albaştri. În timp ce privea florile, Catherine nu s-a putut abţine să nu reflecteze că ar fi fost un loc splendid de făcut un picnic şi dragoste. Dar nu aveau deloc mâncare şi nu mai erau iubiţi. Fusese o perioadă de fericire ca o vrajă, care se terminase aproape înainte de a începe.

Michael i-a aruncat o privire scurtă.

— Stai jos puţin. Probabil că eşti istovită.

Recunoscătoare, s-a aşezat printre clopoţei.

— Nu tocmai istovită, dar cu siguranţă obosită.

În loc să se întindă asemeni lui Catherine, Michael s-a sprijinit de trunchiul unui copac, cu toate simţurile în alertă. Gândul ei a zburat din nou la cavalerii medievali şi la balaurii spintecaţi, deşi ea

era prea în vârstă şi prea murdară ca să fie o adevărată domniţă.

După un sfert de oră de tăcere, Michael s-a ridicat şi i-a oferit mâna ca să o ajute. Ea se simţea la fel de obosită ca atunci când se aşezase jos.

— Asta ar fi un loc bun în care să rămânem?

— Din păcate, nu. Copacii îţi dau o falsă senzaţie de siguranţă, iar locul este prea deosebit. Sunt multe şanse ca Haldoran să ne caute aici.

— Dar nu putem merge la nesfârşit. Care ar fi locul ideal în care să ne ascundem?

— Unul din care să putem vedea în toate direcţiile fără a fi văzuţi, a răspuns el fără să ezite. Ar trebui să existe şi câteva căi de ieşire, pe care să ne retragem în siguranţă

dacă ar fi necesar. Plus un foc bun, o cină gustoasă cu friptură de vită şi plăcintă Yorkshire.

Ea a gemut, deşi umorul lui sec o înviorase.

— Chiar trebuia să bagi şi chestia asta de la sfârşit? în ultimele două zile am fost prea îngrijorată ca să mănânc cine ştie ce, iar de ieri de la prânz nu am pus nimic în gură.

— Îmi pare foarte rău. Dacă furtuna o să-l alunge pe Haldoran de pe insulă, o să avem timp să găsim mâncare.

Se apropiau de marginea văiugii. El s-a ghemuit şi i-a făcut semn să aştepte în timp ce înainta tiptil. După ce s-a uitat în toate direcţiile, i-a făcut semn să vină şi ea.

— Trebuie să fim mai atenţi, i-a şoptit. Probabil că până acum Haldoran şi-a dat

seama că nu suntem pe dealuri. Poate fi deja în capătul ăsta al insulei. Suntem în siguranţă atâta timp cât nu suntem reperaţi, dar odată ce ne zăreşte, va fi foarte greu să ne descotorosim din nou de el.

— Cel puţin furtuna aia pe care ai anticipat-o este pe aproape, a încercat ea să se consoleze.

— O să fie în avantajul nostru. Furtuna îi favorizează pe cei vânaţi.

Şi-a ridicat privirea spre cer, unde se adunau nori negri. Cât timp stătuseră în crâng se stârnise vântul. Câteva frunze uscate din toamna trecută au zburat pe lângă ei.

— Să sperăm că vărul tău se hotărăşte să se întoarcă pe Skoal înainte ca furtuna să ne lovească.

Iar după furtună, Haldoran s-ar fi putut

întoarce cu câini ca să le ia urma. Catherine şi-a alungat acel gând. Trebuia să supravieţuiască acelei zile ca să-şi facă probleme pentru ceea ce avea să vină.

Au continuat să cerceteze insula în toate direcţiile. Catherine bănuia că Michael era de acum familiarizat cu fiecare copac, fiecare stâncă şi fiecare denivelare a terenului din zona pe care o parcurseseră. Au ajuns la o ridicătură şi au ocolit-o. Michael avea grijă ca siluetele lor să nu se profileze niciodată pe linia orizontului. Pe partea cealaltă a colinei au dat peste o vâlcea în care era un sat în ruine.

— Civilizaţie, a spus Catherine ironică.

— Atât cât se poate pe Bône. Mai sunt şi alte semne mai vechi de civilizaţie pe aici.

Michael i-a arătat cu mâna capătul din stânga al văii. Pe creastă era un cerc antic

al druizilor, cu pietrele lui neregulate care se ridicau maiestuoase pe fundalul cerului înnorat. Se vedea, mai prozaic, şi o mică cireadă de vaci lăţoase care păşteau printre menhire.

— Deşi a trecut multă vreme de când satul a fost părăsit, s-ar putea să fie legume sălbăticite în vechile grădini, a remarcat ea, mai interesată de chestiunile practice. Iar acolo pare să fie şi o livadă. Într-un loc adăpostit ca ăsta s-ar putea să fie mere văratice.

El a cercetat neliniştit lanţul de dealuri din jur.

— Merită să încercăm, dar să nu zăbovim prea mult. Acolo jos am putea fi prinşi ca într-o capcană.

Au coborât panta spre sat. Pe singurul drum erau răspândite câteva duzini de case.

Toate erau ovale, din piatră şi acoperite cu paie. Acoperişurile se prăbuşiseră de mult, iar multe ziduri avuseseră aceeaşi soartă. Buruienile şi florile crescuseră în interiorul unor foste colibe. Catherine a încercat să-şi imagineze cum ar fi fost să trăiască acolo.

— Au o înfăţişare foarte primitivă.

— Seamănă cu casele tradiţionale din insulele Hebride din Scoţia. Am vizitat odată una. În centrul casei era un cămin unde se ardea turbă, iar fumul ieşea pe o gaură din mijlocul acoperişului. Plutea un strat de fum care ar fi putut sufoca şi un cal suspendat la un metru deasupra pământului. Michael s-a strâmbat. Nu e un loc propice pentru un astmatic.

Ceva s-a mişcat în dreapta. El s-a întors într-acolo, iar în mână i-a apărut ca prin farmec briceagul deschis.

O oaie a apărut dintre două case prăbuşite, rumegând liniştită. Michael s-a relaxat şi a lăsat briceagul deoparte.

— Animalul ăsta e norocos că nu avem timp să facem un foc. O friptură de oaie ar fi foarte bună acum.

— Te mulţumeşti numai cu mere? Livada arată bine. Locuitorii de pe Skoal care au grijă de oi se îngrijesc şi de meri.

— Friptură de oaie cu mere, a murmurat Michael. Iepure înăbuşit cu mere. Peşte la cuptor cu mere.

Fără să ţină cont de reveria lui, Catherine a pornit spre livadă. Chiar şi cel mai umil măr ar fi avut acum gust de ambrozie.

Spumegând în sinea lui, Haldoran a apucat-o spre partea de vest a insulei Bône. Doyle mergea nepăsător, în paralel cu el, la

două sute de metri depărtare. Banditul crescuse la oraş, nu era un vânător iscusit, dar îi reîncărca rapid armele stăpânului şi dacă într-o anumită împrejurare ar fi fost nevoie de o a doua armă, ar fi ştiut s-o folosească aşa cum se cuvenea.

Privirea lui Haldoran rătăcea încoace şi încolo peste insulă. Deşi intuiţia îi confirma că avusese dreptate să lase în plata Domnului regiunea deluroasă, încă nu dăduse de urmele fugarilor. Trebuia să fi adus copoi. Avea să-i aducă mai târziu, dacă era nevoie.

Deşi nu avea îndoieli în privinţa rezultatului final, insula era destul de mare pentru ca vânătoarea să se prelungească. Iarba aceea blestemată făcea aproape imposibilă detectarea urmelor. Şi culmea, se părea că venea şi o furtună.

Faptul că se lăsase amăgit să accepte provocarea nu era de natură să-i ridice moralul. Cu seniorul grav bolnav şi Catherine dispărută, nu se făcea ca ruda cea mai apropiată de sex masculin a lordului să lipsească de pe Skoal atât de mult timp. Lăsase un bilet la castel în care spunea că verişoara lui dispăruse şi el plecase în căutarea ei, dar scuza asta nu putea ţine la nesfârşit.

Chiar dacă vânătoarea asta nu era cel mai înţelept lucru, nu regreta că lua parte la ea. Întotdeauna îşi dorise să aibă ocazia să urmărească o pradă umană, iar Kenyon era de o şiretenie excepţională. Cât despre Catherine – trebuia să moară, bineînţeles, dar cu puţin noroc ar fi avut timp să se delecteze mai întâi cu farmecele ei extraordinare. Doyle ar fi apreciat şi el să

siluiască o doamnă după ce stăpânul său şi-ar fi isprăvit treaba. Gândul era aproape la fel de ademenitor ca şi perspectiva de a-l ucide pe Kenyon.

A descoperit primele urme ale fugarilor în crâng. Clopoţeii striviţi arătau că două persoane se opriseră un timp acolo. S-a grăbit să meargă înainte, ştiind că nu puteau fi departe.

Satul vechi se afla în faţa lor. Dacă erau acolo, ar fi fost uşor să-i încolţească în vâlcea. Oricine ar fi vrut s-o şteargă de acolo ar fi fost expus pe versanţii goi şi ierhoşi. Şi cu puşca lui special construită, avea toată valea în bătaia ei.

— A făcut semn lui Doyle să i se alăture. Împreună, au luat dealul pieptiş. Nu încerca să se ascundă în timp ce se apropiau; îi surâdea tare mult ideea prăzii care alerga

înspăimântată.

S-a oprit pe creastă şi a cercetat partea de jos a văii. Apoi a scos un oftat de plăcere voluptuoasă.

— Evrica!

Fugarii mâncau mere, abia văzuţi printre pomii din livadă. Proştii. De unde era, i-ar fi putut omorî pe amândoi. Dar ar fi fost prea uşor. Prea rapid.

A ridicat puşca, i-a tras cocoşul şi a ţintit.

— Hai să-i vedem cum aleargă înainte să-i curăţ.

A zâmbit şi a apăsat pe trăgaci.

Merele erau bune. Dar era şi mai bine să urmăreşti încântarea lipsită de griji a lui Catherine când a terminat al doilea măr. Michael a simţit un impuls dureros de tandreţe protectoare când ea şi-a lins un

strop de suc de pe buze. Era cea mai curajoasă femeie pe care o cunoscuse vreodată, care îndeplinea instrucţiile fără să se plângă şi fără să-i reproşeze că grăbise acest dezastru prin întoarcerea lui pe Skoal.

Ea a înghiţit ultima muşcătură.

— Pentru că probabil nu este prea înţelept să ne mai întoarcem aici, hai să luăm câteva mere cu noi.

— Bună idee.

Michael s-a îndepărtat câţiva paşi de ea. Când s-a întins după alte fructe, a răsunat o împuşcătură. Glonţul a lovit trunchiul copacului dintre ei.

— La dracu’!

Blestemându-se aprig că se uitase la Catherine în loc să privească dealurile din împrejurimi, a prins-o de mână şi a tras-o în mijlocul livezii. Frunzişul avea să-i

adăpostească de privirile de pe înălţimi.

— Probabil că o să coboare după noi, aşa că trebuie să ne retragem prin sat.

În ochii ei se putea citi spaima, dar vocea ei a fost fermă când a întrebat:

— N-o să ne vadă dacă încercăm să părăsim valea? Dealurile astea nu ne oferă niciun fel de protecţie.

— Ai dreptate. Deşi este riscant, cred că cea mai bună soluţie este să ne ascundem în una dintre casele prăbuşite. Am reperat mai devreme un loc care pare potrivit. Cu puţin noroc, vor crede că am reuşit să ieşim din vale fără ca ei să ne vadă.

Mişcându-se ca nişte umbre, s-au strecurat prin livadă spre sat. Când au ajuns la marginea zonei cu arbori, Michael i-a făcut semn să stea pe loc în timp ce el s-a dus să cerceteze cu privirea versantul de pe

care se trăsese. Dacă vânătorii se despărţiseră şi unul aştepta sus cu o puşcă, ar fi fost o ţintă uşoară, însă ambii bărbaţi coborau spre vale. I-a zărit o fracţiune de secundă chiar înainte ca ei să dispară după meri. Aveau cel mult patru sau cinci minute înainte ca urmăritorii să termine de căutat prin livadă şi să vină după ei.

— A făcut semn lui Catherine să-l urmeze. Clădirea pe care o observase mai devreme se găsea în mijlocul satului. Un zid era dărâmat, astfel încât căpriorii se sprijineau numai pe zidul din spate. Pe grinzi creştea o iederă deasă care forma o perdea naturală.

Catherine a privit bănuitoare construcţia care aducea cu un cort, gândindu-se în mod evident că exact într-un asemenea loc s-ar fi ascuns cineva. El i-a indicat cealaltă parte a

zidului. Şi acolo era un covor de iederă, dar era atât de aproape de pământ încât părea că nu există spaţiu să te ascunzi sub el. Totuşi, Michael observase mai devreme că pământul de sub iederă făcea o adâncitură, probabil era o veche pivniţă care se prăbuşise. Aveau loc destul.

El a ridicat viţele de iederă şi a scos la iveală groapă de dedesubt. Catherine s-a ghemuit şi a început să se târască spre capătul gropii. Un mic animal a ţâşnit dină un tru şi a zbughit-o, speriindu-i de moarte pe amândoi. Ea şi-a dus o mână la gură pentru a-şi înăbuşi un icnet, apoi s-a strecurat în groapă şi s-a aşezat pe burtă. Michael a făcut acelaşi lucru, după care a aranjat iarba şi iedera astfel încât să pară neatinse.

Groapa era umedă şi mirosea a pământ,

iar cârceii de viţă li se agăţau în păr şi de haine. Michael s-a înghesuit lângă Catherine şi i-a pus o mână peste umeri. Nu numai că astfel obţineau mai mult spaţiu, dar el era încântat că o putea ţine strâns. O simţea caldă, deşi pământul era rece. Printre viţe erau mici goluri care le permiteau să vadă puţin în exterior. Se murdăriseră atât de tare de pământ, încât ar fi trebuit să fie invizibili pentru cei de afară.

După zece minute interminabile, vânătorii au apărut pe uliţă. Fugarii au aflat când l-au auzit pe Doyle mormăind:

— Unde să se fi dus nemernicii?

— N-au părăsit valea, altfel i-am fi văzut, a spus Haldoran calm. Şi nu sunt nici în livadă, pentru că de-abia i-am căutat acolo. Probabil că se ascund aici, în vechiul sat. A

ridicat vocea. Ştiu că mă auzi, Catherine. Ieşi la iveală şi o să te cruţ şi o s-o eliberez pe Amy.

Umerii lui Catherine s-au contractat sub braţul lui Michael. Pentru o clipă a crezut că ea o să se ridice şi o să accepte oferta vărului ei. Nu o putea învinui dacă făcea asta; dacă Haldoran ar fi fost de încredere, ar fi fost mai bine pentru ea să se predea decât să continue vânătoarea asta blestemată.

Dacă Haldoran ar fi fost de încredere. Michael ar fi avut mai multă încredere într-un câine turbat.

Însă Catherine nu a încercat să se ridice. Şi-a întors capul spre ea o fracţiune de secundă şi i-a văzut faţa împietrită de furie. Dacă ar fi avut o armă, Haldoran ar fi fost un om mort.

Vânătorii s-au apropiat cu paşi uşori şi grăbiţi. Prin golurile dintre frunze, Michael a zărit nişte cizme care s-au oprit.

— Chiar nu înveţi nimic, nu-i aşa, dragă verişoară? a spus Haldoran tărăgănat. Doyle, trage acolo. E unul dintre puţinele locuri suficient de largi unde să se ascundă doi oameni.

O puşcă s-a descărcat şi glonţul a muşcat din partea cealaltă a zidului de piatră, la câţiva centimetri depărtare. Molozul s-a împrăştiat deasupra fugarilor.

Dacă ar fi tras amândoi vânătorii, Michael ar fi riscat să-i atace, în speranţa că i-ar fi doborât pe amândoi înainte să poată reîncărca. Dar Haldoran era prea şiret. Se trăsese cu o singură armă şi după zgomotele auzite, fusese reîncărcată imediat. Apoi ţeava unei puşti a pătruns

printre viţele de iederă din partea cealaltă a zidului; cei doi i-au putut auzi scrâşnetul metalic pe zid.

Catherine tremura sub braţul lui, aşa că a strâns-o mai tare. Mişcându-se neauzită, ea şi-a întors puţin capul şi şi-a pus fruntea pe bărbia lui. Michael i-a simţit pulsul rapid sub pielea rece şi catifelată. A închis ochii, tânjind după dragostea de care avuseseră atât de puţin timp să se bucure. Acum viitorul era greu de imaginat.

Au rămas nemişcaţi în timp ce vânătorii căutau prin sat. S-au mai auzit de două ori împuşcături şi la una dintre eje o oaie supărată a luat-o la goană, behăind furioasă. În cele din urmă vânătorii s-au întors pe uliţă. Doyle a bombănit:

— Domnule, probabil că au ieşit din vale când cercetam livada.

— Bănuiesc că ai dreptate, deşi e greu de crezut că au alergat atât de repede, a răspuns Haldoran furios. Hai să urcăm pe culme. Terenul din jurul văii este plat, aşa că o să-i putem vedea. Dacă nu-i vedem, ne întoarcem şi căutăm mai atent.

Zgomotul paşilor s-a îndepărtat. Michael a răsuflat adânc, aproape ameţit de bucurie. Catherine a întrebat cu o voce pierdută:

— Ce urmează să facem? Dacă se întorc, s-ar putea să nu mai fim la fel de norocoşi.

— Da, dar dacă ieşim din vale o să ne vadă imediat. Suntem prinşi între ciocan şi nicovală.

— Am o idee, a spus ea şovăitoare. Crezi că ne putem ascunde printre vitele care păşteau în jurul menhirelor? Cele pe care le-am întâlnit mai devreme erau blânde şi nu ne-au băgat în seamă când ne-am

apropiat.

Inima lui a tresărit plină de speranţă.

— Genial! îi mai lăsăm puţin timp lui Haldoran să se îndepărteze, apoi încercăm cu vacile.

A fost o aşteptare încordată. Dacă zăboveau prea mult, Haldoran s-ar fi putut întoarce, dacă se grăbeau ar fi putut fi zăriţi de sus. Pentru că nu exista nicio cale să calculeze timpul optim, s-a bazat pe instinctul lui de soldat.

Când a crezut că era momentul potrivit, s-a târât afară de sub viţele de iederă, uitându-se în toate direcţiile. Nimic.

— A făcut semn lui Catherine. Au luat-o precauţi pe uliţă, alergând de la adăpostul unei case la următoarea. Nu se vedea nici urmă de vânători în sat sau pe dealuri.

Pe versantul de sub cercul druizilor

păşteau cam o duzină de vaci roşcate, iar pe vârful dealului se găseau mai multe. După ce a mai cercetat o dată împrejurimile să vadă dacă era vreun pericol, Michael a dat semnalul de înaintare. Au luat-o la fugă aplecaţi şi au încetinit numai când s-au apropiat de vaci. Una mai sperioasă s-a îndepărtat, dar celelalte s-au mulţumit să le arunce o privire blândă şi curioasă înainte de a se întoarce la iarba lor.

Aceste vite erau la fel de docile ca acelea pe care le văzuseră mai devreme, lucru pentru care Michael era recunoscător. Chiar şi aşa, a păstrat precaut o distanţă faţă de cele cu coarnele lungi. Animalele miţoase semănau cu vacile din zona muntoasă a Scoţiei, care erau renumite pentru capacitatea lor de a prospera în condiţii dificile.

Au ajuns cu bine în vârful dealului, unde câteva duzini de vite păşteau printre pietrele înălţate peste statura unui bărbat înalt. Erau gata să intre în zona unde animalele erau mai înghesuite când a răsunat o împuşcătură, urmată imediat de o alta. Din cel mai apropiat menhir au zburat aşchii. Michael a strigat:

— Ascunde-te după piatră!

S-au aruncat în direcţii opuse şi s-au adăpostit după doi monoliţi alăturaţi. Încercând să nu fie reperat, Michael s-a uitat de jur-împrejur pe culme.

Vânătorii goneau pe buza văii către cercul de pietre, iar siluetele li se profilau clar pe cer. S-au oprit atât cât a fost necesar ca silueta înaltă, care era a lui Haldoran, să tragă. Apoi a făcut schimb de arme cu Doyle şi a tras din nou, în timp ce servitorul îi

reîncărca prima puşcă. După ce au schimbat din nou armele, au reluat urmărirea, în timp ce Doyle îi reîncărca din fugă a doua armă.

Unul din gloanţe a zgâriat o vacă. După ce au mugit supărate, vacile nervoase au început să se îndepărteze de vânători. Următoarele gloanţe ar fi provocat un iureş în toată regula.

Michael i-a aruncat o privire lui Catherine.

— Dacă te ajut să te urci în spatele unei vaci, poţi să stai acolo în timp ce fuge?

Ea l-a privit surprinsă înainte de a-i răspunde scurt:

— Da.

— Atunci hai să ne luăm după turmă şi să vedem dacă putem prinde ceva de călărit.

Aplecaţi şi folosind blocurile de piatră drept scut, cei doi au ţâşnit printre vite, având grijă să se ferească de coarne. Animalele se mişcau mai repede. În curând aveau să fie imposibil de prins.

Michael a arătat spre vaca cea mai apropiată de Catherine.

— Aia?

Ea a aprobat din cap şi s-a apropiat de animal, fugind cât o ţineau puterile să ţină pasul cu vaca. Michael era la un pas depărtare. Când ea a sărit, el a prins-o de talie şi a ridicat-o lin înainte ca şi când făcuseră repetiţii pentru asta. A aterizat pe spatele animalului şi a aruncat un picior peste el, apoi s-a înclinat în faţă şi şi-a încleştat mâinile pe coarne.

Vaca şi-a aruncat capul în sus, mugind surprinsă şi încercând să se elibereze de

povară. Catherine s-a agăţat de spatele ei ca o lipitoare. Animalul a luat-o la sănătoasa în plin galop şi l-a depăşit cu uşurinţă pe Michael, care a mai privit admirativ pentru o clipă. Cine ar fi crezut că o femeie care arăta atât de delicată şi frumoasă într-o rochie de bal putea fi şi atât de puternică şi curajoasă?

Apoi a fost timpul să-şi găsească şi el ceva de călărit. Cea mai mare parte a vitelor îl depăşiseră, dar tocmai trecea pe lângă el un juncan cu picioare lungi. S-a apropiat din lateral, de-abia ţinând pasul cu el, apoi i-a sărit în spate şi s-a întins pe burtă, apucându-l de coarne cum făcuse şi Catherine.

Juncanul ăsta era mai nervos decât celălalt animal, se răsucea şi se cabra ca un cal furios. Michael se ţinea cu tenacitate,

ştiind că o căzătură i-ar fi fost probabil fatală. După o luptă scurtă şi violentă, juncanul s-a hotărât că era mai important să rămână cu cireada decât să scape de povara nedorită. S-a liniştit şi a rupt-o la fugă pe urmele tovarăşilor lui.

Până aici era bine. Dar acum, când fuseseră văzuţi, avea să fie foarte greu să se descotorosească de urmăritorii lor.

În timp ce dădea pinteni tăuraşului ca să alerge mai repede, Michael se întreba ce urma să facă mai departe.

Doyle a spus uimit:

— Călăresc pe nenorocitele alea de vaci!

— Ingenios.

Haldoran s-a uitat urât la cireada care fugea cupjinsă de panică. Prada era deja în afara bătăii puştii sale. În câteva clipe aveau să fie imposibil de reperat vitele

călărite.

— Kenyon este cel mai incitant vânat pe care l-am urmărit vreodată, iar verişoara Catherine este de o tenacitate neaşteptată. Însă vitele vor ajunge în curând la stânci. Atunci o să cotească probabil spre vest, pentru că este un viraj mai larg. Dacă o tăiem drept spre capătul insulei, o să-i aşteptăm acolo când animalele vor obosi.

Zâmbind crud, a început să fugă uşor spre mare. Sfârşitul vânătorii era aproape. N-ar fi vrut să-l rateze pentru nimic în lume.

capitolul 35

Catherine a descoperit că putea controla puţin animalul trăgând de coarne. A tras de ele înapoi astfel încât vita şi-a ridicat capul. A mugit şi a încetinit, rămânând mult în urma cirezii. A tras-o de cornul stâng şi a făcut-o să se abată spre stânga, aducând-o

suficient de aproape de Michael ca să se facă auzită. L-a strigat acoperind zgomotul copitelor.

— Ajungem curând la ţărm. Rămânem cu ele când o să se abată în lateral, sau descălecăm?

— Ar trebui să ne dăm jos, i-a strigat el înapoi. Am parcurs mai devreme zona asta de coastă. Faleza nu este prea abruptă, şi jos sunt nişte plaje. Putem coborî până la mare. Dacă avem noroc, Haldoran o să urmărească cireada şi nu o să ştie că am coborât.

Ea a aprobat din cap, apoi şi-a întors atenţia spre partenera dură de călărie. Blana groasă şi miţoasă a vacii mai amortiza din şocuri, dar şira spinării osoasă era teribil de incomodă. Mâinile şi picioarele o dureau de la efortul făcut. Dacă anii de

campanie nu ar fi făcut din ea o călăreaţă pricepută, n-ar fi rezistat nici cinci secunde.

Se apropiau rapid de coastă, iar zgomotul valurilor se auzea peste tropotul copitelor. Vitele din faţă au tăiat-o spre stânga, alergând paralel cu faleza. Oboseau văzând cu ochii. Unele îşi micşoraseră deja viteza la trap.

Ea şi Michael şi-au dirijat vitele spre dreapta, în partea mai apropiată de faleză. Când a fost gata, Catherine a tras înapoi capul vacii cât de tare a putut. Animalului nu i-a convenit, dar a încetinit suficient ca ea să lunece de pe spinarea lui. Când a atins pământul, şi-a pierdut echilibrul şi a căzut în nişte tufişuri galbene de orz sălbatic. Din fericire, pământul era moale şi în spatele ei nu venea nicio vită, aşa că a scăpat nevătămată.

Michael i s-a alăturat o clipă mai târziu. În timp ce o ajută să se ridice, i-a spus:

— Trebuie să coborâm imediat peste buza falezei. Haldoran şi Doyle se îndreaptă direct spre ţărm. Nu sunt la mai mult de două sute de metri distanţă.

Ea a înclinat din cap şi a parcurs grăbită cei doisprezece paşi care îi despărţeau de marginea falezei, dorindu-i să se facă nevăzuţi înainte ca cireada să nu le mai ofere un paravan. Atunci a văzut cât de abruptă era coborârea. Sângele i-a îngheţat de spaimă.

— Nu pot să cobor!

— Poţi şi o s-o faci! s-a răstit la ea Michael. Nu este mult mai greu decât a fost cu dealul pe care l-am urcat când am ajuns aici. Întoarce-te şi coboară cu faţa la perete. Sunt o mulţime de puncte de sprijin pentru

picioare şi pentru mâini. O iau eu înainte, dacă aluneci o să te prind.

S-a holbat la el. Avea părul încâlcit şi faţa murdară, dar nu arătase niciodată mai mult a ofiţer. Şi, asemenea celor mai buni ofiţeri, o făcea să simtă că putea realiza imposibilul. Sau poate că mai degrabă ar fi riscat să cadă decât să-i înfrunte mânia. Şi-a înghiţit nodul din gât şi a încuviinţat tacit.

El s-a întors şi s-a aplecat peste buza falezei.

— Haide, a ordonat. Nu o să fie aşa de rău cum îţi închipui.

Ea a tras adânc aer în piept şi apoi l-a urmat. Era mai uşor dacă te uitai drept la perete decât la lungul drum până jos. Mici tufişuri şi smocuri de iarbă tare îi ofereau sprijinul necesar.

Erau la jumătatea coborârii când smocul

de iarbă de care se ţinea Catherine s-a smuls, astfel că ea a început să alunece necontrolat. Timp de o clipă îngrozitoare a crezut că o să cadă peste Michael, o să se prăbuşească amândoi şi o să moară.

În loc să fie aşa, Michael s-a proptit bine şi a prins-o. Un braţ s-a încleştat peste mijlocul ei, oprindu-i căderea. Ea s-a agăţat de ce a putut, tremurând convulsiv.

Au rămas aşa timp de o clipă, lipiţi de faleză ca nişte muşte, după care el i-a şoptit la ureche:

— Ca să vezi, îmi era teamă că viaţa o să fie plictisitoare după ce ies din armată.

Ea a fost gata să râdă, deşi era mai aproape de isterie ilecâţ de amuzament.

— În momentul ăsta, nu mi-ar strica puţină plictiseală.

— Cu puţin noroc, o să fie destul de

plictisitor pe plaja de sub noi. Peretele ăla ieşit în afară din dreapta ar trebui să ne ascundă privirilor. Spune-mi, eşti gata să continuăm?

— Sigur o să reuşesc, a declarat Catherine inspirând profund.

El i-a dat drumul şi şi-a reluat coborârea, iar ea l-a urmat o clipă mai târziu.

— Caută un punct de sprijin cu un picior. Mută-ţi treptat greutatea pe el. Nu te desprinde de celelalte puncte de sprijin până când nu simţi că cel nou este sigur. Apoi repetă operaţia. Şi iarăşi. Şi *iarăşi*.

În cele din urmă, piciorul ei întins a lovit una din pietrele rotunjite ale plajei. Foarte uşurată să fie din nou pe pământ ferm, l-a urmat pe Michael sub stâncile ieşite în afară. Odată ajunsă acolo, s-a prăbuşit cu

spatele sprijinit de peretele falezei şi cu picioarele tremurând de efort.

— Ţi-am spus vreodată că nu prea mă dau în vânt după înălţimi?

— Nu, dar am bănuit. Şi-a pus mâna pentru o clipă pe umărul ei. Te-ai descurcat bine.

Ea şi-a ridicat privirea, fără să ştie de ce o bucura aprecierea lui. Ochii săi duri radiau încredere. Acum era în elementul lui, îşi folosea aptitudinile fizice pentru a înfrânge o situaţie imposibilă. Un războinic. În timp ce ea era doar o femeie laşă care aducea nenorocirea asupra tuturor celor din jurul ei.

— Cât crezi că o să dureze până când o să-şi dea seama că am coborât aici?

— Maximum o jumătate de oră, poate mai puţin. Trebuie să plecăm în câteva

minute. S-a aşezat pe vine lângă ea şi a cercetat cu privirea faleza de deasupra. Grota aceea despre care ţi-a povestit lordul – a spus că era complet inundată la flux? Sau mai rămânea spaţiu deasupra apei în ea?

Catherine a încercat să-şi amintească vorbele bunicului ei.

— M-a avertizat asupra pericolului de a rămâne prinşi înăuntru, aşa că o parte din ea probabil că rămâne deasupra apei.

— Următoarea întrebare, unde este grota? Putem ajunge de aici la ea? A privit cerul care se întuneca rapid. O să avem nevoie să ne adăpostim de furtuna de diseară.

Catherine era de acord cu el. Deşi era aproape vară, aerul de pe mare era rece. O noapte în bătaia furtunii ar fi fost grea

pentru amândoi, dar mai ales pentru ea. Bănuia că Michael era rezistent ca pielea veche şi tăbăcită.

Au stat câteva minute ca să-şi recapete puterile, în timp ce Michael supraveghea împrejurimile. Brusc, a tras o înjurătură printre dinţi.

— La dracu', deja şi-a dat seama. Încep să coboare pe stânci, nu departe de locul unde am coborât noi. Trebuie să ieşim repede de aici şi să sperăm că o să fie prea ocupaţi cu coborârea ca să ne vadă.

Ea s-a ridicat în picioare cu buzele încleştate. Era numai mijlocul după-amiezii, dar se simţea de parcă ar fi alergat o veşnicie. Vânătorii se apropiau din partea dreaptă, aşa că a luat-o la stânga, pe lângă peretele stâncos, mişcându-se cât putea de repede pe prundiş. Michael a urmat-o,

ocupând din nou cea mai periculoasă poziţie. Galanteria era atât de înrădăcinată în firea lui, încât nu ar fi înţeles dacă i-ar fi mulţumit pentru acest lucru.

Linia ţărmului şerpuia spre un promontoriu stâncos care pătrundea în mare. Era posibil să se târască pe suprafaţa lui înclinată, însă stâncile erau alunecoase din pricina algelor, iar valurile se spărgeau ameninţătoare la câţiva metri mai jos. Deşi era foarte concentrată să vadă unde călca, bubuitul unei arme aproape că a făcut-o să alunece în apă. Michael a sprijinit-o din nou cu o mână grea pusă pe spatele ei. Bărbatul avea echilibrul unei capre negre.

Ea şi-a continuat drumul anevoios, fără să piardă timp să se uite în spate. Un alt glonţ a muşcat atât de aproape de mâna ei, încât aşchiile de piatră au lovit-o peste

degete. S-a târât panicată după un colţ, în afara bătăii puştii. După ce s-a adăpostit în spatele unui bolovan mare, a privit înapoi, respirând şuierător, şi a văzut o gaură însângerată în partea de sus a mânecii de la puloverul lui Michael.

— E numai o zgârietură, a spus el, ca să-i liniştească îngrijorarea mută. Cred că am fost rănit de un ricoşeu. Nimic grav.

Ea a sperat din tot sufletul să fie aşa, pentru că în cazul în care rana ar fi fost gravă, nu erau prea multe de făcut. Şi-a continuat drumul în jurul promontoriului, respirând din greu.

A ocolit şi ultimul colţ şi apoi s-a oprit, buimăcită de strigătele a mii de pescăruşi. Dăduseră peste o colonie de păsări de mare. Fiecare muchie de stâncă părea ocupată de un cuib, iar cerul era plin de păsări care se

roteau şi ţipau. Rândunele de mare, cormorani moţaţi şi gâşte de mare stăteau în cuiburile lor de pe stânci, iar pe panta ierboasă din partea mai îndepărtată, „papagali de mare” comici şi o altă jumătate de duzină de specii cărora nu le cunoştea numele.

Aflat în spatele ei, Michael a spus pragmatic:

— Slavă Domnului că mai e un petic de plajă aici, deşi după felul cum urcă fluxul nu va mai exista mult timp.

A sărit pe nisipul grunjos şi s-a întins să o ajute să coboare. Plaja era destul de netedă ca să poată alerga, însă peste tot erau găinaţi albi şi cleioşi, iar duhoarea era incredibilă.

Parcurseseră cam trei sferturi din drum în jurul golfului când o altă bubuitură de

armă a vestit apariţia lui Haldoran.

— O să regrete chestia asta, a exclamat Michael printre gâfâieli.

Zgomotul armei a înnebunit colonia de păsări. Peste tot fâlfâiau aripi şi strigătele lor te asurzeau. Catherine a aruncat o privire scurtă înapoi şi a văzut cum stolul era atât de dens, încât vânătorii nu se mai zăreau. Şi-a continuat drumul, cu un braţ ridicat în faţă pentru a se apăra de un posibil atac, sperând ca urmăritorilor să le fie scoşi ochii cu ciocul.

Promontoriul din capătul îndepărtat al golfului plonja direct în apă, părând imposibil de depăşit. Totuşi, după sute de ani, valurile care îl izbeau săpaseră o gaură neregulată prin stâncă. Cum de cealaltă parte se vedea lumina, s-a repezit la deschizătură şi s-a târât prin tunelul scurt,

julindu-şi genunchii fără milă.

S-a oprit la capătul celălalt pentru a cerceta următoarea fâşie de ţărm. Acest golf era mai mare decât ultimul şi era înconjurat de stânci abrupte şi de netrecut. Pe plaja îngustă şi nisipoasă erau răspândite stânci. Pe partea opusă, în peretele stâncos se arăta gura întunecată a unei deschizături. Când Michael a ajuns lângă ea, l-a anunţat:

— Cred că aceea trebuie să fie grota noastră.

Michael s-a uitat îngrijorat la valurile agitate care se apropiau.

— Trebuie să alergăm ca să ajungem acolo înainte ca fluxul să ne blocheze calea. În curând, plaja asta va fi în întregime sub apă.

Au coborât pe plajă şi au pornit spre

grotă. Pentru Catherine a fost un drum de coşmar. Fluxul înainta incredibil de repede. Valurile se spărgeau la picioarele lor, se retrăgeau, apoi se întorceau şi loveau cu o forţă şi mai mare. Fără nicio ieşire în capătul îndepărtat al golfului, aveau să se înece ori să se zdrobească de stânci dacă nu ajungeau în grotă la timp.

În spatele lor a răsunat un strigăt triumfător. Când a bubuit prima împuşcătură, Michael i-a ordonat:

— Mişcă-te în zigzag! O să fii mai greu de ţintit.

Istovită, a încercat să-şi determine corpul epuizat să se supună. Gloanţele ţiuiau pe lângă ea în timp ce alerga în zigzag, adăpostindu-se după stânci atunci când putea. Vărul ei probabil că trăgea din gura tunelului care trecea prin

promontoriu. Având timp să ocheascăşi un ajutor priceput care îi reîncărca armele, împuşcăturile lui erau din ce în ce mai precise, iar cele mai multe dintre ele îl vizau pe Michael.

În drumul ei, Catherine se scufunda tot mai mult în apă, şi un val a doborât-o în cele din urmă. S-a prăbuşit în mare cu capul în jos, iar curentul a tras-o la fund. A înghiţit o gură de apă rece şi sărată şi a icnit neajutorată.

Michael a prins-o de braţ şi a tras-o în picioare.

— Încă puţin! Poţi s-o faci.

Susţinută de braţul lui puternic, s-a împleticit spre grotă. Jumătatea de jos a intrării era deja sub apă, iar valurile izbeau arcada de piatră. Dacă asta nu era grota pe care o căutau, cu partea de jos mai ridicată,

erau condamnaţi. Apa le venea până la coapse, iar curenţii erau atât de puternici încât nu s-ar fi putut ţine pe picioare fără ajutorul lui Michael.

Chiar înainte să intre în grotă, un glonţ a ricoşat din arcada de piatră şi a împroşcat apa din spatele ei. Cu ultimele puteri, s-a aplecat şi s-a împleticit în tunel împreună cu Michael, care era chiar în spatele ei. Cel puţin aveau să fie la adăpost de gloanţe. S-a întrebat însă zăpăcită dacă nu cumva urmau să se înece. Aproape că nu-i mai păsa.

Haldoran a înjurat furios când prada lui a dispărut prin gura grotei.

— Pe toţi dracii! N-o să punem mâna pe ei până când nu va veni refluxul. Până atunci va fi trecut de miezul nopţii.

— Stăpâne, dacă nu ieşim de aici, o să fim prinşi şi noi.

— Nu este niciun pericol. Panta din partea asta a coloniei de păsări poate fi urcată. „Ceea ce înseamnă să ne târâm printre papagalii ăia de mare împuţiţi”, s-a gândit el cu amărăciune. Dacă ne întoarcem acum la barcă, plecăm spre Skoal înainte să se dezlănţuie furtuna. Asta îmi va da ocazia să relatez plin de tristeţe că nu am reuşit să dau de urma dragei mele verişoare Catherine. Înnebunită de durere pentru bunicul ei, probabil că s-a rătăcit şi a căzut de pe o stâncă. O adevărată tragedie.

Nefiind interesat de alibiul stăpânului, Doyle şi-a îndreptat degetul gros spre grotă:

— Cu ei cum rămâne?

— Ne întoarcem şi continuăm vânătoarea când se va termina furtuna. Haldoran a aruncat o ultimă privire aprigă locului prin care dispăruse prada sa. O să

aduc ogarii. Chiar dacă vor părăsi grota la reflux, n-o să ajungă departe.

capitolul 36

Lordul plutise atât de mult timp într-o stare incertă, încât acum era greu de crezut că în sfârşit îşi revenise. A clipit de câteva ori ca să-şi limpezească vederea şi apoi şi-a dat seama că întunecimea care persista venea în mare parte de afară şi nu din interior. Poate că era la amurg sau se pregătea o furtună.

Nu a încercat să se mişte. Îi era suficient să se delecteze cu faptul că era încă printre cei vii. Nu se temea de moarte, pentru că astfel ar fi întâlnit-o pe soţia lui şi pe ceilalţi pe care îi pierduse. Dar încă nu era pregătit pentru asta. Nu atunci când erau atât de multe de făcut. Aflase foarte multe lucruri când zăcuse în pat ca un câine. Oamenii

crezuseră că nu auzea, dar el auzea, cel puţin în anumite perioade de timp. Aflase lucruri importante care afectau viitorul insulei. Trădare. Înşelătorie. Numai dacă ar fi putut pune lucrurile cap la cap…

— V-aţi trezit, stăpâne? a rostit o voce tremurătoare.

Era Fitzwilliam, bătrânul lui valet.

— Da, era şi timpul. Lordul şi-a dat seama că gura nu îl asculta întocmai, iar partea dreaptă a feţei îi era puţin amorţită, dar cuvintele ieşeau destul de clare. Nepoata mea este aici?

Privirea lui Fitzwilliam s-a îndreptat în altă parte.

— În această clipă nu e, stăpâne. V-a îngrijit cu cel mai mare devotament, dar a… a trebuit să se odihnească.

— Mincinosule! Seniorul ar fi vrut să-l

repeadă pentru că după cincizeci şi şapte de ani de legătură strânsă Fitzwilliam ar fi trebuit să fie destul de isteţ ca să nu încerce să-şi înşele stăpânul, dar era un efort mult prea mare. Trebuia să-şi păstreze energia pentru treburi mai importante. Clive?

— Lordul Haldoran a rămas la castel de când v-aţi îmbolnăvit, dar a… a ieşit în dimineaţa asta. Nu l-am văzut toată ziua. Să trimit după el la Ragnarok? Ar putea fi acolo.

— Nu! Adu-l pe Davin.

Băiatul ăla avea să ştie ce să facă. Întotdeauna ştia. Cel puţin, în Davin putea avea încredere.

Blestemându-se pentru slăbiciunea lui, lordul s-a cufundat din nou în somn.

Pe primii doisprezece paşi, peştera nu era decât un tunel îngust. Apoi se

deschidea. Catherine şi-a îndreptat spatele cu grijă. Era luminată foarte slab, dar ecoul făcut de valuri sugera un spaţiu vast. Tavanul se arcuia la cel puţin şase metri deasupra capului ei, iar capătul grotei dispărea în beznă. În timp ce ochii i se obişnuiau cu întunericul, a văzut că bazinul cu apă în care stăteau era înconjurat de teren mai înalt. Fluxul nu avea să-i înece.

Tremura tare de frig şi de oboseală, aşa că Michael a prins-o de talie cu un braţ şi a tras-o din apă. S-a poticnit peste el în timp ce urca pe mal cu nisipul scrâşnindu-i sub cizmele ude leoarcă şi apoi s-a prăbuşit în genunchi.

— Te simţi bine, Catherine? a întrebat-o ghemuindu-se lângă ea.

— N-n-am nimic grav.

Ea a profitat de apropiere ca să se

sprijine o clipă de el. Puloverul lui ud avea acel miros pătrunzător, dar plăcut de lână umedă. Spre regretul ei, Michael s-a ridicat repede în picioare şi a spus:

— O să fim în siguranţă aici până la reflux.

— În siguranţă, a repetat ea. Ce cuvânt minunat.

El a privit pereţii înalţi şi plini de umbre.

— E curent, aşa că trebuie să existe pe undeva o sursă de aer proaspăt. Asta înseamnă că putem face focul cu lemne aduse de apă.

Deşi voia să-l ajute să adune lemne, când a încercat să se ridice, corpul ei a refuzat pur şi simplu să o asculte. Se simţea ca un bolnav cu febră şi l-a urmărit în timp ce alegea lemnele şi le aranja pentru foc. Era bine că putuse să ia cutia cu iască şi

amnarul şi că aceasta era un model rezistent la apă.

Şi-a frecat braţele în încercarea zadarnică de a se încălzi. Pescarii purtau pulovere groase ca al ei pentru că lâna păstra căldura chiar şi atunci când era udă, dar corpul ei era prea îngheţat ca să mai aibă căldură de reţinut.

Michael a scăpărat şi a produs o scânteie, apoi a suflat asupra ei pentru a o transforma în flacără. Catherine încerca să-şi adune energia să meargă lângă foc când el a venit şi a ridicat-o în braţe.

— Nu oboseşti niciodată?

— Ba da, dar de obicei nu înainte ca toate treburile importante să fie terminate. A aşezat-o pe nisipul grunjos de lângă foc şi a mai pus lemne, adăugând: Apoi dorm o zi sau două.

Flăcările s-au înălţat şi partea de jos a pereţilor grotei a început să strălucească în culorile delicate ale curcubeului. Ea a rămas cu gura căscată şi a strâns din pleoape, crezând că are halucinaţii. Dar când a deschis ochii, culorile erau tot acolo.

Michael şi-a ridicat privirea şi a scos un fluierat slab de uimire. S-a ridicat vioi şi s-a dus acolo pentru a cerceta mai de aproape.

— Pereţii sunt acoperiţi cu mici creaturi marine care sunt aproape transparente. Când lumina cade asupra lor strălucesc ca nişte mici curcubeie.

— Sper că e de bun augur. Nemaiputând să-şi ascundă cea mai mare dintre temeri, l-a întrebat încordată: Crezi că Haldoran o să-i facă vreun rău lui Amy dacă se întoarce pe Skoal în noaptea asta?

— Nu. Michael s-a întors lângă foc.

Chiar dacă a vorbit serios despre căsătoria cu ea când va împlini doisprezece ani, ar fi nebun s-o molesteze acum. Dacă tu mori, Amy va moşteni Skoal, iar el a văzut-o suficient de mult ca să afle că este o tânără cu o voinţă puternică. Dacă doreşte să aibă parte de cooperarea şi de moştenirea ei, trebuie să-i câştige încrederea. Bănuiala mea este că o va trata ca pe o prinţesă. Lucien o va pune la adăpost cu mult timp înainte de a împlini doisprezece ani.

Părea plauzibil. Catherine s-a rugat ca el să aibă dreptate. Nedorind să ia în calcul alternativă, a privit împrejur, scrutând întunericul.

— Lordul a spus că în grota asta este un izvor natural cald.

— Adevărat? Ar fi bine-venit. O să văd ce găsesc. Michael a luat un lemn aprins de pe

foc şi l-a ridicat deasupra capului, rotindu-l uşor pentru a înteţi flacăra în timp ce se îndepărta. Mi-a plăcut întotdeauna liniştea de sub pământ. Ăsta este unul din motivele pentru care m-a interesat mineritul. Pereţii roşi de apă şi reflexiile de curcubeu fac ca grota asta să pară de pe alt tărâm.

— Din împărăţia lui Hades, bănuiesc, a spus Catherine, mai puţin entuziasmată. Uită-te în spatele tău. De acolo par să se înalţe aburi, cam la jumătatea distanţei până la perete.

Michael s-a dus să cerceteze.

— E un bazin mărişor aici. A îngenuncheat şi a încercat apa. Ahh, minunată. Are temperatura unei băi fierbinţi plăcute. Şi-a atins limba cu degetele. Şi e apă dulce, nu sărată.

Catherine s-a ridicat şi s-a îndreptat

spre bazin, îngenunchind lângă el. Bazinul era aproximativ oval, cam de trei metri şi ceva lungime şi doi metri şi ceva lăţime. Ea a luat apă în palma făcută căuş. Lichidul cald i s-a prelins senzual printre degete.

— Ai să mă crezi prea vulgară dacă mă dezbrac şi mă bag în apă?

— Cred că e ceva foarte raţional. Michael s-a ridicat, în timp ce te încălzeşti, o să văd dacă pot face rost de un peşte pentru cină.

Deşi era clar că el prefera să păstreze distanţa, ea i-a pus o mână ezitantă pe braţ.

— Mai târziu. Probabil că eşti aproape la fel de înfrigurat şi de obosit ca mine. Nu se cade să fii răpus de o pneumonie, aşa că încălzeşte-te tu mai întâi.

Muşchii de sub mâna ei s-au încordat, apoi s-au destins.

— Foarte bine, dar trebuie mai întâi să ne punem hainele la uscat. O să improvizez nişte suporturi. Numai să-ţi laşi lucrurile aici, pe margine.

În timp ce ea îşi dădea jos puloverul, el s-a întors brusc şi s-a îndepărtat. Preţ de o clipă silueta lui s-a profilat în lumina focului, un simbol al puterii şi frumuseţii masculine, cu umeri largi şi trupul zvelt şi musculos. Imaginea a hipnotizat-o. Îl dorea fizic şi emoţional cu o intensitate aproape insuportabilă. Poate că pasiunea avea să mistuie carapacea de gheaţă a lui Michael şi să-i apropie.

Şi-a scos încet şi restul hainelor. Privirea ei a rămas aţintită asupra lui Michael, care culegea bucăţi de lemn contorsionate şi le arunca în nisipul de lângă foc. Se întreba dacă avea curajul să facă ea primul pas.

Probabil că nu, deoarece, după toate aparenţele, reacţia lui avea să fie de respingere. Nicio abordare mai subtilă nu părea să funcţioneze; era prea novice în materie de iubire ca să fie pricepută în arta seducţiei.

A oftat, şi-a desfăcut părul şi a intrat goală în bazinul adânc de un metru şi ceva. Prima senzaţie era de căldură aproape dureroasă, dar pe măsură ce corpul i se încălzea apa devenea mângâietoare ca mătasea. S-a lăsat să plutească. Apa caldă îi învăluia mângâietor sânii şi zona dintre picioare, înviorându-i trupul cu o senzualitate profundă.

Deşi dorinţa nu-i dispăruse, tensiunea scăzuse la un nivel acceptabil. A pufnit de plăcere şi s-a lansat prin bazin cu ajutorul unor lovituri leneşe din picioare. Erau

atâtea lucruri nerostite între ea şi Michael. Poate că mai târziu era posibil să-şi rezolve neînţelegerile dintre ei. În clipa asta, avea să accepte pur şi simplu distanţa impusă de el.

Michael a făcut tot ce i-a stat în putere ca să nu se holbeze la Catherine când a venit să-i ia hainele ude, dar puterile nu l-au ajutat prea mult. Plutind în bazinul întunecat, era la fel de fermecătoare ca o nereidă, cu părul care îi plutea în jur ca un nor subţire.

Tânăra femeie a ajuns la capătul îndepărtat al bazinului şi s-a răsucit agilă ca să se întoarcă. Ochii lui au alunecat peste rotunjimile ei zvelte, de la curba graţioasă a spatelui până la coapsele împlinite şi picioarele lungi şi bine proporţionare. S-a gândit încă o dată la sirena pe care o

desenase Kenneth la Bruxelles, care îi ademenea pe bărbaţi să-i distrugă.

Cu un nod în gât, i-a ridicat cizmele şi celelalte veşminte. După ce le-a stors, le-a întins pe suportul de lemn de lângă foc. Din ele au început să se înalţe uşor aburi.

A zâmbit fără veselie, gândindu-se că şi din el ieşeau aburi. De-abia scăpaseră cu viaţă, şi pericolul era departe de a fi trecut. Şi totuşi nu se putea gândi decât la Catherine. Tânjea după ea mai mult decât după mâncare, băutură sau căldură. Dar totul era atât de încurcat, încât era imposibil s-o ia pur şi simplu în braţe şi să facă dragoste.

Dacă mai avea vreo urmă de raţiune, ar fi trebuit să meargă la pescuit.

Totuşi Catherine avusese dreptate că avea nevoie să se încălzească. Asta însemna

să se stăpânească. Făcuse acest lucru înainte, îl putea face din nou şi acum. Strângând din buze, s-a dezbrăcat şi şi-a agăţat hainele pe suportul improvizat, apoi şi-a desfăcut frânghia care îi iritase torsul.

A traversat grota către bazin. Catherine era în celălalt capăt, întinsă pe spate pe o piatră înclinată, cu ochii închişi şi cu apa până la bărbie. Razele aurii ale flăcărilor îi luminau trăsăturile feţei şi contururile palide ale bustului. A privit extaziat o şuviţă strălucitoare de păr care se unduia sinuos peste umerii şi printre sânii ei minunaţi. Aceştia pluteau, rotunzi şi pârguiţi ca fructul oprit. Mai jos, corpul ei se pierdea în apa întunecoasă, care lăsa să se vadă numai fragmente vagi din mijlocul ei subţire, din coapsele feminine şi din triunghiul negru dintre picioare.

Aproape paralizat, s-a străduit să se uite în altă parte. Când respiraţia i-a revenit la normal, s-a vârât în bazin. Apa caldă era la fel de dulce ca păcatul.

Păcatul era singurul lucru la care se putea gândi în clipa asta.

S-a aşezat pe o piatră care îi permitea să stea cu tot corpul sub apă, cu excepţia capului. Apa caldă era minunată, îi alina vânătăile provocate de loviturile primite.

Ochii lui Catherine s-au deschis leneşi, iar genele ei lungi, dese şi negre au fluturat ridicându-se ca aripile unui corb.

— Este bine că trebuie să plecăm cu următorul reflux, altfel aş fi tentată să-mi petrec restul vieţii bălăcindu-mă aici.

— E ca la izvoarele calde din Bath, a consimţit el. Numai bune pentru un împărat roman.

Ea s-a ridicat din poziţia în care stătea, iar părul i s-a încolăcit şi i s-a agăţat de gâtul zvelt. Apoi s-a aplecat în faţă, a spintecat cu eleganţă apa şi s-a oprit lângă el, la fel de uşor ca o pasăre.

— Vreau să mă uit la rana de pe braţul tău.

— Chiar nu e nimic.

Simţea cu intensitate apropierea ei, aşa că a încercat să se retragă.

Ea l-a apucat ferm de braţ şi l-a întors astfel încât partea de sus a braţului să fie luminată. După ce i-a examinat blând locul cu pricina, a spus:

— Ai dreptate, e doar o zgârietură. Nu va lăsa nici măcar o cicatrice. Degetele ei au coborât pe braţul lui până la semnul neregulat lăsat de una din rănile de la Waterloo. E impresionant că ai supravieţuit

atât fără să fii schilodit pentru totdeauna.

Şi-a trecut degetele peste urma subţire şi tare lăsată de sabia care îl tăiase peste coaste. Cicatricea se arcuia în jos spre vintre, iar atingerea ei i-a declanşat o excitaţie bruscă şi intensă. Michael a încercat din nou să se îndepărteze, sperând că starea lui era ascunsă de apa întunecată.

Mâinile ei s-au aşezat pe mijlocul lui, aşa că nu mai putea să se desprindă fără să folosească forţa.

— Dar ştiu că lupta cu Haldoran şi oamenii lui ţi-a provocat contuzii, a observat ea în timp ce îşi plimba privirea experimentată peste trupul lui. E de mirare că ai fost în stare să te mişti aşa repede când eram hăituiţi pe insulă.

El a simţit cum îi curgea sudoarea pe frunte şi a ştiut că nu era din pricina băii

calde. Când palma ei a început să coboare peste părul ud de pe pieptul lui, a apucat-o de încheietura mâinii drepte.

— Catherine, nu. Sunt doar un om, nicidecum un sfânt, nu mă pot abţine să nu reacţionez când mă atingi.

Tendoanele încheieturii ei au devenit rigide şi starea de spirit dintre ei s-a schimbat, trecând de la camaraderie la dorinţă fizică aprinsă. Şi-a înălţat privirea către a lui, cu ochii mocnind de poftă senzuală.

— Nici eu nu mă simt prea sfântă. De vreme ce pentru noi s-ar putea să nu mai existe un mâine, hai să folosim bine răgazul pe care îl avem.

Mâna ei stângă s-a scufundat sub apă, lipindu-se de vintrele lui, şi a alunecat încet în jos. În cele din urmă s-a strâns în jurul

bărbăţiei încinse, iar el a fost cuprins de flăcări. Stăpânirea lui de sine s-a sfărâmat. A prins-o de mijloc, a ridicat-o de pe picioare şi a purtat-o prin bazin. Apa îi susţinea pe amândoi, conferind fiecărei clipe graţia diafană a unui dans.

A întins-o pe piatra înclinată şi s-a aşezat deasupra, acoperindu-i gura cu a lui. Buzele ei erau umede, fierbinţi şi doritoare. Catherine a scos un sunet răguşit de dorinţă şi mâinile i s-au încolăcit pe gâtul lui. Sărutul a devenit şi mai pătimaş, devorator, ca şi când spaima zilei se transformase în ardoare sexuală pură.

În cele din urmă el s-a desprins, respirând greu. Privirea lui s-a plimbat peste trupul ei încântător de sirenă, pe care mai mult îl bănuia decât îl vedea în lumina difuză. Gâtul ei umed strălucea slab, dar îi

trăda ritmul nebunesc al bătăilor inimii. I-a sărutat locul care pulsa, apoi a coborât cu limba peste pielea ei catifelată şi perfectă. Spatele ei s-a arcuit şi sfârcurile rozalii s-au ivit deasupra apei. El i-a prins unul în gură, iar carnea fragedă s-a întărit instantaneu sub limba lui.

Catherine şi-a desfăcut picioarele şi el şi-a făcut loc între ele, prinzând-o uşor de fese în timp ce îi sugea în continuare sfârcul. Cu jumătatea inferioară a trupului susţinută de apă, ea a început să-şi mişte neobosită picioarele în sus şi în jos, mângâindu-i şoldurile cu partea interioară a coapselor. Apa caldă dădea fiecărei atingeri o senzualitate voluptuoasă.

— Eşti mai frumoasă decât am visat că poate fi o femeie, i-a şoptit el. Şi-a mutat gura pe celălalt sân şi i-a prins sfârcul cu

buzele, smulgându-i un geamăt.

— O, Michael!

Picioarele ei s-au strâns în jurul mijlocului lui, trăgându-l mai aproape până când bărbăţia lui tare s-a lipit cu totul de ea. Şi-a întors pelvisul încercând să-l tragă în ea.

— Dumnezeule! încă nu.

Cu pieptul ridicându-se în sus şi în jos din pricina efortului de a se stăpâni, el s-a tras puţin înapoi şi şi-a sprijinit mâinile lângă umerii ei, pe piatră. Apoi s-a ridicat deasupra ei şi şi-a încordat fesele astfel încât mădularul lui umflat să frece în sus şi în jos pliurile ei de femeie, desăvârşite şi sensibile. Frenetic, înnebunitor. Era o tortură erotică între rai şi iad. Ea se zvârcolea sub mângâierile carnale voluptuoase, abia respirând printre suspine

disperate. Mâinile ei se mişcau convulsiv în sus şi în jos pe braţele lui, alunecând lin peste muşchii uzi.

Atunci când întregul ei corp tremura gata să explodeze, el s-a retras puţin şi a atins-o ca să se orienteze. Sub cârlionţii diafani era fierbinte toată şi deschisă de dorinţă.

A pătruns-o cu o mişcare lentă şi posesivă. L-a învăluit o căldură catifelată, iar plăcerea era aproape insuportabilă. Ea a gemut şi şi-a rotit şoldurile, declanşând o mişcare aprigă şi reciprocă de du-te vino. Apa se tălăzuia în jurul trupurilor lor arzătoare. Apoi ea a ţipat şi unghiile i s-au înfipt adânc în spatele lui.

Contracţiile ei dezordonate l-au făcut şi pe el să-şi dea drumul. A gemut ca şi când toată fiinţa lui interioară s-ar fi scurs

neajutorată în ea. Climaxul a fost mistuitor, sfâşiat de incertitudini.

Pasiunea s-a stins repede, dar în loc de satisfacţie el a simţit o tristeţe dureroasă. Chiar şi acum, când era adânc în ea, nu putea scăpa de ecoul care îl bântuia. „Ea nu este pentru tine”.

capitolul 37

Trupul lui Michael o ţintuise pe Catherine de piatra povârnită, dar greutatea lui era susţinută în cea mai mare parte de apa care-i înconjura. Ea savura apropierea lui şi binecuvântata pace a împlinirii. Ar fi putut să adoarmă ţinându-l în braţe, dar mult prea curând el s-a retras, lăsându-i senzaţia de deşertăciune.

— Nu ştiu dacă a fost înţelept, a spus el răguşit, dar sigur este că a fost plăcut. Preţ de câteva clipe restul lumii nu a existat.

Deşi o sărutase uşor pe tâmplă, a simţit că gândurile lui erau departe. Voia să rămână lipită de el, să-i spună cât de mult îl iubea, dar nu a îndrăznit. Crescuse în armată, aşa că şi-a dat seama că formidabila lui iscusinţă era acum concentrată asupra supravieţuirii. Momentele de ardoare fuseseră o schimbare plăcută, dar să-i abată atenţia cu probleme personale ar însemna să-i pună pe amândoi în pericol. Străduindu-se să păstreze un ton prozaic, a spus:

— Mor de foame. Mi-ar fi plăcut să fi adus vreo câteva din merele acelea.

— Nu glumeam când am vorbit de prins peşte. Probabil că sunt în lacul principal, este legat de mare. O să văd ce găsesc pentru cină. S-a îndreptat, şi şi-a trecut mâna peste faţă, ştergându-şi picăturile de sudoare. Aşteaptă-mă aici, îţi aduc cămaşa

mea s-o pui pe tine. Era aproape uscată.

Ea s-a supus, mulţumită să se lase mângâiată de apă şi să-l urmărească din priviri. Michael a ieşit din lac şi s-a dus la foc, înfăşurându-se iute cu flanela de corp pe care o purtase pe sub cămaşă. Cu alura lui suplă şi puternică, trupul gol, frumos proporţionat, semăna cu cel al unui zeu. Dacă se lua după cicatrice, presupunea că zeul în chestiune ar fi fost Marte. Era încă uluită de faptul că un bărbat atât de înzestrat în arta violentă a războiului putea fi aşa de sensibil.

După ce şi-a pus indispensabilii, s-a întors la bazin cu cămaşa. Ea i-a apucat mâna întinsă şi, cu părere de rău, a ieşit din apă. Acum, după ce se încălzise temeinic şi pe dinăuntru şi pe dinafară, aerul nu i se mai părea rece.

A folosit flanela de corp ca să se şteargă de apă înainte să-şi tragă peste cap cămaşa care-i ajungea până la genunchi. Când a scos capul printre faldurile ample de in a văzut că Michael o urmărea cu o privire întunecată, cu ochii pe jumătate închişi. Stânjenită, s-a întrebat dacă îi părea rău că cedase avansurilor ei îndrăzneţe. Poate că ar fi trebuit mai degrabă să vorbească decât să… facă ce făcuseră. Cu toate acestea, ea nu putea să regrete.

— Cum poţi să prinzi un peşte fără cârlig sau undiţă?

— A venit momentul să folosesc tehnica momelii pe care am deprins-o de la prietenul meu ţigan Nicholas. Tot ce trebuie să faci este să laşi mâna să alunece prin apă, mişcând puţin degetele. Când se apropie un peşte să vadă ce este, îl prinzi.

— Sunt convinsă că este mai greu decât pare, a zâmbit ea.

— Necesită răbdare şi rapiditate, într-adevăr. Dar am mai făcut asta, iar foamea este un stimulent foarte convingător.

S-a îndreptat spre lacul format de flux şi s-a aşezat pe o piatră, apoi a vârât mâna în apă. Ea s-a dus să caute apă de băut, şi se ruga în gând cu ardoare ca el să reuşească. Foarte repede a găsit un izvor care susura picurând prin peretele peşterii, apoi, înainte de a dispărea în nisip, se aduna într-un mic bazin de piatră.

A băut cu sete, după care s-a întors la foc. Şedea lângă flăcări, împletindu-şi părul ud într-o coadă, când Michael a scos un strigăt triumfător. A sărit în picioare şi a venit spre ea, cu un peşte mare şi gras care încă i se zbătea în mâini.

— O să-l curăţ, dacă tu găseşti o modalitate de a-l găti.

Ea s-a gândit o clipă. Nu avea de fapt prea multe posibilităţi.

— Ce-ai zice să-l învelesc în alge şi să-l coc în jar?

— Sună minunat.

Fileurile curăţate s-au copt repede, cu rezultate delicioase. Nici nu s-ar fi putut ca peştele să fie mai proaspăt de-atât, iar sarea din alge pătrunsese prin carnea delicată. Bineînţeles, lui Catherine îi era suficient de foame încât să mănânce cu plăcere chiar şi un pesmet tare ca piatra, din stocurile armatei.

După masă, s-a lăsat pe spate şi şi-a prins genunchii strânşi cu braţele. Profitând de atmosfera relaxată, a întrebat:

— Cum de te-ai hotărât să te întorci pe

Skoal?

El fixa focul cu privirea, iar flăcările care pâlpâiau aruncau o lumină crudă peste trăsăturile lui regulate.

— În principal, datorită fratelui meu.

— Noul duce? s-a mirat ea. Credeam că abia dacă vă vorbiţi.

— Nu ne vorbeam. Fără să-şi ia ochii de la foc, Michael i-a povestit despre călătoria lungă şi istovitoare, despre fratele lui care venise la hanul din Creat Ashburton ca să se împace după o viaţă de conflicte. Exprimarea lui concisă spunea poate mai mult decât intenţionase despre starea lui de spirit disperată de la plecarea de pe insulă. A încheiat spunând: Stephen crede că este la fel de posibil ca tatăl meu să fi fost bătrânul duce sau fratele lui, Roderick, aşa că toată povestea referitoare la

legitimitatea mea ar trebui ignorată. La urma urmelor, nu vom şti niciodată cu certitudine, şi de fapt nu are nicio importanţă.

— Fratele tău pare un om înţelept, a constatat ea. Şi generos. Mă bucur foarte mult.

— A fost ca şi când aş fi întâlnit un străin pe care-l cunoşteam de o viaţă. Michael a scuturat din cap, apoi ş-a ridicat în picioare. Vreau să mai explorez peştera, în timp ce pescuiam am observat acolo o galerie care se ramifică din asta. Se vede doar dacă te uiţi din unghiul potrivit, altfel, din cauza felului în care cade lumina, este aproape invizibilă.

— Pare interesant. Vin cu tine.

Cu torţe noi în mâini, au plecat amândoi să exploreze. Fluxul atinsese punctul

maxim, şi aproape că umpluse galeria îngustă cu apă. Totuşi, aplecându-se foarte mult, nu au fost nevoiţi să înoate, reuşind să înainteze pe fâşia de piatră prin apa nu prea adâncă.

Când tunelul s-a mai lărgit, Michael s-a îndreptat de spate şi a ridicat torţa. Încăperea era mult mai mică decât peştera principală. A aruncat o privire în jur:

— Dumnezeule, am dat peste ascunzătoarea unor contrabandişti.

Când s-a apropiat de el, Catherine a făcut ochii mari. Zeci de butoaie mici erau stivuite pe teren mai înalt.

— Bunicul mi-a spus că în timpul războiului insulele au fost un mediu foarte prielnic pentru contrabandă, dar mă mir că butoaiele acestea au fost lăsate într-o peşteră care este un punct de reper local.

— Cred că poţi să scapi din vedere uşor partea aceasta. Şi pe deasupra, mă îndoiesc că vreun localnic care ar descoperi asta le-ar spune autorităţilor. Majoritatea comunităţilor îşi protejează negustorii de felul acesta. Michael a examinat cele mai apropiate butoiaşe. De obicei mărfurile de contrabandă sunt transferate destul de repede, dar acestea par să fie aici de luni, sau chiar de ani. Poate că ambarcaţiunea contrabandiştilor s-a scufundat, iar încărcătura aceasta aşteaptă, nerevendicată.

— Presupun că este coniac franţuzesc?

— Care valorează o mică avere. A cercetat restul încăperii şi dintr-odată a exclamat:

Ia uite! Aici este ceva mult mai preţios.

Auzind entmisamul din vocea lui,

Catherine s-a întors ca să vadă. I-a tresăltat inima. Trasă pe nisip, şi pe jumătate ascunsă în semiobscuritate, era o barcă cu vâsle, de dimensiuni medii.

— Cerule preamilostiv! Crezi că am putea ajunge pe Skoal cu ea?

— Sper din tot sufletul. Michael a înconjurat lacul ca să o vadă mai bine, iar Catherine venea chiar în urma lui. Vâslele sunt aici, este şi o găleată de tablă pentru scos apa dinăuntru, iar coca pare solidă. Ajută-mă să o duc la apă.

Ea a înfipt torţa în nisip, apoi a tras de copastie din partea opusă celei în care se afla Michael. Barca a alunecat în apă aruncând stropi împrejur.

— Nu pare să aibă vreo spărtură mare, a conchis el. Tocmai am descoperit o cale de a

scăpa de aici.

— Poate lupta o barcă mică aşa cum este asta cu stâncile şi curenţii? a întrebat ea plină de îndoieli, dar dorindu-şi să-l creadă.

— În anumite privinţe, o să fie mai uşor decât cu un vas mai mare. Dar cu siguranţă vom avea şanse mai mari decât dacă am încerca să înotăm. Michael a cercetat tunelul de la intrare. Furtuna va trece până când va veni refluxul şi vom putea ieşi din grotă. Atunci va fi întuneric. Chiar dacă Haldoran ne va aştepta în golf, lucru de care mă îndoiesc, avem şanse bune să scăpăm de el.

— Când crezi că se va dezlănţui furtuna?

— S-a dezlănţuit deja. Acum urlă pe-afară.

— De unde ştii?

— Aşa simt, a zis el ridicând din umeri. E

un soi de nelinişte interioară, asta e tot ce pot să spun. Furtuna a început cam acum o oră. Deşi e foarte puternică, o să treacă repede.

Ea tot nu înţelegea, dar îşi dorea să-l creadă pe cuvânt.

— Ce e sub vâsla de pe partea ta?

Michael a dat vâsla la o parte şi a fluierat surprins.

— O sabie. A ridicat-o cu grijă de pe fundul bărcii, iar lumina torţei s-a reflectat pe lama ei. A fost unsă ca să reziste la umezeală, a constatat el.

A încercat-o. Când şi-a întâlnit războinicul, sabia s-a însufleţit, strălucitoare şi ucigătoare.

Catherine a rostit mulţumiri fierbinţi în minte, gândindu-se încă o dată la zeii războiului şi la arhanghelul care conducea

oştile din ceruri. Călătoria dintre cele două insule avea să fie primejdioasă, dar acum li se oferise o şansă. Dacă cineva putea transforma o şansă în victorie, acela era Michael.

Amy se dusese în bibliotecă să citească, dar când a început furtuna, s-a ghemuit în scaunul de la fereastră să privească. Vântul şi ploaia sălbatică băteau în geamuri. Departe, jos, valurile se izbeau de stâncă, iar stropii zburau în atmosferă şi se amestecau cu picăturile de ploaie.

Deşi ar fi fost mai feminin să-i fie frică de furtună, găsea o anumită satisfacţie în violenţa ei. De zile întregi se tot vântura prin aşa-numitul, în mod ridicol, Ragnarok. Lordul Haldoran îi tot spunea că mama ei era prea ocupată cu îngrijirea seniorului ca să o vadă, dar Amy era din ce în ce mai

nerăbdătoare. O ajutase de ani de zile la îngrijirea bolnavilor. I-ar fi fost un ajutor, nu o povară.

Data următoare când îl va vedea pe lordul Haldoran, avea să insiste să fie dusă la mama ei. Sau poate că n-ar fi trebuit să mai aştepte. El nu prea stătea pe-acasă; nu-l mai văzuse din zorii zilei precedente. A doua zi de dimineaţă, după ce se potolea furtuna, intenţiona să se strecoare afară de una singură. Insula nu era prea mare. Fără îndoială că avea să găsească drumul spre reşedinţa lordului.

Nu trecuse prea mult timp de la luarea acestei hotărâri când uşa bibliotecii s-a deschis şi a intrat lordul Haldoran. Ea a sărit în picioare şi a mers spre el.

— Bună ziua, domnule. A făcut o reverenţă. Pot merge acum să-mi văd

mama? Dacă munceşte atât de mult, va fi bucuroasă să o ajut.

El a clătinat din cap, cu o expresie gravă pe chip.

— Mă tem că am veşti proaste pentru tine, Amy. Te rog să stai jos. A condus-o spre canapea. Trebuie să fii curajoasă, draga mea.

Ea şi-a smucit umărul din strânsoarea lui şi l-a privit fix, paralizată de frică. Erau aproape aceleaşi cuvinte pe care le folosise colonelul regimentului când venise să le aducă vestea morţii tatălui ei.

— Nu, a murmurat. *Nu*.

— Nu ştim sigur, dar se pare că noaptea trecută mama ta s-a hotărât să ia o pauză şi a părăsit camera bolnavului. Probabil că s-a dus să facă o plimbare pe stânci şi… nu s-a mai întors. Am căutat-o pe insulă, dar n-am

găsit-o. Niciun barcagiu nu a dus-o pe continent.

Pe vârful stâncilor erau urme ca şi când cineva ar fi căzut şi a încercat să se agaţe ca să nu cadă de pe marginea lor. Ăsta a fost găsit adus la mal în golful de dedesubt.

— A dat lui Amy un şal ud.

Ea a scâncit de durere. Mama ei îşi cumpărase şalul din Bruxelles. Deşi preţurile erau foarte rezonabile acolo, mama trebuise să fie convinsă să-şi cumpere ceva pentru ea…

— Mama nu poate fi moartă! A însoţit armata toată viaţa ei. Cum putea să cadă de pe o stâncă idioată?

— Era ceaţă şi era foarte obosită, a spus Haldoran blând. A alunecat pe iarba udă, o rafală de vânt… insula poate fi foarte periculoasă pentru nou-veniţi.

— A pus iarăşi mâna pe umăr, făcând-o să îngheţe. Era ceva în neregulă cu felul în care o atingea. Mâna lui era grea şi posesivă. Şi, în ciuda celor spuse de el, fata nu credea că mama ei putea fi atât de proastă încât să cadă de pe o stâncă. Şi-a ridicat privirea spre lordul Haldoran, dorind să protesteze în continuare, apoi şi-a înghiţit vorbele. Dacă ceva era în neregulă, înălţimea Sa era părtaş la asta.

— Haide, draga mea. A încercat să o cuprindă în braţe. Nu trebuie să-ţi faci griji, Amy. Faci parte din familie. Am promis că o să avem întotdeauna grijă de tine.

— Mă duc în camera mea. Vreau… vreau să fiu singură, a bâiguit ea fără a-şi mai putea reţine lacrimile.

— Bineînţeles, a spus el cu aceeaşi voce blândă, îndatoritoare şi *prefăcută*, după

cum şi-a dat Amy seama. Ce tragedie. Mama ta a fost o femeie minunată. Ţine minte doar că voi avea grijă de tine întotdeauna.

Ea a ieşit în fugă din încăpere, purtându-se deliberat mai mult ca un copil de şapte ani decât ca unul de unsprezece, şi nu s-a oprit decât când a ajuns în camera ei, două etaje mai sus. În timp ce fugea, a observat că unul din oamenii înălţimii Sale o urmărea. Erau câţiva, toţi duri şi morocănoşi, şi semănau atât de bine între ei încât ea îi botezase „trolii”. Spre deosebire de soldaţii obişnuiţi pe care îi cunoscuse din armată, trolii erau tăcuţi şi neprietenoşi. Pentru prima dată şi-a dat seama că unul era întotdeauna în apropierea ei. O păzea?

A trântit uşa camerei după ea şi a răsucit cheia, izolându-se de lume. Apoi s-a

aruncat pe pat şi şi-a îngropat faţa în palme în timp ce încerca să-şi înăbuşe suspinele. Când a reuşit, s-a întors pe spate şi a fixat tavanul cu privirea.

Nu pusese niciodată la îndoială cinstea lordului Haldoran. La urma urmei, era prietenul şi vărul mamei ei. Dar nu fusese un prieten chiar atât de apropiat, precum colonelul Kenyon sau căpitanul Wilding. Dacă înălţimea Sa minţise că fusese trimis de mama ei? Mătuşa Anne aproape că refuzase să-i dea voie să plece pentru că înălţimea Sa nu avea un bilet.

Dar de ce s-ar fi deranjat lordul Haldoran să o răpească? Nici măcar nu-i plăceau copiii.

S-a gândit intens. Poate că voia s-o forţeze pe mama ei să se mărite cu el, ca într-o poveste de dragoste încărcată de

mister. În viaţa reală nu se prea întâmpla aşa ceva, dar mama ei era cea mai frumoasă femeie din lume. Bărbaţii începeau adesea să se comporte ciudat în preajma ei.

Oricare ar fi fost motivul, un lucru era clar. Trebuia să scape de acolo, şi asta cât de curând.

Amy s-a ridicat şi s-a dus la fereastră. Rafalele de vânt şi ploaia o zguduiau, iar până la pământ era cale lungă. Totuşi, putea face o frânghie din aşternuturile patului. Din fericire, casa fusese construită într-un stil care cuprindea o mulţime de console pe care s-ar fi putut odihni dacă era necesar. Avea să evadeze când se mai potolea furtuna. Apoi avea să găsească drumul spre casa lordului. Poate că mama ei era acolo.

A închis ochii, încercând să-şi înghită alte lacrimi. „Mamă, te rog să trăieşti!”

capitolul 38

Au părăsit peştera de îndată ce refluxul a coborât suficient cât să treacă barca prin tunelul de intrare. Catherine şi Michael stăteau întinşi în barcă, iar el împingea în bolta colţuroasă ca să o facă să înainteze.

Se frecau de pereţii de piatră cu fiecare val de apă, dar în cele din urmă au ajuns afară, în noaptea de catran.

Când s-a ridicat în şezut, Catherine avea un junghi în ceafă. Se simţea ca un şoarece care iese dintr-o gaură, pândit de o pisică flămândă. Dar nu se auzeau nici strigăte, nici împuşcături; Haldoran şi oamenii lui ori se întorseseră pe Skoal, ori se adăpostiseră pe timpul nopţii.

Aşa cum prevăzuse Michael, furtuna trecuse, dar înainte să pună vâslele în suporturile lor, un val i-a lovit în plin. Au

fost împroşcaţi de şuvoaie de apă care le-au muiat hainele abia uscate. Michael a început să vâslească în grabă până când barca s-a stabilizat şi s-a depărtat de mai.

— Fii foarte atentă, a îndemnat-o el. Golful este plin de stânci.

Catherine a dat din cap că a înţeles şi s-a lăsat în genunchi la prora ca să observe orice pericol din adâncuri. Michael nu putea să vadă ce se petrece în faţă, iar ea era perfect conştientă că îi lipsea acuitatea lui vizuală, mult mai bună pe timp de noapte. Norii mânaţi de vânt acopereau aproape tot cerul, iar ea vedea foarte greu. A scrutat zarea cu ochii mijiţi. Chiar în faţă, spre stânga, era o siluetă lăptoasă, de formă neregulată, ce părea să fie spumă.

— Trage spre dreapta. Cred că pe stânga e un grup de stânci.

— Dreapta, a repetat el. Barca s-a înclinat într-o parte şi vreo şase lovituri de vâslă i-au ferit de o stâncă parţial scufundată.

În faţa lor, apa părea limpede, aşa încât Catherine şi-a luat un scurt răgaz, s-a răsucit şi a scos apa din barcă. Slavă Domnului că braconierii lăsaseră găleata.

Abia ieşiseră din golf în largul oceanului, şi condiţiile s-au înrăutăţit. Furtuna lăsase în urmă valuri uriaşe care izbeau violent mica lor ambarcaţiune. Se întreba înnegurată dacă Michael va reuşi să ţină cursul printre valuri şi curenţi. Urmărirea de pe insula Bône demonstrase că avea un fenomenal simţ al orientării şi că simţea terenul, dar acum erau pe apă, un canal pe care-l traversase doar o singură dată, şi atunci pe lumina zilei. Era posibil să rateze

insula cu uşurinţă şi să se piardă în largul mării.

Şi-a alungat gândurile negre din minte. Tot ce putea să facă era să fie atentă şi să mai scoată apa din barcă, şi Dumnezeu îi era martor, avea să se achite de sarcini foarte bine.

Amy aţipise puţin, lăsând fereastra de la camera ei întredeschisă ca să poată să vedea cum evolua vremea. Liniştea de după furtună a trezit-o. Lăsase o lumânare aprinsă, iar ceasul de pe cămin arăta că era aproape două dimineaţa. Perfect. Desculţă, s-a dus să se uite afară. Încă mai bătea un vânt pătrunzător, dar ploaia se oprise. Nu era nici urmă de mişcare în apropiere de Ragnarok.

S-a dezbrăcat de cămaşa de noapte şi şi-a pus hainele de băiat pe care le purtase în

plimbările lungi din peninsulă. Adusese veşmintele cu ea în caz că s-ar fi dus să se cocoaţe pe stâncile de pe Skoal. Pantalonii trei sferturi îi erau puţin strâmţi; crescuse. Dar avea să se descurce cu ei.

După ce s-a îmbrăcat, a deschis cu grijă uşa şi s-a uitat atentă pe coridor. Aşa cum se aşteptase, unul dintre troli moţăia pe coridor, la doar câţiva metri depărtare. Ca să plece, ar fi trebuit să păşească drept peste el, aşa că era obligată să aleagă fereastra.

A încuiat din nou uşa şi a scos funia pe care o făcuse din cearşafuri. A legat un capăt de piciorul patului, pe celălalt l-a aruncat pe fereastră. Ajungea fix până la pământ.

S-a cocoţat pe pervaz şi a început să coboare. Vântul năvalnic o făcea să se

legene dintr-o parte în cealaltă a zidului rece de granit. Nu-i fusese niciodată teamă de călărit sau de trupele franceze, dar nu-i plăceau deloc înălţimile. Cu hotărâre, a fixat zidul cu privirea în timp ce cobora. Câtă vreme nu se uita în jos, totul avea să fie bine.

La un moment dat însă, cearşaful a început să se rupă. Simţea vibraţiile în palme şi i s-a strâns inima. O cădere de la această înălţime ar fi ucis-o. A privit în jos. Cea mai apropiată consolă era la câţiva metri dedesubt.

Ultimele fire din cearşaf s-au desfăcut cu un pârâit îngrozitor. S-a folosit de toată forţa ei de băieţoi şi a sărit spre consola îngustă, rugându-se să-şi poată ţine echilibrul când ajungea acolo.

Traversarea canalului a fost un coşmar

fără sfârşit. Pe Catherine o dureau braţele de la scos apa din barcă şi îi ardeau ochii de la efortul făcut cât a stat de veghe. Din fericire, norii erau sparţi de un vânt puternic. A apărut luna, care se vedea doar pe jumătate, iar lumina ei rece a dat la iveală o insuliţă spre dreapta. Era prea departe ca să fie un pericol, dar tânăra femeie şi-a sporit vigilenţa. Insuliţele erau deseori înconjurate de mici stânci deosebit de periculoase. Cu colţul ochiului a zărit un vârtej de apă.

— Stânga puternic, *acum*!

Michael s-a conformat, dar nu suficient de rapid ca să evite să se frece de stânca ascuţită. Ambarcaţiunea s-a zgâlţâit şi s-a aplecat spre stânga. Un val s-a spart chiar peste barcă, udându-i leoarcă pe amândoi. Catherine a clipit ca să-şi scoată apa din

ochi.

— Acum dreapta!

După câteva minute de vâslit au ieşit din zona periculoasă. După aceea, Catherine a tot scos apa până n-a mai rămas prea multă în barcă.

— Ai idee cât de aproape suntem de Skoal? a vrut ea să ştie.

Michael s-a oprit, lăsând vâslele să plutească. În momentele de dinainte ca norii să învăluie din nou luna, ea văzuse cum umerii lui laţi se încovoiau de oboseală. A răspuns:

— Cred că nu suntem departe. Ascultă.

Şi-a ascuţit auzul. Prin zgomotele nopţii se distingea un ecou puternic.

— Brizanţi în faţă.

— Bine. Michael a început să vâslească din nou. Dacă am judecat corect, vom

atinge uscatul pe insula mică, nu departe de casa lui Haldoran.

Ea s-a întors din nou la prora, mijindu-şi ochii în întuneric:

— Cum naiba poţi să-ţi dai seama?

— Am moştenit instinctul de porumbel călător. Un talent util pentru un soldat.

— Inima îmi spune să mă duc după Amy imediat, dar raţiunea mă îndeamnă să mergem la castel după ajutor, a meditat Catherine cu glas tare.

— Poate. Dar s-ar putea să ne ia timp să convingem pe cineva că Haldoran este un ticălos. Vocea i-a devenit sumbră. Totodată, va fi mai în siguranţă dacă vom reuşi să o luăm de acolo printr-o incursiune secretă decât în urma unei lupte decisive.

Avea dreptate; Catherine nu-şi făcea iluzii că abominabilul ei văr nu avea s-o

vatăme pe Amy dinjpură răutate dacă se confrunta cu spectrul înfrângerii. Îşi înghiţi anevoie nodul din gât.

— Înainte spre Ragnarok!

Lordul s-a trezit mai uşor de această dată. Era încă întuneric, dar pe cer se zăreau primele semne ale zorilor. A întors capul. Davin Penrose stătea lângă pat, cu chipul tensionat de nelinişte.

— C... cât a trecut de când am trimis după tine? a murmurat bătrânul.

Peste chipul lui Davin a trecut un surâs de uşurare:

— Am primit mesajul aseară, cam acum opt ore.

În regulă. Lordul se temea să nu fi trecut zile de când dormea.

— Catherine?

— A dispărut, a spus intendentul grav.

Am scotocit insula, dar nici urmă de ea. V-a îngrijit zi şi noapte. Cel mai probabil s-a dus să se plimbe acum două seri şi a căzut de pe o stâncă.

— Nu! Conştient că puterile îi erau limitate, seniorul şi-a ales vorbele cu grijă. Clive a răpit-o pe fiică-sa şi a şantajat-o pe Catherine ca s-o convingă să-l alunge pe aşa-zisul ei soţ.

— Aşa-zisul? s-a mirat Davin.

— Adevăratul ei soţ a murit. Acesta este un prieten sau un iubit sau ceva de felul ăsta, a spus lordul nerăbdător. Omul s-a întors să o vadă pe Catherine. Clive i-a găsit împreună şi i-a capturat. Planul lui era să-i ducă pe insula Bône şi să-i vâneze ca pe nişte şobolani.

— Sfinte Dumnezeule! Chipul lui Davin era alb ca varul. Ieri mi s-a părut, o dată sau

de două ori, că aud împuşcături venind dinspre Bône.

Lordul a închis ochii încercând să-şi controleze valul neaşteptat de emoţie. Era posibil să fie prea târziu. Catherine îl decepţionase, dar… ajunsese să ţină la ea.

— Cum aţi aflat toate astea? a vrut intendentul să ştie.

— Toată lumea vorbea în faţa mea ca şi când eram deja mort. Seniorul a inspirat adânc, străduindu-se să-şi aleagă vorbele cu grijă: Clive o ţine prizonieră la Ragnorak pe fiica lui Catherine. Ia câţiva oameni din miliţie şi du-te să o scoţi de-acolo. Nu ştiu dacă este şi Clive acolo, dar să fiţi înarmaţi. Este nebun şi periculos. După ce luaţi copilul, traversaţi pe Bône şi vedeţi dacă… Catherine şi bărbatul acela mai sunt în viaţă. Dacă ea nu mai este… Vocea i s-a

stins.

Davin a acceptat povestea aceasta nemaiauzită fără o vorbă. Ridicându-se în picioare, a spus:

— Plec de îndată ce pot să adun şase oameni. Mai întâi spre Ragnarok, apoi spre Bône.

— Nu te încrede în Clive.

— Niciodată nu am făcut-o.

Intendentul s-a răsucit încet pe călcâie şi a ieşit din încăpere.

Lordul a închis ochii şi a făcut eforturi să nu plângă. Era un om bătrân. De acum ar fi trebuit să se deprindă cu pierderile.

Pe Skoal nu se vedea nici măcar o singură lumină, dar asta nu era surprinzător la acea oră din noapte. Se apropiau de insulă, şi Catherine şi-a dublat atenţia, ştiind că această ultimă porţiune era cea

mai riscantă.

Curenţii au devenit mai puternici, învârtejind barca înainte şi-napoi. Michael gâfâia istovit în efortul de a menţine direcţia. Zgomotul brizanţilor era tot mai intens, şi simţea vibraţiile în tot corpul. În faţa lor se desluşea silueta unei insuliţe.

Catherine l-a avertizat, şi el a reuşit să redreseze barca, însă un curent îngrozitor a smuls-o, împingând-o către o stâncă ţuguiată. A strigat din nou să-l prevină. Creasta de piatră se zărea ameninţător deasupra lor, aproape cât să-i atingă. Într-o clipită, Michael a tras barca dincolo de obstacolul mortal.

Luna a ieşit din nou de după nori, luminându-le calea.

— Suntem la numai vreo două sute de metri distanţă, a raportat ea. După

zgomotul brizanţilor, este o plajă, dar nu văd stânci.

— În regulă, a spus el cu răsuflarea tăiată. Aşa arată malul în partea sudică a insulei mici.

Valurile au prins barca şi au împins-o spre uscat. Erau destul de aproape ca să vadă dunga palidă, unduitoare a valurilor care se spărgeau. Catherine şi-a încleştat mâinile de copastie, înspăimântată de viteza cu care zburau spre ţărm. O părticică din ea îi spunea că nu vor supravieţui acestei aventuri înfricoşătoare, în vreme ce alta îi şoptea că Michael putea să facă *orice*. În rest era concentrată să depisteze obstacolele.

A văzut prea târziu stânca ameninţătoare, chiar aproape de suprafaţă.

— Ai grijă, la dreapta!

În timp ce Michael încerca să îndrepte barca, o vâslă s-a izbit de stâncă zdrobindu-se. A ţipat:

— Ţine-te bine!

Scăpată de sub control, barca s-a răsucit, s-a înclinat şi s-a izbit de o altă stâncă. Impactul aproape că a aruncat-o pe Catherine afară. Apa a năvălit prin scândurile găurite.

Dar se mişcau prea repede ca să se scufunde. Un val uriaş i-a ridicat în aer cu o smucitură care i-a întors lui Catherine stomacul pe dos. Barca părea să rămână suspendată la nesfârşit. În cele din urmă, valul i-a azvârlit pe mal. Barca s-a răsturnat, iar Catherine a fost aruncată afară, însă un curent submarin violent a tras-o înapoi spre mare, rostogolind-o neobosit pe fundul apei. Neputincioasă, se îneca, fără să se poată

elibera…

În cele din urmă Michael a apucat-o şi a săltat-o în picioare:

— Ridică-te! Aproape am ajuns!

Valurile se opinteau să-i tragă la fund, dar el o ţinea dreaptă, şi strânsoarea lui era singurul lucru cert într-o lume tumultuoasă. Ultima porţiune părea interminabilă, un povârniş de piatră înşelător, cu alge şi valuri formidabile. Apoi, deodată s-au găsit dincolo de atingerea apei. Au mai mers împleticit vreo zece paşi, după care s-au prăbuşit la pământ, ţinându-se strâns unul de altul. Catherine avea senzaţia că plămânii aveau să-i explodeze din cauză că respira atât de greu.

— Eşti bine? a murmurat el.

Tânăra femeie a făcut un inventar al loviturilor şi durerilor:

— Câteva vânătăi şi o dorinţă fierbinte de a nu mai urca vreodată pe o barcă.

— Curajoasa Catherine, a chicotit el abia răsuflând.

— Nu, l-a contrazis ea ferm. Laşa, istovita Catherine.

— Nu trebuie decât să mai mergem un pic.

S-a desprins din îmbrăţişare cu regret. Atingerea lui făcea ca totul să pară posibil.

După ce s-au ridicat, a băgat de seamă că Michael reuşise să păstreze sabia şi colacul de frânghie ale contrabandistului. Uimitor.

— Recunoşti locul unde ne aflăm?

— Cred că Ragnarok este la mai puţin de opt sute de metri distanţă. Şi-a scos puloverul şi l-a stors de apă, după care a stors atât cât a putut şi celelalte veşminte.

Nu ne va lua prea mult timp să urcăm colina şi să ajungem acolo.

— Şi după aceea? a întrebat Catherine în timp ce-şi storcea şi ea jacheta.

Michael a zâmbit, iar dinţii lui au strălucit în întuneric albi, ca de lup:

— După aceea, draga mea, îl vom învinge pe balaur chiar în bârlogul lui.

Lui Davin i-a luat timp să adune o mână dintre cei mai buni membri ai miliţiilor de pe insulă. I-a convocat la grajdurile castelului, unde le-a dat puşti şi le-a explicat situaţia pe scurt. Vorbele lui au fost primite calm, cu semne afirmative din cap. După toate aparenţele, nimeni nu se îndoia că Haldoran era un ticălos. Pe de altă parte, Catherine şi soţul ei – sau cine o fi fost el – le făcuseră o impresie bună insularilor.

Bărbaţii înhămau caii la o căruţă când la

grajduri a apărut agale un străin bine îmbrăcat. Davin a ridicat făclia şi l-a scrutat atent:

— Cine dracu’ eşti?

— O dimineaţă bună şi vouă, a replicat nou-venitul ridicând din sprâncene. Omul era înalt şi şaten, cu o voceóla fel de elegantă ca şi veşmintele.

— Îmi pare rău, nu am intenţionat să fiu nepoliticos, a spus Davin, dar suntem pe punctul de a pleca. Avem nişte probleme.

— Dacă sunt probleme, atunci fratele meu mai mic se află chiar în miezul lor, a oftat străinul. Ce s-a mai întâmplat?

Frate? Davin l-a privit cu ochii îngustaţi şi şi-a dat seama că între el şi bărbatul care fusese cunoscut drept soţul lui Catherine Melbourne exista o asemănare notabilă. A decis să răspundă cu o altă întrebare:

— Cine eşti şi ce faci aici la ora asta?

— Numele meu este Ashburton şi am ajuns pe insulă aseară. Cred că fratele meu se află în vizită aici. Fiindcă îl cunosc pe lord, m-am decis să trec pe la el, a replicat gentlemanul destul de vag. Din cauza furtunii am sosit atât de târziu, încât barcagiul care m-a adus mi-a sugerat să rămân la el acasă. M-am trezit devreme şi m-am hotărât să fac o plimbare.

— Dacă zici dumneata… a mormăit Davin.

Privirea lui Ashburton s-a îndreptat spre căruţă.

— Aveţi nevoie de ajutor în expediţia asta a voastră? întâmplător am asupra mea pistolul cu care călătoresc.

Ashburton părea zdravăn, şi dacă era fratele presupusului soţ al lui Catherine,

avea dreptul să vină cu ei.

— Urcă-te în căruţă. Îţi povestesc puţinul pe care-l ştiu în drum spre Ragnarok.

— Amurgul zeilor? a tresărit Ashburton.

— Sincer, sper că nu.

Căruţa cu micul grup se hurduca în viteză spre insula mică, iar Davin nădăjduia că numele nu se va dovedi profetic.

În ciuda oboselii, Catherine aproape că alerga când s-au apropiat de Ragnarok. Soarele răsărea devreme în acest anotimp, iar cerul se lumina deja spre est.

Mai prudent, Michael o mai reţinea, asigurându-se că foloseau orice posibilitate ca să se ascundă. Când s-au apropiat de casă, a spus încetişor:

— Haldoran ţi-a lăsat de înţeles unde o ţine pe Amy?

— A zis că este într-una din cele mai bune camere de oaspeţi, cu o privelişte frumoasă spre mare.

— Atunci ne ducem pe partea cu oceanul, poate descoperim unde ar putea să fie.

Au dat ocol casei pe furiş. Deşi cerul se mai luminase, umbrele erau încă pregnante. Catherine a scrutat ferestrele, întrebându-se dacă instinctul matern putea reuşi acolo unde privirea dădea greş. Pe zidul casei flutura ceva lung şi deschis la culoare.

— Spune-mi, reuşeşti să-ţi dai seama ce este chestia aceea albicioasă?

Michael s-a uitat într-acolo şi a înlemnit.

— Pare o frânghie făcută din cearşafuri. Şi dedesubt… Dumnezeule, cred că silueta aceea întunecată este Amy, ghemuită pe un pervaz.

Catherine, simţind că i se tăiase respiraţia, s-a desprins de Michael şi a fugit spre casă. La baza zidului a strigat cu voce tremurătoare:

— Amy, tu eşti?

— Mama! Silueta întunecată s-a clătinat. Preţ de o clipă înfricoşătoare, Catherine a crezut că fiica ei avea să cadă, însă apoi s-a sprijinit iar de zid. Am… am rămas agăţată aici.

Michael a venit lângă Catherine să le mustre:

— Vorbiţi încet! A continuat cu blândeţe: Sunt colonelul Kenyon, Amy. Eşti nevătămată?

— Da, domnule. Am încercat să evadez.

— Ce fetiţă curajoasă! Rămâi unde eşti, şi vin să te iau.

— Cum o să faci asta? a întrebat

Catherine cu un nod în gât.

— O să mă sui în copacul acela din colţ, a explicat el în timp ce desfăcea frânghia. De acolo, o să arunc un laţ peste chestia aia de piatră de sub acoperiş şi apoi o să mă balansez până la pervazul unde este Amy. După care o să coborâm împreună.

Şi-a desprins sabia şi a pus-o pe pământ.

Ea se uita ţintă în sus, abia reuşind să o distingă pe Amy, şi cu atât mai puţin „chestia de piatră”. Era îngrozitor să o aibă pe Amy atât de aproape, dar într-un pericol aşa de mare. A spus cu voce sugrumată:

— Ai grijă.

— Întotdeauna am, a asigurat-o el atingând-o fugitiv pe umăr, după care s-a îndreptat spre copac şi a început să se caţăre.

Catherine o urmărea pe fiica ei, dar era

aşa de speriată, că abia putea să respire. Chiar dacă Michael făcuse să pară că salvarea avea să fie uşoară, ştia cât este de periculos. S-ar fi putut să se rupă frânghia, chestia de piatră ar fi putut să cadă, ar fi putut să-i vadă cineva.

Cele două persoane pe care le iubea cel mai mult erau în primejdie, şi tot ce putea ea să facă era să se roage.

Un strigăt bizar l-a sculat pe Haldoran din somn. Nu era un pescăruş sau vreo altă specie din fauna insulei. S-a dat jos din pat şi s-a dus la fereastră. Se iveau zorile. Era timpul să se trezească, să ia micul dejun şi să se întoarcă pe Bône. Abia aştepta o nouă zi de vânătoare.

Cu colţul ochiului a observat o mişcare, şi s-a întors să se uite mai bine. Ce naiba?

O siluetă întunecată se legăna

imprudent pe zid, oprită cam la jumătatea distanţei până la sol. *Kenyon*! Iar aceea de jos era Catherine, cu chipul oval şi palid privind în sus. Pe toţi dracii! Nu numai că scăpaseră cumva de pe Bône, dar avuseseră îndrăzneala să vină la Ragnarok.

Lumina care creştea încet i-a permis să descopere că mai era încă o siluetă scundă lângă Kenyon. Amy. Se părea că puştoaica încercase să evadeze. Era la fel de nedemnă de încredere ca şi maică-sa. Acum trebuia să se debaraseze şi de ea.

S-a răsucit rapid şi a tras de şnurul soneriei. Era deja pe jumătate îmbrăcat când şi-a făcut apariţia Doyle, somnoros.

— Scoală-i pe ceilalţi, pune-i să se îmbrace şi să-şi aducă armele în holul din faţă acum! a ordonat el răstit. E timpul să plecăm la vânătoare.

După ce a aterizat pe pervaz lângă Amy, Michael a întrebat-o pe un ton absolut firesc:

— Ce s-a întâmplat?

— Am făcut o frânghie din cearşafuri, dar s-a rupt, a povestit ea ştergându-se cu dosul palmei pe faţa murdară. Am reuşit să sar pe pervazul ăsta, dar n-am mai putut să mă duc nici în sus, nici în jos.

— Stai de mult aici?

— De-o veşnicie! Vocea i-a tremurat. Aseară lordul Haldoran mi-a spus că mama a murit, aşa că am hotărât că trebuie să evadez ca să aflu dacă ăsta e adevărul.

„Nemernicul!” Michael a mormăit o înjurătură pe care nu ar fi trebuit să o folosească în prezenţa unui copil. Probabil că Haldoran era în casă, şi asta făcea ca situaţia lor să fie şi mai primejdioasă.

Ascunzându-şi îngrijorarea, a spus calm:

— După cum vezi, a minţit.

— Aş putea să-l omor pentru ce-a spus!

În glasul ei nu era nimic copilăresc.

— O să fac tot posibilul să-l omor eu pentru tine.

În timp ce el încerca frânghia, l-a întrebat:

— De ce eşti cu mama?

Michael s-a hotărât rapid să-i spună o versiune prescurtată a adevărului.

— Mama ta avea emoţii în legătură cu vizita pe Skoal. Şi cum suntem prieteni, m-a rugat să vin cu ea. Cum Amy a acceptat spusele fără comentarii, el a continuat: Cel mai simplu este să te iau în cârcă. O să fie cam înfricoşător. Poţi s-o faci?

— Fac orice, ca să ajungem jos! a strigat ea cu mult entuziasm.

Michael a zâmbit şi s-a lăsat pe vine ca ea să se poată urca. Deşi trupul zvelt îi era rece ca gheaţa, s-a prins strâns cu mâinile şi picioarele de el.

— Gata?

— Da, domnule.

S-a desprins de pervaz, cu Amy care se ţinea strâns ca o maimuţă în spinarea lui. Vântul îi biciuia, făcând frânghia să se balanseze, iar greutatea lui Amy îl dezechilibra grozav. Coborârea lentă s-a transformat într-un test de forţă brută, resursă care era în primejdie să se sfârşească după zile întregi de eforturi practic neîncetate. Întâi o mână, apoi cealaltă. Lin până la capăt, ca să n-o izbească pe fată de zid. Când a pus piciorul pe pământ, palmele îi erau carne vie, iar braţele îi tremurau de efort.

— Mami!

Amy a sărit pe sol şi s-a repezit în braţele lui Catherine, care plângea. Michael s-a sprijinit de zid şi a respirat adânc, sacadat, urmărindu-le cum se îmbrăţişau. Cum ar fi fost oare să trăiască şi el o asemenea dragoste reciprocă plină de tandreţe? Spera că Amy îşi dădea seama cât de norocoasă era. Aşa se părea.

— E timpul să pornim, le-a anunţat el recuperându-şi sabia. Haldoran este aici, aşa că trebuie să plecăm fără să fim văzuţi.

— Am înţeles, să trăiţi, domnule colonel!

Cu un zâmbet larg pe faţă, Amy s-a întors spre el, ţinându-şi mama de mână. Chipul lui Catherine strălucea.

În timp ce se îndepărta de casă cu cele două protejate, până şi Michael a cutezat să se simtă încrezător. Încă vreo câteva

minute, şi aveau să fie în siguranţă. Doar câteva minute...

capitolul 39

Deşi răsărea soarele şi obiectele se vedeau limpede, Michael nu a încercat să-i ţină ascunşi pe cei din micul său grup. Viteza era mai importantă decât camuflajul. După ce traversau Gâtul spre insula mare, puteau să se facă nevăzuţi în tufişurile sărăcăcioase, dar până atunci erau vulnerabili. Avea sabia în mână, dar spera să nu fie nevoie de ea.

Când zgomotul valurilor care se spărgeau le-a dat de veste că sunt aproape de Gât, a spus:

— Amy, pe aici ai venit când Haldoran te-a adus la el acasă?

— Gâtul, s-a strâmbat fata. Este îngust şi înfricoşător. Mă bucur că este lumină

suficientă ca să vedem drumul.

— Atunci ştii că trebuie să fii atentă.

— O să fiu. A strâns mai tare mâna mamei. Nu-mi plac înălţimile.

— Mă tem că nici mie, scumpa mea, a râs Catherine amuzată.

— Atunci e un noroc că nu vei traversa, a spus tărăgănat o voce indolentă. Brusc, în tufişurile de o parte şi de cealaltă a potecii s-a produs mişcare. Cinci bărbaţi au ieşit în drum, grozăvindu-se cu încrederea unor bătăuşi bine înarmaţi. Haldoran şi Doyle erau pe partea stângă, pe când ceilalţi trei puşcăriaşi se postaseră exact în faţa fugarilor, barându-le drumul spre Gât.

Conştient că nu avea decât o clipă ca să acţioneze, Michael s-a năpustit asupra puşcăriaşilor din faţa lui. Prima lui lovitură de sabie a retezat mâna în care ţinea arma

bărbatul căruia îi rupsese falca în lupta de mai devreme. Fără să se oprească, s-a răsucit rapid şi l-a înjunghiat pe cel de-al doilea bandit în umăr. În timp ce individul se retrăgea împleticindu-se, Michael şi-a tras sabia cu o mişcare bruscă şi a sărit asupra celui de-al treilea, înfigându-i ticălosului lama adânc în coapsă. Victima s-a prăbuşit la pământ cu un urlet, iar Michael a strigat:

— Fugiţi!

Catherine şi Amy s-au năpustit prin breşa pe care o crease el, luând-o la fugă pe istm. Fără să piardă o secundă uitându-se după ele, s-a întors să-şi înfrunte adversarii.

Primii trei bărbaţi nu-şi reveniseră încă, dar Doyle pusese deja puşca la ochi, cu o privire ucigătoare. Când arma a bubuit, Haldoran a lovit ţeava cu latul sabiei, iar

glonţul a fost deviat în pământ, fără să rănească pe cineva.

— Nu-l omorî! a strigat răstit. Vreau s-o fac chiar eu. A înaintat cu pas ţanţoş, cu sabia ridicată, pregătită. Lumina dimineţii timpurii strălucea pe splendida armă sarazină pe care o mai mânuise o dată în duelul cu Michael. De data asta ai câştigat tu un punct, Kenyon. Ai atacat la fel de rapid ca atunci când te-am prins cu Catherine în dormitorul lordului. Ar fi trebuit să-mi amintesc tactica.

— Dacă n-ai fi un amator, ţi-ai fi amintit.

Michael se retrăsese pe istm, urmărindu-l pe celălalt bărbat cu ochi de vultur. Ochii dădeau semnalul şi direcţia unui atac. Haldoran l-a ţintuit ameninţător cu privirea:

— Mi-ar plăcea să nu mă grăbesc, dar o

să fiu nevoit să te ucid repede, ca să le putem prinde pe Catherine şi pe odrasla ei.

— Va trebui să treci prin mine ca să pui mâna pe ele, a spus Michael calm. S-ar putea să fie mai greu decât îţi imaginezi.

— Zău? Cu pas uşor şi cu privirea aprigă, Haldoran a pus piciorul pe istm. Te-am mai învins o dată şi nu erai vlăguit atunci. Ştiu al dracului de bine că mă întărâtai când ai susţinut după aceea că m-ai lăsat să câştig. De data aceasta, nu se va mai pune problema victoriei mele.

S-a avântat cu o viteză fulgerătoare.

Avertizat de sclipirea scurtă din privirea adversarului său, Michael a parat. Oboseala îi încetinise reflexele, şi de-abia a reuşit să evite lovitura la timp.

Haldoran a reacţionat cu o serie de atacuri brutale şi puternice. În lumina

soarelui care se ridica, sabia a strălucit roşu-sângeriu atunci când a fandat, mai să străpungă apărarea adversarului său. În timp ce Michael se retrăgea, Haldoran a şuierat batjocoritor:

— Asta nu prea arată a sabie. Unde-ai găsit-o?

— În peştera unor contrabandişti. Este o armă obişnuită de marinar, a replicat Michael gâfâind. Un soldat adevărat nu are nevoie de arme sofisticate.

Haldoran a lovit din nou. Celălalt a respins lovitura, ajutat fiind de o rafală de vânt care l-a dezechilibrat pe adversarul lui pentru o clipă. Michael a profitat de acest scurt răgaz ca să se uite peste umăr. Catherine şi Amy dispăruseră. Profund uşurat, şi-a îndreptat din nou atenţia asupra duşmanului său.

Extenuarea îi amorţise spiritul, viteza de reacţie, până şi dorinţa de a supravieţui. Nu-i rămăseseră decât calităţile lui intrinseci, indestructibile, oţelite la cea mai dură şcoală. Antrenamentele nesfârşite şi mai multe ambuscade şi bătălii decât îşi amintea îl învăţaseră să lovească, să pareze, să fandeze chiar şi atunci când sabia i se părea prea greu de ridicat, iar muşchii îi tremurau de încordare.

S-au luptat într-o tăcere înverşunată, iar sunetul săbiilor străpungea mugetul înspăimântător al valurilor şi strigătele sporadice ale pescăruşilor. Amândoi asudau de acum. Deşi era mereu pe punctul de a da o lovitură fatală, Haldoran nu a izbutit niciodată. Cu braţul obosit şi cu picioarele de plumb, Michael reuşea întotdeauna să pareze cumva şi să se retragă înainte ca

celălalt să poată lovi. Găsea o palidă satisfacţie în micile lui succese. Nu avea să câştige lupta asta. Chiar dacă prin cine ştie ce minune îl învingea pe Haldoran, avea să fie împuşcat de bandiţii care asistau. Dar fiecare clipă de calvar le oferea lui Catherine şi Amy mai mult timp să scape.

Când a mai făcut un pas împleticit înapoi, Haldoran a mârâit:

— Rămâi în picioare, dracu’ să te ia! Luptă ca un gentleman, dacă ştii cum se face.

Michael a făcut un efort uriaş ca să-i răspundă.

— Tot ce pot face este să lupt ca un soldat: să înving.

Scos din fire, Haldoran a fandat. Vârful ascuţit ca briciul al sabiei sarazine l-a zgâriat pe Michael pe braţ, pătrunzând prin

puloverul gros în căutarea unui punct vital. Michael s-a retras în grabă – şi călcâiul lui drept s-a dus în gol. Ajunseseră în partea cea mai îngustă a Gâtului, şi dacă ar mai fi făcut un pas i-ar fi fost fatal.

S-a răsucit spre stânga, ca un acrobat. Mişcarea l-a salvat de la căderea pe stânci, dar în cele din urmă s-a prăbuşit pe marginea prăpastiei.

— Spune-ţi rugăciunea, Kenyon, a rânjit Haldoran cu o satisfacţie plină de cruzime, ţintindu-i gâtul cu sabia.

Michael abia dacă a avut timp să ridice arma şi să pareze lovitura adversarului său. Spada sarazină a izbit sabia de marinar cu un scrâşnet răsunător, frângând metalul mai slab. Lama a zburat învârtindu-se, iar el a rămas doar cu mânerul şi cu un ciot de oţel îndoit.

Mintea lui acceptase că a sosit sfârşitul, dar trupul lui antrenat era incapabil să se predea. Cu mâna stângă a înşfăcat un pumn de pietricele şi le-a aruncat în faţa duşmanului său. Haldoran a înjurat şi s-a dat înapoi, frecându-se cu mâna la ochi. În acest timp, Michael a făcut o mişcare de rotaţie cu piciorul stâng şi l-a pocnit violent pe celălalt în gleznă.

Haldoran a căzut pe o parte. Michael s-a ridicat în genunchi şi a lovit mâna în care acesta ţinea sabia cu ciotul extrem de ascuţit al propriei lui arme, tăindu-i tendoanele. Haldoran a urlat, scăpându-şi spada pe jos. Pentru prima oară, chipul lui trăda teama. Cu un răcnet animalic, l-a lovit pe Michael cu piciorul în mână, azvârlindu-i ciotul de sabie cât colo, apoi a făcut un salt înainte şi cu mâna sănătoasă l-a apucat de

gât.

Au început o luptă aprigă, rostogolindu-se înainte şi înapoi pe marginea prăpastiei. Dar echilibrul de forţe se schimbase. Pe Michael l-a cuprins brusc o putere smintită, care l-a transportat dincolo de oboseală şi teamă, într-un loc unde numai acţiunea conta. Neînduplecat, l-a împins pe Haldoran înapoi spre stâncă.

În timp ce trupurile lor încleştate se clătinau pe buza prăpastiei, Michael şi-a privit duşmanul fix în ochi şi i-a văzut teama crescândă. A rostit printre dinţi „Amator”, după care s-a desprins cu o smucitură violentă care l-a propulsat pe celălalt spre marginea prăpastiei.

Haldoran s-a agăţat de adversarul său ca să-l ajute sau ca să-l tragă şi pe el spre moarte, dar Michael l-a pocnit cu muchia

palmei peste încheietura mâinii. Haldoran a plonjat în gol, însă degetele lui încă încercau cu disperare să se agaţe de ceva. A urlat întruna până jos, iar spaima din glasul lui a reverberat peste stânci şi coline până când sunetul s-a stins odată cu sfârşitul groaznic.

Într-un anume fel, era o victorie. Dar când a ridicat capul şi a văzut ţevile armelor îndreptate spre el, Michael a ştiut că în cele din urmă îi venise sfârşitul.

Cel puţin murea pentru o cauză nobilă. „Să ai o viaţă lungă şi frumoasă, Catherine”.

Când au ajuns la celălalt capăt al istmului, Catherine şi fiica ei s-au adăpostit în tufăriş. Au căzut în genunchi, încercând să-şi recapete suflul, iar Catherine a dat cu grijă crengile la o parte ca să vadă ce se întâmpla. Nu se mai auziseră focuri de

armă. Era un semn bun, sau însemna că Michael a fost învins?

Şi-a ţinut răsuflarea când a văzut cum Haldoran se avânta spre Michael cu o sabie. Când Michael a parat lovitura, Amy a întrebat:

— Colonelul Kenyon o să câştige?

— Nu ştiu. Este un luptător extraordinar, dar de zile întregi realizează fapte supraomeneşti. Este epuizat, în timp ce Haldoran e odihnit.

Catherine s-a înfiorat când sabia vărului ei s-a îndreptat cu viteză spre abdomenul lui Michael. Acesta a evitat lovitura la mustaţă şi a făcut un pas înapoi. Cei doi duelişti erau la jumătatea istmului, iar doi din oamenii lui Haldoran înaintau din spate, la o distanţă sigură, cu armele pregătite.

Cu lacrimile curgându-i pe faţă, a

murmurat:

— Acum trebuie să plecăm. Când lupta se va termina, oamenii lui Haldoran vor veni după noi, indiferent cine câştigă.

— Eu le spun troli. Sunt îngrozitori. Amy s-a strâmbat dezgustată. Nu putem să-l abandonăm pe colonelul Kenyon, mamă.

— Trebuie, scumpa mea, altminteri sacrificiul lui va fi în zadar.

— Nu plec, a replicat Amy sec. Ştii ce bună sunt la aruncat cu diverse obiecte. Cred că pot să-i lovesc pe troli de-aici.

Catherine s-a uitat lung la chipul fiicei ei. În ochii lui Amy se citea o lumină războinică. Nu semănase niciodată mai mult cu tatăl ei. Şi era absolut adevărat că fiica ei cea băieţoasă dovedise o excelentă abilitate la aruncare când juca crichet. Ca mamă, Catherine ar fi făcut orice ca să-şi protejeze

copilul. Totodată contau însă onoarea şi loialitatea. A fost învăluită de un calm plin de resemnare. Dacă plecau fără să facă tot ce le stătea în putinţă pentru Michael, niciuna din ele nu avea să şi-o ierte.

— Păi, hai să adunăm nişte pietre, a rostit ea în cele din urmă.

Pe Skoal nu era lipsă de pietre. Au adunat o grămadă, după care au urmărit tensionate duelul. Catherine a pus mâna pe braţul fiicei ei, în semn de avertizare:

— Dacă Michael este… este ucis, trebuie să fugim spre dreapta, în jos pe colina asta. Sunt suficiente tufişuri în care să ne ascundem. Cu puţin noroc, Haldoran o să creadă că am luat-o pe drum.

— Dar dacă va câştiga colonelul, suntem pregătite pentru troli, a zis Amy luând o piatră în mână.

Catherine a scos un ţipăt de disperare când Michael a căzut şi sabia i-a fost spulberată. A fost un moment cumplit când, în timpul luptei, amândoi bărbaţii păreau să fie pe punctul de a cădea în prăpastie. Şi pe urmă, dintr-odată, Haldoran s-a prăvălit în gol, rosotgolindu-se prin aer până când s-a zdrobit de stâncile nemiloase, măturate de valurile de dedesubt.

A fost un moment de linişte deplină, în care singurele sunete erau vântul etern şi strigătul pescăruşilor. Apoi Amy şi-a arcuit braţul şi a aruncat. Piatra a zburat cu viteză şi l-a izbit drept în obraz pe Doyle, care se pregătea să tragă. Bărbatul a urlat, puşca s-a smucit, iar glonţul a nimerit în colb, la un metru de Michael.

A aruncat şi Catherine cu o piatră. A sărit o dată, apoi l-a lovit în genunchi pe un

alt trol care îndrepta arma spre Michael. Deşi impactul nu fusese grozav, a fost suficient ca individul să rateze ţinta. Michael s-a lăsat pe vine şi a început o retragere dificilă spre insula mare, ferindu-se din calea proiectilelor.

În spatele lui Catherine s-a auzit zgomotul asurzitor al roţilor unui vehicul care se apropia în viteză. Cine naiba ar fi putut să vină pe Skoal la ora aceasta şi cu o asemenea iuţeală? A aruncat o privire peste umăr şi a văzut o căruţă cu şase oameni gonind spre istm. După aceea s-a uitat să vadă dacă Michael ajunsese în siguranţă.

Ploaia de pietre îi uluise şi derutase pe cei trei bandiţi în asemenea măsură, încât nu mai reprezentau nicio ameninţare. Mai puternic şi mai hotărât, Doyle se lăsase la pământ în spatele unei stânci. De unde se

afla, Catherine nu putea vedea decât ţeava puştii lui, îndreptată spre Michael. Doamne sfinte, după ce reuşise să rămână în viaţă atâta timp, Michael nu putea să fie ucis acum, nu *putea*.

Căruţa s-a oprit şi a răsunat o împuşcătură al cărei ecou s-a rostogolit printre dealuri. Lui Doyle i-a sărit arma din mână. Pe urmă, trupul lui s-a rostogolit de după stâncă, iar din cap îi ţâşnea sânge.

— Voi, ceilalţi, dacă vreţi să mai apucaţi o nouă zi, aruncaţi armele! a strigat o voce gravă.

Mai mult decât şocată, Catherine şi-a ridicat privirea şi l-a văzut pe Davin Penrose în picioare în căruţă. Din puşca pe care o ţinea în mână ieşea o spirală de fum. Habar nu avusese că administratorul putea fi atât de autoritar. Atât de asemănător cu bunicul

lor.

— Slavă Domnului, a murmurat. O, slavă Domnului.

Tremurând, s-a ridicat în picioare şi, cu Amy lângă ea, a ieşit din tufişuri.

— Michael?

Acesta a ţâşnit în picioare şi a făcut ultimii paşi de pe istm până pe insula mare. Deşi era ud, cu hainele mototolite şi neras, oferea cea mai frumoasă privelişte posibilă. L-a îmbrăţişat cu ochii plini de lacrimi de uşurare. Era viu. *Viu*.

— Am reuşit. A ţinut-o în braţe pentru o clipă, după care i-a dat drumul. Ne-am bătut cu acest Napoleon de pe Skoal şi am câştigat.

— Nu noi. Tu.

Catherine şi-a lăsat capul pe spate. Voia să-i spună atât de multe, că nu ştia de unde

să înceapă.

Momentul de intimitate s-a sfârşit când s-au apropiat salvatorii lor. Majoritatea insularilor s-au dus să-i adune pe cei care rămăseseră din banda lui Haldoran, dar Davin şi încă un bărbat au venit la grupul de fugari obosiţi.

— Ce-ai păţit la braţ, Michael? a vrut să ştie străinul, un gentleman înalt, îmbrăcat după ultima modă.

Cu gândurile aiurea, Michael s-a uitat la manşeta de un roşu purpuriu:

— Haldoran m-a străpuns mai adânc decât am crezut când mi-a tăiat puloverul. Lama era atât de ascuţită, că nu am băgat de seamă. Brusc, s-a încruntat uimit: Ce naiba faci aici, Stephen?

Stephen. Catherine l-a studiat cu interes. Cu numele şi cu chipul acela nu

putea fi decât fratele lui Michael.

— Bileţelul tău destul de enigmatic m-a făcut curios, a răspuns acesta. Uitându-se mohorât la manşeta însângerată, s-a interesat: N-ar trebui să faci ceva în legătură cu asta?

— Dacă vă lipsiţi de eşarfă, îl bandajez cu ea, s-a oferit Catherine.

Fără o vorbă, şi-a dezlegat fâşia de in albă ca zăpada şi i-a dat-o. Tânăra femeie a început să-l bandajeze pe Michael, lăsând impresia că făcea asta a mia oară.

— Stephen, dă-mi voie să ţi le prezint pe Catherine şi Amy Melbourne. Asistentă medicală de excepţie, respectiv campioană la aruncare. Ai un braţ extraordinar, Amy. Tatăl tău ar fi mândru de tine.

Fata a zâmbit mulţumită.

— N-am fost niciodată în viaţa mea mai

fericită să văd pe cineva, Davin, a spus Catherine pe când termina cu pansamentul. De unde ai ştiut să vii aici într-un moment atât de potrivit?

— Lordul a auzit fără să vrea o mare parte din discuţie când era pe jumătate conştient, a explicat administratorul. În această dimineaţă, devreme, şi-a venit în fire destul cât să-mi spună ce a înţeles că se întâmplă.

— S-a refăcut atât de bine? Mulţumesc lui Dumnezeu, a murmurat Catherine trecându-şi un braţ pe după umerii lui Amy.

Davin i-a aruncat o privire rece lui Michael:

— Lordul spune că nu eşti Colin Melbourne. Dacă omul acesta este fratele tău, presupun că numele tău este Ashburton.

— Eu sunt Michael Kenyon. Ashburton este titlul lui Stephen.

— Ducele de Ashburton? a rostit Davin consternat.

— Da, a recunoscut ducele. Dar nu e cazul să ai expresia asta. Nu muşc decât extrem de rar.

Michael a oftat şi şi-a trecut o mână prin părul răvăşit:

— Îmi pare rău pentru minciună, Davin. Dacă te consolează cu ceva, experienţa militară este reală. Eu şi Catherine suntem prieteni din armată, şi din acest motiv m-a rugat să o însoţesc pe Skoal.

Înainte ca ea să intervină, ducele a adăugat:

— În loc să stăm aici în picioare şi să discutăm, mai bine i-am duce înapoi la castel pe oamenii aceştia istoviţi până nu

începe din nou ploaia. Probabil că lordul este curios să ştie ce s-a întâmplat.

— O idee excelentă, a mormăit Michael. Se clătina pe picioare. Catherine a vrut să se ducă spre el, dar mâna lui Stephen a fost cea care l-a susţinut şi l-a ajutat să se urce în căruţă.

Pe drumul înapoi spre castel, Michael a zăcut întins pe scândurile căruţei, cu chipul pământiu şi cu ochii închişi. Aproape la fel de istovită, Catherine s-a aşezat sprijinită de peretele vehiculului, ţinând-o strâns în braţe pe Amy. I-a povestit fiicei sale tot ce se întâmplase, inclusiv faptul că Haldoran îl omorâse pe Colin.

Amy a primit veştile cu chipul împietrit. Singurul ei comentariu a fost:

— Mi-aş fi dorit mult să-l omor eu însămi pe lordul Haldoran.

După aceea s-a cuibărit tăcută lângă mama ei, tot restul drumului.

Catherine a reuşit în fine să se relaxeze. Deşi sorţii păruseră să le fie potrivnici, fuseseră cruţate. Totuşi dincolo de uşurarea firească, nutrea dorinţa blamabilă de a nu fi nevoită să dea ochii cu bunicul ei.

capitolul 40

Lordul era sprijinit de perne şi arăta mult mai bine, cum era altă dată, când a intrat echipa de salvare.

— Deci ai ajuns la timp, Davin. Bravo. Şi-a îndreptat privirea spre duce. Ce naiba cauţi aici, Ashburton?

— Doar în trecere, a murmurat ducele, cu o licărire amuzată în ochi. Prefă-te că sunt o muscă pe perete.

Seniorul s-a conformat, după care a ascultat cu mare atenţie în timp ce Davin i-a

făcut o descriere concisă a întâmplărilor. La final, Catherine intervenit pe un ton ezitant:

— Nu ştiu dacă sunt bine-venită aici, bunicule, dar mă bucur că te-ai întremat. A împins-o pe Amy în faţă. Ea este strănepoata ta, Amy.

— La fel ca neruşinata de maică-ta, porţi pantaloni de călărie, a bombănit lordul fixând-o cu o privire sumbră. Şi semeni cu ea. Eşti la fel de încăpăţânată?

— Mai rău, l-a informat Amy cu fruntea sus.

— Atunci mă aştept să ne înţelegem. Veniţi încoace amândouă.

Copleşită de uşurare, Catherine s-a îndreptat spre patul bunicului ei şi l-a sărutat.

— Îmi pare sincer rău că te-am dezamăgit.

Lordul i-a mângâiat mâna cu stângăcie, apoi i-a studiat chipul lui Amy. După ce a dat din cap aprobator, privirea lui s-a îndreptat spre Michael, care se sprijinea de un perete, cu un aer obosit.

— De vreme ce nu eşti Colin Melbourne, cine dram eşti?

— Michael Kenyon, fost ofiţer în Regimentul 95 de puşcaşi.

— Este şi *colonelul* Kenyon din Regimentul 105, a ad (\ rugat Amy, vrând să fie sigură că importanţa acestui fapt nu era omisă.

— Şi singurul meu frate, a spus ducele fără să-l între!» «cineva.

Sprâncenele stufoase şi zburlite ale lordului s-au ridicat, înainte să replice tăios:

— Nu-mi pasă dacă e vreun blestemat de general-mu» lor. Lordul Michael a

compromis-o pe nepoata mea.

Privirea lui Michael a licărit rapid în direcţia lui Catherine şi înapoi.

— Da, a rostit el în cele din urmă.

Ei nu-i plăcea deloc să se gândească la faptul că prietenia pe care o împărtăşiseră putea fi redusă la cuvântul reprobabil „compromitere”.

— Sunt o văduvă de douăzeci şi opt de ani, nu o şcolM riţă, bunicule. Orice greşeală îmi aparţine în întregimi Domnul Harwell a spus că nu vei lăsa domeniul Skoul unei femei nemăritate. Cum Colin murise de curând, l-am rugat pe Michael să joace rolul soţului meu. A fi >* (extrem de reticent să se lase atras într-o asemenea mm ciună, dar l-am implorat să mă ajute. Comportamentul său a fost întotdeauna onorabil.

— Am fost mai puţin reticent decât lasă să se înţelea gă Catherine, a zis Michael. După ce mi-a salvat viaţa la Waterloo, i-am lăsat libertatea să-mi cearăorii e doreşte.

Din vorbele lui nu transpărea niciun fel de afecţiune specială pentru ea. Catherine se întreba ce avea în minte.

— Harwell avea dreptate, nu voiam să las Skoal unei femei nemăritate, a suspinat lordul. Cu toate acestea, acum, după ce te-am cunoscut, ştiu că o să ai mare gr îi 1 de insulă. A zâmbit amar. În afară de asta, nu am alt A soluţie, acum că Clive este mort. Nu mi-a picat niciodată bine ideea că el va fi stăpânul aici. Ar fi trebuit să-mi ascult instinctul. S-a uitat la Amy. Cândva, s-ar Putea ca în să fii Lady de Skoal, dacă mama ta nu va avea un fiu. Atunci o să-ţi prindă bine îndărătnicia asta – catherine a icnit,

uluită că bunicul ei voia să o facă moştenitoarea lui în ciuda celor întâmP6Chiar dacă Michael nu o voia, ea şi Amy avea e-l să independente, cu un venit confortabil şi cu *o* poziţie onorabilă în societate.

S-a uitat pe fereastră la frumuseţea sălbatică, bătută de vânturi a insulei. *Lady de Skoal*. Minţise şi înşelase ca să-şi atingă ţelul, şi cu toate acestea victoria ei avea un gust amar. Era timpul să schimbe lucrurile Alte văduve reuşeau să aibă grijă de copiii lor fără să moştenească o insulă, deci putea şi ea să facă asta.

— A privit din nou pe bunicul ei:

— Haldoran mi-a spus că Davin este fiul lui Harald, liste adevărat, nu-i aşa?

În încăpere s-a lăsat o linişte mormântală> iar chipul lui Davin s-a

împietrit.

— Da, este adevărat, a recunoscut seniofu inspirând profund. Este un secret ştiut de toţi pe ins» a

— Aşadar, ai şi altă variantă. Catherine şi a umezit buzele uscate. Davin ar trebui să fie urrflătoru lord. Cunoaşte şi iubeşte fiecare colţişor al insulei. El este adevăratul moştenitor al vechilor tradiţii de pe Skoal. Ar fi o greşeală din partea mea să-i răpesc acest drept. S-a uitat la fiica ei. Cred că Amy ar fi de acord cu mine.

Amy a încuviinţat cu o mişcare din cap.

Bunicul ei şi-a încleştat pumnii de plapumă:

— L-am luat şi pe el în considerare, dar, fir-ar al dracului, Davin este bastard!

— Vă mândriţi din cale-afară cu trecut”! viking al Insulei, Lord Skoal, a spus Michael

pe neaşteptate. Obiceiurile nordicilor erau diferite de *cele* ale europenilor din sud. William Cuceritorul era de nordică. Părinţii lui nu erau căsătoriţi, de aceea ca supranumit şi William Bastardul. Şi cu toate acestea a fost un mare războinic şi un mare rege. Privirea i s-a îngustat. I se ce-ar trebui al douăzeci şi şaptelea Duce de Skoal să se abţină de la un gest pe care-l consideră just din cauza unor meschine obiceiuri englezeşti?

Catherine l-a aprobat în tăcere. Michael reprezenta dovada clară a faptului că obârşia îndoielnică nu era măsura după care să judeci valoarea unui om.

— Ba poate ar fi chiar posibil să aranjăm ca domnul Penrose să primească titlul, a intervenit ducele. Prinţul Regent îmi datorează câteva favoruri.

Lordul bătea darabana cu degetele de marginea patului, iar tăcerea devenea tot mai grea. În cele din urmă, a scos un râset hârâit:

— Poate că ai dreptate. Foarte bine, atunci este Davin. Are deja fii care să-i succeadă, şi nu va trebui să-mi fac griji că s-ar putea muta într-un loc mai la modă.

Davin abia mai putea să respire. Chipul lui era ca de ceară, iar în ochi i se citea expresia unui om care primise un cadou la care nu îndrăznise niciodată să spere.

— Nu am cerut şi nu am aşteptat niciodată ceva de la domnia voastră, stăpâne, nici măcar recunoaşterea originii mele.

— Ştiu. Acesta este unul din motivele pentru care am atâta respect pentru tine, a spus lordul tăios. M-ai servit pe mine şi pe

locuitorii insulei cu credinţă, fără să te plângi vreodată. Când va veni timpul, vei fi un stăpân bun, dar mai ai de lucrat în ce priveşte temperamentul tău. Nu se cuvine să fii prea înţelept.

— Sunt sigură că n-ai fost nevoit niciodată să-ţi faci griji în legătură cu acest lucru, bunicule, a râs Catherine.

— Nu-ţi permit să fii impertinentă, domnişoară. Te-ai purtat cu neruşinare, şi singurul mod de a îndrepta lucrurile este să te măriţi cu Kenyon.

Veselia ei s-a risipit, şi privirea i s-a îndreptat spre Michael. Chipul lui nu trăda nicio reacţie la afirmaţiile scandaloase ale lordului.

— Nu au trecut decât trei luni de la moartea lui Colin, a spus cu voce nesigură. Ar fi foarte nepotrivit să mă gândesc la

măritiş.

— E mai puţin scandalos să te căsătoreşti prea devreme decât să faci ce-ai făcut tu, i-a replicat sever bunicul. Kenyon?

— Sigur că sunt dispus să-mi fac datoria, a declarat Michael impasibil. Totuşi, nu ştiu dacă Catherine şi fiica ei sunt de acord cu un astfel de aranjament.

— O să fie de acord. Catherine dovedeşte cu asupra de măsură de ce o femeie are nevoie de un soţ s-o ţină sub control. Dacă poţi să comanzi un regiment, presupun că poţi să te descurci şi cu ea, cel puţin în cea mai mare parte a timpului. Catherine, ai de gând să te pui de-a curmezişul ca un catâr, sau ai de gând să te porţi aşa cum ar trebui să o facă orice femeie decentă?

Şi-a muşcat buzele. Totul era o greşeală

– şi în acelaşi timp era tot ce-şi dorea cu disperare. Poate că cel mai bine era să fie de acord cu promisiunea de căsătorie acum. Putea oricând să-i pună capăt. I-a aruncat o privire fiicei ei:

— Eşti de acord ca Michael să-ţi fie tată vitreg?

— Dacă n-o să te măriţi cu cineva, animale ca Haldoran vor continua să încerce să pună stăpânire pe tine cu forţa. Amy l-a analizat pe Michael cu un ochi critic, apoi a zâmbit: Dintre toţi, pe tine te-aş alege, cu excepţia unchiului Charles, însă el bineînţeles că este căsătorit cu mătuşa Anne. Eşti bun şi tu.

— Sunt foarte măgulit, a spus Michael grav.

— Atunci… dacă tu vrei, şi eu vreau, a rostit Catherine cu gâtlejul uscat.

— Aşa rămâne, a conchis lordul. Veniţi amândoi aici şi o să oficiez ceremonia. Davin, Ashburton, voi o să fiţi martori.

— Nu ne putem căsători fără să publicăm anunţul, fără o autorizaţie specială sau fără vicar! a exclamat Catherine în culmea uimirii.

— Lordul de Skoal are puterea de a oficia căsătorii, şi luând în considerare încurcătura în care ai intrat, cu cât voi doi vă luaţi mai repede, cu atât mai bine, a chicotit bunicul ei.

„Este prea curând!” îi venea ei să urle, însă Michael se dezlipise de lângă perete şi se postase în apropiere de patul lordului. Derutată, Catherine i s-a alăturat. Într-un ultim efort de a opri nebunia, a spus cu voce pierdută:

— Nu avem inel.

— Este un lucru care se poate îndrepta uşor. Ducele şi-a scos imediat inelul de pe degetul mic şi i l-a dat lui Michael.

Lordul a apucat mâna stângă rece ca gheaţa a lui Catherine şi pe cea dreaptă a lui Michael, şi a început ceremonia. La sfârşit, le-a unit mâinile:

— Vă declar soţ şi soţie, şi fie să aveţi parte de fii puternici împreună!

— E o ceremonie prostească, a comentat indignată Amy. Cum rămâne cu fiicele?

Fără să ia în seamă spusele ei, lordul a zis:

— Acum poţi să săruţi mireasa, Kenyon. Îmi închipui că nu e pentru prima oară.

S-a lăsat o tăcere care părea să nu se mai sfârşească. Şi apoi buzele lui Michael le-au atins pe cele ale lui Catherine, reci şi lipsite de pasiune. I-a dat drumul la mână şi

a anunţat:

— Şi acum că problemele urgente nu ne mai stau în cale, vă rog să mă scuzaţi ca să mă duc să dorm douăsprezece sau paisprezece ore.

— Şi eu, a spus Catherine cu voce nesigură.

— Şi eu am nevoie de odihnă, a suspinat lordul proptindu-se din nou pe perne. A fost o zi extraordinară. Davin, ai grijă să fie pregătite camere pentru Amy şi Ashburton.

După ce i-a strâns mâna fratelui său şi l-a felicitat din inimă, ducele a îmbrăţişat-o pe Catherine:

— Bine ai venit în familia noastră. În vocea lui era mult mai multă căldură decât fusese în cea a lui Michael. După care s-a întors spre Amy: Se pare că noi doi o să fim singurii treji în următoarele ore. Şi fiindcă

acum îţi sunt un fel de unchi, nu vrei să ne cunoaştem mai bine? Poate că administratorul găseşte pe cineva care să mă ducă într-un tur al insulei.

— Mi-ar plăcea, a spus Amy. Putem să luăm şi lucrurile mele din casa lordului Haldoran?

— Şeful grăjdarilor ar fi bucuros să vă fie de ajutor, a răspuns Davin. Aş face-o chiar eu, dar... dar trebuie să-i spun lui Glynis ce s-a întâmplat. A înghiţit cu greutate.

Mulţumesc, Catherine. Sunt încă uluit că cineva poate să fie atât de generos.

— Nu generos. Corect. S-a ridicat pe vârfuri şi l-a sărutat fugitiv pe obraz. Sper că ne vei permite să venim în vizită. Am ajuns să fiu foarte ataşată de insulă.

— Veţi fi întotdeauna bine-veniţi pe

Skoal şi în casa mea, a spus el surâzând cu o căldură care se răsfrângea şi în ochii lui acvamarin.

Au părăsit dormitorul lordului în grup. După ce a îmbrăţişat-o pe Amy, Catherine s-a răsucit şi l-a urmat pe taciturnul Michael la etaj, în camera pe care o împărţiseră. Părea mult mai departe decât atunci când ea fusese pe Skoal, iar el pe continent.

De îndată ce au intrat în încăpere, s-au despărţit. Michael s-a dus la fereastră şi s-a uitat afară, la ploaia molcomă şi cenuşie, iar Catherine s-a privit în oglindă. Dumnezeule, era o epavă, cu cearcăne sub ochi şi cu părul zburlit ieşindu-i din coada împletită. Nimeni n-ar fi zis despre ea că era frumoasă în acele momente.

Şi-a desfăcut febril coada şi şi-a trecut degetele prin buclele încurcate.

— Asta e tot ce ai de purtat, nu? a spus, simţind nevoia să rupă tăcerea nimicitoare. Tu şi fratele tău sunteţi cam la fel, crezi că ţi-ar împrumuta nişte haine?

— Probabil. A deschis fereastra ca să lase să intre aerul răcoros mirosind a ploaie. Va trebui să-i trimit un mesaj lui Lucien ca să-i spun că totul este bine. Altminteri, în câteva zile va veni aici şi va face praf insula.

Nu era cine ştie ce conversaţie, dar măcar vorbea. S-a uitat la verigheta ei imensă. Era un sigiliu de aur care avea imprimat blazonul familiei Kenyon. Pecetea prin care ducele aproba căsătoria. Dar cum rămânea cu Michael?

— S-au întâmplat atâtea în ultimele câteva zile, a şoptit ea. E greu de crezut că suntem cu adevărat soţ şi soţie.

Respiraţia lui a devenit un şuierat ascuţit care a făcut să-i îngheţe sângele. S-a răsucit cu repeziciune şi l-a văzut aplecat, ţinându-se cu o mână de tăblia patului în timp ce pe cealaltă o apăsa pe piept.

— Doamne, Dumnezeule, Michael! Ce-ai păţit?

— Uşoară… o uşoară criză de astm, a îngăimat el. Am nevoie… doar de aer proaspăt.

A reuşit să facă doi paşi până la o fereastră şi a deschis cu forţă canaturile ca să poată trage în plămâni aerul marin răcoros.

Catherine a turnat un pahar cu apă din carafa de pe lavabou şi i l-a dus:

— Nu vrei să bei?

A golit paharul din două înghiţituri. După ce i l-a dat înapoi, s-a lăsat să alunece

pe podea, sprijinit de perete. Faţa îi era cenuşie de încordare, iar la baza gâtului pulsul se simţea cu puterea unui ciocan.

— Mă simt bine, zău. Dar, Hristoase, e al doilea atac de astm într-o săptămână. Mă rablagesc.

Catherine a îngenuncheat lângă el, examinându-i faţa ca o asistentă medicală, dar şi ca o soţie.

— Al doilea?

— Am avut o criză mult mai rea când m-a găsit Stephen la Great Ashburton. Chipul i s-a încordat. Aceea a fost la fel de violentă ca atunci când a murit mama.

Conştientă în mod dureros că acest atac fusese probabil cauzat de remarca ei referitoare la faptul că erau soţ şi soţie, Catherine a întrebat precaută:

— Acesta este urmare a extenuării şi a

stresului, sau este din cauză că nu vrei să fii căsătorit cu mine?

A privit-o insistent cu o sinceritate posomorâtă, prea obosit ca să disimuleze.

— Niciodată nu mi-am dorit ceva cu mai multă ardoare decât ca tu să fii soţia mea.

— Ai vrut să te căsătoreşti cu mine? Nu ai acţionat din datorie? Inima ei bătea nebuneşte.

— În cazul acesta, datoria şi dorinţa au mers mână în mână.

— Atunci de ce arăţi de parcă tocmai ai fost condamnat la spânzurătoare? a întrebat ea nedumerită.

Gura lui s-a arcuit într-o umbră de surâs:

— Sunt destul de bun la dezastre, dar nu mă prea pricep să fiu fericit.

Şi-a dat seama că-i spusese adevărul adevărat. Deşi avea o mare putere de a iubi

şi de a fi iubit, Michael nu avusese niciodată ocazia să o exprime în realitate. Dacă ar fi putut să ajungă la inima lui acum, să-i vindece sufletul rănit, ar fi fost al ei pentru vecie. Rugându-se să-şi găsească vorbele potrivite, a murmurat:

— Când eram năpădită de temeri, un înţelept mi-a spus că temerile mele nu s-au produs într-o singură oră, şi că nu se vor vindeca într-o oră. Este valabil şi pentru inimi rănite. S-a aplecat spre el şi l-a sărutat cu o tandreţe înduioşătoare. Pentru că eşti înţelept şi bun m-ai vindecat de temeri. Lasă-mă să fac acelaşi lucru, Michael. Sufletul tău nu a fost rănit într-o zi şi nu se va vindeca într-o zi. Dar lasă-mă să te iubesc şi te asigur, cu timpul, vei ajunge să-ţi placă.

Michael a scos un sunet gutural şi a

tras-o în braţele lui, strângând-o cu putere.

— Toată viaţa mea, oricât m-am străduit, n-am fost niciodată suficient de bun. Este uşor să crezi că aşa va fi întotdeauna. Am sacrificat onoarea şi decenţa pentru o dragoste falsă. După o asemenea nebunie nimicitoare, mai obţii o a doua şansă?

— Ai spus că prietenul care te-a trădat ţi-a dat a doua şansă de prietenie, a spus, ea cu blândeţe. Fratele tău ţi-a oferit a doua şansă la familie. De ce să nu ai o a doua şansă la iubire? Dacă a meritat cineva asta, tu eşti acela. Nu am mai întâlnit niciodată un bărbat cu asemenea forţă, caracter şi bunătate. M-am îndrăgostit de tine la Bruxelles, deşi ar fi fost o greşeală să o spun cu voce tare.

A luat-o iar în braţe, simţind o asemenea intensitate a emoţiilor că nu ştia dacă era

plăcere sau durere.

— Când te-am văzut prima oară la Bruxelles, m-am simţit ca şi cum un munte s-ar fi prăvălit peste mine. De la început mi-ai umplut gândurile şi mintea, deşi mă detestam pentru că începusem să fiu obsedat de o femeie măritată. În secret simţeam o uşurare ştiind că sângele tău curge prin venele mele – când tânjeam cel mai mult după prezenţa ta, îmi spuneam că eşti cu mine.

— Eram, a confirmat ea încetişor. Cu gândul, dacă nu în realitate.

A închis ochii şi a ţinut-o lipită de el multă vreme. Catherine era caldă şi generoasă şi îşi oferea dragostea. Singurul lucru care stătea între ei era neputinţa lui de a o accepta. A deschis ochii şi i-a dat drumul din îmbrăţişare:

— Să mergem la culcare, Catherine. După ce o să dorm, poate o să fiu mai rezonabil.

S-a ridicat şi a ajutat-o şi pe ea să se ridice în picioare. Apoi a zăbovit şi privirea i s-a îndreptat peste ea spre cerul de afară. Ploaia se oprise şi pe boltă se arcuia un curcubeu de o frumuseţe divină, la fel cu aceea a lui latherine.

Într-o clipită, frânturile rătăcite din gândurile lui şi-au regăsit locul. Într-o lume în care se regăseau curcubeie şi pisoi şi prieteni ca Nicholas, de ce era atât de greu de crezut că putea să afle dragostea lor? în adâncul fiinţei lui a simţit cum înmugurea încet o pace cum nu mai cunoscuse vreodată.

Şi-a pus mâinile pe umerii lui Catherine în timp ce ea îl studia scrutător cu ochii ca

marea.

— M-am gândit întotdeauna la caleidoscopul meu ca la un mozaic de curcubeie sfărâmate şi vise năruite, a şoptit el. Când mă uitam în interiorul lui era felul meu de a căuta să văd ordinea din haos. Dar acum nu mai am nevoie de asta. Iată. Ea i-a urmărit privirea afară, pe fereastră. Curcubeul încă mai strălucea, promisiunea cerului făcută pământului. Michael a continuat: Tu aduci ordine în viaţa mea, Catherine. Ordine şi dragoste.

— Atunci se pare că ne iubim. Ce simplu, şi cât de corect.

Cu ochii plini de bucurie, şi-a ridicat faţa şi l-a sărutat. Nu era o îmbrăţişare care să emane dorinţă nebună sau disperare. În schimb, era pur şi simplu un răgaz de pace şi apropiere blândă, aşa cum nu putuseră

avea în agitaţia din ultimele zile.

Odată cu pacea a venit şi extenuarea. I-a dat drumul, spunând:

— Şi acum, draga mea, să mergem la culcare şi să dormim o zi sau două.

— Şi în fine, dormim împreună în mod legal, a zâmbit ea provocator.

— Ce păcat că sunt prea obosit ca să mă comport ca un mire.

— O să avem destul timp pentru asta mai încolo.

Catherine şi-a acoperit un căscat, după care a început să se dezbrace. A făcut şi el acelaşi lucru, din reflex, pentru că nu reuşea să-şi ia ochii de la ea. Întotdeauna fusese frumoasă dincolo de orice închipuire, dar acum era soţia lui. *Soţia* lui. Ea a ridicat braţul ca să-şi dea părul pe spate, şi pe interiorul cotului s-a văzut cicatricea abia

vizibilă de la transfuzie. Michael a simţit un val de tandreţe care a pornit din inimă şi s-a extins cu repeziciune în tot trupul. Atâta vreme cât trăia, darul vieţii pe care i-l oferise Catherine avea să facă parte din el.

Ea s-a strecurat sub aşternuturi şi i-a aruncat o privire întrebătoare ca să vadă de ce întârzia.

— Ştii, s-ar putea să nu fiu atât de obosit precum am crezut, a surâs el.

Catherine a întins mâna, cu un zâmbet la fel de radios precum curcubeul:

— Atunci vino la culcare, iubirea mea, şi-o să aflăm.

epilog

Insula Skoal

Primăvara anului 1817

Botezul se desfăşurase într-o atmosferă ceremonioasă, aşa cum se cuvenea.

Participase şi Ludovic cel Leneş, dar se comportase ca un câine bine-crescut. Până şi oaspetele de onoare scosese numai un ţipăt slab şi tremurat când i s-a picurat apă rece pe cap. Totuşi, petrecerea care a urmat ar putea fi cel mai bine descrisă drept o distracţie pe cinste.

Cum era o zi caldă, Catherine şi restul femeilor au stat la umbră. Proaspăt botezatul Nicholas Stephen Torquil Kenyon a trecut din braţe în braţe, bucurându-se de toată atenţia. În fundul grădinii, pe peluza verde-smarald, se juca o partidă de crichet organizată ad-hoc. Mai la îndemână fusese ridicat un ţarc pentru copiii mai mici.

Clare îşi pusese o mână la ochi ca să se apere de soare.

— Catherine, fata aia a ta e periculoasă cu mingea în mână. Dacă la Oxford ar

accepta femei, ar fi aleasă pentru echipa lor de crichet.

— Jocul lui Amy nu este influenţat de faptul că arbitrul este străbunicul ei, care pare gata să altoiască cu bastonul pe oricine nu o apreciază, a râs Catherine.

Era uimitor cât de bine se refăcuse lordul. Scaunul cu rotile era un obiect de domeniul trecutului, şi se descurca de minune, avea doar un uşor şchiopătat. Faptul că-l recunoscuse public pe Davin ca nepot şi moştenitor al său îi dăduse lordului şansa unei noi vieţi.

— Nu am văzut niciodată un meci de crichet cu atâţia jucători nobili, a remarcat Catherine.

— Mă bucur că am o scuză bună ca să nu joc, a surâs Clare mângâindu-şi abdomenul rotunjit. Kit şi Margot sunt

amândouă atlete mai bune decât mine.

La bătaie urma Kit Fairchild, bruneta zveltă pe care Catherine o văzuse odinioară cu Michael în parc. S-a dus spre poartă şi a rotit bâta cu putere, ameninţător. Soţul ei, Lucien, era la serviciu. Cu dorinţa curtenitoare de a nu-şi vătăma soţia, a aruncat mingea cu blândeţe. Pentru eforturile lui, a fost obligat să se ferească cu repeziciune când Kit a trimis mingea cu putere spre fundul grădinii. Până când Davin Penrose a reuşit s-o prindă şi să o arunce înapoi au fost înscrise patru puncte.

Lady Elinor Fairchild, în vârstă de doi ani şi blondă ca o rază de soare, a scos un chiţăit de plăcere şi a fugit spre mama ei cu o viteză impresionantă. La fel de brunet pe cât era ea de blondă, Kenrick Davies, vicontele de Tregar, a pornit după ea. La doi

ani şi jumătate, simţea chinurile primei iubiri, iar Elinor era obiectul adoraţiei lui.

Mirosind distracţia, Ludovic cel Leneş s-a ridicat împleticit şi a luat-o în trap săltat după copii. Mingea a zburat pe deasupra capului lui. Spre marea surpriză a tuturor celor de faţă, în mod absolut neobişnuit, a făcut o săritură în aer, cu urechile fluturând, şi a prins mingea de crichet din zbor. În hohotele de râs general, s-a căzut de acord că era timpul pentru o pauză şi pentru gustat apetitivele care erau puse pe mese. După cum a remarcat Rafe, în acest timp putea şi mingea să se usuce.

Clare s-a ridicat şi s-a dus să-i ia pe soţul şi pe fiul ei, care se rostogoleau împreună prin iarbă. Era imposibil să mai existe în Anglia un conte atât de afabil ca Nicholas. Catherine era încântată că fiul ei îi purta

numele. Faptul că locuia aproape de Clare şi Nicholas era unul din cele mai grozave avantaje ale căsniciei ei.

Michael şi-a părăsit postul de jucător de câmp şi s-a îndreptat spre grupul înfometat, alăturându-i-se lui Catherine care şedea lenevos în scaun, cu bebeluşul în poală, şi îl urmărea cu încântare. Chiar şi după un an de căsnicie nu se săturase să-i admire chipul sau trupul atât de viguros pe care-l cunoştea prea bine. Numai gândul o făcea să se îmbujoreze.

— Ai gânduri necurate, draga mea? a zâmbit el.

Ea a privit împrejur. Din fericire, nu era nimeni în apropiere ca să audă:

— Mă cunoşti foarte bine.

— Asta niciodată. A depus o sărutare pe fruntea ei, apoi pe cea a fiului lor, înainte să

se aşeze în iarbă. Ideea ta de a face botezul aici a fost grozavă. Skoal este un loc splendid pentru vacanţa de primăvară.

— Păcat că n-a putut veni şi Kenneth, dar e minunat că atât de mulţi prieteni de-ai tăi sunt aici. Privirea lui Catherine s-a îndreptat spre brunetul Rafe şi blonda Margot, care-şi recuperau fiul în vârstă de nouă luni. Bebeluşul marchiz, la fel de brunet precum tatăl lui, dădea din mâini gângurind vesel când mama sa l-a ridicat în braţe. Voi, îngerii Căzuţi, aveţi copii foarte frumoşi, a remarcat ea. Mă întreb dacă şi copiii vor fi la fel de buni prieteni precum taţii lor.

Michael a surâs când i-a văzut pe Kenrick şi pe Elinor, care se chinuiau să împartă o îngheţată sub supravegherea indulgentă a mamelor.

— Sunt sigur că cei din generaţia următoare vor fi toţi prieteni, dar nu vor mai avea tot atâta nevoie unii de alţii ca taţii lor.

Catherine şi-a trecut degetele mângâietor prin părul soţului ei. Slavă Domnului pentru îngerii Căzuţi şi pentru prietenia care-i ajutase să devină bărbaţii remarcabili care erau. Şi mai presus de toate, slavă Domnului pentru Michael, care-i oferise mai multă dragoste şi tandreţe decât crezuse ea că există.

— Îţi aminteşti prima noastră seară pe Skoal, când m-ai trezit să mergem jos la cină?

— Cum aş putea să uit? a replicat el aruncându-i o privire ştrengărească. Numai aşa m-am putut abţine să nu te mănânc pe tine.

— M-ai trezit din cel mai minunat vis, a recunoscut ea îmbujorată. Visam că sunt normală, că tu erai soţul meu, şi că aşteptam primul nostru copil. S-a aplecat înainte şi l-a sărutat pe Michael cu o dragoste care creştea cu fiecare zi pe care o petreceau împreună. Cine spune că visele nu pot deveni realitate?